

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τῷ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΤ

τῷ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

M U S A E I

GRAMMATICI

de

HERONE ET LEANDRO

C A R M E N;

CUM CONJECTURIS INEDITIS

PETRI FRANCII,

EX RECENSIONE

JOHANNIS SCHRADERI,

QUI VARIANTES LECTIONES, NOTAS, ET
ANIMADVERSIONUM LIBRUM
ADIECIT.

L E O V A R D I A E.
Excudit TOBIAS VAN DESSEL, MDCCCXLII.

Myie grammairien du Ve siècle
de l'ère vulgaire.

Le petit poème d'Héro et Léandre
est considéré comme la plus belle
production de ce siècle de l'école
d'Alexandrie.

(L'arabe d'Héro.)

La présente édition est des
plus estimées (Brunet).

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τῶ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

τῶ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

M U S A E I

GRAMMATICI

de

HERONE ET LEANDRO

C A R M E N;

CUM CONJECTURIS INEDITIS

PETRI FRANCIJ,

EX RECENSIONE

JOHANNIS SCHRADERI,

QUI VARIANTES LECTIONES, NOTAS, ET
ANIMADVERSIONUM LIBRUM
ADIECIT.

L E O V A R D I A E.
Excudit TOBIAS VAN DESSEL, MDCCCXLII.

YOLAZOM

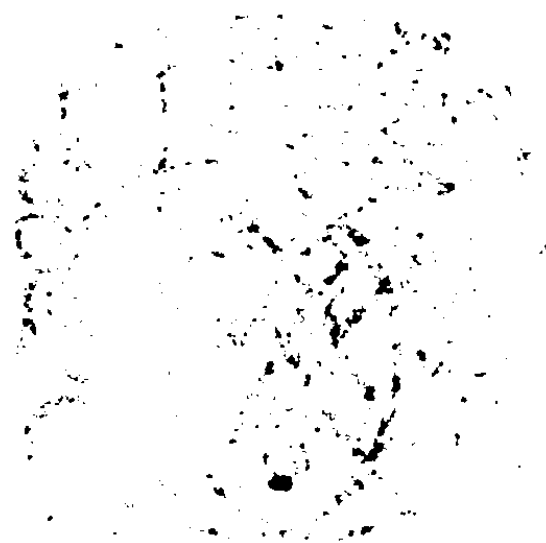
YOLAZOM

YOLAZOM

YOLAZOM

YOLAZOM

YOLAZOM

SERENISSIMO ET CELSISSIMO

GULIELMO CAROLO

HENRICO FRISONI

AVIA IN OTTAVIA

ARAUSIONENSI AC NASSAVIO

PRINCIPALI

GEERIAE, FRISIAE, GRONINGAE,

AGRORUMQUE CIRCUMJACENTIUM

AC DRENTIAE

GUBERNATORI ET SUPREMO
REI BELLICAE PRAELECTO.

ACADEMIAE CURATORIA
MAGNIFICENTISSIMO,

ETC. ETC. ETC.

UT

UT

UT

† 2

UT

UT

VIRIS NOBILISSIMIS, SPLENDIDISSIMIS,
ATQUE INSIGNIBUS IN REPUBLICA
HONORIBUS CONSPICUIS,

HESSELD DOUWONI
ERNESTO AB AYLVA,
DUCONT MARTENA
LA BUBMANIA,

LIVLO SUEFRIDO
LYKLAMANNYEHOLT,

ULBONI SIXMA
ANDLA,

ACADEMIAE FRANEQUERANAE
CURANDAE IV. VIRIS

HANC MUSAEI EDITIONEM
ET

SE SUAQUE STUDIA
ANIMO DEVOTO

D. D. D.

JOHANNES SCHRADER.

I*Nclita Nassaviae, PRINCEPS Generose,
propago*

*Stirpis, & Auriacae spes recidiva do-
mūs,*

Fata cui toties torvi discrimine Martis

Credidit eventū Belgica laeta bono.

Cujus avos toties Hispanā clade cruentos,

Inque fugam stupuit Gallica terga dari.

Adfuit adsidue quorum Victoria signis,

Et dedit Heroae laureaserta comae.

Quos

*Quos tamen & positis hasta clypeoque Vi-
rago*

*Cepit, & haud artes dedecueret togae.
Splendida per quorum vestigia, laudis a-
vitae*

*Inpulsit, ut caleas tendere, verus amor:
Si fera bella tonant (quod abominor) impi-
ger hostes*

Per medios certus fulminis ire mudo:

VOSQUE adeo nostrae sublimia sidera gentis

Inlustres prisca nobilitate Viri:

*Patria quos illis, quos aurea condidit ae-
tas,*

*Tempora longa Viros gaudet habere pa-
res.*

Numina Frisiacis qui Tutelaria Musis

Aonio regitis templa dicata Deo:

*Et quorum auspiciis, atque aegide tuta Mi-
nerva*

Pieridas patriis adserit alma focis.

Sistere

Sistere quis noto fugituras limine Divas

Censetur verae nobilitatis opus.

En age, Musaeo quae carmina tincta le-
pore

Rapta situ nobis Graja senecta dedit:

Ignem quibus valido tactus Leander amoris

Ducitur in thalamos, Sesta puella, tuos;

Procedant cultu jam splendidior superba

In lucem vestro tuta favore novam.

Vos mihi praesidium tutelaque certa timenti

Este, nec in vasto linquite vela mari.

Lucida ni trepidam, si sidera fausta rega-
tis,

Evertet dubiam saeva procella ratem.

Sit pretium curae, vigilatorumque laborum

Non penitus Magnis displicuisse Viris.

Sit pretium curae, quamvis juvenilia scrip-
ta

Lumina Magnorum detinuisse Virum.

Hoc ego si capiam, ceciderunt improba vota,

Spirat & inceptis aura secunda meis.

Hoc ego si capiam, nitidos errabo per axes,

Et tangam plantis sidera summa meis.

Quo feror insanus? commoti pectoris ignes

Quo rapiunt vatem, Calliopèa, tuum?

*Pondera cum Frisiae subeatis maxima mo-
lis,*

*Quae vestris humeris non leve fertur o-
nus;*

*Parcaque, quae multis, contingant otia Vo-
bis,*

Urgeat at patriae, ne labet illa, salus:

Scilicet ut posito tantarum pondere rerum

Turbarent curas otia nostra graves;

Muneris & celsi missâ statione, precamur,

Ut libeat nostros evoluisse jocos.

*Parva mora est, Vobis ducibus quae laeta
moventur,*

Perlegere imparibus carmina facta modis.

Si

*Si tamen & nobis hoc tempora parca nego-
rint,*

*Sintque ea (quod metuo) vota modesta
parum.*

*At placeat, prima quae fronte notata, tue-
ri*

*Carminis haud alio nomina digna loco.
Integra devotae constabunt pignora mentis
Pectoris & grati debita signa dabunt.*

*Parva quidem fateor pro magnis munera
reddi,*

*Munera Principibus nec satis apta Viris:
Sed tamen auratis, quae maxima victima,
taurus*

*Cornibus ut grato tinguit odore focas;
Sic sale Divorum fieri placabile numen
Credibile, & laetum thuris honore pio.
Quod si grandiloquum mihi Calliopéa de-
disset*

Pectus, & herois condere gesta modis;

Præcipuos Vos arte togæ celebrare diserto

Carmine pro meritis unicus esset amor;

*Publica res quanto valeat fundamine, quan-
tum*

A vestra capiat Frisia robur ope;

Qualibus auspiciis Academia celsa lacertos

Erigat, & toto nomen ab orbe ferat.

*Frigida sed quoniam Natura calefcere no-
strum*

Invida Phoebeo pectus ab igne vetat:

Carmine Maconio laudes atque inclyta facta

Grande sonaturo, quo decet, ore canant;

Vos, o Calliope, quos turba diserta creatos

Vidistis placido luminis orbe semel.

*Quod licet, adtonitus, quo numina magna
Deorum,*

Nomina sacrato vestra stupore colam.

*Quod licet, ut meritis bene convenientia
cives*

Optabo grata praemia mente ferant.

Quod

*Quod licet, ut domibus vestris felicia sur-
gant*

*Tempora, pars turbæ parva precantis ero.
Quod licet, in coeli redeatis caerula tarde*

Publica perpetuo vota juvabo meis.

Frisia cum longum nullâ quassata procellâ

*Stabit, & usque novo crescet honore vi-
rens;*

Exseret & studiis Academia patria florens

Mitibus ad coeli sidera summa caput.

1. The first part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

2. The second part is a list of the names of the members of the committee.

3. The third part is a list of the names of the members of the committee.

4. The fourth part is a list of the names of the members of the committee.

5. The fifth part is a list of the names of the members of the committee.

6. The sixth part is a list of the names of the members of the committee.

7. The seventh part is a list of the names of the members of the committee.

8. The eighth part is a list of the names of the members of the committee.

9. The ninth part is a list of the names of the members of the committee.

10. The tenth part is a list of the names of the members of the committee.

LECTORI ERUDITO

S. P. D.

JOHANNES SCHRADER.

Quod plerique omnes, qui vel novos Auctores, vel veste splendidiore indutos summo Reipublicae literariae bono in lucem produnt, institutum laudabile sane sequuntur, ut, quae ipsis vasta veterum Scriptorum volumina assidua manu versantibus, de aetate & meritis Scriptoris istius, de quo bene mereri cupiunt, sedulo vestigata sunt, in medium producant; auxilia, quibus instructi arduum opus adgredi ausi sunt, diligenter enarrent; candide & aperte de Interpretibus, quos nactus est Auctor, eorumque meritis sententiam dicant: id ne nos deseruisse jure optimo queraris, Erudite Lector, sedulam operam dabimus, sic tamen, ut, quae Viri Eruditissimi Jo. Alb. Fabricius (a), Jo. Henr. Kromayerus (b), nec non Matthias Röverus (c) in hanc rem observarunt, vel breviter adtingamus, vel omnino (quamvis non poenitendam eorum partem ipsi per nos videramus) praetervehamur taciti.

Inter omnes, quos ex Graecia & antiquo Latio per tempus edax nobis superstites posside-

(a) Biblioth. Graec. Lib. 1. cap. 16.

(b) In Dissertatione editioni ipsius praefixa.

(c) In Praefatione.

fidere licet Scriptores, nescio an ullius aetate adeo, ac Musaei nostri controversa sit, in diversissimas Eruditorum senatu sententia miro modo abeunte, aliis quippe ultra Homeri aetatem ipsum evehendum; aliis Ovidio priori aetati adligandum; quibusdam ad Vespasiani tempora; plerisque ad inferiora Reipublicae Romanae tempora; quin nonneminem ad Seculum post C. N. decimum tertium, vatem nostrum demittendum contendentibus.

Primam opinionem Virum aetate sua Eruditorum principem Jul. Caesarem Scaligerum (a) in primis tuitum fuisse quis nescit? Hic post aspera quaedam in Homerum, in quem semper iniquior est, dicta scribit: *Arbitror enim ego Musaei stylum esse Homericopolitiorum atque comptiorum, quod ut clarius pateat, aliquot versus adducere coactus sum. Nam quemadmodum omnes sunt incomparabiles, solique e Graecanicis Virgilio digni, ita nonnulli adeo compositi, ut ab ejus gentis nullo alio quam a Musaeo dici potuisse videantur. quare neque Homerum, neque Orpheum, sed Musaeum fecit ille principem Elysiacorum cantionum. illo igitur versu quid rotundius, elegantius, ornatius, numerosius? &c. Tandem conlatis quibusdam Musaei & Homeri, victore Musaeo, locis inter alia addit (b): Quod si Musaeus ea, quae Homerus scrip-*

(a) Poëtices lib. 5. cap. 2. p. 539.

(b) pag. 540.

*scripsit, scripsisset: longe melius cum scrip-
surum fuisse judicemus. Soaligeri, vetustis-
simo illi Musaeo Orphei aequali carmen hoc
adscribentis, sententiam secutum fuisse Davi-
dem Whitfordum, virum minime indoctum,
docent verba in fronte libri posita:*

*Haec exemplaria Graeca
Nocturna versate manu, versate diurna.*

Horat.

Musaeum ante omnes. Virgil.

Paucos praeterea hujus opinionis, cui favere etiam video Cerdam (a), & Magium (b), patronos recenset Röverus (c), ut adeo id latuisse Kromayero (d) demirer. At vero sententia haec adeo vana, adeo ab omni verisimilitudinis specie est aliena, ut ullum patronum invenire potuisse merito stupeas. Non poenitendum contra hoc commentum mihi dudum visus sum reperisse argumentum in ipsius Poëtae nostri carmine (e), quo loco horrendam illam, qua perit Leander, tempestatem describens canit:

*ἄλκις μύζην πόντος ἀέχεται πάντας ἥχῃ
Μαγαμένον ἀνέμων Ζεφύρου δ' ἀνέπνευ Εὖρος,
καὶ Νότος ἐς βορρῆν μεγάλᾳ σφένδαμον ἀπαιδῆς.*

Qua-

(a) ad Virgilium lib. 6. Aen. v. 667.

(b) Lib. 1. Var. Lect. cap. 8.

(c) pag. 3.

(d) pag. 3.

(e) v. 317.

Quatuor vides ventos memorari, atque istos inter Eurum, mea quidem sententia, vetustissimo aëvo ignoratum. Id non vane edicio ex Hesiodo (a):

Ἀστείῳ δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτερθύμους,
Ἀργέστην Ζεφύρον, Βορέην τ' αἰψηροπέλεσθον
καὶ Νότον ἐν φιλότῃτι θεῷ θεὰ ἱννηθεῖσα.

*Astræo vero Aurora ventos peperit violentos,
Celerem Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum in amore cum Deo Dea congressa.*

Sic infra (b):

Ἐκ δ' Τυφώος ἰστ' ἀνέμων μέγας ὕγρον αἶνταν,
Νόσφι Νότα, Βορέωτε, καὶ ἀργεσέω Ζεφύροιο.

*Ex Typhoro autem est ventorum vis humide flantium,
Excepto Noto Boreaque & celeri Zephyro.*

Viden' in generatione ventorum, in qua Hesiodus adcuratus est, omitti Eurum, sic ut nullum ipsius in toto libello vestigium usquam adpareat? Sic & Hyginus (c): *Ex Astrææ & Auroræ Zephyrus, Boreas, Notus.* ita enim, expuncta ultima voce *Favonius*, quæ tamdiu nemini Interpretum, ne ipsi Munckero animadversa menda, legendum quovis pignore contendere ausim. *Zephyrus & Favonius*, quod & illis, qui aere nondum

(a) In Theogonia v. 378,

(b) v. 869.

(c) pag. 8. edit. Munckeri.

dum lavantur, perspectum, iidem venti sunt. Error autem forsan ortus, quod indoctus aliquis Monachus, Hyginum in Genealogiis hisce Deorum Hesiodam compilare ignorans, tres autem ventos tantum memorari indignatus, quo numerus receptus constaret, sinistra liberalitate quartum hunc, sed omine non satis fausto, intruserit. Egregie autem haec de tribus ventis observata firmantur ex Orphei Hymnis (a) in honorem trium ventorum ab Hesiodo memoratorum, praeterito iterum Euro. An vero credibile Musaeum, Orpheiaequalem secundum Scaligerum, ventum, cuius nomen ista tempestate ignorabatur, mentionem facturum? Homerus, fateor, (b) Euri mentionem facit; sed inde tantum discimus tempore Homeri, & si velis, jam paulo ante Eurum cognitum fuisse: minime vero longè anterioribus temporibus. Suspicor enim *Θεογώνιας*; & Hymnorum, qui Orphei nomen gerunt, auctores Homero esse antiquiores; aliter enim rationem, quae dubitanti plane sufficiat, nullam dari posse puto, cur ab Homero memoratis ventis quatuor, Hesiodus & Orpheus, non adeo longo temporis intervallo ab eo, fatentibus plerisque, remoti, res tantum adgnoscant, qui verò ipsis inferiores Scriptores receptum numerum sequantur. Certe non paucos reperi-

(a) p. 176. edit. Eschenbachii.

(b) In Iliade B. & N.

rias, qui Hesiodum Homero antiquiorem statuant, sicut videre est apud Cel. Fabricium (a). Orphei Hymnis si quis tantam antiquitatem adscribere vereatur, & potius ab Onomacrito tempore Pisistrati subpositos existimet, illum hac etiam arte Veteribus se inferere voluisse non inepte forsan conjeceris. Cogitent tamen acutiores. Aliud argumentum subpeditat ipse Poëta (b):

Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι·

Tangi hic Hesiodum more, ut vidimus in Animadversionibus (c), Poëtis usitato docet ipsius imitator Aristænetus (d): καὶ τοῖς ἑμμοσι Χάριτες, ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, αἰπὰ δεκάδων ὥς χορεύει δεκάς. *Et circa oculos ejus Gratiae non trinae secundum Hesiodum; sed decies denae tripudiant.* ita legendum, non, quod Jo. Corn. de Pauw sine ratione jubebat, περιεχόμεναι vidimus in Animadversionibus. Hesiodo igitur inferior noster. Argumentum praeterea minime inficiandum, si firmo talo niteretur, praeberet opinio Cel. Jac. Gronovii (e) rati amores Leandri & Heronis post Bellum Trojanum accidisse, quod si verum, Sca-

(a) In Bibl. Gr. lib. I. cap. 13. p. 85, 86.

(b) v. 63.

(c) Cap. VIII. p. 187.

(d) Lib. I. ep. 10. p. 58.

(e) Tom. II. Thes. Antiq. Graec. num. VII.

Scaligeri opinionem penitus everteret. Scilicet Ovidius (a) mentionem facit Ulyxis:

*Nobilis ille quidem est, & clarus origine:
sed non*

A tibi suspecto ducit Ulixæ genus.

Et inferius paulo raptus Helenæ:

*Ut semel Idaeus Lacedæmonia venit a-
dulter,*

Cum præda rediit protinus ille sua.

Nam quod Daedali v. gr. & Andromedæ mentionem factam huc referat Vir Celeberrimus, in eo manifeste labitur, cum temporibus Trojanis has antiquiores esse constet. Jam vero Helenæ ex. gr. meminisse qua ratione poterit Hero nisi Iliacis temporibus sit inferior? ita quidem fere Gronovius. Sed cum, fatente ipso viro Clarissimo, ex talibus adcurata temporis notatio deduci continue non debeat; & Ovidius non raro tempora misceat, ut ad ipsum Interpretes non raro monent, argumentum probabile, quodque numerum facere queat, tantum habebimus, quamvis Ovidium in ea fuisse opinione fere persuasus sim. Longe majoris momenti merito habeas silentium omnium Veterum Scriptorum, qui Musæi Homero antiquioris, ejusque scriptorum mentionem facientes opusculi hujus sane elegantis nuspiam ante Tzetzem apud Fabricium (b) meminerunt, quod

in-

* 4

(a) Herold. ep. 20.

(b) Bibl. Gr. p. 105.

invictum, mea quidem sententia, argumentum recte urfit Doct. Casaubonus (a), cum simile quid ulli Scriptori ex antiquissimis illis accidisse mihi inconpertum: nam Latinis ex. gr. Gratio ab uno Ovidio memorato (b); Curtio & Manilio a nemine, per barbariem seculorum, & ingentes, quibus pressum imperium Romanum a longo tempore ante instauratas meliores literas, tenebras eam adversam fortunam subeundam fuisse notum: quamvis haud inficias ire ausim, alio etiam modo notitiam Doctorum effugere potuisse ante tristissima illa tempora, quod de Nemesiano Gratii poema ignorante credibile est, quamvis alii aliter sentiant (c). Ipse etiam stylus, & scribendi modus adeo vetustissimis illis temporibus non congruit, ut ille recentiorum Poëtam luculenter prædat. Quis enim, ut alia mittam exempla, in Veterum scriptis adeo est hospes, ut non facile Homerum, Hesiodum, Orpheum aliosque raro, aut nunquam, dictorum suorum rationem reddere consuevisse mihi largiatur? Id tamen apud nostrum non raro observare licet ex. gr. v. 36.

Μῶμον

(a) Cujus verba exhibet Rondellus in præfat. p. 8. & 9.

(b) De quo consulendi Vlitius & Burmannus in præfatione.

(c) V. quae ad Cyneget. v. 8. Viri Docti observant; ut & conjecturam Bentleji in præfatione ante Manilium p. xi.

Μῶμος ἀλευρόνῃ ζηλῶντος δηλῆτερόν.
Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλῶνός τις γυναικίς.

Evolve, si volupe est v. 51, 92, nec non v. 129.

Θηλείης ᾧ Λέανδρος ἐπὶ κλέαν οἷστος ἀπαιλῆς,
Ἔγνω πειθομέναν σημήϊα παρθενικάων.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέουσιν ἀπειλαίοισι γυναῖκες,
Κυπελίδων ὄραν ἀντάγγελοι εἰς ἀπειλαί.

Qui Achillem Tatium sedula manu volverit, istius Scriptoris aetatem ipsum potius adtingere, quam remota illa tempora non difficulter persuadebitur. Facit huc nomen ῥεσμ-ματικῆ in MSS. Codicibus testibus Viris Doctis (a) repertum, quod non fugit Eruditissimum Röverum. Denique, quo nihil gravius opinioni alicui obesse judico, nullo a patronis hujus sententiae vel minimo ad hoc usque tempus argumento tam mirabilem sententiam corroboratam vidi. Quod enim Scaliger (b) Musaci stylum longe esse Homericum politiore atque compitorem sese arbitrari referat, in eo misere fallitur Vir Doctus, cum simplicitas, qualem in Homeri & Hesiodi carminibus regnare deprehendimus, summam antiquitatem arguat, quod recte jam observatum ante nos video Eruditissimo Kromayero (c). Optimo igitur judicio parentis vestigia minime hic adoravit filius Josephus Scaliger, cumque eo Eruditorum haudquaquam infima pars,

* 5

(a) a Fabricio p. 105. productis.

(b) pag. 539.

(c) Dissert p. 5, 6.

pars, quos inter Matthaeus Sladus, Amstelædamensis Medicus & Poëta Celeberrimus, qui lusu aspero (a) virum Eruditum excepit:

Secundam sententiam, quae Musaeum Ovidio scribendi exemplum dedisse statuit, praeter Gul. Canterum, A. Morellum aliosque Kromayero (b) memoratos, sequitur Daniel Pareus Comment. in Musaeum (c): quamvis & alibi (d) amplecti sibi sententiam Magni Casauboni, ad tempora Nonni Panopolitani Musaeum demittentis, sequi certum esse praedicet, cui inconstantiae nihil simile aut secundum vidi. Verum cum hoc commentum nullo tibicine fulciatur idoneo, contra ultima, quae Scaligero obmovimus, argumenta illud evertant, mittemus. Infelici autem iudicio Barthius (e) Epistolam decimam octavam Heroidum Ovidio adscribere vix audeat, inductus v. 147. & 148. quos ex Musaeo verfos esse putat, nisi Musaeus, addit, sit antiquior, quam persuasi nunc sunt docti homines, quam sententiam non inmerito rejecit Cel. Burmannus (f); quemadmodum Scaligeri, epistolam utramque Sabino ad-

(a) Illum in Jenſii Lection. Lucian. Lib. 2. cap. 6. p. 189. videre licet.

(b) Differt. p. 3.

(c) p. 128, 129. ad v. 259. pag. 62. v. 57. &, ſi recte memini, aliis locis.

(d) Ad v. 135 p. 100. & in praefatione.

(e) Ad Theb. 6. 145.

(f) Ad initium epistolae.

adscribentis, opinionem Nauzium (a): adeo enim Nasone indignae non sunt, ut inter eruditissimas atque elegantissimas a rerum peritis ponantur suo merito.

Tertia sententia, quae Martialis aetati adligat vatem nostrum, est Meursii (b), cui, iudice Fabricio (c), non absurde auctor poematis istius videbatur esse Musaeus, cujus *patricissimos libellos, qui certant Sybariticis libellis, & tinctas sale pruriente chartas*, memorat Martialis (d), quam sententiam diu antefoverat Georgius Valla in libro *de expetendis & fugiendis rebus*, qui Siculum vatem nostrum & sub Vespasiano vixisse, sed sine ulla ratione credebat (e). At recte addit Fabricius non sine ratione Gyraldum existimasse Musaeum illum Martialis scripsisse Latine, non Graece, quod verissimum puto. Adde nostrum Musaeum ubique castissimum esse, & res turpiculas, si quando tractat, vocibus maxime pudicis & honestissimis velare, ut, cum nihil nos eo cogat, adeo a se in aliis scriptis (si enim hoc carmen iis verbis indicari

(a) In Animadversionibus in Historiam Heronis & Leandri, quas exhibent Les Memoires de Litterature tirez des Registres de l'Academie Royale des Inscriptions & Belles Lettres T. X. p. 388.

(b) Lib. II. cap. 19. Attic. Lect.

(c) p. 105.

(d) Lib. XII. Epigr. 97.

(e) Consule Cel. Monetam Menag. Tom. III. p. 459.

eari quis putarit, ineptus merito haberi debet) diversum esse vatem Elegantem a se ipso, ut *libelli pathicissimi & Sybariticis certantes* audire mereantur, in animum inducere ut credam minime queam,

Quartam sententiam, quae vatem nostrum ad tempora Nonni Panopolitani, quem ad seculum V. referunt, demittendum pronunciat, omnium nobis verosimillimam adparere fateri non erubescimus, pro ea quippe stante, si a paucis discefferis, Eruditorum toto Senatu, cum ultimis vatis Elegantissimi Editoribus Doctissimis Kromayero & Rövero, quamvis certam illi prorsus aetatem adsignare nesciamus. Hoc ut credam praecipue facit stylus Scriptorum istis temporibus vicinorum proprius Achillis Tatii, Aristaei ex. gr. & prae ceteris magni spiritus Poëtae Nonni Dionysiacorum auctoris, qui in locutionibus & scribendi genere adeo amice conspirant, ut qui alteri scribendi exemplum dederit dignoscere difficile sit. Nonnum Seculi V. Poëtam, ut probabile reddidit Cel. Fabricius (a), Musaeo aetate esse superiorem (b), ejusque praeceptorem esse putat Daniel Pareus, neque ab hac sententia alienum se ostendit Röverus eam certissimis argumentis, cum auctor noster integros fere versiculos sibi admodum familiares ex Dionysiâcis transcripserit,

pro-

(a) Bibl. Gr. Vol. VII. lib. 5. cap. 16. 10.

(b) Ad v. 97, p. 118, comment. sui.

probari posse ratus, quae adeo Kromayero probare se non potuit, ut in alia omnia ierit (a) his verbis: *relinquitur prorsus incertum, ex Nonno Musaeum plurimum, tanquam ex fonte haurisse, immo producit forte Musaeum negligere meliora; Sed Nonnum proficienti causa adire, quae & ingenio & poeticae artis facultate superabat, ut cuiusque praeceptor, caetera quae existimabat Patrem, poterat esse.* At parcius Nonno fulminantis spiritus & sublimis, non dissidentibus acerrimis eius adversariis Hierasio & Cunaeo, ingenii Poëtae haec obijcienda meminisse debebat vir Eruditus: cum, ut Musaeum arte poetica, et mirabili isto praecipue saeculo scribendi testimonia Nonnum longo post se intervallo relinquere libentissimo animo contodem ingenio tamen superari, mea quidem sententia, prorsus indubitatum sit, et adeo Magni Vossii (b), Musaeum referentis in numerum istorum Poëtarum, qui plus arti, quam ingenio debeant, sententiae subscribere haec gravare. Id si verum, ut revera est certissimum, ex Nonno Musaeum plurimum tanquam ex fonte haurire non potuisse non adeo erit absurdum. Et unico exemplo, sunt autem plurima, delungar, nonne Latinorum Poëtarum plerorumque iudicio princeps Maro ex Eranis carminibus, qui iudice Ovidio ingenio maximas, arte autem

(a) Dissert. pag. 6.

(b) De Artis Poëticae Natur. ac Constit. cap. 5. §. 4.

tem rudis fuit, plurima, quae in rem suam
 convenire arbitrabatur transtulit, atque u-
 sus est pro suis? Nonne integros aliquando
 Ennii versus, ut ex Nonno fere Musaeus
 desumpsit, in Aeneide reperire est? Certe
 qui Servii commentarios, & ab Hieronymo
 Columna digesta Ennii Fragmenta versavit,
 de ea re nullus, puto, dubitabit. Jam vero,
 cum Musaeus Veterum scripta Homeri ex.
 gr. quin & e Latinis Ovidii tam diligenti
 manu versavit, ut plurima inde carmini suo
 intexuerit, imo maximam elegantiarum, &
 acute dictorum, ipsius etiam argumenti par-
 tem Nasoni debeat (nisi forte cum Naufio (a),
 Poëtis ambobus tot easdem cogitationes in
 mentem, sine furti ulla suspicione, venire
 potuisse tibi persuadere malueris) ut volven-
 tibus notas & Animadversiones nostras in
 quibus, ubi operae esse videbatur, utrumque
 contulimus, parere poterit, quis credit Poe-
 tae aetate sua adeo non ignoti, ut ab Agathia
 in Historia laudari etiam meruerit, opera, cer-
 te non spernenda, evolvere Musaeum puduis-
 se, cumque non paucis hinc carmen ornare
 posset, non exiguam versiculorum partem isti
 adaptasse? Certe Nonnum fulminantis & sub-
 limis adeo spiritus vatem, quemque voha-
 menter dubito convinci posse tot versus ex
 aliis tam paucis inmutatis in opus suum trans-
 tulisse, ex carmine tam brevi tot versiculos
 con-

(a) p. 392, 393.

conpileſſe difficulter ut credam adducor, quamvis fateor mihi deſſe argumenta adeo valida, ut pervicaciores in ſententiam pertrahere queant.

At quid dicemus de Viri Eruditiffimi, & vatis utraque Lingua Graeca & Latina feliciffimi P. Francii conjectura Muſaeum eundem ac Nonnum eſſe ſuſpicantis, ut probant verba in titulo Editionis Dav. Whitfordi poſita: *Multa habet hic auctor cum Nonno communia, niſi ipſe ſit Nonnus. Stylus certe plane ſimillimus eſt?* Hoc & conjecerat Casparus Barthius (a), cujus verba (b) adponam: *verſus, inquit, Muſaei 35. cum hemiſtichio praecedentis eſt ad verbum ex Nonno ductus lib. 16.*

Μῶμον ἀλευομένη φιλονέετομον ἡλικος ἤβης.

Qui locus cum innumeris aliis ſuſpicari nos facit, Nonnum ipſum, meliori judicio temperantem naturales ſuae inconfultae luxuriae morbos, poëma auſum. de quo tamen nil affirmamus. Equidem, cum novae opiniones firmo talo niti debeant, haec autem infirma valde ſit, non temere viris Eruditis adcedendum putem. At ſtylus ſimillimus eſt? Ego, ſi locutiones & dictionem ſpectes, concedo, aliter inficior, cum Muſaeus caſtigato, humili-

(a) Adverſ. lib. 20. cap. 21. p. 1008.

(b) Ex diſſert. Kromayeri p. 3.

millore minimeque inflato; Nonnus autem
 tumido, dithyrambico & valde luxuriante
 stylo utatur. At temperavit naturales incon-
 sultae luxuriae morbos? Ego an luxuriantis
 venae adeo potens fuerit Nonnus dubito,
 certe eadem scribendi vitia in Paraphrasi
 Evangelii Joannis notare eruditos monuit Fa-
 bricius: quamvis stylus, ut certe non decebat
 in eo argumento, non adeo sit inflatus. Du-
 bito quoque an voluerit, nimium sibi blan-
 diente forte cothurnato isto stylo. Quae
 ratio, quaeso, etiam, quod cum reliqua o-
 pera ipsius Nonni nomen gerant, hoc sub
 Musaei nomine in MSS. & apud Tzetzem
 jam veniat? an ipse Nonnus nomine suo dis-
 simulato hoc carmen prodidit? sed Nonni o-
 pera reliqua longe superabat, adeo ut tam va-
 rium & elegans omni fere numero poema
 Nonnum fecisse, etiamsi maxime velit crede-
 re, cogitare non posse quenquam putet Cl.
 Kromayerus (a). Quid denique est, quod
 conjecturam Virorum Eruditorum probabi-
 lem reddat? Nihil certe.

Praeter Nonnum in Aristaeneto locutio-
 nes geminas observare licet; illum autem
 ad Seculum V. referendum credibile est. Sci-
 licet Aristaenetus (b) in laudibus Panare-
 tae totus ita loquitur: *ὃ καὶ διατὴν ὕψ' ἰδο-*

υῖς

(a) Dissert. p. 6.

(b) Epist. lib. 1. ep. 26. p. 172.

ἡ δὲ χαρὸν μὲν ἦναι πεισθῆναι ἵνα ὁ μόνος Θεοφύλακτος
μνησθῆται τὸ Κεραμίδαν τὸν πᾶν, πάντων ἔχων τὴν
μνήσιν ἀκερβῆ. Vides Caramalli chironomi ce-
leberrimi mentionem hic fieri: illius autem
meminit & Sidonius Apollinaris (a):

*Coram te Caramallus, aut Phabaton
Clausis faucibus & loquente gestu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu
Toto in schemate vel semel latebat.*

Ubi ætatis suæ aut sane non multo anterioris
artifices ipsum laudare Doctissimus Mercerus
recte notare videtur Viro longe Eruditissi-
mo Jac. Phil. Dorvillio (b), qui Caramalli
ætatem medio seculo V. feliciter adligavit,
& omnino consuli hic meretur, Aristænetus
igitur quin ad ista tempora jam referendus
mihi vix dubium fere videtur: quis vero al-
terum imitatus sit non adeo liquidum. Eru-
ditissimus Alciphronis editor (c), Aristæne-
tum imitatum fuisse Junio rem nostrum Mu-
sæum non vane existimat, cum alios paucis
immutatis describere huic sollemne, ut adeo
hanc sententiam sequi non detrectem.

Achillem Tatium quædam cum Musæo
habere connuptia ex locis quibusdam a nobis
conlatis certum satis videtur: suspicor autem
hunc Aristæneto priorem, qui non pauca sub-
legis-

(a) Carm. 27. 268.

(b) In Vaneo Critica cap. 7. pag. 208.

(c) Ad lib. 3. ep. 1.

legisse ipsi videtur: nam de Tatio id ut minus cogitem, quamvis cum Gaulmino Bourdelotius simiam ipsum Heliodori adpeller, facit quod illum in tam manifestis furtis, quam Aristænetum, nondum deprehenderim. Quid? Eruditissimus Moneta (a), ante medium Seculi IV. Achillem vixisse argumento sane firmissimo ostendit, ut adeo, quin non tantum Aristænetus, verum etiam noster illum imitatus sit, nullum mihi sit dubium. Cum vero tot argumenta, (huc enim quae contra Scalligerum observavimus referenda) consensusque omnium fere Eruditorum sententiam hanc rueantur, nihil vero, quod sciam, ei obponi possit, reliquae autem multis laborent, opinionem hanc satis firmam & probabilem sequemur.

Antequam tamen disquisitionem nostram de aetate Musæi absolvam, verbo memoranda quinta sententia prae caeteris peculiaris Joannis Harduini *de Nummis Populorum & urbium* (b), qui fabulam hanc Seculo demum XIII. fictam ex mala interpretatione nummi Abydenorum censet, in quo pro Η ΡΩΜΗ ΑΝΔΡΟΣ perperam legissent Monachi quidam Galli ΗΡΩ ΑΗΑΝΔΡΟΣ, & hinc fabulam

(a) Menag. Tom. III. p. 118. & seqq.

(b) Ea quidem in editione Paris. A. 1684. non invenitur, sed in Amstelædamensi A. 1709. in qua cum aliis hanc ipsum addidisse didici ex Jo. Clerici Bibliotheca Selecta Tom. XVII. p. 377-379.

Jam illam demum fabricati essent, quando Musaeus noster ad Seculum saltem XIII. demittendus esset: sed quo nihil vanius, nihil ineptius. Quis enim, ut alia jam absurda mittam, credat barbaro isto seculo stupidissimorum Monachorum ingenia in tantum mutata, ut adeo elegantia in claustris suis poemata pungere potuerint, ut postera aetas pro Ovidii foetui ex. gr. habere non dubitaverit. Sed ut pugas istas satis riserunt viri Eruditi, sic & hanc ineptam de fabulae origine opinionem Jo. Clericus (a), & qui nomine ejus ignorato locum laudavit, Cl. Kromayerus (b); nec non Doct. Nauzsius (c). Nihil vero magis ridiculum vidi, quam Harduinum adeo absurdam horum amorum originem exsculpisse! cum tamen apud ipsum Virgilium, cujus Georgicis antiquitatem ereptum ire an ausus fuerit nondum constat, (libet enim non est ad manum) hujus rei mentio diserta extet (d):

Quid juvenis, magnum cui versat in ossibus ignem

Durus Amor? nempe abruptis turbata procellis

Coeca nocte natat ferus freta: quem super ingens

Porta tonat coeli, & scopulis illisa reclangant

• • 2

Aequo-

(a) Ad Ausonii Cupid. Cruc. Adfix. v. 23.

(b) Dissert. p. 9. & seqq.

(c) p. 386, 387.

(d) lib. 3. Georg. v. 278.

Aequora: nec miseri possunt revocare parentes,

Nec moritura super crudeli funere virgo.

Quod unicum absurditatem hujus commentii facile ostenderet. Sed id tanti non est, cum Auctor ipse deinceps sententiam dampnat (a).

Adeo autem elegans hoc de Herone & Leandro Carmen magnam gloriam peperit Auctori ipsius Musaeo, ut omnium fere Eruditorum communibus suffragiis adprobatum sit. Marci Musuri & Demetrii Ducati Cretensium testimonia paulo infra sequentur. Scaligerum ipsi Homero praetulisse jam vidimus, quod judicium Viri Summi licet minime videatur esse probabile, & Homero inventionem jam necessario relicta non parum labefactetur, tamen vati nostro omnino honorificum, cum certe principibus in hoc studio viris placuisse non ultima sit laus habenda. *Elegans & suave* poemation vocat Gul. Canterus (b); *Musaeus etsi non vetustissimus, bonus tamen & elegans Poëta* Ger. Falkenburgio (c) audit; Caspar Barthius, loco adducto a Pareo in praefatione, in laudes ejus effusus, *omnia inquit, floridissima, nec tamen*

(a) Ita videre est in Biblioth. Selecta Jo. Clerici Tom. XVIII p. 256, 257.

(b) Nov. Lect. lib. I, cap. 2.

(c) Lect. & Conject. ad Nonni Dionysiaca p. 1319.

camen virgida : omnia nitentia ; nec tamen
 rabotiem quandam prae se ferentia : om-
 nia compta , sed sine pinguedine unguento-
 rum etoticorum : omnia limpidissima , sed
 sine profunditate ; omnia polita ; sed sine fu-
 ris : omnia dulcia , sed sine somnifero pa-
 pauere , quo sparsa esse plerumque soles vi-
 minis illa sibi nequales suauitas . Amoris
 praeterea affectus , & effectus tanquam in
 elegantissimo speculo apparent , ad vitam
 suis genuinis coloribus depicti : temeritatis
 coercendae , & exercendae , etiam in oc-
 culto , castitatis exempla doctissima . Jac.
 Gronovius (a) : Hoc igitur qualecunque ,
 sed antea inauditum amoris specimen ab il-
 lis tamen aliisque , verum singulare exordium
 ab ingenio Musaei vetustate poësis acce-
 pit . Fabricius (b) , non inuenustum carmen
 & versibus mollissimis compositum vocat .
 Nauzius (c) : son ouvrage est plein d'ex-
 actitude & de délicatesse : le style en est pur ,
 & les expressions toujours choisies . Addam
 testimonia Editorum Poëtae nostri sed pau-
 ca . Rondellus (d) , satis in laudibus ejus
 prolixus , inter alia Musaeus , inquit , amoeni
 fuit & elegantis ingenti Poëta . Id satis
 arguunt illius erotica ; siquidem in hocce poë-
 ma

(a) Tom. II. Thes. Ant. Gr. num. VIII.

(b) Bibl. Gr. lib. I. cap. 16. p. 105.

(c) l. c. p. 388.

(d) In praefatione p. 12.

matia ordinem videas & convenientiam, selectas sententias & schemata: Scriptio quam laeta! quam florida! quam venusta! Non fuit lutulentus, sed pleno & puro exundat gurgite, lectorem non magis ubertate quam elegantia exhilarans, pelliciens atque detinens; Jam argumentum ut blandum! ut molle! ut patheticum! ferreus sit, qui non legat: novum sane, sed periculosum argumentum, si quod uspiam occurrit. Kromayerus (a), fateri plerosque omnes, fingi carmine hoc venustius nihil posse, refert; in Dedicatione parvum quidem sua mole, sed praestantia & suavitate in primis commendabile carmen & in Dissertatione multo venustissimum, pulcrum fetum, elegantissimam summi ingenii prolem, & poema suavissimum adpellat. Missis aliorum testimoniis agmen claudat, honorificum prae caeteris illud Röveri in erudita praefatione: Quis tamen ex Poëta tam facundo tamque castigato judicaret, omnis Eloquii & Elegantiae theatrum suo aevi jam fere oclusum fuisse? Nisi quod Poëtica Majestas, aurea & amabilis illa simplicitas, quam in antiquis deprehendimus, in ipso hoc auctore aliquando recessisse posset videri, omnes tamen sui temporis aequales facile superavit, & victor existens palmam iis praeripuit. Nam tanta suavitate infelicioris aevi vitia temperavit, ut hoc carmen ab omni

parte

(a) Ad v. 297.

parte *Miticam* venustatem & ingenuum cultum ferat? Ipsum certe *Amoris* opus! ubi cum *Gratiis* *Venus* certare videtur. Utinam *Musaei* plura vet. ipsius tincta lepore nobis superessent poemata? Dignus igitur est, si quis alias ejus seculi, cujus scripta quam emendatissima in lucem prodeant. Adde Dedicacionem juvenis *Eruditi*. Nihil igitur famae *Vatis* *Elegantissimi* detrahet sinisterius iudicium *Cel. Monetæ* (a): *Les connoisseurs ne connoîtront jamais que le Musée, Auteur du Poème de Léandre & d' Héro y ait réussi, comme on le prétend dans le Menagiana Tom. 1. pag. 204. Ses vers sentent le Grammairien plus que le Poète. Ils sont la plupart copiés d' après Nonnus. quae per omnia tamen non falsa. Vid. & Nauzius p. 391.*

Manum hic de tabula tollerem, nisi verbo memoranda esset opinio *Schöettgenii*, qui *Christianum* fuisse *Musaeum* nostrum existimat argumento ducto ex v. 156.

Τὸν παῖρος οὐκ ἐπόθησεν, οὐ καὶ δὴ δέτο παῖρα·

Quam phrasin *Hebraismum* sapere putat, sed merito inprobante *Kromayero*. Potiori jure advocare potuisset v. 137.

Ὀλβιος, ὃς ε' ἐφύτισσε, ἢ Ὀλβία, ἢ τίς, μήτηρ, Γαστήρ, ἢ ε' ἐλόχευσε, μαπαρτάτη?

• • 4

Quae

(a) Tom. III. Menag. p. 287. propositum.

Quae adumbrata videri possent quibusdam esse ex Lucae Euang. cap. XI. 27. Εγένετο δ' ἐκ τῆς λέξεως αὐτῶν ταῦτα, ἐπαράσασά τις θυγὴ φαίνῃ ἐν τῷ ὄχλῳ, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βασάνουσα σε, ἢ ἡμεῖς ἢ ἐμίλησας. Potuisset & v. 183.

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δ' σιωπῇ ἔργον, ὅπερ τελεῖ τις, ἐν τῇ τρυφῇ αἰκνύει.

Quam sententiam in N. T. reperiri notum. Sed bonum factum, quod loca illa non attenderit, neque enim quicquam hinc elici potest, cum talia apud Auctores temporibus istis antiquiores reperiantur, ex. gr. apud Ovidium (a):

*Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera
nutrix.*

Quod quidam forte objicerent cum sanctitate Christiana Carmen hoc minus convenire, non adeo urgerem, cum Ecclesiasticorum, qui Erotica scripserunt, exempla conlegisse Aegidium Menagium in Anti Bailletto referat Cél. Fabricius (b). At sententiam Schöettgenii tum demum amplectar, cum firmioribus, ut decet, argumentis innixam videam, auctori suo tamen ipsam placere haud aegre passus.

Carminis hujus longe elegantissimi a Musaeo

(a) Metam. lib. 4. 322.

(b) Bibl. Gr. lib. V. cap. 6. p. 785.

facio condendi occasione miram, & alibi
 non repertam pandis. Rondellus (a) y cuius
 verba stylo praecipue iacando se commen-
 dantis, longiora quamvis, adponam: Inter
 styphos iudebant Agathia & Musaeus, &
 more Poetarum, postquam nugae canoras de-
 blaterassent, & scholia cantassent innumera,
 petrus noster ab Agathia, quondam vulnere
 brachii, quoniam petires sagitta. Ille dis-
 micxit, tandem fide filentii datus, fassus est
 se Sestiadem quondam Dorcalidem nomine,
 cui nulla pars esset in rebus deperire. Adji-
 cit verumnas, angore, & superba fastidia
 puellae. Deinde subreptit, quo tandem patre
 spe omni decollante, contra spem victor eva-
 jerit. Istud quidem temeritate conspice, &
 furor tuus contigisse, unde ideo minima belle
 & venisse, gratulari sibi demoniam, quae
 eam felicem fortis exitum, velle ipsum
 & adeo & eoque amare Dorcalidem. Musaeus
 noster illuc mirari, laudare, bonis fortu-
 nis hominis ad doctum extollere. Sed, A-
 thido, & sic, quid invides victoriae modum?
 atque effare. Pars est meminisse triumphi.
 Ad quae Agathia, Anno praeterito furens,
 & vidensque periens, ad adunum
 natus adunso, qui parit flant horti ejus,
 & quibus spatium solet circa meridiem. Co-
 ram me isto, ego me in mare jam jam pro-
 videntem thalamum, ni amanti & furioso suc-
 cur-

An, quavis fabulosa quaedam intermixta non inficias eam. Narratio certe illa Alexandri ex Abydo versus urbem Sestum (non ex urbe Sesto versus Abydum, ut referri miror in Itiner. Sponii & Wheleri (a)), quamvis mirabilis valde fidem non superat, cum urbes istae sibi oppositae admodum sint vicinae, septem quippe stadiis a se invicem disjunctae secundum Plinium (b), vel octo secundum Xenophontem (c). Videndi e recentioribus Sponius & Whelerus l. c. Th. Smith in Brevi Constant. Notitia (d), Thevenotus in Itinerario (e) alique. Nec deesse exempla quorundam arte natandi celebrium maxime patere potest ex observatione Rondelli (f), quam hic adscribam: *Forfitan incredibile videbitur, hunc maris tractum a Leandro fuisse transfractum, qui tamen referentur Stokovia sequebantur eam est. Sed majus quid vidit Gallia, obsidione Reae insulae Gregarius, enim miles nomine La Pierre ab ea insula, jussu Marcella Thonasi ad Rupellam usque ruperat, tunc ad amplius natando ibat & nediabat, eorumque interpretes & paraxinos. Verum, quid aliud, ad celeberrimum arinatorum Golanique plus in aquis, quam in terra degenant, cupit, innotum maris, ubi non invenit.*

(a) Edit. Nomencl. T. I. pag. 425.

(b) H. N. IV. 22.

(c) Locis adductis a Pareo Comment. p. 42.

(d) pag. 68.

(e) Lib. I. cap. 7. pag. 27. Edit. Belg.

(f) ad v. 255.

bet? Vid. *Alamach. Alex. Consul. & Lipsius ad Tacitum* (a), ubi de Batavorum arte man-
di agens producit, versus hos Hadriani, de
Sorano Batavo: *vid. eundem*

*Hadriano potui qui iudice, vasto pro-
fundi*

*Aequora Danabii cunctis trinare sub
armis.*

Sed jam satis de Auctore poematis hujus,
atque ipso carmine; restat ut promissi me-
mor nostrum interpretandi institutum, ope-
risque occasionem pandam, & simul de au-
xiliis, quae scribenti ad manus fuerunt, ut
& interpretibus quaedam in medium profe-
ram.

Annus intercessit unus & dimidius, cum
in vatem nostrum, quem tum forte qua-
dam in manus sumtum avide semel atque
itorum percurreram, notas quasdam con-
scribendi inpetum cepi, quas tamen non
nisi ad versum 272. id temporis perduxit.
Illas cum ostendissem Viro harum litera-
rum ante alios omnes peritissimo TIBERIO
HEMSTERHUISIO, a cujus facundo oro
pependisse semper juvabit, qua est humani-
tate vir summus ad accuratius examen nota-
ta ocys revocaturum promisit; at quo mi-
nus tam beato esse licuerit obstitere mul-
tiplices, quae virum Magnam (per idem
enim

(a) in notis ad lib. 4. *Annal.* n. 25. pag. 44.

enim tempus Graecarum Literarum in urbe Leyda professio ipsi offerrebatur, distabant curae, quibus effectum, ut notas, sicut erant, non inlaudatas tamen invitae tandem reddere coactus fuerit. Ab hoc tempore diu in scriniis repositae delinuerant, cum in familiaris aliquando colloquio fugientium Camenarum inter paucos statim felicissimus P. BURMANNUS (per HEMSTERHUISIUM epim aliquid ipsi, ni fallor, insinuerat de conamine nostro) ineditas quasdam conjecturas PETRI FRANCI; nec non Conlationem duorum Codicum MSS. ut & editiones quasdam penes se esse, eorumque omnium copiam libentissimo animo mihi se facturum vir Humanissimus memoravit, & non tarde mox exhibuit, pro quo prolixè in me favore Praeceptoris honoratissimo, atque optime de me merito publice quas possum maximas gratias ago.

Copiis his instructus de Musaeo cogitare iterum, & exactius aliquid elaborare consilium cepi. Primae enim illae notae breviores erant, nec decimam partem operis, quale nunc in vulgus prodit, constituebant; tenuiores etiam erant, ut adeo plerasque vel emendare, vel longe abesse penitus jubere coactus fuero. Nec mirum. Usus fueram tantum una editione, quae Basileae apud Nicol. Bryling A. 1550. in qua praeter Musaeum Aesopi & Ga-

Gabriele fabulae, Agapetus atque continerantur, prodierat, cujus varias Lectiones, quia nec Fabricio nec alteri cuiquam memorata, quamvis non adeo magni momenti, adjeci. Suspitor Basil. editionem A. 1584. quam in notis & Dissert. p. 13. memorat Kromayerus, ex illa expressam esse, nisi sit eadem.

Postquam vero ultimam editionem, quae Lugduni Batavorum Anno MDCCXXXVII. nuper prodierat, de qua antea ne fando quidem audiveram, mihi comparare licuit, majore successu opus inceptum mox adgredebam. In hac enim editione prae caeteris omnibus nitida & adcurata longe Eruditissimus juvenis MATTHIAS RÖVERUS, eo tempore annos tantum decem & octo natus, variantes Lectiones septem codicum MSS. & septendecim Editorum cum inedito Scholiasta, & tribus Virorum Doctorum interpretationibus exhibuerat, notisque paucis sed egregiis ornaverat, quo opere de omnibus qui pretium his literis ponere norunt, optime meritus est, & famam, quam non diu post eximia Fragmenti veteris Jurisconsulti à Dositheo magistro servati, & felicissimarum ad Glosas Nomicas Emendationum editione maximo confirmavit opere, ingentem retulit. De Scholiasta quid sentiam in notis & Animadversionibus hic illic aperte

ne doctrinam neque dissentire. Doctus Editor ex humanissimis ad me datis literis intellexi, in quibus saepius rursus sibi meo opere hominis istius ineptias, publico tamen insidere, quia ineditus, & in libro optimo, potius repositus erat, noluisse significare, quod institutum nemo humanior improbari facilet. // Iam i mus, 1914309 amia
bi est ivmup, exum in omi non e. n i i s
Adcessit haud adeo longo post tempore (semel enim hic enumeratione editionum desuper) *Musaei Erotopaeon Heron & Leandri* commentario libri illustratum a DANIELE PAREO, quod lucem vidit Francofurti A. 1634. In hoc autem Pareus id sibi negotii solum datum esse credidisse videtur, ut ex omnis aetatis Scriptoribus, quos forte unius Musaei causa evolverat, inopem exemplorum sarragine congesta doctrinae famam populo istos homines, qui aliquid futilissimum illud scribendi genus putare solent, aucuparetur; verum adeo mihi non satisfacit, ut Lectorem, qui cornea non est fibra, adeo laboris patientem fore credam vix ullum, ut commentarius illum, quamvis etiam abundet, totum percurrere libeat. Vere certe adfirmare mihi posse, videor de Musaeo ipsum pessime meritum esse, & vix unquam favente Diva Critica emendationem protulisse, vel locum obscuriorem pitido lumine persudisse, sed contra, si quid taceat, incertum

tum esse & absurda non raro loquitur, bene ta-
 lia quae nihil ad Musaeum faciunt; quae in
 notis & animadversionibus nostris haud raro
 asperere satis explosa esse non mirabitur Era-
 ditis Lector. Devoranda tamen nobis fuit
 haec molestia, & tædiosissimo scripto perse-
 gendo labor impendendus, cuius tamen mi-
 nime poenitet, cum simul Weitzii & Bar-
 thii notata non raro his mixta, quamvis haud
 multo majoris momenti, reperiantur; tum
 variorum Eruditorum de hac vel illa materia
 cogitata memorentur, tum occasione perpet-
 ram acceptorum quorundam locorum, nos
 bis verum non raro videre licuerit, nonnun-
 quam & aliqua satius deducendi materia
 data sit.

div. subibit 1 me b m . . .
 quinu 317 zomp, auch o mæ n xp

Transiit acceptam editionem, quam Placidus
 Magdeburgicae Anno mdcxxi. in lucem
 emisit JO. HENR. KROMAYERUS Bar-
 thii, Weitzii, Voetii, Pleumannii, Schoetti-
 genii, Gessneri, Bergleri, Groebessii, & ip-
 sius editoris notis ac Dissertatione praevia
 instructam, de qua editione Vir Celeberrimus
*ante illud tempus digniori habitu venustissi-
 mum Poëtam in publicam vitam prodisse* jure
 confirmare posse nobis videtur. Ipse enim
 Vir Eruditus a scribendi illo insuperabili ca-
 debat, quo praeter imprudenter congesta
 quaedam non dissimilia exempla, dicta, sen-
 tentias, Auctorum denique veterum & Ro-

2157

cen-

centiorum, tædiosissime constipata loca, vix quicquam bonae frugis ipsi proferunt, longe remotus, nec pestilenti illo, quod multos nostro praecipue tempore adflavit, sidere contactus, Musaeum nobis nitide expressum, & egregie multis locis emendatum, & notis non maximae molis sed doctis inlustratum, veteri etiam interpretatione saepius correcta, exhibuit. Quae eruditissimus Alciphronis editor, & Cl. Heumannus adtulere paucissima sunt, nec tamen spernenda. Adtulit plura Voetius, sed nec adeo multum praestitit. Notas Schöettgenii & Gesneri, quae parum bonae frugis continent, & nihil Musaeo opitulantur, si mei res fuisset arbitrii, procul abesse iussissem; neque puerilibus illis Jo. August. Groebelli Ossiensis, quae Minellio, Farnabio, Junckero, & similis farinae hominibus, palmam dubiam reddere possent, adnotatiunculis editionem meam onerari & conspurcari passus fuisssem.

Editionem nostram adornanti ad manus praeterea fuerunt editiones Davidis Whitfordi Londini Anno mdcclix., ut & Andreae Papii Gandensis Antverpiae mclxxv. in lucem emissae, quae quamvis non poenitendae essent, nobis tamen exiguum usum praebuerunt, cum conlationes earum in sua jam exhibuerat Cel. Röyerus, cujus diligenti ope-

ra effectum, ut reliquarum editionum desiderium vix me inceserit, quippe quae notis nudae fere prodierant, si quae autem reperirentur, jam meliorem partem prostabant in editione Kromayeri: unde factum quoque, ut parum mihi profuerit editio, quam ad Codicem Regium conlatam Jacobus Rondellus Parisiis Anno cio io c lxxviii. cum notis in vulgus prodiderat. Hisce auxiliis instructus editionem novam adgressus fui, in qua quid praestiterim, paucis monebo.

Prima vice hic conparent conjecturae viri Ingeniosissimi PETRI FRANCI, quas margini editionis Dav. Whitfordi adposuerat, ut & haud exiguum variarum lectionum numerum ex editione Papii, Stephani, & Rondelli aliorumque conlectarum, quas tamen, quia jam conspiciebantur in editione Röveri, praecipue si parvi momenti essent, omisi; ipsas autem conjecturas, quamvis a Viro Erudito in eum finem non viderentur conscriptae, integras adjicere visum fuit, quia aliquando difficilior ipsarum electio esset, nec difficulter, si quid ultimam limam forte non expertum videretur, veniam apud aequos rerum arbitros inventurum arbitrarer. Conjecturas autem has cum conlatione Musaei facta ab IS. VOSSIO, sed v. 118. jam desinente; ut & altera conlatione a NIC. HEIN-

HEINSIO instituta cum editione vetusta Veneta *literis capitalibus* inpressa, ad editionem A. Papii Plautinianam A. 1575. quae v. 79. jam finitur, ut & varias ex editione Basileensi Lectiones textui, ut vocant, semper diligenter subjectas videre licet, quamvis raro alicujus pretii lectio in iis occurrat, quae non in aliqua jam Röveri exhibeatur, unde aequiore animo tuli Conlationes istas non diligentius ad finem ipsum peractas me possidere. Neque sane, quidni enim fatear, vati nostro a novis membranis multum auxilii sperandum puto, cum omnes fere, in locis procul dubio turpiter corruptis, nihil expediant, & in absurdas lectiones conjurent, ut adeo in solvendis nodis reliquis, qui paucissimi nunc sunt, ingenio Critico opus esse necessario judicem.

Ipsam textum, ut vocant, ad editionem Cel. Röveri, quae raro discedit ab illa Cl. Kromayeri, diligenter exactam expressimus, nec, nisi rationibus, ut nobis videbantur, iustis, quas semper reddidimus, moti mutavimus, ipsa etiam lectio edita quibus MSS. miseretur, nec minus quibus de causis vetustiores repudiatae, ne Lector nesciret diligenter cautum, ut adeo alicujus pretii lectio vix alicubi existeret, quam non adtigimus. Id autem eo praecipue scopo factum, ne aliis forte districtior Lector toties alias editiones

con-

consulere opus haberet, quatinvis in consilium adhibuisse Röverianam, non sit, quod quemquam poeniteat. Bina Marci Musuri Cretenfis Epigrammata & unum Demetrii Cretenfis, ceteraque quae in Editione Röveri, aliisque etiam habebantur, praemisi.

Indices denique Rerum & Verborum, ut & Auctorum Veterum & Recentiorum, in quibus nihil omissum temere reperias, adieci.

Cum vero ex Commentario Parei, aliisque interpretibus percepissem, non pauca esse, quae Musaeo cum Nonno conveniebant, inque eo ipsa lectione magis magisque confirmarer, tandem vastissimum Dionysiacorum opus quadraginta octo prolixis libris constans, totum perlegendi, atque omnia ea, quae aliquo modo ad vatem nostrum pertinebant, diligenter conportandi consilium cepi; neque exiguus inde ad me fructus redundavit. Cum enim nemine dissentiente tot vatibus ambobus communia essent, non vano conatu ex sedula conlatione locorum, multis male adfectis succurrere, tueri male tentata, obscura luce clara perfundere, & vicissim Nonnum pluribus in locis eximie sanare licuit, qua in re priores interpretes tam negligenter versatos miror.

Ordi-

• Ordinem autem hunc plurimque loca, ut
 ea quae propius ad sectionem Musaei confi-
 tuendam pertinerent, omnia textui ipsi sub-
 jicerem; loca intellecta difficiliora, quaeque
 longiorem interpretationem flagitabant, in
 Animadversionum librum rejecerim, in quo,
 sicut & in notis, quam plurima Veterum Au-
 thorum tam Latinorum quam Graecorum
 loca, quae medicam manum poscere vide-
 bantur, vel oblata vel adrepta occasione sa-
 pienter, male tentata a Viris Eruditis vindica-
 re, obscuriora illustrare omni opo contem-
 dimus, quae res an ex voto ceciderit vel,
 Erudite Lector, erit arbitrio.

Id autem praecipue agi, ut nihil fere, quod
 in toto Musaeo quicquam difficultatem vel
 minimam parere posse videretur, quod ex-
 emplis ex Poëtis aliisque Scriptoribus petitis
 illustrari posset; imo vix quicquam eorum,
 quibus lucem capere, vel dare poterat, vates
 egregius, omitterem, ut adeo paucissimi ver-
 sus essent, ad quos non aliquid monuerim.

Neque tamen eo fiduciae veni, ut post
 meam curam nihil usquam in Musaeo ob-
 scuri, nihil, quod medicam Eruditorum
 manum posceret relictum vane arbitrarer,
 quin nodos vindice dignissimos, licet pau-
 cissimos, restare candide fateor. Indicio
 esse queunt emendationes ineditae Viri Eru-

ditissimi, qui nuper Republicae literariae,
 & praecipue huic Academiae flebilis admo-
 dum occidit; GEORGII D. ARNAUD,
 quarum a Venerando juvenis Eruditissimi
 parente acceptarum, inter plurima prolixi fa-
 voris indicio, beneficio eximio me sibi ob-
 stringere voluit; Athenaci hujus sublimis de-
 cussus L. G. VALCKENAE, illas (sunt ap-
 tam plurimae in Scholiasten) sicut erant margi-
 ni editionis G. Röveri adscriptae, tuo
 Erudite Lectori sistam iudicio. v. 38. in
 Scholiastae verbis ἁπλῶς ὁ τὸν Ἀφροδίτου
 ἄλφρων ὁ κύριος ὁ ἑρως δούλος παρὴν ἢ ἡ
 pro ἢ ἁπλῶς conjicit ἁπλῶς ἑρως & pro πα-
 ρὴν, παρὴν. v. 45. pro

ἡμετέρας δὲ πόλιν ἀλλοτρίαν ποιήσας ὁ νόμος

figur & in Scholiasta, legit ἀλίσρηφειν. v. 47.
pro Κυβερν] τοπικῆς ἐπανομιάν emendat τοπι-
κῆς ἐπ' ὀνόματι ὧν. v. III. pro

Εν πειθήνι & αὐτοκυβερνήτῳ Βασιλεὺς εἶπεν·

Ad legendum, sicut V. Y. X. pro

Θητεύειν **ἐκόμεζεν** κ. τ. λ.

Conjicit *ἐκείναι*. v. 162. pro *ἵνα* πρὸς τὸ γὰρ in
Scholiasta [*πρὸς*. v. 171. οὐκ ἔμεν] ἐκ *ἐκείναι*,
vocem *ἐκ* expungit. v. 199. in eodem verbis
ὅς *ὡς* βασιλεὺς *ἐκ* πάντα deelle censet *δαμάζων*.
v. 205. pro

Οὐ πρὸς βαρὺ χεῖμα τὴν μετὰ τὸν πόλεμον συνήν.

legit

Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα (vel βαρὺ χάρμα) τὰ
μετανοήσαντες δέονται.

ut Homerus v. 213.

Οὐκ ὄψομαι δύντα βοώτην.

emendat. ὄψιμα vel ὑψιμέδοντα. v. 98. pro

Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθαῖα χίρσα.

conjectat ἐφέλκονσι. Si meam sententiam de
iis roges, Erudite Lector, emendationes in
Scholiasta omnes fere certissimas videri; in
ipso vero Poeta, erudititas licet, incertio-
res me putare non dissimulo; truncare ta-
men nolui, quia aliis secus forsan videretur,
nec quemquam adeo exuisse omnem humani-
tatem, ut propter conjecturam forsan minus
necessariam manes Viri ex literis hisce in-
mortalem gloriam merito adepti vel verbo
laedere velit, facile crediderim.

Ubique libertatem in ferendis judiciis de
Interpretibus, sive Musaei, sive aliorum
scriptorum, sententiis secutus sum, sed non
effrenem illam, qua plaustris conviciorum
vel in minima re dissentientes, quo jure
quaque injuria, quibusdam obruere mos est;
verum moderatam, & qualem vicissim ne-
mini in nostra scripta denegarim, nisi si ali-
quando calor juvenilis, praecipue Scholiastae,

Parei, aliorumque ineptiis bilem moventibus, in diversa nos abstulisse videri posset.

Hinc nollem Lector Eruditus, cum toties Viros longe Doctissimos, Burmannum, Bentlejum, praecipue vero Heinsum, & Marklandum, aliosque refutari videat, sinistram opinionem de me foveat, ac si ista ratione famam mihi conciliandi animus esset, quem istam cogitationem nunquam subiisse candide fateri possum; quin contra, cum ex nullorum fere scriptis majorem utilitatem perciperem, nullorum vestigia laetius adorarem, ante alios illorum lectionem me cepisse, & detinuisse sancte testor, quando fieri non potuit, ut non raro ab iis discedere, & diversam, parcens tamen nominibus virorum magnorum, quos colere & venerari nunquam desinam, sententiam, libertate cunctis in hoc studiorum genere concessa usus, sequi necessario debuerim.

Unum tandem oro, Erudite Lector, ne, tam brevi interjecto tempore novam Musaei editionem in vulgus prodire nimium mire-
ris, & indignum aliquid me suspiceris; quando, cum animum ad scribendum primum adpuli, de Eruditissimi Röveri editione me nihil inaudivisse; quin aliquando, omnem, ubi innotuerat, novae curandae cogitationem

sem abieciſſiſſis; & in Obſervationibus Miſcel-
laneis notata publicandi curam; & qua non
niſi virorum Eruditorum hortatus & nimia
operis moles tandem me deterruerunt; mi-
hi ſediſſe ſententiam verbo adfirmare liceat;
quod ſi tam facile tibi; quam Elegantiſſimo
Editori; ut ex humaniſſimis ipſius literis
non vane tuihi perſuadere videor; probave-
ro; ſummo proſecto opere mihi gratulaber.

H. M.

P. R. M.

W. S.

M.

Longiore ſeruatione tempora tua; Erudite
Lector, non eſt quod morer. Tu; ſi ita vide-
tur, conatibus noſtris favet; quando majora
olim molituro acres ſtimulos addes. Quod
ſi in quibusdam verum cernere haud licuerit,
erranti comiter viam monſtrare, quaefo; ne
dedigneris. Exiguum, per quod caſtiſſimis
hiſce Muſarum ſacris juveni operari licuit,
(dum etenim hanc praefationem abſolvo ad-
num vigefimum; ante quem, ſi per moras a-
peris typographicois in ipſa praefatione
factas licuiſſet, opus hoc prodere
fuerat animus, haud ita pridem exceſſi) tem-
pus apud te, ſi aequus es rerum arbiter, pa-
rationem veniam dabit; ſin iniquus es, nihil
te moror. Juvenili adeo aetati, poſt tot E-
ruditorum curas Muſaeo inpenſas parum,
quod Eruditionibus placere poſſet, peragen-
dum reſtare in Auctore iſto non inmerito
videri poſſe, candide fateor; idque ali-
quando me terruiſſe non negabo; verum

cunctantem impellebant. Doctissimorum & optime de me meritorum Virorum hortatus; incendebant exempla eorum; qui in tenera juventute tale quid ausi grande nomen tulerant, quemadmodum ex. gr. ipsius etiam vatis nostri interpretum Andreae Papii, & Matthiae Röveri; incitabat de elegantissimum Quintiliani monitum; ab aliis jam laudatum. Non differendum esse tyrocinium in senectutem: nam quotidie metus crescit, majorque sit semper, quod ausuri sumus, & cum deliberamus quando incipiendum sit, incipere jam seruum est. Quare fructum vitæ dem, & adhuc dulcenti promi decet, cum venia & spes est, & paratus favor. Et intendere non dedecet; & si quid desit operi, supplet aetas, & si qua destituta sunt juvenilitas; pro indole accipiuntur. Invenit Eruditæ Lector, atque animum, quem longioris præfationis taedium fors jam tenet, aureo Vatis Elegantissimi Carmine pascere.

SYL

SYLLABUS

Codicum manu exaratorum, & editorum,
quorum Variantes Lectiones in hac
Editione memorantur.

A.	Codex Anglicanus Bibliothecae Bodlejanae primus.
B.	Secundus.
Basil.	Basilënsis.
Heins.	Heinsianus.
L.	Lection.
Lond.	Londonensis.
Pap. & P.	Papii.
Par.	Pareti.
Reg.	Regius.
S.	Secunda editio.
St.	Stephani.
Vatic.	Vaticanus.
Ven.	Venetus.
Vo.	Voetii.
Voss.	Vossianus.
White.	Whitfordi.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ QUÆDAM
IN
HERONEM ET LEANDRUM

Vel in quibus eorum mentio fit.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Μακεδόνης.

Lib. 1. Anthol. cap. 55.

Αiei θηλυτέρησιν ὕδαε κακὸν Ἐλλήσποντος
Ξεῖνε, Κλεονίκης πύθεο Δυρράχιδος.
Πῶε γὰρ ἐς Σησὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ με-
λαίνῃ
Φορτίδι τὴν Ἐλλης μοῖραν ἁπεπλάσατο.
Ἡρῶ δειλαίῃ, σὺ μὲν ἀνέρα, Δήμαχος
δὲ
Νύμφην, σὺ παύρας ἃ ὠλέσχετε σαδίοις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Lib. 3. cap. 7.

Οὗτος ο Λειάνδροιο διάπλοος, ἔτος ὁ πόντις
Προθμός, ὁ μὴ μόνω τῷ Φιλέοντι βαρύς.
Ταῦθ'

1. Ἀπεπλάσατο. in quo-
dam Codice legitur ἀπιοπλά-
σατο, sed frustra; sic lib.
7. p. 189. Epigr. 3. v. 4.
Ἀπὸ τῆς μεταφορικῆς βλάβης
ἀπιοπλάσατο.

Et pag. 619. Epigr. 5. v. 4.

Ὁρματι καὶ δαρῆς φέγγος
ἀπιοπλάσαται;

Haec loca mihi indicavit
Cl. Dorvillius. Röverius.

2. Ἡρῶ.

EPIGRAMMATA

ANTI PATRI

Macedonis.

Interprete Eilhardo Labina.

Semper mulieribus aqua malum Hellespontus,
Hospes: Cleoniceam interroga Dyrrachidem.
Navigabat enim Sestum ad Sponsum. In ni-
gra vero

Oneraria navi Helles fatum effinxit.
Hero infelix, tu quidem virum, Deimachus
vero
Sponsam, in paucis perdidisti stadiis.

ANTI PATRI

Eodem Interprete.

Hic Leandri tranatus, hic ponti
Transitus, qui non soli huic amatori gravis,
Haec

2. ἡ δὲ λέγε ἡ δὲ, ex op-
timo Codice Vaticano; ut
apud Theocritum Eidyll.
13. v. 1. ῥογγὶ in optinis.

hoc quoque me docuit
vir laudatus. Id.

3. ὁ λίσσας ῥαδίαι. Qui-
dam vitiose ὁ ῥαδίαι. Id.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ταῦθ' Ἡρᾶς τὰ πάροιθεν ἐπαύλια, τῆτο τὰ
 πύργα

Λεΐψυγον· ὁ προδότης αἶδ' ἐπέκλιτο λύχνος.
 Κοῖνος δ' ἀμφοτέρως ὅδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι
 καὶ νῦν

Κεῖνῳ σὺ Φθονερῷ μεμφομένης ἀνέμῳ.

ΜΑΡΚΟΥ, ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ ἔτη
 πλῆτι τῆ Κρητός.

Νηὸς ἐπὶ ἀνά Σησὸν, ἀγίνεον ἦχι θυή-
 λας

Κυπρογενεῖ σπυῖδοντες ἐτήσιον· αὐτὰρ ὁ τοξον
 Οὐλος Ἐρῶς βάσταξε, διοικεῦσαι δὲ μεμηνῶς,
 Οὔξέα θνυδίλλεσκε, πικρὸν δ' ἔθνευεν δι-
 γόν

Μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν, ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη
 Ἡπατι Δειάνδροιο, πόρῃς Φρένας αἴψα περῆ-
 σας

Ἀμφοτέραι δὲ πόθῃ αὐτῷ κεφορημένοι αἰ-
 γρω,

Ἀλλήλων ἀπόναντο, γάμων δὲ συνίστορα λυ-
 χνον

Δαθριδίῳ θήσαντο, σιδήρειον δὲ λελογα-
 χῶς

ἄμα

EPIGRAMMATI

Haec Herus prius habitatio. Haec tur-
ris

Reliquiae, proditor hic jacet Lychnus.
Communis utrumque hic habet tumulus, nunc
etiam adhuc

Illum invidum accusantes ventum.

MARCI MUSURI

Cretensis.

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi li-
bamenta

Veneri festinantes quotannis: ac arcum
Vafer amor gestabat, jacularique gestiens
Acute circumspectabat, amaramque contor-
sit sagittam

Matris in Sacerdotem, properansque inhaesit
Hepati Leandri, quum puellae praecordia
statim transfodisset.

Utrique autem Cupidinis eodem percussi
furore

Sui positi sunt, nuptiarumque consciam lu-
cernam

Clandestinarum posuere; ferreum autem illa
fortita

Sangui-

Ε Ρ Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

Αἴμα, ¹ πολυπλάγκτης πρῶτα καὶ ² πῶθεντας
ἀέλλαις,

Καὶ σφε Φάας μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ
³ Φιλοτήτων.

Τῷ αὐτῷ. Εἰς ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρένας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ αἰ-
δαίς

Στεῦτο λαχεῖν Ἀρης μῆνος ἄποινα πό-
νων.

Τῷτο κλύων νεμέσησ', οὐδ' ἑοῖς ἐπενήνοθεν ἔρ-
γοις

Ἀχλὺς ἄδην, Ἀρεὺς τ' εἰ χάρδεν ὕβριν Ε'-
ραις,

Μισαίω δ' ἐπέτελλεν. ὁ δ' ἐκλήϊζε ποθεύν-
των

Οἶσρον ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.

Δινείσθω δὲ ¹ μικρῇσιν ἐπισίξας σελιδεόσιν,

Ὅσσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔοργεν Ε'-
ραις.

ΔΗ-

1. Πολυπλάγκτης. πολυ-
πλάγκτης. MS. Rösserus.

2. Πῶθεντας. πῶθεντας Ed.
Bas.

3. Φιλοτήτων. Φιλίππε
MS. Rösserus.

Οὗτ' ἰοῖς. Eruditiss. Mait-
tairius legendum conficiat.

EPIGRAMMATA.

Sanguinem, multivagis prodidit amantes pro-
cellis,

Et eos luce privavit, privavit etiam lusibus
venereis.

Ejusdem in MUSAEUM.

Etiam praecordia invidia Deorum tetigit :
nam carminibus

Jaetavit se consecutum Mars praemia la-
borum.

Id audiens indignatus est, quod sua obum-
braverunt opera

Tenebrae satis, Martisque non tulit inju-
riam Amor,

Musaeoque mandavit ; Ille vero canebat a-
mantium

Furorem decerpendi virginitatis florem.

Laudetur ergo, parvis panxisse paginis,

Quae parvis ludens manibus patravit Cu-
pido.

DE-

bat. ἡδ' ἰσῆς, vel ἡδ' ὀϊς, editione firmatam recepi.
vel ἡδ' ὀϊς. Id. Priorem 1. Μουσῶν. μανφῶν. MS.
conjecturam a Basl. & Par.

ΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΟΥΚΑΤΟΥ Κρητός.

Καὶ μέγα μικρὸν, καὶ σμικρὸν μέγα, ἔ τό-
δε, ὡς δεῖ

Πράξει, ὑμνοπόλοις Φοῖβος ἔδωκε μό-
νοις.

Ἰ. Παρθένος Ἡρώ Λεῖανδρός τε βρωτοί περ
έόντες·

Εἰσὶ δὲ ἀθάνατοι τερψινοῖς ἔπεσιν.

Εἰ δὴ Μισσαῖός τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανόν-
τα,

Αὐτίκα τεθναίην, ὅφρα βίοιο τυχῶ.

Ἰ. Παρθένος Ἡρώ. Ἡρώ παρ- θένος MS. Rönneus.

EPIGRAMMATA.

DEMETRII DUCATI Cretensis.

Et magnum *aliquid, quod tamen parvum est,*
& parvum

Quod tamen magnum, non ita, ut decet
Facere, Poëtis Phoebus dedit solis.

Virgo Hero & Leander mortales ambo ex-
istentes,

Sunt immortales animum oblectantibus ver-
sibus.

Si vero Musaeus aliquis me caneret morien-
tem

Statim morerer, ut vitam sortirer.

EPIGRAMMATUM

F I N I S.

JUVENI EGREGIO
JOHANNI SCHRADERO

ERUDITIS IN MUSAEUM
ANIMADVERSIONIBUS
FAMAM AUSPICANTI.

F*Los & honor doctae, sollers SCHRA-
DERE, juvenae,*

Delicium Phoebi, Pieridumque decus.

Cui sua Graja Charis nudavit peñora, sacro

Et puerum pavit lacte Latina Venus.

Qui nihil abjectum tenero meditatus ab ungue,

Regia qua ducit te via, carpis iter.

Et procul a seculi sectantis vilia peste,

Ignoto populis tramite, summa petis.

Exsere te, docti nam sic meruere labores,

Dignaque virtutis praemia tolle tuae.

Praemia, laurigeri quae collibus edita Pindi

Melpomene aeterna texuit ipsa manu.

Et

*Et quae Pimplaeo rorantia flumine ferta:
Aptantur meritis, Pallade dante, comis.
Illa tibi spondent, quod vix de millibus uni,
Vivere jam verno flore per ora virum.
Quodque aliis aetas longo confecta labore,
Id tibi nunc ultro prima juuenta dabit.
Te, duce Naturae genio, teque, auspice Phoebus,
Fervidus Aonidum raptat in antra calor.
Et Latias Grajis felix conjungere Musas
Tendis, ubi ad Superos Gloria pandit iter.
Agrestesque animis linquens vulgaribus escas
Tu solo veterum nectare corda reple.
Gurgite coenoso cum pectora vulgus inundet,
Permessi liquido proluis ora vado.
Nostraeque futilibus tumeant cum secula scrip-
tis,
Quae mox cum domino sint peritura suo;
Nil aliud condis, nisi pura quod adprobet auris,
Et ferat a memori posteritate decus.*

Testis Abydeni juvenis quae cantat amores

Pagina, quae flammis, Sesti puella, tuas.

Hanc dudum foeda obductam rubigine secli,

Temporis immundum vel subiisse situm,

Vidit & indoluit blandi Dea mater Amoris,

Et medicam Mystae sedula quaerit opem.

Invenit & geminos juvenes, quos pectora
Paeon

Numinis adfectu nobiliore movet.

Doctaque Musaeo succurrit dextra RÖVE-
RI,

Qui nitido adfectum pumice limat opus.

Novaque SCHRADERI succedit cura, salu-
tem

Qui medica vati restituitque manu.

Dumque suo vitam reddit lucemque poetae,

Ingenii varias divitis addit opes.

Et bene maturos verno jam tempore fructus

Profert foecundâ messe beatus ager.

Haec

*Haec sunt septenae vixdum trieterides or-
sa,*

Quae nil protritum, nil puerile sonant.

Hac arte Heinsides famae proludere coepit,

Hac immortalis Grotius ante via.

*Perge decus nostrum: tibi sic Helicon colen-
ti*

Castalidum sacros detur adire choros.

Exemploque tuo doctam firmare juventam,

Atque aliis genio perge praeire tuo.

Vindice te Phoebi mystera rite colantur,

Stet suus Aonisin, te stimulante, decor.

At fera Barbaries, invisaeque nomina Musis,

Incipiant vires acgra timere tuas.

*Tempus erit, raro quae nunc adplaudis alum-
no,*

*Quo meritâ cinget FRANECA frende
caput.*

PETRUS BURMANNUS
JUNIOR.

1. The first part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

2. The second part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

3. The third part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

4. The fourth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

5. The fifth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

6. The sixth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

7. The seventh part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

8. The eighth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

9. The ninth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

10. The tenth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

11. The eleventh part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

12. The twelfth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

13. The thirteenth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΚΑΘ' ^{τῆς} ἩΡΩ
^{καὶ} ΛΕΑΝΔΡΟΝ

M U S A E I

G R A M M A T I C I

de

H E R O N E

&

L E A N D R O

C A R M E N .

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπε; θεᾶ, κρυφίαν ἐπιμάρτυρα λύχρον
ἐρώτων,

Καὶ

Μυσάιν τῆ γραμματικῆ τὰ
καὶ Ἡρώ καὶ Λεάνδρου.
Editio Basil. A. 1550. omit-
tit voces τῆ Γραμματικῆ,
nec non καὶ pro καὶ ex-
pressit. Sed veram esse,
quam dedimus inscriptio-
nem, liquet, quia in
Vett. Codd. inventa est a
Michaële Sophiano, ut
testatur Vossius de Natura
Art. lib. I. c. 4. II. p. 14.
ΜΟΥΣΑΙΟΥ. Ita expres-
serunt hanc Vocem Ed.
Basil. Röveri, aliæque,
cum Kromajerus ΜΟΥΣΑΙ-
ΟΥ in sua, quod auctoritate
MS. Oxon. apud Jac. Gro-
novium To. II. Thes. Anti-
q. num. VIII. firmatur.
Eadem hujus literae forma
placuit Viro Docto in epi-
grammate Musuri pag. 27.

Sed utraque sententia se-
tueri potest. Errat enim
Harduinus de Nummis An-
tiquis Populorum & Ur-
bium pag. 15. & de num-
mis Herodiadum pag. 31.
84. quique ipsum laudat
Th. Smith Annot. in Mo-
num. Palmyr. I. pag. 40.
qui & c pro E vix occurrere
in nummis aut marmoribus
ante Domitiani principatum,
post illum non aliter fere:
veteri forma pingendi rixas
per E prorsus ablegata, con-
fidenter pronunciant, cum
contrarium facillime lucu-
lentis exemplis ostendi
queat. Ita c pro E ante Do-
mitianum reperitur apud
Reinesium Inscr. Synt. Cl.
I. 242. p. 224. cui & haec
literae forma placuit in ex-
hi.

M U S A E I

GRAMMATICI

de

HERONE & LEANDRO

C A R M E N.

Dic, Dea, occultorum testem lychnum
amorum,

Es

hibita inscriptione, quae
exstat apud Strabonem &
Lucianum, 202. p. 202.
Apud Patinum in Historia
Numism. cap. 9. p. 60. ex-
stat Numisma cum inscrip-
tione: ΚΑΕΟΠΑΤΡΑC ΒΑ-
ΣΙΑΝΣΕΗΣ, quod ille re-
fert ad Cleopatram Julii
Caesaris amicam, cui non
dissimile admodum profert
Cel. Havercampus in Ta-
bula Numismatica ante Jo-
sephum num. 10. quamvis
in notis p. 18. referat ad
Antiochi Magni filiam,
quae Ptolomaeo nupsit.
Eandem figuram observare
licet in nummo Regis An-
tiochi, qui quarto Vespasi-
ani anno regno exutus
est, apud eundem num.
24. ut & p. 22. in nota ad-

dita, nec non in Reginae
Jotapae ib. Minime igitur
invictum argumentum, qua-
le ipsi visum, quo ductus
Cel. Smith emendationem
tentat in Inscriptione cita-
ta, ratus aut *Quadratarium*
aut *Exscriptorem* in notatione
anni hujus marmoris errasse.
Contra 3 pro C post Do-
mitiani imperium notavi in
Reinesii Syntagm. Inscr.
Cl. III. 11. p. 303. 12. p.
304. 17. p. 305. 54. p. 323.

ΘΕΙΟΝΤΑΘΗ ΚΑΙ

ΒΥΣΕΒΕΣΤΑΘΗ

ΣΕΒΑΣΤΗ.

ubi intelligitur Helena
Constantini M. mater. Vi-
de & p. praeced. & 72. p.
330. de Abgaro Osroëno-
nim Rege, nec non Ap-
pend.

Καὶ νύχθου πλατὺν καὶ θαλάσσιον ὕμναι-
ωι,

Καὶ γάμον ἀχλύοεντα, τὸν ἐκ ἴδεν ἄφθιτος

Καὶ Σηστόν καὶ Ἀβύδον, ὅπῃ γάμος ἐννυχὸς
ἦρξεν.

5. Νηχόμενόν τε Λεάνδρον ὁμῆ καὶ λύχνον ἀ-
κῶ,

μυαδὸν τὸν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκείνης.

supd. Omiff. 13. p. 1020.
Patini Hist. Num. cap. 16.

p. 115.
4. 177. 178. Voss.

5. 177. Ad crepitan-
tis facis sonitum & natan-
tis strepitum haec referen-
da censet Celeberrimus
Dorvillius, facies enim dum
cremantur crepare. Atque
ita etiam intellexisse Whit-
fordum patet ex interpre-
tatione eius:

*Fax & Leandri nantis so-
nus impulit aures.*

Sed an λύχνοι proprie dic-
tam facem notare proba-
torum Scriptorum testimo-
nio ostendi queat dubito:
Certe in eadem fabula alii
lucernam memorant. Ita
Fulgentius Mythol. i. p. 4,
Neque enim illas Heroldarum
arbitraris lucernas meis prae-
fules libris, quibus aut Sul-

picillae procacitas, aut Psy-
ches curiositas declarata est:
neque illam, quae vi maritum
Phaedriam in tumultum du-
xit, aut Leandricos natatus
intercepit. Testam vocat Au-
sonius Cupid. Cruc. Adf.
v. 22.

*fert fumida testae
Laelina Sestinea praecepta
de turre puella.*

Ubi confer Vinetum. Prae-
terea Ovidius in epist. He-
roidum 12. & 19. semper
lumen, numquam facem ad-
pellat. Ob stare tamen vi-
detur ipse Musaeus vocari

*λευχόμενα δὲ
μοιραία κίερα, καὶ ἀντί
δαλὰν ἱστία.*

Nisi, quod verum puto,
Poeta respiciat ad Meleagri
fatum, de quo Antoninus
Li-

Δύχρον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδί-
της,

Ἡρᾶς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιαῖ
την·

Δύχρον, ἔρωτος ἀγαλμα· τὸν ὤφελεν αἰθέριος
Ζεὺς

Εὐ-

*inborrescentem enim jam
In superficie flantem Za-
phyrum persentisco.*

Vel audio.

Virgilius Ecl. 9. v. 58.

*Et nunc omne tibi stratum
filet aequor; & omnes
(Adspice) ventosi cecide-
runt murmuris aurae.*

Ad quem locum Servius:
ADSPICE &c.] frondes
scilicet arborum; ostendens vel
ipsas auras quievisse, quibus
nihil omnino moveatur. Sed
minime mihi liquet Lyci-
dam comiti suo oculos
flectere jussisse ad arbores
folia non moventes; vide-
turque non multo melius
explicatione praecedentis
venrusus, qua aequor inter-
pretatur per spatium cam-
pi, cum neminem Vete-
rum stratum campum vo-
casse, quem ventus non
perflat, persuasissimus sum.

Consultus de hoc loco Eru-
ditissimus Burmannus, pro
singulari, qua est erga me,
humanitate Patrum suum
hunc locum in notis non-
dum editis de fluvio seu
Mincio seu alio explicuis-
se ostendit, & ita aequor
non raro poni adseverabat,
quod verissimum: sic enim
usus inter alios Ausonius in
Mosella: v. 35.

*Non superante vado rapidos
reparare meatus*

*Cogeris, exstantes medio non
aequore terras*

Interceptus babes.

quemadmodum & alibi in
eodem hoc carmine:

*Navita caudiceo fluitans
super aequora lembo.*

Olim cogitabam an non
pro Adspice rectius legere-
tur Accipe, nam & alibi has
voces permutatas depre-
henderam: Ita apud Boëth.
de

Lychnum adnuntiantem nuntium Veneris,

Herus nocte nubentis nuptias ornantem nuntium;

Lychnum, laetabile amoris signum: quem debuit aetherius Jupiter

Noctu-

de Consol. Phil. lib. 4: metr. 6. v. 3.

Adspice summi culmina coeli.

Codex MS. ab Helia Putschio conlatus *Accipe*; apud Ovid. Art. Am. I. v. 398.

Tempora qui solis operosa colentibus arva

Fallitur, & nautis adspicienda putat.

Duo Codices accipienda praeferunt teste Burmanno, qui conjecturam Heinsii arripienda docte inlustrat. Sed frustra. *Adspice* significat aures adverte. Securus jubet esse Horatius Carm. 1. 14. v. 3.

Nonne vides, ut

Nudum remigio latus

Et malus celeri saucius Africo

Antennaeque gemant?

Ubi asperis verbis potuisset parcere Bentleyus, qui ni-

mio, ut saepe, hic acuminē peccat. Ceterum huic explicationi Cel. Dorvillii favet etiam Andreas Papius in versione sua:

Iam mihi Leandrum videor spectare natantem,

Et lychnon Veneris qui jussa referre solebat.

P. FRANCIUS autem: *Animadverto*. Verbum debuerat poni, quod ad utrumque referri possit: & ita quoque hunc locum explicat Rondellus.

6. Λύχνος Ducem vocat Ovidius in epist. Leandri. V. infr. v. 212. & 218. **FRANCIUS.**

7. γαρύφαλος *Pronubam lucernam*. V. Rondellum. ID.

8. ἀγάλμα *monumentum* Rondellus. ID. Orpheus in Lunae Suffimine p. 106.

Λαμπτήρ, γαρύφαλος, τάλανον
εὐφρόνεια, νοκτὶς ἀγάλμα
Λ 4 Per.

Ἐπὶ χίον· μετ' ἄθλον ἔγωγε εἰς ὀμήγυριν ἄ-
 ςρων,

10. Καὶ μιν ἐπικλῆσαι νυμφαστόλου ἄστρον ἐρώ-
 των,

Ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων,

Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων.

Πρὶν χαλέπον πνοιῇσιν αἰήμεναι ἐχθρόν αἰή-
 την.

Ἀλλ' ἄγε, μοι μέλποντι μισὸν ξυναείδε τελευ-
 τήν

15. Λύχνε σβεννυμένοιο, καὶ ὀλλυμένοιο Λε-
 ἀνδρε.

Σηστός

*Persequitur, Trivia, Lun-
 cetia, noctis Ocelle.*

9. Ἰδὼν. *Officium ver-
 tunt omnes, sed significa-
 tione, ut puto, Graeciae
 ignota. Solus non caecuti-
 vit Florens Christianus,
 qui vertit:*

*quam (tedam) post cetera
 mina noctis*

*Inferere astrorum numero
 cata debuit alti*

Cura Jovis.

Quidni hunc audiam? Cer-

*te de ministerio lucernae
 mox agit. v. 11.*

Ὅττι πάλιν συνέριθος ἐρω-
 मानέων ὀδυνάων. κ. τ. λ.

Plura dicemus in Animad-
 versionibus. Posset tamen
 retinere *Officium*, sed eo
 significato quo usus Ovidi-
 us *Amor.* 3. 7. v. 23.

*At nuper bis flava Cblide,
 ter candida Pytho,*

*Ter Libas officio continua-
 ta meo est.*

Sed prius praestat.

*ibid. id. id. Voss. & Basil.
 id. id. id. Heins.*

10. Νυμ-

Nocturnum post certamen addere astrorum
 consortio,
 Ac ipsam adpellare pronubam stellam amo- 10.
 ris,
 Quoniam erat administer amatoriarum felici-
 tudinum:
 Nuntiumque servavit insomnium nuptia-
 rum,
 Antequam molestum flatibus flares inimicus
 ventus.
 Sed eja, mihi canenti unum concine finem
 Lychni extincti, & pereuntis Leandri ! 15.
 Se

10. Νυμφαίη. νυμφαίη
 11. ut exponit Hesychius,
 qui futuris sponſis praeſu-
 ceat. FRANCIVS. νυμφαίη
 12. Heinf.

11. Πέλει. ita Baſil. Sed
 Heinf. πέλει.

12. Ψ. Ξ. Baſil.

13. Καλιπών. Omnes con-
 ſtruunt καλιπών αἰθήρη, mo-
 leſtum flare & quemadmo-
 dum v. 295.

14. Σιμελά. Σαλίαντες,
 15. Σαλίαντες αἰθήρη καὶ καλὴν
 16. αἰθήρη

madida funda-
 menta maris

Hiemale ſpīcantes ſemper
 verberabant ventis.

Ex conjectura Doctiſſimi
 Dorvillii. Vulgo χαμίαι.
 Aliter tamen cepit Scholia-
 ſtes, qui notat: πρὸ τοῦ
 γαλιπών καὶ ἑξ ὅθεν ἴσθι πρὸς
 αἰθήρη αἰθήρη. Jungit hic χα-
 μῖαι cum αἰθήρη, duo epi-
 theta uni voci adtribuens,
 de quo plura ad v. 133. in
 Animadverſionibus.

ibid. πρὸς αἰθήρη πρὸς αἰθήρη Baſil.
 mendose, ut & in Oraculo
 apud Euseb. de Praep.
 Evang. v. 8.

Πρὸς αἰθήρη αἰθήρη καὶ καλὴν
 17. αἰθήρη αἰθήρη
 legendum πρὸς

14. Σιμελά. ita quoque
 Baſil. cum alii Σιμελά.
 A S 16. 16.

Σηστός ἔην καὶ Ἀβυδὸς ἐναντίον· ἐγγυθὶ
πόντε

Γείτονές εἰσι πόλῃες· Ἐρώς δ' ἀνὰ τὸξά τε
ταίνων,

Ἀμφοτέρῃς πόλῃεσσιν ἓνα ξυνέηκεν οἶστρον,

Ἡΐθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἔμποια δ' αὖ-

20. Ἰμερβείς τε Λέανδρος ἔην καὶ παρθένος Ἡρώ.

Ἡ μὲν Σηστόν ἔκαιεν, ὁ δὲ πολίεθρον Ἀβύ-

δω,
Ἀμφοτέρων πόλιν περιβαλλέες ἀσέρες ἄμ-

φω.
Ἰκελοι ἀλλήλοισι· Σὺ δ' εἶποτε κείθι περή-

σεις,

10. Ἰν. erat vertunt omnes, mihi magis adridet est, quae significatio obvia. Lucianus Dial. Mort. 3. p. 4. ed. Hemst. ἰνὶ με-
τρίῃσι δὲ καὶ πλείοσι, ἔστιν οἷον
τὸ ἦν, καὶ ἢ πλείον. Si fieri pos-
sit. Scholiastes Poëtae nostri ad v. 52. Ὅσα ἀγγεῖα
ἦν ἱερῆς. explicans illa, ὅσα
ἦσαν ἱερῆς. Nonnus
Dionys. lib. 4. p. 14. l. 4.
Hesiodus in- πέρων. v. 11.
ἔστιν ἄρα μετρίῃσι καὶ ἰσίδω
γίγῃ, ἀλλ' ἰσὶ γὰρ

Bis à deu.

Non sane unum est contem-
tionum genus, sed in
terra.

Sunt dua.

Qui locus simillimus est
nisi quod nostro eleganti-
or, in utroque enim ver-
su priori αὖ. altero autem
αὖθις occurrit.

18. Ἀμφοτέρῃ. ita Basil.
Ἀμφοτέρῃ. Voss.
ibid. πολίεθρον. Heinf. αὖ-
αἰσιν Basil.

19. Ἡΐθεον.

Sestus est & Abydos e regione ; prope
mare
Vicinae sunt urbes: Cupido autem, arcum
tendens,
Ambabus urbibus unam innisit sagittam,
Juvenem urens & virginem ; nomen vero eo-
rum
Suavisque Leander erat, & virgo Hero.
Haec quidem Sestum habitabat, ille vero
oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulcræ stellæ am-
bo.
Similes inter se. Tu vero, si quando illac
transieris,

Quæ-

19. Ἡσίω. *juvenem*,
puerum, ut Hylas, Her-
maphroditus adpellantur
Ovidio, Alexis Virgilio.
Idem de Marcello. Pro-
prie est ὁ ἀρμαζὼν νῆπιος,
ἡδὲ, ἄγαρ, παρδῶ. He-
sychius. FRANCIIUS.

22. Πολίω. Hēiōf. *pro-
prie* Basil.
ibid. Περικλῆς, περικλῆς
Basil. mendose, quemad-
modum & apud Phavori-
um in voce κόρη. ma-
le scribitur διὰ τὸ ἀναλίσκω

ῥίον, ἀρμαζὼν pro καλ-
ῶν.

23. Ἡσίω. Ita diserte om-
nes Codices legunt prae-
ter Whit. & Lond. qui ha-
bent ἄγας, probante Kōve-
ro, qui potius se cum iis,
quod prima syllaba in τῷ
ἱσῶς melius conripitur, fa-
cere proficetur. At nihil
mutandum docet locus He-
siodi in *Ergon* v. 304.

Ἡ. Ἡσίω ; ἀρμαζὼν, ἀρμαζὼν
ἡδὲ, ἄγαρ, παρδῶ. *ibid.*
ἡδὲ, ἄγαρ, παρδῶ.

ἀλλ' οὐ μοι τιμὴ πύργον, ὅπη ποτὲ Σητιάς
ἦρ' ὦ

25. Πῶστο λῆχρον ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνευε Λεάν-
δρ' ὦ

Δίξο δ' ἀρχαίης ἀλυσχέε πορθμὸν Ἀβυ-
δ' ὦ

Εἰσέτι πρὶ κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.

Ἀλλὰ πόθεν Λεάνδρος, Ἀβυδῶν δώματα
καίων,

Ἦρ' ὧς ἐς πόθον ἦλθε, πόθ' ὦ δ' ἐνέδρασε καὶ
αὐτὴν;

Ἦρ' ὦ

*Vivit, fucis aculeq. ca-
rentibus similis cupi-
ditate.*

Nonnus Dionys. lib. 53.
pag. 1134.

Ἦλ' οὐδ' ἴσμεν δῶρα γίγαι
Παρθένῳ ἀφ' ὧν;

Nec non lib. x. pag. 14.

ὦ σοὶ χερσὶν τύπον ἴσ-
μεν ὁμοίῳ βύτῳ.

Idque imitatione sua pro-
bavit Jo. Gothofr. Herri-
chen in Carmine de Thea,
herba apud Hennimium in-
notis ad Tollū ep. Itiner.
3. pag. 81. ubi ἴσμεν αὐτὸν
dixit versu Adonio.

26. Πορθμὸν Ἀβυδῶν. Ne-
scio quid moverit Doctissi-
mum Juvonem Andreā
Ripinū ut verterit *littus*;

*Quaero & fluctifonans an-
tiquae littus Abydi.*

Quem secutus Whitfordus,
cum ea significatio Grae-
ciae ignota. Recte enim
Eustathio ad Dionysium
pag. 24. πορθμὸς definitur
θαλάσσης πύρροντος ἐκασί-
ται γῆς μεσολαβήσαντος. apud
Gronovium ad Pomp. Me-
lam 1. 1. not. 26. qui male
reprehendit Henr. Stepha-
num in Thesaur. L. G.
(illum enim tangi putat).
qui verit: *fretum*, *situs*
maris in angustias contracti
qui facile trajici potest,
quod debuerat non finem,
sed transitum reddere, quā-
id nescivisset Vir Doctus,
qui exemplis ex Hesychio,
Eustathio &c. ipse docue-
rat.

30. Ἡρώ μὲν χαρίεσσα, διαίρεφές αἶμα λα-
χῶσα,

Κυπρίδας δὲν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἐδ-
σα,

Εὐεργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θα-
λάσση,

Ἄλλη Κυπρίς, ἀνασσα· σαοφροσύνη δὲ καὶ

Οὐδέ ποτ' ἀγρομένησι μεθωμίλησε γυναι-
ξιν,

35. Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἡ-
βης,

Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων·

Καὶ

Theocritus, ἐξ ἀνθολογίας,
Idyll. 27, v. 16.

αἴψ' αἶνε, μὲν Ἀλκίον, καὶ
ἐξ ἀνθολογίας ἱερίας.

ibid. 17, 9, 10. ἵδου καὶ αὐτὴν
videtur tres Codices apud
Röverum, quomodo &
Heins. Sed nihil mutandum
docet Herodotus lib. I. cap.
81. μὲν δὲ, ἵππες μὲν αἰσχύ-
νην ἱδρὸν διακρίναι πικρὴν
αἶμα. Postea obsecrare ἱ-
lam, ne se necessitati ἀλλο-
γῇ διjudicandῇ talis electio-
nis. Oraculum, quod exstat

apud Eusebium de Praepar.
Evang. v. 8.

καὶ αὐτὸν οὐκ ἴδμεν, ἵππας
δὲ ἐπὶ αἶμα ἀκρόασι
Me volentem audire, quomodo
vis, inlata coëgit.

ubi forte non adeo infeli-
citer legendum quis con-
jectaret ἱδρὸν. Conferri
potest cum hac eleganti lo-
cutione locus Alciphronis
lib. 3. ep. 49. ὅτι δαίμονι ἵ-
ππας ἀκρόασι καὶ ἀλγῶν, ὅτι
ποταρὸς δὲ, καὶ λυπηρὸς αἶμα τῇ
πικρῇ συνδίδωσι; ο Daemon, qui
me sortitus es ἵππας forte αἰσχύ-
νης

Hæro gratiosa, generosum sanguinem for- 30.

tita,

Veneris erat sacerdos, nuptiarum vero ex-

pers existens,

Turrim avitam ad vicinum habitabat ma-

re,

Altera Venus regina; castitate verò & pu-

dore

Nunquam congregatarum commercio est

usa mulierum,

Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis 35.

aetatis,

Livorem evitans invidum mulierum;

Nam

tas quam malignus est nobis molestus, semper paupertate me adstringens?

32. *ὁ δὲ*. Non capio notam Rondelli, nisi *ὁ δὲ γὰρ* velit ex Regio. FRANCIIUS. Nihil mutandum recte docet Röverus.

33. *Ἄλλ' ε. τ. α.* Hic versus deest in MS. Sed infra detulit v. 188. Pro eo autem hic exhibet MS.

*Ἢ' οὐκ ἀντιτάσσεται ἐν ἀμφι-
πάλῳ καὶ μέν,*

Ὅθεν δὲν τ' ἀγρομαῖον αἰσθάνεται

34. *ἀγρομαῖον αἰσθάνεται*. ita Heinf. *ἀγρομαῖον ἡμεῖς* Basil. & Rondell. notante FRANCIO.

35. *χορὸν*. Scholia: *ἀντι-
τασσάμενοι*. male: ita enim vo-
cari *χορὸν* testatur Pol-
lux lib. 4. cap. 15. Segm.
106. *χορὸν* δὲ *ἑστῶς*.
ibid. *ἡλικίᾳ* ἢ *ἡλικίᾳ* Scholia: *ἡ
ἡλικίᾳ*. Abrahamus Gron-
novius *ἡλικίᾳ*, non male;
nisi velis *ἡλικίᾳ*. Hesy-
chius: *ἡλικίᾳ*, *ἡλικίᾳ*.
ἡλικίᾳ *ἡλικίᾳ*. eadem ha-
bet Phavorinus. Camera.
Sed. nihil mutasse. prae-
sti-

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαῇ ζηλήμονες εἰσι γυναῖ-
κες·

Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκόμενη Ἀφροδίτην
Πολλάκι καὶ τὸν Ἑρῶα παρηγορέσκει θυ-
λάς,

40. Μητρὶ σὺν ἑραυνῇ Φλογερὴν τρομέουσα Φαρέ-
την.

Ἀλλ' ὅδ' ὥς ἀλέεω πυριπνεύοντας οἴκας.

Δὴ γὰρ Κυπριδὴ παρθένιας ἦλθεν ἐορτῇ,
Τὴν ἀνὰ Σηκὸν ἄγασσι Ἀδώνιδι καὶ Κυθέρειῃ·
Πανσυδὴ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἡμᾶρ ἰκέσθαι

45. Ὅσσοι νυκτεράεσκον ἀλίσκ' ἑφ' ὧν σφύρα νή-
σων.

Οἱ

stiterit. ita προφαῖς est a-
pud Antonin. Liber. cap.
34. ὅτι αὐτὸν πόρῃ μακαρίαν
αἰθράσαν ποτὶ πύργον
προφαῖς εἰς τὰς καίτην. ubi
plura hujus generis nota-
vit Th. Munckerus.

41. πυριπνεύοντες. Pri-
mam in vocē ποτὶ conripit
Poëta aliorum exemplum
secutus. Producit tamen
Orpheus Argon. v. 865.

Ὅς π' ὅσας ζεύγλαισι δα-
μάσσ' ὅς ποτὶ πύργον.

Tum etiam, ut boues sub ju-
gum miseris ignavos.

qui locus vindicare posset
Callimachum Hymn. in
Del. v. 200.

Ὅς αὖτε κατὰ φλόγας ἐπὶ
πύργον πυρ.

Marinam algam omnem ex-
ussisti: quoniam circumquaque
que flagrabas igne.

Quem corruptum putat
Henricus Stephanus, qui
deesse aliquid suspicatur,
vel suspectam habet vocem
ποτὶ. Immerito. Nisi potius
apud Orpheum legas ποτὶ
πύργον, & ibi prima ob-
con-

Nam ob pulcritudinem invidæ sunt feminae:

Sed semper Cytheream placans Venerem,
Saepe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,

Matre cum coelesti flammeam tremens pharetram. 40.

Sed neque sic evitavit ignitas (*ejus*) sagittas.

Jamque Venereum popolare venit festum,
Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri,
Catervatimque festinabant ad sacrum diem ire
Quotquot habitabant mari circumdatarum 45.
extrema insularum:

Hi

concursum trium brevium recte producat.

42. Κυπερίη. Κύπριον η. Voss.

43. Κυβερία. Κυβερία. Voss. Κυβερία. Basil.

44. Παιευδία. Heins. παευδία. Basil. quomodo & apud Homerum Il. λ. v. 708. nec non 724. Illud exstat apud Tryphiodorum de excidio Ilii. v. 140.

Πλάσι παιευδία ψευδάνου
μον οἶκαδι νότον.

ibid. 15. Voss. 15.

45. Ἀλισταφίον. Homerus

Odys. κ. v. 195. (206.)

idem Hymno in Apoll.

ἀλισταφίον πολίσθρον. ἀλισταφίον.

Hortibonus. Dionysius in princip. ἡσος ἀπείρε-

πς ἱστειφάνωτα. FRANCIVS.

ἀλισταφίον. Basil. ἀλισταφίον.

Voss. quomodo etiam legisse Scholiasten patet ex

ejus nota: παιευδία συν πολ-

λῶ ὄχλῳ τὸν ἀλισταφόμενον ἡ-

σων. Emendat quidem Gronovius ἀλισταφόμενον; sed an

ita scripserit Scholiastes,

qui usus forte jam tum mi-

nus emendato Codice,

equidem dubito. Casauboni

emendat.

B

Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, αἱ δ' ἐναλίων ἀπὰ Κύ-
πρου.

Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθη-
ρων.

Οὐ Λιβάνθ θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύ-
ων,

Οὐδὲ περικτίονων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
50. Οὐ Φρυγίης ναέτης, ἢ γείτονος ἀγὼς Α'-
βύδα,

Οὐ-

emendationem certissimam
post alios recepi. Sic Or-
pheus Argon. v. 45.

ὣς αὖ Νεῖλος ἀγάρροος ἐρε-
φάνεται.

quas circum Nilus rapidus
cingit.

ut & v. 143.

ὅς Γύρτωνος αἰλισφίς ἔκπειν
ἄγυ.

qui Gyrtonis mari cin-
ctam urbem condidit.

NEC NON v. 1206.

Λυκαῖον ποτὶ χέρσιν αἰλισ-
φίας τε διεφάντας.

Lycasam ad terram, mari-
que cinctas stationes.

Nonnus Dionys. lib. 2.
pag. 56. l. 1.

Ῥιζοπαγὴς ἴθι πίξαι παλμ-
πορος αἰωνοῖο,

Τέτραχα πηρομένη ἀεβάλ-
λομαι ἀνθυγα κέσμεν.

Ζωσαμένη εἰφαντὸν ὄλην
χθόνα κυκλάδι μίτρη.

Homerus Od. κ. l. c.

Νῆσος τὴν αὖ πόντος ἀπὶ-
βίης ἐρεφάνεται.

Versum hunc Auctor vi-
tae ipsius pag. 294. edit.
Gal. adducit ad exem-
plum Metaphorae, addit-
que: καὶ ὅν (λόγον ἔχει) ἢ
εἰφαντος αὖτος τῶτος, ὅν αὖτε κει-
ται, αὐτὸν θαλάσση αὖτος νῆσον.

47. ἐν πτελίεσσι. ἀπὸ πτε-
λίεσσι. Heins. nec non S.
St. & L. in marg. exhi-
bent probante Rövero,
propter illud sequens ἐν
πτερύγεσσι. Sed tanti id non
putarē, ut ideo tot Co-
dicum consensum sperne-
rem.

ibid.

Hi quidem ab Haemonia, hi vero marina e
Cypro.

Neque mulier ulla remansit in oppidis Cythe-
rorum,

Non Libani odoriferi in summatibus sal-
tans,

Neque accolarum quisquam deerat tunc festo,

Non Phrygiae incola, non vicinae civis A- 50.
bydi,

Ne-

ibid. Κυθήρων. Κυθέρων. Voss.
49. περικλήων. Recte hoc
vocabulum, quod in pau-
cis perperam scribebatur
περικτυόνων, retinuit Röve-
rus. Ita apud Orpheum
Argon. v. 659.

Ἄλλων ἐπὶ ξείνοισι περικλή-
ων ἀνθρώπων.

Ibi confer Eschenbachium.
Homerum II, τ, v. 104.

Ὅς πάντες περικλήουσιν
ἀνδράσιν.

Nec non v. 109. praeterea
apud Apollonium Rho-
dium lib. 1. v. 942.

Γαγυίης, μέγα θαῦμα πε-
ρικλήουσιν ἰδία.

& Nonnum Dionys. lib. 3.
p. 106.

Πᾶσι περικλήουσιν ἄλλης
φάσιν.

Vid. & lib. 4. p. 142. l. 5.
Ceterum integer hic ver-
sus deest in Basil.

Ibid. εἰλείπει τῆμος ἱερῆς.
Reg. εἰλείπει ἱερῆς πλιν.
forte ὧνς ὡς εἰλείπει ἱερῆς.
FRANCIUS.

50. Φρυγίης. Primam vocis
syllabam reliquos Poëtas
secutus conripit noster. ita
enim ex. gr. Callimachus
Hymn. in Dian. v. 159.

Ὅς γὰρ ὄντι Φρυγίη περὶ τῶν
θεῶν γυνὴ Διὸς.

Nonnus Dionys. lib. 3.
pag. 104.

Καὶ Φρυγίη Σιμόνι Σαλμῶνα
δῶκε κομῆαν.

Et quicquid est bonorum
Poëtarum. Evertitur igitur
conjectura Viri Cel.

B 2

Ez.

Οὐδὲ τις ἤϊθένη· Φιλοπαύστου δ' ἦ γὰρ ἐκεί-
νοι

Διὲν ὁμαρτήσαντες, ὅση Φαίτις ἐστὶν ἐορτῆς,
Οὐτόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπείδουσι θυη-
λας

Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικά-
ων.

§ 1. Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπώχετο παρθένος
Ἡρώ,

Μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπαισράπιδρα προσώπα,
Οἷα

Ez. Spanhemii in Diogene.
Tragico apud Athenaeum
lib. 14. pag. 636,

Κλύη δὲ Λυδίας, Βακτρίας
τε παρθένους

Περσέως παρόικους Ἀλφειῖ,
Τμολίαν θεόν,

Ἀφροδίτου κατ' ἄλφει,
Ἀγρομένη σίβαν.

Audio autem Lydias, Bac-
triasque virgines,

Accolas fluvio Halysi,
Tmoliam Deam,

In luco, lauro multa ora-
co, Dianam vene-
rari,

Quo loco pro Bactrias le-
gendum putabat Ferrylus quod

situm Halyos & Tmoli in
Lydiae ac Phrygiae confi-
nio. Sed omnino retinenda
lectio vulgata, admissa ex-
plicatione ejusdem Viri
Docti, qua Βακτρίας pro
Persicis capit, quia Bactrii
iis parebant, Diana autem
colitur in Lydiae tractu
Persico, unde ipsa Persica
vocatur. Spanhemium au-
tem metri non nimis gna-
rum fuisse patet quoque
ex loco Euripidis apud Plu-
tarchum de Pyth. Orac.
Tom. II. p. 407. in quo,
pro

Φοῖβον ἀνδρώωνος μόνον χερὶ
θεσπεύειν,

Oportet Apollinem solum
hominibus vaticinari.

Neque ullus juvenum amator virginum: cer-
te enim illi

Semper secuti, ubi fama est festi,
Non tantum immortalium (deorum) adferre
festinant sacrificia,
Quantum congregatarum ob pulcritudinem
virginum.

Verum Deae per aedem incescit virgo 55.
Hero,

Splendorem gratiosum emittens facie.

Qui-

in notis ad Callim. Hymn.
in Del. v. 94. restituit se-
cundum metrum, ut ait,

Χρὶ Φαῖβον ἀνθεάωνι θε-
σιπιδεῖ μοῖον.

Cum tamen antepenultima
vocis θεσιπιδεῖν syllaba
non producat. Aristoph.
in Plut. v. 90

Ὅς θεσιπιδεῖν στίχους ἐκ
χειρῶν λαμβάνει.

Lege igitur,

Χρὶ θεσιπιδεῖν Φαῖβον ἀν-
θεάωνι μοῖον.

Id elegans & certum.

53. Ἀθανάτην ἄγνιστον. Ba-
sil. Ἀθανάτῃσιν ἄγνιστον Voss. &
quatuor codices apud Rö-
verum, qui merito in his

Musaei manum latere su-
spicatur.

56. Μαεμαρυγὴν χαρίσας.
Μαεμαρυγὰς χαρίσας. Cod.
Reg. χαρίσας aliae editio-
nes & ita saepe Nonnus. V.
Pareus. FRANCIUS. cum
Regio facit Voss. Χαρίσας
autem Heins. quomodo sex
alii Codices, quos secutus
in editione sua Doctiss. Ju-
venis Röverus. χαρίσας Ba-
sil. cum reliquis omnibus, a
quibus non multum dissen-
tiant, qui scribunt χαρίσας,
quod recipere non dubita-
vi ob imitationem Nonni,
qui voci Μαεμαρυγὴν ple-
rumque adponit epithe-
ton, ut liquet ex notis.
Parei, quemadmodum quo-
que Achilles Tatius lib. 5.
B 3 pag.

Οἷα τε λευκοπάρης ἐπαντέλλουσα σελήνη,
 Ἄκρα δὲ χιονέων Φοινίσσето κύκλα παρει-
 ῶν,

Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον· ἢ τάχα Φαίης.
 60. Ἡρῆς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα Φανῆ-
 ναι.

Χροὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισσομένης
 δὲ

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο
 κούρης,

Πολλὰ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. Οἱ δὲ πα-
 λαιοί

Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δὲ τις
 Ἡρῆς

Ο'φθαλ-

pag. 307. de Melite: ἰμέρ-
 ραιρι ἢ αὐτῇ τὸ βλέμμα μαρ-
 μαρυγὴν Ἀφροδίτῃ. Atque
 ita in suo Codice invenit
 Scholiastes, qui restituens
 te Gronovio notat: Λαμ-
 παδὴν περικλυμένην ἀπο-
 τρεψύμενα τῷ σφύρατι.

58. Ἄκρα. Ἀῶρα Basil. Con-
 ferendus Achilles Tatius
 lib. i. pag. 17. de Leu-
 cippe: λευκὴ παρὶς, ὃ λευ-
 κὸν εἰς μέσῃ ἐφανίσσεται, καὶ
 ἰμμεῖτο πορφύρεα, ὡς εἰς τὴν
 εἰλίφαιτον Ἀνδρία βάπτει γυνῆ.
 quem locum forte respexit:

quod enim illi εἰς μέσῃ ἐφαι-
 νίσσεται, Musaeo ἄκρα κύκλα
 φοινίσσεται dicitur, ut signi-
 ficet id quod eminet in ge-
 nis rubere.

61. Χροὴν. Basil. χροὴν.
 Voss. & Heinf. ἐρυθαίνετο,
 ἐρυθραίνετο Basil.

62. Κέρει. κέρει. Heinf.

63. Οἱ ἢ παλαιοὶ κ. τ. λ.
 Verti: Antiqui igitur tres
 esse Gratias mentiti sunt,
 quia scilicet ex membris
 puellae eentum fluebant.
 Reliqui autem: Sic apud
 Hesiodum in Ἔργων v. 24.
 ἀγαν

Qualis alba genas exoriens luna.
Summi vero nivearum rubebant circuli gena-
rum,
Ut rosa ex thecis bicolor: certe diceres,
Herus in membris rosarum pratum adpa- 60.
rere.
Colore enim membrorum rubebat: cunctis
vero
Etiam rosae candidam indutae tunicam sub
talis splendebant puellae,
Multae vero ex membris Gratiae fluebant;
antiqui igitur
Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter
enim Herus

Ocu-

ἀγαθὴ δ' ἔστι ἡδὲ βροτοῖσι.
Bona ergo haec contentio
hominibus.

Aelian. Var. Hist. 2. 4. Ἡ εἶς
ἢ τὸ Μενέλιππον οἱ συγκα-
ρῆσαι.

64. Εἷς ἢ πρὸς Ἡρῆς Ὀφθαλ-
μῶν. Verti: alteruter enim
Herus Oculus, ut ita det
Poëta rationem, cur Vete-
res mendacii arguat. Sic
particula hac usus Hesio-
dus in Ἔργοις v. 151.

καλὰ δ' ἐργάζονται μέλας δ'
ὅσα ἔσσι εὐθροῖα.

Nec non v. 23.

Ζηλοὶ ἢ πρὸς γαίῃ γαίῃ.

Theocritus Idyll. 22. v.
214.

Χαίρει Λήδας πίνα, καὶ αἰ-
μιπτοῖς κλέος ὕμνοις

Εὐδὸν αἰὲν πίμπροισι φίλοι
ἢ πρὸς πάντες αἰετοὶ
Τυνδαρίδας.

Nec non Idyll. 26. 23.

Σὺν δ' ἐπὶ πρᾶξι ποσὴν μαιώ-
δος ὄργια βῆαχον.

Ἐξαπλῆς ἐπὶ πρᾶξι πρὸς δ' ὕψος
ὁρῶντι βίβαλον.

Lucianus Dial. Mort. 2.
p. 3. Οἱ κ' ἔστιν ἄλλως, ὡς ἔρ-
μα· ἴσιν δ' ὀλίγοι, οἱ δ' ὀρεῖς,
ἀφικνῶνται ἡμῖν. Feliciter
hunc significatum Lucae
cap. 12. v. 2. restituit L.
Bos, quemadmodum Ana-
creonti Od. 9. v. 6.

Τὶς ἔσσι; μοὶ μέλας ἢ.
B 4

Quas

65. Ο'φθαλμὸς γελῶν ἑκάσθῃ χαρίτεσσι τεθήλει.
 Α'τρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον ἔυρατο Κύπρις.

Ὡς ἡ μὲν, περὶ πολλὸν ἀριτεύσασα γυναι-
 κῶν,

Κυπρίδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνεται Κύπρις.

Δύσατο δ' ἡθέων ἀπαλαῖς φρένας· ἐδέ τις ἀν-
 δρῶν

70. Ἦέν, ὃς σὺ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἡρώ.

Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπη κατὰ νηὸν ἀ-
 λᾶτο,

Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα, καὶ φρέ-
 νας ἀνδρῶν.

Καὶ τις ἐν ἡθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦ-
 θον.

Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαιμόνος ἔδρα-
 κον ἄστυ,

Ἡ' χ'

*Quaenam es tu columba?
 mea enim interest.*

Doctissimus Georgius d' Arnaud, cujus emendationem amplector. Hoc si scivisset pauper plerumque, nisi cum aliorum scrinia strenue compilat, Jo. Clericus, non conjecisset tam infelicitate in epist. ad Hebr. cap. 13. v. 4. Τίμιος ὁ γάμος οὐ πᾶσι, καὶ ἡ πόλις

ἀριαντος πόλις ἢ καὶ μοιχὸς ποιεῖ ὁ Θεός. scriptum fuisse olim γῶ; Vulgatus enim Interpres, qui recte vertit: Fornicatores enim & adulteros Deus judicabit, frustra ad partes vocatur, quasi & huic obvia illa particulae significatio latuisset.

65. Γελῶν. γελαίων. Basil.

66. Ἐυραθ. ἔυρεθ. Basil.

sed

Oculus ridens centum Gratiis pullulabat. 65.

Profecto sacerdotem dignam nacta erat Venus.

Sic ea quidem, plurimum antecellens feminas,

Veneris sacerdos nova adparebat Venus.

Subiit autem juvenum teneras mentes; neque ullus vir

Erat, qui non cuperet habere conjugem Hero. 70.

Illa autem bene fundatam quacumque per aedem vagabatur,

Sequentem mentem habebat, & oculos, & corda virorum.

Atque aliquis inter juvenes admiratus est, (eam) & dixit verbum:

Et Spartam accessi, Lacedaemonis vidi urbem,

Ubi

sed prius recte agnoscit
Voss.

68. Ἀρίστη. ἀρίστη.
Heins.

71. Καλλιμέδων, καλλιμέδων. Basil.

74. Λακεδαίμωνος Ἰδαίου
ἀν. An hinc firmari posset
Gottorphiani Codicis lectio in Ovidio Heroid.
ep. 19. 177.

Ut semel Idæus Lacedaemonia vidit adulter.

ut & ita in suo invenerit
Musaëus? sed nihil adfirmo.
Vulgo legitur venit. ut & hic
Codex B. & Rhod. apud Röverum
scribunt Ἰδαίου. Simili modo in eadem
voce corruptus videtur Orpheus Argon. v.
462.

B. 5

75. Ἡ χι μόνον καὶ ἀθλὸν ἀκρόμεν ἀγλαΐ-
ων.

Τοίην δ' ἔπω ὅπωπα νέην, κεδνήν θ' ἀπαλήν-
τε.

Καί

Οὐλόμην δὲ βαθυκοπίην
πρηΐας ἱρυμνίης

Ἐἰσίδραμον Μινύας.

*Olympique excelsa cacumini-
na ad inaccessa*

Advenerunt Minyae.

Verissima enim emendatio
Eschenbachii restituentis
Eisidracon.

76. Τοίην δ' ἔπω ὅπωπα
νέην. Ven. & Codex Bar-
thii, legunt ἔπω, atque
ita conjecit P. FRANCIVS.
Fateor molliorem ita effici
versum, nec tamen, quod
pace viri Doctissimi dixe-
rim, aliquid temere mu-
tandum censerem, cum u-
tique apud utriusque Lin-
guae Scriptores similia non
raro notari possunt. ex.
gr. ita locutus Hesiodus in
Ἔργois v. 82.

Δῶρον ἰδάρησαν, πῆμ' αἰ-
δέσθην ἀφυσῆσιν.

Homerus. Il. α. 232.

Χρυσὸν δ' ἑσθλὰς Ὀδυσσεὺς δίκας
παίειν τέλειται.

Locum hunc alio tamen

scopo adducit Auctor vitae
Homeri pag. 298. ubi men-
dosc editur ὀδυσσεύς. In ip-
so autem Homero legitur
ἰφίην, quod unice verum.
Theocritus Idyll. 23: v. 37

Τοῖσι ποῖσιν ἰδης.

Bion 3: 11:

Θιάπων ἀθανάτων τε πόθεν.

Huc referri posset locus
Nonni in Paraphr. Joannis
cap. 19.

Κεκαμμένοι μάλισι τέλειμι-
νοι ὅστιν ἔσται.

Quemadmodum & Hesio-
di in Scut. v. 154.

Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίνωξίς
τε τίτοκθ.

Quin & ipse Musaeus, si
vera lectio, ita scripsit v.
136.

Ὅς ἴδ' ἐπεχθόληται νέει κα-
λίῳ σι γυναιξί.

quem locum jam palcre
contra Alexandrum Po-
pium defendit summus
Dorvillius. Virgilius A-
eneid. lib. 12: 442.

Telum intemere intemere qua-
liens.

Sta-

Ubi laborem & certamen audimus pulchritu- 75.
dinum:

Talem autem nondum vidi puellam, tam
venerandam, tamque teneram;

For-

Statius Theb. lib. I: 367.

*Pastorum pecorumque do-
mos.*

Ubi adeo me non offendit
ὁ μάλιστα τοῦτος, ut lubens hanc
lectionem fide duorum
Codicum firmatam reci-
piam, secus ac censet vir
Eruditus in Obs. Miscell.
vol. I. pag. 172. Vulgo
legitur: *pecudum*. Ovidius
Heroid. ep. 19: 60.

*Brachia nunc bumerts bu-
mida ferre meis.*

& paulo ante v. 44.

*Pallade jam pingui tinue-
re membra putes?*

ubi tamen Doctissimus
Burmannus offensus ejus-
dem soni iteratione emen-
dat *Ungere j. p. Pallade m.*
p. quae voces saepe con-
mutantur, sed nihil mu-
tasse consultius putarem.
ibid. καὶ τὴν θ', ἀπαλύνει. illo
epitheto ornantur plerum-
que pudicae mulieres. ita
Hesiod. Θιγγ. v. 68.

καὶ τὴν θ' ἔσται ἀποιεῖ, ἀπα-
λύνει περὶ αὐτὴν.

*Pudicam vero habuit conju-
gem, sapientem.*

& in E' γεοις vi 699.

Παρθένην θ' ἡγεῖται, ὥς κ'
ἡθια καὶ διδάσκει.

*Virginem vero ducito, ut
mores castos doceas.*

Interpres in editione Basil.

A. 1550. *prudentem* vertit,
ut ita ad animi bona refe-
ratur, quemadmodum, ἀπα-
λύνει ad corporis. Sed du-
bito an hoc voluerit ama-
tor, cui tantum externa
facies puellae adparebat.

Reliqui vertunt, *praestan-
ti corpore puellam*; sed vix
puto hanc vocem eo sen-
su facile occurrere. Ego
verti *venerandam*, ut in-
dicet Poëta pulcritudinem
cum maiestate decora fuis-
se conjunctam, quae sacer-
doti recte convenit, con-
fer v. 55. ita cepit quoque
Doct. Heumannus, hunc
significatum probans ex
Homero Il. I. v. 582. qui
reddi quoque posset forte
Or.

καὶ ταῦτα Κισπείς· ἔχει χάριτ' αὖτ' ἄλλων ἐπλοτε-
ράων.

Πακταίνων ἐμάγησα, κέρον δ' οὐχ' ἔδρον ὀπω-
πής·

Αἰώλεια τεθναίνην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς·

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὀλύμπου ἐφίμειρω θεὸς εἶναι,
Ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ·
ἔα δέ μοι οὐκ ὀπέουσι τήν ἱερείαν ἀφάσ-
σειν,

Τοῖν μοι, Κισπεία, γένν' παράκοιτον ὀπώ-
παις.

Τοῖν μὲν γένεων τις ἐβόησεν· ἔλασεν ἄλ-
λος.

85. Ἐρμιοῦ ὀκνηλέων ἐπεμήνατο κάλλιπ' κέρης.
Διόπολλος Δείωνος, σὺ δ', αἰς ἰδὸς ἀμυλῆα
κέρην,

Οὐκ ἔθελες κρυφίῃσι καλῶς εὐχεῖν Φρόνα κένε-
τρας,

Ἄλλ'

Orpheo in Hymno Profer-
rinae pag. 126.

Πακταίνων παρὰ τὴν πόλιν·
ἀλλ' ἔτι πολὺν.

Reperitur & apud Home-
rum Il. v. 730. Ceterum
Codicis Heinsii. Scripturam,
quae & in aliis apud Röve-
rum, ἀνέκτα πάλιν ἀπὸ τῆς

nomine facile amplectetur;
quo enim, quaeso, refe-
retur illud π?

78. Πανταφάν' ἐμὴν ὄψιν
intuendo defessus sum. Ron-
dellus, monente Rövere
in Add. legebat ἀμύληα &
quia alioqui pugnant cum
v. 171. Οὐ γάρ ποτε ἀνέκτα
recte

Forte Venus habet Gratulum unam juve-
niam.

Intuendo defessus sum, satietatem autem non
inveni adspiciendi.

Illico moriar, cubile ubi concenderim Herus:

Non ego in caelo cupio Deus esse, 80.

Nostram uxorem habens domi Hero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem
contrectare,

Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem
praebeas!

Talia quidem juvenum quis locutus est:
aliunde (vero) alius

Vulnus celans insanivit pulcritudine puellae. 85.

Gravia passe Leander, tu autem, ut vi-
disti inclytam puellam,

Nolebas occultis consumere mentem stimu-
lis,

Sed

recte observat Doctissimus
Juvenis. Postas tam accu-
rate non loqui, & exprimi
ita ultimo loco vehemen-
torem amorem. Quid,
quod vel solum rem confi-
cit, hic sermo de Juvene
quodam, altero autem de
Leandro?

ibid. d. s. Rondellus. Non
opus. FRANCIUS.

79. *ἰνδίδμυρος*. ita Hein-
ἰνδίδμυρος Pap. Huc usque
conferre coeperat Nic.
Heinsius.

81. *Ἡμετέριον* u. r. λ. Acu-
te, ut solet, Cel. Dorvil-
lius conjectabat *Ἡμετέριον*.
ut

Ἀλλὰ, πυριπνεύστοι δαμαῖς ἀδόκητον οἰκοῖς,
 Οὐκ ἔβελες ζῶειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡρῆς.
 90. Εἰς βαρύνει δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρρός ἐρώ-
 των,
 Καὶ φάσιν πύλας ἀνκήτε πυρρός ὀρμῇ.
 92. Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμωμήτοιο γυναι-
 κός.
 Ὁ ξύττερον μερόπτεσι πέλει πτερόεντος οἷς.
 Ὁ φθαλμός δ' ὁδός ἐστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολαίων
 95. Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρός ὀ-
 δεύει.

Εἶλε

ut ita vim majorem habe-
 rent sententia. Firmat hanc
 emendationem Homerus
 II. 9. 14. 29.

Τὴν δ' ἐγὼ εὐλύσω, πείρι μιν
 καὶ γῆρας ἱππῶν
 ἔμπεδον ἔσται, ὅς τις ἄνθρωπος
 τέλει πατρὸς.

Vulgatam tamen commode
 servari posse non diffiteor.

88. Πυριπνεύστοι. πυρε-
 βλήτοις Voss.

89. Ἀμμορος. Ἰμμορος Basil.

94. δ. cum Par. & H.
 melius legi posse δ' putat
 Röverus, sed nihil mutasse
 satius forte erit.

95. Κάλλος ὀλισθαίνει. Quo
 facilius mendum sublatum
 adpareat totum adpronam
 locum:

Καὶ τοὶ γὰρ περίπυσον ἀμώ-
 μοιο γυναικός.

Ὁ ξύττερον μερόπτεσι πέλει
 πτερόεντος οἷς.

Ὁ φθαλμός δ' ὁδός ἐστιν ἀπ'
 ὀφθαλμοῖο βολαίων

Εἶλεος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ
 φρένας ἀνδρός ὀδεύει.

ita diserte legunt, quae
 prodierunt ad hoc tempus,
 editiones omnes, etiam
 emendatissima Röveri, qui
 omnino hanc lectionem
 retinendam censet. Equi-
 dem vix adducor, ut cre-
 dam hanc esse Poëtae ma-
 num, quem quovis fere pig-
 nore contendere ausim per
 his reliquisse καὶ τοὶ ἐλίστα-
 ραι, elegantissima repetitione
 superioris vocis, quam cum
 toto

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,
Nolebas vivere perpulcrae expers Herus.
Cum oculorum vero radiis crescebat fax a
morum,

90.

Et cor (ei) fervebat invicti ignis inpetu.
Pulchritudo enim celebris emendatae formae
mulieris

Acutior hominibus est veloci sagitta;
Oculus vero via est, ab oculi ictibus
Pulchritudo delabitur, & in corda viri de-
scendit.

H. 1001

95.

Ce

toto orationis cursu con-
rumpit inficetum illud εἰς
αὐτόν. Firmant hanc sectionem
Codex Voss. Venet. &
Bodlejanus B. apud Röve-
rum, qui diserte habent
αὐτόν, nec non Regius,
in quo testibus Francio
& Rövero, καὶ λαός, qui
egregie nobis erroris fon-
tem aperit. Nempe α & λ
saepe inter se permutan-
tur, quod & notavit Gul.
Canterus in Syntagm. de
ratione Emend. Graec.
Auct. pag. 20, 21. inde
cum haec vox abiisset in
καὶ λαός, nec quisquam in-
telligeret bonus aliquis
corrector, quasi esset pro
καὶ λαός emendabat καὶ λαός

Sed cum misero huic
locum plane non esse e-
munitionis naris Criticus
probe perspiceret reponere
bat εἰς λαός, quam vocem in-
venerat v. 85. & versui 93.
ubi mentio πτερρόεντος αἰθέρος
recte convenire sibi per-
suadebat. Ita quoque le-
gisse Scholiaften docent
ejus verba: ἐν πολλῇ τῇ ἐμῇ
μάταια ἀλλοτρίαν (ita legit Gro-
novius) ὑποκρίνεται καὶ λαός.
Denique, ut plane securus
sis, ita locutus Achilles
Tatius lib. 1. pag. 17. quem
noster in hoc. ut aliis mul-
tis locis, religiose imitatus
est: ὡς τὸ εἶδεν, εὐθὺς ἀπὸ
καὶ λαόν. καὶ λαός ὃς ἐξέστην τῇ
ἐμῇ ψυχῇ, καὶ αἰὲς τῷ πόσει
μῶν

Εἶλε δὲ μιν τέταθ' ἄμβρος, ἀναιδέην, τρέμας,
αἰδώς.

Ἐτρεψε μὲν κραδίη, αἰδώς δὲ μιν εἶχεν αἰλῶ-
ναι.

Θάμβρε δ' εἶδος ἄριστον ἔρωσ δ' ἀπενόσφισεν
αἰδῶ.

Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδέην ἀγαπά-
ζων,

100. Ἡρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἴσατο κέ-
ρης.

Λοξὰ

μὲν) οἷς τῇ ψυχῇ καταρῖ-
σθαι οἷς ἴδῃ ἐμὴν τρα-
μα. Itaque statim, ut eam
contemplatus sum occidi. For-
ma enim ad inferendum vul-
nus telo acutior est, per ocu-
losque amatoris vulnere ad-
iunctum patefaciens, in animum
penetrat. Vide & lib. 6.
pag. 379. ἀπὸ δὲ τῆς αἰ-
δέσεως ἡ ἀλῶν ἡ κίεσις καί-
θεσις, ὅτις ἡ ἀλῶν, ἐπὶ τῇ
ἐφ' ὅσον ἡ ἀλῶν ἡ κίεσις
Confer praeterea elegan-
tissimum locum, lib. 5. pag.
307. ὅτι τῇ δίαί αἰδῶν ἀφ'
ἐμὴν αἰδέσεως, τοῖς εἰρη-
σύνῃσι: ἡ αἰδέσεως ἡ ἀλῶν
πὸ αἰδέσεως αἰδῶν, ἡ ἀλῶν
(Salmasius pag. 674. l. ἡ ἀλῶν
καταρῖσις) πὸ τῇ ψυχῇ
καταρῖσις, πὸ αἰδέσεως τῇ
αἰδέσεως ἡ ἀλῶν ἡ κίεσις

δὲ αἰδέσεως ἀλῶν ἐπὶ τῇ
πὸν ἡ ἀλῶν κατὰ τῇ ἀλῶν,
ἐμὴν αἰδέσεως κατὰ τῇ ἀλῶν.
Vult autem, quae in viden-
do percipitur, per oculos il-
lapsa menti infidet, neque
visae imaginem secum raptam
animi speculo continenter im-
primit, atque effingit: pul-
chritudinisque fluxio ipsa per
occultos radios in amantis
pectus dimanans, amatas rei
formam insculpit.

ibid. αἰδέσεως. ἀλῶν. Voss.

96. Θάμβρος, ἀναιδέης. Schoe-
liaes: τῇ δὲ αἰδέσεως ἡ ἀλῶν.
Sed hominis inperitiam satis ar-
guit ipse Poëta, qui di-
stincte mox voces has &
ordine explicat, quod &
facit Achilles Tatius loco
infertius citando.

97. Ἐτε-

Cepit autem ipsum tunc stupor, inptidentia,
tremor, pudor:

Tremuit quidem (*ipsi*) cor, pudebat vero
ipsum capi.

Obstupuit vero pulcritudine optima, amor
vero ademit (*ipsi*) pudorem.

Audacter autem ob amorem inpudentiam ad-
fectans,

Tacite pedibus incedebat, & e regione con-
sistebat virginis.

Obli-

97. Εἴρηκε μὲν κραδίη, αἰσὶν
διη. Basil. cum aliis apud
Röverum. Elegantissimus
FRANCIUS, *κραδίη* con-
jectabat, quam conjecturam
nonnihil juvat Achilles Ta-
tius lib. 1. pag. 17. *ἴρεται*
τὸν κραδίαν. & praeci-
pue ipse Musaeus, qui hanc
loquendi rationem amat.
Ita γ. 61.

Κραδίη γὰρ μολέει ἰσχυράναι
n.

ubi pariter Voss. & Heins.
aliique apud Röverum Co-
dices legunt *κραδίη*. & γ. 107.

ὡς δ' ἰσχυρὸς θορὸν ἰσχυρὸν

ut & γ. 167.

Θάλασσα δ' κραδίη ἡλυσσέει
πρὸς πλάγας ἡλυσσέει

Nam quod γ. 91.

καὶ κραδίη σάφλας n. v. d.
fecit ut melius casus con-
veniret cum praecedenti-
bus, *αἰσάνοι* *σπέραις* *ἰσχυρὰς*.
Eandem mihi conjecturam
conlato Tatii loco natam
fuisse non diffiteor, sed,
praecipue quia nulli Codi-
ces addicunt, nihil move-
rem.

97. Αἰδὼς δ' ἡμῶν ἔχει ἑλῶναι.
Dignissimus est, qui con-
feratur locus Achillis Tatii
lib. 1. pag. 17. *πάντα δὲ μοι*
ἔχει ὄρω, ἰπαστος, ἱππληξίς,
τρέμος, αἰδὼς, αἰσάνοι *ἰσχυ-*
ρὰ πρὸς μίγδατος, ἰσχυρὰ πλάγας
ὡς πλάγας, ἰσχυρὰ τὸν κρα-
δίαν, ἱσχυρὰν αἰσάνοι, ἡλυσ-
σιν αἰλῶναι. Temporisque mo-
mento eodem & proceritatem
laudare, & pulcritudine ob-
stupescere, & corde tremere.

Δοξά δ' ὅππῃ τῶν δουρῶν ἔλαλξεν ὅπως
πᾶς,

Νεύμασιν ἀφθόγγουσι παραπλάζων φρένα κα-
ρης.

Αὐτὴ δ', ὡς ξυγένη πόθον θαλόεντα Δαί-
δου,

Χαῖ-

Et oculis lascivius intueri, ac ne deprehenderet vereri coactus sum. Ultima melius verterentur, ac capi pudebat; id enim menti scriptoris melius convenire nemo non videt. Hic autem locus nobis ad verum intellectum verborum Musaei, αἰδώς δέ μιν εἶχεν αἰσῶναι spon- te ducit; haec enim non, quod vulgo fit, reddenda censeo: pudor vero ipsum tenebat captum esse, sed clarius: pudebat vero ipsum capi. Atque ita fere Doctiss. Berglerus, qui tamen minus recte Leandrum pudoris caussam, si quis cum virginem Sacerdotem tentasse senserit ac deprehenderit; constituisse putat, quae verior erat, quod adgnosceret, non esse viri vinci a femella, Et amore ei quasi mancipari, ut recte Heumannus, qui tamen minus recte: pudebat ipsum, quod captus esset, cum deberet capi. Mecum

facit, ut videtur, Kromajerus in eleganti Dissertatione Musaeo praefixa p. 19. ut adeo mirer ipsum reddidisse: pudor vero ipsum tenebat captum esse & non potius capi, ut dudum Florens Christianus:

Cor trepidat, vincique pudebat.

Ceterum ut Musaeus, αἰδώς δέ μιν εἶχεν, ita dixit Homerus Iliad. ξ. v. 416.

Τὸν δ' ἄπειρ' ἔχεν δεσέσθαι.

101. Ἐλάλξεν. ἔλαξεν. Voss. ἐλάλξεν. Basil. cum plurimis apud Röverum, qui hanc elegantissimam lectionem in Addendis omnino retinendam censet. Atque ita ἐλάλξεν in aliis locutionibus frequens, ut apud Nonnum Dionys. lib. 15. p. 416. l. 8. lib. 24. p. 636. l. 7. lib. 31. p. 890. l. 12. l. 32. p. 808. lib. 23. lib. 44. p. 1138. l. 17. & in con-

Oblique vero intuens dolosus torquebat oculos.

Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellae.

Ipsa vero, ut sensit amorem dolosum Leandri,

Ga-

compositis lib. 22. p. 190. l. 18. lib. 42. p. 1096. l. 23. Septem autem Codices apud Röverum legunt *ἰαίλιζον*, quam lectionem plurima apud Nonnum loca firman. Ita lib. 2. p. 72. l. 17.

Ἐὶ γὰρ ἐν ἰαίλιζον σφαλερὸς ἰαίλιζον ἀποπῆς.

& lib. 7. p. 212. l. 16.

Ἦψιφονὸς ἰαίλιζον ἀπέρμεγρον κόλον ἀποπῆς.

Ut & l. c. p. 216. l. 17.

Ἄταλτος δ' ἰαίλιζον ἀλῆμενα κόλον ἀποπῆς.

Nec non lib. 9. pag. 250. l. 33.

Ἦ σφαλερὸς ἰαίλιζον ἀπέρμεγρον ἀποπῆς.

Confer praeterea lib. 10. p. 272. l. 14. p. 280. l. 10. lib. 19. p. 520. l. 30. lib. 48. p. 1156. l. 7. quae loca tantum indicasse suffecerit.

reliqua enim, in quibus eadem verbi forma quidem occurrit, sed non significatus, ne lectori taedium oriatur, (tantus est numerus) sciens praetereo. Hic inductam mentem cogitatio subiit, an non vera in Musaeo lectio esset *ἰαίλιζον*; sed ne sic *ἰαίλιζον* loco moveretur, ausus fui, quod teneatur unus ejusdem Poetae locus lib. 4. p. 118. l. 30.

Ἐὶ πάλιν δὲ σφαλερὸς κόλον ἀποπῆς.

Ὁ σφαλερὸς ἰαίλιζον.

quae non fugit diligentiam Elegantissimi Röveri. Plures praeterea Musaei Codices, eademque vocis forma, licet in aliis locutionibus, Nonno, ut liquet ex locis adductis, non inusitata, satis hanc lectionem tuerentur.

Ἦ σφαλερὸς ἰαίλιζον ἀπέρμεγρον ἀποπῆς. Est imitatio Nonni Dio-

Χαίρειν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ψυχῇ δὲ καὶ αἰ-
τῇ

105. Πολλὰκις ἡμερέσσας τὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπὴν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελεῖσα Λεάν-
δρην,

Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἰάν-
θη,

Ὅττι πόθον ξυνέηκε, καὶ ἔκ ἀπεσείσατο
κέρη.

Ὅφρα μὲν οὖν Λεάνδρος ἐδίξεντο λαθριὸν ἄ-
σπην,

110. Φέγγος ἀναστράσσας κατήϊεν ἰς εὐστυν ἡ ὥα.

Εἴ

Dionys. lib. 42. p. 1096.
L. 27.

Εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν
ἐν φρεσὶ κέρη

105. Λ' αἰνέσειν. Tres
Codices trinepsi, duo in
margine trinepsi apud Rö-
verum. Error natus quod
α, & facillime permuta-
santur, quod notum. Sic
in Colutho de Raptu He-
lenae v. 22. pro

αἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν
ἐν φρεσὶ κέρη
αἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν
ἐν φρεσὶ κέρη
αἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν
ἐν φρεσὶ κέρη

Μαρίασι λυγροῖσι ἀγνοῖται
ἐν ἡμῶν ἀπείκῃ.

Legendum αὖ ὀλέμπεα.

106. Ὑπαγγελεῖσα. ita
Basil. ἀπαγγελεῖσα Voss.

110. ἡ ὥα. Aurora verti-
tur in editione Basil. aliis
que, Kromajero placuit
Sol, quemadmodum & v.
287. quod cum Rövero
secutus sum. v. 192. su-
tem

Διὰ τὴν αἰσθησὶν ἡ ὥα

Notae diem. Varios hujus
vocis significatus tradunt
Grammatici, de quibus possi-
tates a Doctiss. Valcke-
naerio

Ἐκ περὶ τῆς δ' ἀνέβαινε βαθύσιας Ἐ' σπερος
ἀστῆς.

Αὐτὰρ ὃ σταφυλῆος μετεκίαθεν ἐγγυθὶ κέρης,
 ὣς ἰδὲ κυανόπτερον ἐπιθρόσκουσαν ὀμίχλην,
 Ἡρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κέ-
 ρης,

κε 5. Βυσσόθεν ἐξονάχιζεν ἀθέσφατον· ἡ δὲ σιω-
πῇ,

Θιάτε

illa verba: *ἡ δὲ Νου-
τὴ γενεαλογίη κ. τ. λ.* ut &
ἡ (vera: haec conjectura
Valck. pro ἡ) *πάλαι Νου-
τὴ θύας ἐποθέμεται, κ. τ. λ.*
per parenthesin sunt infe-
renda, quod non insue-
tum esse Ammonio docet
locus plane similis in V.
4 *γενεαλογ.* Post verba autem
inserta, ultimo saltem loco
deberet sequi exemplum
ex Poëta, Homero vel
Hesiodo, quod *κατέστημεν
αἰσόμενοι* denotaret, sed li-
brariorum supina incuria
& ignorantia neglectum.
Non dissimili certe ratio-
ne loco deposito succu-
rendam esse persuasus sum.

212. *Aristoph.* ita Basil.
cum reliquis omnibus, prae-
ter solam editionem secun-
dam, in qua legitur *ἀνι-
σταί*, non improbante Rö-
vero, quia nullis editio-

Haec glossis est inquinata.
Firmat hanc conjecturam
Nonnus Dionys. lib. 7. p.
218. l. 24.

**ἘσπIRON ἀΓΓΕΛΟΝΤΙ ΕἰΣ ὁ ΔΥ-
ΝΑΜΙΣ ΠΛΕΙΣΤΗ·**

lib. 12. p. 296, l. 12.

Α' μαζας ἀνέβαινεν ἕως τοῦ
τοῦ οὐρανοῦ.

4e lib. 5. p. 146. l. 13.

1. Explain the difference between a
primary and a secondary source.

confer lib. 13. p. 376. l. 3.
lib. 33. p. 831. l. 17, lib.
38. p. 904. l. 31.

114. Mss. Basil. J. Voss.
& quinque alii apud Rō-
verum Codices. Elegantis-
sima hæc lectio cursum
Orationis molliorem facit,
quæ si, vulgatam sequaris
durior est. Nihil tamen in
textu (ut vocant), immu-
tare

Ex regione autem adparuit umbrosa Hesperus

Stella,

Sed ipse audacter adibat prope puellam,

Ut vidit atratas insurgentes tenebras,

Tacire quidem stringens roseos digitos puer

haere

et

3 71 3 (S) X O . - 8

Ex imo suspirabat vehementer, illa vero si- 115,

lentio;

3 71 3

3 71 3

Λ

3 71 3

3 71 3

rare ausus fuit, cum ipsa
Poëtae hanc duritiem ad-
scribendam alius non mul-
to elegantior locus docet,
qui occurrit v. 320.

Ποιηταὶ μὲν λυγρότεροι φασ
λαογραφῶν Ἀφροδίτης,

Ποιηταὶ δ' αὖτις ἀνὰ Περ-
σειάων φιλάνθρωποι

Ἀπολλῶνι δ' ὁ Βορὶν ἀντιμετώ-
πῳ καὶ μὲν ὁρῶντι

Ubi copulae inelegans,
mea quidem sententia, est
defectus. Praeterea v. 313

Καὶ μὲν ὁρῶντι καὶ τῷ ὄντι
καὶ τῷ ὄντι καὶ τῷ ὄντι

Ὅς ὁρῶντι ὁρῶντι, καὶ ὁρῶντι
καὶ ὁρῶντι ὁρῶντι

Ποιηταὶ αὖτις ἀνὰ Περ-
σειάων φιλάνθρωποι

Sed hoc loco plane duris-
simo Doctissimi Cantabrigiae

elegantem, quicquid alii
censeant, emendationem
ἐπὶ δὲ οὐδὲ. omnino recipien-
dam esse docebimus. Ita
nascitur optimus sensus &
constructio minime inpe-
dita, istud enim ἡσυχίᾳ
convenit cum ἐπὶ δὲ οὐδὲ v.
312. permutatione modo-
rum non inusitata, quod &
ibi ostendemus, admissa.

114. Κέρν. Memoria lap-
sus Thomas Munckerus ad
Antonin. Liber. cap. 41.
p. 333. citat καὶ τῷ, cum in
omnibus aliis Codicibus
MSS. & editionibus habetur
καὶ τῷ.

115. Βίβλος τῶν ὁρῶντι
ἀντιμετώπῳ. Βίβλος Voss. Itā
Rosweytha de Gestis Odo-
donis I. T. I. Scriptorum
Rerum Germanic. Meybo-
mii p. 725. v. 745. 1

Ex negri latebris ducent
suspensa cordis.

C 4

117.

Οἶά τε χλωμένη, ροδέην ἐξέσπασε χεῖρα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κέ-
ρης,

Θαρσαλέως παλάμη πολυδάδαλον ἔλκε χιτῶνα,
Εὔσχατα τιμήμεντος ἄγων ἐπὶ κελύθεα νηῆ.

120. Οκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Η-
ρώ,

Οἶά περ ἔκ ἐθέλουσα, τοῖήν δ' ἀνενεύκατο Φωνήν,
Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείεσα Λεάνδρῳ

Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με, δύσμορε παρ-
θένον ἔλκε;

Ἄλ-

117. Χαλίφρονα νύμφη. χη-
λὴς, ἢ ἀγλαῖα οἴατος, ὁ μεμνημένος
ἢ τῶν κεχλασμένων τῶν Φρύγας
Hesychius, FRANCIS.

118. Θαρσαλίαν παλάμη.
Basil. Θαρσαλίαν Ven. Θαρ-
σαλίαν Codex ab If. Vossio
conflat, qui hic jam de-
finit, quae elegans est &
vera forte lectio, a qua
non multum abit Ven. cum
casus istos permutari in
Codicibus tritum. Non
parvum pro hac lectione
pondus est in Nonno, qui
saepe hunc loquendi mo-
rem secutus est. Ita lib. 26.
Dionys. p. 680. l. 17.

Θαρσαλίαν παλάμη πολυδά-
δαλον ἀντίθετον πάλαν.

& lib. 34. p. 850. l. 20.

Μαλιχίη παλάμη πεφιδημί-
ον ἰγχεῖς αἰράται.

ut & lib. 37. p. 940. l. 10.

Λιδωρίη παλάμη πεπινομή-
ον ἰππων ἀνέλαται.

praeterea lib. 37. p. 946.
l. 7.

Περσική παλάμη προέ-
γρια πέφικται οἴατος.

Confer lib. 43. p. 1126.
l. 30. lib. 48. p. 1260. l.
13. lib. 48. p. 1284. l. 23.

120. Οκναλέοις δὲ πόδεσσιν.
Sic Kromajervs, qui tamen
minus accurate vertit Pi-
ete, & Rövers cum sep-
tem

Tanquam irascens, roseam retraxit manum,
Ut vero amatae sensit remissos nutus puel-
lae,

Audacter manu artificiosam traxit vestem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigris autem pedibus sequebatur virgo He- 120.
ro,

Tanquam nolens, talemque emisit vocem,
Femineis verbis minans Leandro:

Hospes, quid insanis? quid me, infelix,
virginem trahis?

Alia

tem aliis. Plures cum Basil.
Ο'κναλλίς. Prius recepi. Ita
Nonnus Dionys. lib. 32.
p. 816. l. 19.

Ο'κναλλίς ἢ πόδιον ἢ χεῖρα
ἢ τὰς δύο χεῖρας.

& l. 32.

Σιγαλλίς ἢ πόδιον ἢ δύο χεῖρας
ἢ τὰς δύο χεῖρας.

Sic lib. 33. p. 32. l. 25.

Ο'κναλλίς ἢ πόδιον ἢ χεῖρα
ἢ τὰς δύο χεῖρας.

Conferri velim lib. 34. p.
860. l. 30. & lib. 43. p.
1134. l. 2. qui locus primo
fere similis est. lib. 44. p.
1154. l. 22. lib. 47. p. 1204.
l. 10. lib. 45. p. 1176. l.
27. lib. 48. p. 1256. l. 32.
p. 1266. l. 32.

121. Τόιν δ' ἀνείκατον φε-
νή. Coluthus de Raptu He-
lenae v. 167. 259. 288. di-
xit ὅτι α. φ. Sic Nonnus
Dionys. lib. 6. p. 198. l. 10.
Idem lib. 37. p. 942. l. 9.
dixit:

Καὶ οἱ ἀνείκατον τρεῖς
ἀνείκατον φενή,

quod varius est, & forte
in ἀνείκατον mutandum,
quod in hac re proprium
fere est. Atque ita quoque
Musaeus v. 172. Quod au-
tem paucos Codices infe-
dit ἀνείκατον omnino con-
ruptum hic est.

122. Α' παλίντα, ἀπαλίντα
Whitfordus, leg. ἀπαλίντα
FRANCIUS.

123. ἔστι π. ἀπαλίντα
C 5 Sic

Ἀλλην δεῦρο κέλευθον ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιῶνας
125. Μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετή-
ρων.

Κυπρίδος ἔσοι: ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσ-
σειν·

Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἰκέσθαι.
Τοῖα μὲν ἠπειλήσεν, ἔοικότα παρθενεκῆσιν.

Θηλείης δὲ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἷστρον ἀπει-
λῆς,

130. Εἴγνω πειθομένων σημήϊα παρθενοκαίων.

Καὶ γὰρ ὅτ' ἠιθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπριδίων δάρων αὐτάγγελοι εἰσιν ἀπει-
λαί.

Παρ-

Sic & Nonnus Dionys. lib.
45. p. 1160. l. 32.

Καὶ πῆ μαργαίται; πῶς
δαίμονι πῶς ἰγέραι;

Nec non lib. 37. p. 942.
l. 19.

Φαῦτε, πῆ μαργαίταις ξυγῆται
μῶς αἰσάνται;

*Faune, quid festinas insa-
ne commotionem repre-
bensionem accendere?*

*vel potius quid insanas c. r.
accendens? Quid enim tunc
faciat festinare non video.*

129. Εἴπαι πῶς. Basil.
cum plurimis aliis, quod

auctoritate Homer. Iliad.
O. v. 270. recte firmavit
Röverus. Ven. & B. legunt
ὡς ἔκλυται. atque ita Nonnus
Dionys. lib. 18. p. 498.
l. 28.

Μίθε δ' ὡς ἔκλυται φανῆται.

Verum metro ita laboranti
melius succurrit editio se-
cunda, quae legit ὅτ' ἔκλυται.
atque hanc lectionem mi-
nime spernendam tuetur
idem Nonnus lib. 35. p.
878. l. 14.

Δαίμονι δὲ γυναῖκα ὅτ'
ἔκλυται ἴσται ἔκλυται.

Neo

Alia ito via, meamque dimitte vestem!

Iram meorum evita (*time*) locupletum parentum!

Veneris non te decet deae sacerdotem sollicitare;

Virginis ad lectum difficile est pervenire.

Talia minata est, convenientia virginibus.

Feminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum,

Sensit persuasorum signa virginum.

130.

Etenim quum juvenibus minantur feminae,

Venerearum consuetudinum nuntiae sunt minae.

Vir.

Nec non lib. 48. p. 1248.
L. 2.

Καὶ παρὶς τοῦ πατρὸς φησὶ
ρίσθαι ἰσχυροῦς μύτης.

131. Α' πωλείσσι. ἀπὸ τοῦ πατρὸς. Cod. Reg. alii contra metrum ἐχθαίρουσι. apud Röverum, qui recte rejicit has lectiones, quas non fabricassent boni librarii, si stylum Musaei accuratius adtendissent, qui easdem voces, praecipue cum dictorum rationem reddit, repetere solet. Supra v. 36.

Μῶρος. ἀλλοτριῶν. ἑλπίσιν
ἐλπίσιν. 8 9

ὁμοίως δ' ἴσ' ἀγλαίῃ ἑλπίσιν
ἐλπίσιν. 8 9

Atque ita aliis locis.

132. Κοπεῖδινι ἑλπίσιν. Optime Scholiastes: ὁμοίως δ' ἀπὸ τοῦ πατρὸς. Ita v. 230.

91. Παρὸς τοῦ πατρὸς. 8 9

Orpheus Argon. v. 1324.

ἐλπίσιν. ἀλλοτριῶν. ἑλπίσιν
ἐλπίσιν. 8 9

Παρὸς τοῦ πατρὸς. 8 9

Quod si vero maritali consuetudine, concubitu

ἐλπίσιν. 8 9

Παρθενότης δ' εὐαδμόν· ἐσχερὸν αὐχένα κῆ-
 ρας

Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθ' βεβολημένος οἷσ' ῥω·
 135. Κίπρι φάλη μετὰ Κύπρην, Ἀθηναίη μετ'
 Ἀθήνην,

Οὐ γὰρ ἐπιχθονήσιν ἴσῃν καλέω σε γυναί-
 ξιν,

Ἀλλὰ

Virginitatem defloravit,
suus maritus eam du-
cito.

Saepe tamen notat
confabulationes. Ita Nonnus
 lib. 31. p. 790. l. 33. lib.
 38. p. 968. l. 8. lib. 40.
 p. 1016. l. 20. lib. 48. p.
 1258. l. 30. p. 1276. l. 10.
 & l. 32. aliisque locis, quae
 non coacervo. Vid. & He-
 siodum in *Ergois* v. 789. &
 in *Theog.* v. 205. saepe
 autem, quemadmodum &
 in quibusdam locis jam ci-
 tatis, notat *sermones de re-*
bis Venereis. Ceterum de
 vario huius vocis significa-
 tu: consule Ez. Spanhe-
 mium ad Callim. *Hymn.* in
Lavacr. Pall. v. 66. & ad
 h. l. Röverum.

134. Πόθ' βεβολημένος δι-
 σ' ῥω. πόθ' β. οἷσ' ῥω. Venet. a-
 pud Röverum, atque ita
 forte in suo invenit Scho-
 liae, notat enim: Τοῖον

† λέγει· εἶτα πάλιν βεβολη-
 μένος τ' ἡδονῆς. Sed nihil mu-
 ta. οἷσ' ῥω· enim, ut recte de-
 finit Ammonius in V. Μα-
 νία. est *μανιδὲς ἐπιθυμία*. Ita
 Coluthus de *Raptu Hele-*
nae v. 95.

Ὅθι φιλόπθος ἱμῶς ἱμὸν οἷ-
 σ' ῥω· ἐλῶσα.

Nonnus lib. 4. p. 122. l.
 27. lib. 7. p. 218. l. 17.
 lib. 11. p. 316. l. 14. lib.
 13. p. 384. l. 10. lib. 15.
 p. 424. l. 33. p. 430. l. 1.
 lib. 16. p. 456. l. 31. lib.
 26. p. 690. l. 10. lib. 31.
 p. 794. l. 2. lib. 33. p. 836.
 l. 11. lib. 34. p. 848. l. 15.
 lib. 37. p. 956. l. 16. lib.
 41. p. 1068. l. 10. lib. 42.
 p. 1090. l. 33. p. 1102. l.
 12. Sic & lib. 7. p. 216.
 l. 15.

Ζεὺς ὁ πυργολάχης πόθ' δι-
 σ' ῥω· ἀποκρίνεται οἷσ' ῥω·

Quae phrasis, pro eo quod
 Mu-

Virginis autem hercule lentem bonique colo-
ris convexam osculatus

Tale verbum ait, amoris ictus furore;

Venus cara post Venerem, Minerva post 135.
Minervam,

Non enim terrestribus aequalem voco te ma-
lieribus,

Sed

Musaeus *μ. θεολογικός ο.*
dixit, in deliciis ipsi habi-
ta reparet lib. 42. p. 1084. l. 16
l. 7. lib. 42. p. 1084. l. 16
Ceterum hic consule Rö-
verum, qui inter *αἰετός* &
αἰετός recte distin-
guit: hoc autem apud
Nonnum crebro quoque
recurrat, ut quis notare
potest: lectorem enim ex-
emplorum, quae notavi,
numero obrutum ne tae-
dium capiat, vereor.

136. *ἡ πικρὸν ἔστιν ἡ γυνή.* Ita omnes editio-
nes, & plures MSS. con-
stanter; nec male. An ta-
men in his lateat manus
auctoris equidem dubito.
Suspicionem inficit lectio
trium MSS. V. Ven. & Reg.
apud Röverum, qui diser-
te praeferunt *ἡ πικρὸν ἔστιν ἡ γυνή.* quod cur
spernamus? Ita quidem
cum casu secundoq. construi

sine exemplo putabam;
sed res in vado. Ita enim
Achilles Tattus lib. 8. p.
475. *καὶ αὐτὴ λόγῳ ὅτις ὁ
λαοὺς ὡς καλὰ μὲν χορὸς ἱκα-
ρὸν ὡς αὐτὸν ἱκανὸν ἔχον.* Sic
vulgo. Sed omnino emen-
dandum, quod tamen huc
non facit, cum Doct. Sal-
masio pag. 701. *αὐτὸν ἱκανὸν.* Ab-
sorpta videtur prima vocis
syllaba, quae in nonnullis
forte Codicibus scribebatur,
ut centies *αὐτὸν ἱκανὸν* per-
mutantur, *ἱκανὸν*, a prae-
cedentis vocis ultima. Ju-
vat Longus Pastor. lib. 2.
p. 61. in eadem fabula:
*τὸ ὄργανον τοῦ, καὶ τὸς καλὰ
μὲν καὶ αὐτὸν ἱκανὸν ἔχον, καὶ
ὅτι καὶ ὁ ἑρως αὐτὸς αὐτὸς.*
Instrumentum animo suo con-
cipit, disparem. opera conjun-
gendo calamos, ad testandum
disparem illis fuisse amorem.
Sed in viam. Nonnus lib.
8. p. 234. l. 31. *καὶ αὐτὸν ἱκανὸν*

Ἀλλὰ σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος εἶσκω.

Ὀλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἥ τε-
κε, μήτηρ,

Γαστήριον δ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ
λιτῶν

140. Ἡμετέρων ἐπάκεε, πόθεν δ' οὐκ εἶρον ἀνάγκη.

Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα.
Δεῦρ'

Τῆς Ἰσας ἴσος ἔχουσι δίδου-
χαι ἐς δόμον Ἡῖν.

eundem lib. 25. p. 642. l.
27.

*Cui corpus aequale habens
transiit in domum Ju-
no.*

Τίς πάρος τοῖον ἀγῶνα, τίς
ἴσλος ἴσλῳ Βάκχῳ·

Idem lib. 22. p. 586. l. 2.

Χωρὶς σίλας ἴσος ἀποπύζου-
σα σιλήτης.

Nec tantum cum casu se-
cundo, sed & cum quarto
junctum invenitur ἴσος a-
pud eundem lib. 26. p. 667.
l. 12.

*Candidae jubar aequale ja-
culans Lunae.*

Καὶ δῖμης ἀπαύλας μετὰ
τροπῇ ἴσος Ὀρόντι,

Nec non lib. 25. p. 674.
l. 14.

Ἀιδρὶς ἔχει τόπον ἴσος, ὅς οὐ
λιχίσσει ἰάβῳ.

Γαμβρὸν αἰρεσιλάφῳ μιμή-
σατο Δηελιδῆος

*Et corpus mutans versati-
le simile Orontem,*

Ut & lib. 37. p. 928. l. 4.

Μῆνος ἔχει τόπον ἴσος ἰῆς
γυνίπῳ τιμῶντι.

*Generum superbi imitaba-
tur Deriadei.*

Sic & ἴσλος occurrit apud

140. Οἶκταρον Ita in Non-
no Dionys. lib. 5. p. 166.
l. 13. pro

Παι-

Sed te filiabus Jovis Saturni adsumilo.

Beatus, qui te genuit, & beata, quae peperit, mater,

Venter, qui te enixus est, beatissimus. Sed preces

Nostras exaudi, amorisque miserere necessitatis.

Veneris ut sacerdos, exerce Veneris opera.

Huc

Παιδοφόνος ἄκτατος ἀμειφίας,

Filii homicidas miserare irreprehensibiles.

legendum δίκτατος.

141. Μπέχης Κόπεδος ἔγρα. Recte contra Pareum, qui μπεγύς volebat, vulgatam lectionem defendit Röverus ex Homero Iliad. E. v. 429. Sic Nonnus Dionys. lib. 1. p. 24. l. 26.

Μπεχόμην ἔγρα
αὐτῇ,

Οἰεσμένῃς μέγιστα δακρυπλῆς πόνος οὐκ ἔστι,

Περὶ πόρον ἵφειξεν ἑσπέρην
αἰσθμα δακρυπλῆς.

Pertransiens vero & ipsa,

Oestro agitata mirraena
serpentini desiderium
lecti.

Per mare incedentium exhorruit cum Diis pugnantem balitum draconum.

Malletem vertere: Cum adiret vero & ipsa o. a. m. serpentis desideratum lectum, vel potius exercens desideratum cum serpente concubitum. Cum isto autem loco conferri meretur Achilles Tatius lib. 1. p. 59. apud quem legitur ὁμοπαρῆς, quod & in Nonno forte quis reponeret, ut obfuerit similitudo ultimae praecedentis vocis literae; sed ego Vulgatam lectionem non temere sollicitarem.

Δεῦρ' ἴδω, πρὸς πάλαι γαμήλια θεῶν θεῶν

Παρθένον οὐκ ἐπέσκεν ὑποδρῆσαι Ἀφροδίτη,

Παρθενικαὶ δὲ Κύπρις λαύεται. Ἡ δ' ἐθελή-

σης

145. Θεῶν θεῶν ἐρόεντα, καὶ ὄργια πιστὰ δαΐ-
ναι,

Εἴς

142. Omittit hunc ver-
sum editio Basileensis.

143. ἐπίουσι. Pareus edi-
dit ἐπίουσι.

ibid. ὑποδρῆσαι, ὑποδρῆσαι
Basil. aliaque apud Röve-
rum mendose. Nonn. Dio-
nyf. lib. 34. p. 862. l. 16.

Ἀπὸ λατρείας ὑποδρῆσαι Δι-
ούσας.

Sic. lib. 40. p. 1026. l. 5.
p. 1028. l. 4. lib. 43. p.
1116. l. 23. Attamen lib.
48. p. 1264. l. 25. occur-
rit:

Μὴ γὰρ μετὰ πότμοι ὑπο-
δρῆσαι Ἀφροδίτη.

Quem locum Pareus addu-
cit edens & in notis ὑποδρῆ-
σαι. Sed in Nonno om-
nino legendum ὑποδρῆσαι.

145. ὄργια πιστὰ. Duo
Codices πιδὰ apud Röve-
rum, sed qui recte notat
Veneris sacra per excel-

lentiam dici posse πιστὰ, at-
que hinc *foedera amantium*.
Vox autem ὄργια, quae
proprie *Sacra Liberi* notat,
varios induit significatus,
& quaevis *mysteria* denotat.
Nonnus Dionys. lib. 4. p.
126. l. 32.

Καὶ Αἰγυπτίαν Δι-
ούσαν

Εἴς φαιτῆρος Ὀσείδης
ὄργια φανῆς.

ibid. l. 27. Cadmus, qui
Graeciae literas induxit,
dicitur,

Πάτερ Διὸς πατρὶς δαδαιμένη
ὄργια τέχνης.

*Paterna divinae doctus my-
steria artis.*

Sic lib. 41. p. 1074. l. 21:

Κάδμος ἐγγλάσσονος διδάσκα-
τος ὄργια φανῆς.

Sic lib. 35. p. 868. l. 10.

Ἡ ποθεῖ ἔργα
Φαῖς

Huc ades, initiare nuptialibus legibus
Deae!

Virginem non decet ministrare Veneri,
Virginibus Venus non gaudet. Si vero vo-
lueris

Instituta Deae amabilia, & caerimonias fidas 145.
(veras) scire,

Sunt

Θάρμακα λουπία Παιήρος
ἔργα εἶχεν.

lib. 38. p. 966. l. 22.

Ἰφίτας δ' ἀνελόμενος, ἐπεὶ
παῖδα ἔργα Μούσας

Οὐρανὸς ἐκκελευσεν ἱερὰ μύθους
ἔργα.

Idmon vero varia consilia
sciens, postquam di-
diciisset orgia Musae

Eraniæ circularem cognos-
centis viam astrorum.

Quemadmodum & lib. 41.
p. 1072. l. 16.

Ἰλίων, ὃ ἰνὶ πάντεσσι κρατὶς
κατὰ ἔργα θεομῶν.

Atque ita sacra Veneris hoc
loco vocat Poëta, quo-
cum conferri velim, quem
ipsum respexisse non vane
conjeceris, Achillem Ta-
tium lib. 4. p. 219. ubi

Clitophon ad Leucippem:

Μίχα πότα, ἄποι, χαριέσσο-
μεν ᾗ ᾗ Ἀφροδίτης ἔργων;

Quousque tandem, inquam,

Veneris fructu carendum

nobis erit? Quo loco ve-

hementer adridet, quem-

admodum in libris esse,

& potius legendum mo-

net Cl. Salmasius pag. 607.

elegantissima lectio χαριέσσο-

μεν. Sic apud Suetonium

in Julio Caesare cap. 66.

Aut quidem vetustissima na-

ve impositos, quacumque ven-

to in quascunque terras jubeo

avehi. Cum viris Doctis

omnino legendum, non

jubeo, quod minus sapit

minantem ducem. Praesen-

tia autem tempora pro fu-

turis eleganter adhibentur,

sed parum intellecta con-

rumpendi Scriptores saepe

ansam dederunt. Calli-

machus Hymn. in Dian. v.

251.

D

Α' λ α

Εἴσι γάμος καὶ λέκτρα. Σὺ δ', εἰ φιλέεις Κυ-
 θέρειαν,
 Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμόν ἐρώ-
 των,
 Σὺν δ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ, ἣν ἐθέλῃς, πα-
 ρακοίτην,

Τόν

Ἀλαπαξίμον ὑπείλησε
 Λύδαμιν ὕβελται.

Quod non intellexit Henr.
 Stephanus, qui perperam
 in ἀλαπαξίμον mutat. Epigr.
 1. v. 6.

Σὺν μοι
 Βέλιντοι, ποτίην εἰς ὑμῖ-
 ναισι ἄγω.

Lactantius de Mort. Pers.
 cap. 18. Ille vero ajebat ei
 indecens esse, si post tantam
 sublimis fastigii claritatem in
 humilis vitae tenebras deci-
 disset & minus tutum quod in
 longo imperio multorum sibi
 odia quaesisset. Vir Doctus
 Jo. Columbus legendum
 putat & pro ei, quod ele-
 gantia non caret; recte
 enim cohaeret cum seqq.
 & minus tutum. Nec tamen
 plane necessarium. Ei enim
 pro sibi aliquando occur-
 rit, ut notum. Nec decere
 cum casu tertio insuetum.
 Quod enim P. Bauldri in-
 trudit futurum esse, solito

more inscitiam prodit.
 Plautus Milit. Glorios. 3.
 I. v. 10.

Quippe si resciverint ini-
 mici consilium tuum

Tuoque tibi consilio occlu-
 dunt linguam & con-
 stringunt manus,

Atque eadem quae illis vo-
 luisti facere faciunt
 tibi.

Multus in hac locutione
 Hyginus, ut patet ex Indi-
 ce Locutionum Rariorum
 aucto a Th. Munckero in
 V. Infinitivus. Orpheus Ar-
 gon. v. 291.

Εἴ δ' ἄρα φωνῇ

Λαδὲς ἐπερρόθει, Μινύας ἐπι-
 κοίτατον εἶναι

Ἀλκείδην.

& v. 301.

Καὶ θῆκαι ἰήσονται κοίτατον
 εἶναι.

Theo-

Sunt nuptiae & lecti. Tu autem, si amas
 Venerem,
 Mulcentium mentem ama suavem legem a-
 amorum,
 Tuumque servum (*tibi supplicem*) me ac-
 cipe, &, si velis, conjugem,

Quem

Theocritus Idyll. 27: 60.

Φῆς μαι πάντα δοῦναι, τίχα δ'
 ὅτιροι εἰδ' ἄλλα δοῦναι.

Confer Achillem Tat. lib.
 8. p. 479. Aristaen. I. 13.
 Proprium autem hoc est
 Vaticinantium. Ovid. He-
 roïd. ep. 5: 117.

Graja juvenca venit.

Ubi videndus Summus Bur-
 mannus. Lucas in Euang.
 cap. 23. v. 29. ὅπ' ἰδὲ,
 ἔρχεται ἡμέραι εἰς αἷς ἱεῖσι.
 Μακάριαι αἱ γυναῖκες κ. τ. λ.

148. Ἡ δ' ἰδέλῃς. Basil. cum
 omnibus aliis. Unus Kro-
 majerus edidit ἰδέλῃς, in-
 probante merito Rövero.
 Graecos ita locutos equi-
 dem non nego, quippe ita
 Nonnus Dionys. lib. 20.
 p. 544. l. 1.

Ἐμπερὶς δ' ἡ δ' ἰδέλῃς θυρέζο-
 μαί.

Sed rarissima haec con-

structio, nec apud Non-
 num, nisi unico hoc loco,
 ni fallor, obvia, cum in
 plurimis alteram usurpet.
 sic lib. 10. p. 288. l. 6. lib.
 16. p. 446. l. 13. lib. 17.
 p. 480. l. 20, & 24. lib.
 19. p. 510. l. 24. & l. 31.
 lib. 24. p. 638. l. 19. lib.
 29. p. 748. l. 22. aliisque
 locis plurimis. Theocritus
 Idyll. 27: 35.

Ὁ δ' μ' αὐτὸν τ' Πᾶσι, καὶ ἡ
 κ' ἰδέλῃς με διᾶξαι.

Versu 144. Poëta noster
 dixit ἡ δ' ἰδέλῃς. quomo-
 do saepe idem Nonnus, ut
 lib. 2. p. 74. l. 31. lib. 6.
 p. 196. l. 12. lib. 8. p. 234.
 l. 3. lib. 10. p. 286. l. 18.
 lib. 16. p. 442. l. 21. lib.
 19. p. 510. l. 25. lib. 31.
 p. 792. l. 23. p. 796. l. 23.
 lib. 34. p. 854. l. 21. aliis-
 que locis plurimis. Tantum
 lib. 5. p. 168. l. 7. occur-
 rit ἡ δ' ἰδέλῃς, pro quo
 Vir Doctissimus Gerartus
 D 2 Fal.

Τὸν σαι Εἶρος ἤγευσεν, ἔας βελέεσσι κυχί-
σας.

150. Ως Θρασύν Ηῤακλῆα Θόος χρυσόρραπτις Εἶρ-
μῆς

Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαεθάνην ποτὶ νύμφην.

Σοὶ δὲ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ ἔ σοφὸς ἤγα-
γεν Εἶρμῆς.

Παρθένος ἔ σε λέληθεν ἀπ' Ἀῤκαδῆς Ἀταλάντη·

Ἡ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένη φύγεν ἐυ-
νὴν,

155. Παρθενίης ἀλέγασα· Χολωσάμενης δ' Ἀφροδί-
της,

Τὸν πάρος σὺν ἐπέθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πά-
ση.

Πείθεο καὶ συ, Φῶλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγει-
ρῆς.

Ως

Falkenburgius in *Lectio-
& Conject. ad h. l. legen-
dum putat ἢ ἰθαίης*: infeli-
citer sane. Quanto rectius
perpetuum loquendi mo-
rem Poëtae secutus repo-
suisset ἢ δ' ἰθαίης? Hoc &
occurrit apud Musaeum
v. 180, ubi uni Codici scri-
benti ἢ δ' ἰθαίης, praesi-
dium est in Nonno lib. 16,
p. 440, l. 10, ubi dicit:
ἢ δ' ἰθαίης, nec non lib.

21. p. 570. l. 8.

ἢ δ' ἰθαίης πόδα κάρφον ὁ-
μίειν εἰς χθόνα Μή-
δαν.

Si quis tamen potius hic
legendum putet ἢ δ' ἰθαί-
ης & ἢ δ' ἰθαίης, quemad-
modum primo, quem ad-
duxi, loco, pro ἢ δ' ἰθαί-
ης, ἢ ἰθαίης me non diffi-
cilem habebit; quamvis peri-
culosiores tales emendatio-
nes,

Quem tibi Cupido venatus est, suis sagittis
adsecutus;

Sicut audacem Herculem celer auream ge- 150.
stans virgam Mercurius

Servitum duxit Jardaniam ad puellam.

Tibi vero me Venus misit, & non sapiens
adduxit Mercurius.

Virgo non te latet ab Arcadia Atalanta;

Quae olim Milanionis amantis fugit loc-
tum,

Virginitatem curans; irata autem Vene- 155.
re,

Quem prius non amavit, (eum) in corde
posuit toto.

Persuadere & tu, cara, ne Veneri iram exci-
tes.

Sic

nes, si Codices non fa-
veant.

151. *Ιάρδανιν*. *Γαρδανιν*
Vatic. & B. quemadmo-
dum Ven. *Ιάρδανιν* apud Rö-
verum. Eodem modo in
Palaephato pro *Ιάρδανιν*.
Tollium restituisse *Ιάρδανιν*
memorat Jac. Gronovius
ad Herod. I. 7. p. 797. Qui
scriptor eam ancillam Jar-
dani vocat: *Ηερκλιδας*
enim ipsi memorantur in

δύλῃς πρὸς τὴν Ἰάρδανιν γυναικίαν
καὶ Ἡρακλίδος. quod ut con-
ciliet Gronovius putat in
inperio Asiaticis simili, ubi
praeter Reges omnia serva,
Omphalen, Jardani licet
uxorem, *δύλῃς* dici posse.

153. *Δίλῃς*. In editione
Basil. mendose legitur *Δί-
λῃς*.

157. *Εγερῖς*. Corruptus
in hac voce Nonnus Dio-
nyf. lib. 44. p. 1152. l. 6.
D 3 A 2

Ως εἰπὼν, παρέπεισιν ἀνακνομένης Φρένα κά-
ρης,

Θυμὸν ἐρωτότοκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύ-
θοις.

160. Παρθενική δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρείην·
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἵχνεσιν, αἰδομένη
δὲ

Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐὼν ξυνέεργε χιτῶνα.

Πειθῆς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα. Παρθε-
νικής δὲ

165. Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπῇ.
Ἡ' δὴ καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώ-
των,

Θέρ-

Δ' α' 2η καὶ 3η μέτρα, μέτρα,
καὶ λέγουσιν ἀγέμεν.

Οἶκτον ὁμῶ καὶ ζῆλον ἀθελ-
γίη Περιφονείη.

*Sed quod etiam infaniae in-
pero, & rabiem ex-
cito.*

lib. 22. p. 600. l. 7.

Δάκρυα Νηϊάδουσιν ἀδακρύ-
ταισιν ἰγέρων.

Ita saltem legitur in editio-
ne Hanoviae impressa A.
1610. sed legendum ἰγέρων.
Ita lib. 1. p. 40. l. 6.

lib. 31. p. 784. l. 5.

Καὶ χόλον ἄλλων ἴγμεν ἱσ-
θραίης πᾶσι πότις.

Καὶ παλαιοὶ οἶοντες ἴγμεν.

Vide praeterea lib. 43. p.
1116. l. 27. Absolute Or-
pheus Argon. v. 415.

lib. 4. p. 120. l. 16.

Ἡ' δ' αὖς Ἡ'ρακλῆϊ καπνίσας
μαρμαίοντις

Ως καὶ ἰγέρων

Ε' α'

Sic fatus, persuadendo flexit recusantis men-
tem puellae,

Animum (*ejus*) amorem parientibus errare
faciens verbis.

Virgoque tacita in terram defixit oculos, 160.

Pudore rubefactam abscondens genam;

Et terrae radebat summum vestigiis, pudi-
dibunda autem

Saepe circa humeros suam contraxit vestem,

Persuasionis enim haec omnia praenuntia.

Virginis enim (*certe*)

Persuasae ad lectum promissio est silentium. 165.

Jam & suavamarum susceperat stimulum amo-
rum

Ure-

Εἰς Φολοῇ δέχεται· ἐπὶ μῖνος
αἶμα ἔγχετο.

160. Εἰς χθονὶ πᾶξιν ἐπα-
πῆν. Ita Coluthus de Exci-
dio Ilii v. 296.

Εἴνεπεν· ἡ δ' ἱρίσσαν ἐπὶ
χθονὶ πᾶξιν ἐπαπῆν.

Illud ἐπὶ χθονὶ occurrit &
apud Homerum Iliad. A.
88.

Οὐπὲς ἐμὸς ζώνης, καὶ ἐπὶ
χθονὶ δακρυμέναι.

Locum enim non inspexit

Voetius, qui citat ἐπὶ χθονὶ.

161. Εἰς χθονὶ πᾶξιν. ita Whit-
fordus. forte ἐν χθονὶ πᾶξιν.
FRANCIUS. Conjecturam
Viri Doctissimi juvat Basi-
leenſis editio, & S. apud
Röverum, & in quibus,
quamvis corrupte, ἐν χθονὶ
πᾶξιν & ἐν χθονὶ πᾶξιν scribitur.
In reliquis omnibus ἐν χθονὶ
πᾶξιν, quemadmodum & in
Nonno scribitur, Dionys.
lib. 9. p. 266. l. 20. atque
ita aliquoties occurrit ἐν χθονὶ
πᾶξιν, & ἐν χθονὶ πᾶξιν.

162. Ἐπὶ χθονὶ πᾶξιν. ἐπὶ χθονὶ
πᾶξιν.

Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρῶ,
Κάλλει δ' ἱμερόεντος ἀνεκτοίητο Λεάνδρου.

Ὅφρα μὲν ἔν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύσσαν ὀπω-
πὴν,

170. Τόφρα δὲ καὶ Λεάνδρου ἐρωμανέεσσι προσώποις
Οὐ κάμεν ἐισορόων ἀπαλόχρουν αὐχένα κέ-
ρης.

Ὅψε δὲ Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο Φω-
γὴν,

Αἰδῶς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποσάλκυσσά προσώ-
πῳ.

Ξεῖνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον
ὀρίναις.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθερ;
Οἷ μοι. τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα
γαῖαν;

Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγγεο. Πῶς γὰρ
ἀλήτης

Ξεῖ-
νε

ον. Basil. cum pluribus a-
liis; quinque scribunt ἴσ';
atque ita Röverus edidit.
Nihil verius. Sic plane
Nonnus Dionys. lib. 10.
p. 276. l. 4. de Ino in mare
se praecipitante:

Ὡς φαιήν τρημεῖσιν ἴσ'
ἔχουσιν ἤλαστο πόντον.

Sic ubi dixit, trepidis ve-
stigiis defiliit in pon-
tum.

Quo loco inductus hic ma-
lui vertere: Et terrae ra-
debat summum vestigiis five
pedibus, quam subter vestigia,
quod non plane perperam
quem facturum dicit Cel.
Kro-

Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulcritudineque suavis stupefcebat Leandri.

Quando igitur (*illa*) in terram habebat in-
clinatos oculos,

Tum & Leander amore furente vultu 170.
Non defatigabatur spectando teneram cervi-
cem virginis.

Tandem autem Leandro suavem (*banc*) emi-
sit vocem, (*Hero*)

Verecundiae madidum ruborem stillans a fa-
cie:

Hospes tuis verbis forsan & caute[m] mo-
veas.

Quis te fallentium verborum docuit vias? 175.

Hei mihi! quis te duxit meam in patriam
terram?

Haec tamen omnia frustra locutus es, quo-
modo enim vagus

Hospes

Kromajerus, sibi tamen placere alteram interpre-
tationem, quae mihi ta-
men non aequè adridet.
Erudite autem Vir Cel.
hunc locum contra nugae
Parei explicavit.

169. ὁσπὲς male vul-
go ἰμύλας. FRANCIUS

ἰμύλας. Basil, quoque cum
aliis multis, sed veram
lectionem, quam & Scho-
liaſtes in ſuo Codice inve-
niſſe videtur, dudum Viri
Docti reduxerunt.

176. Ἐκόμερον. ἰκόμερον.
Basil. Sic in Nonno Para-
phr. Joann. cap. 19. v. 61. pro
D 5 E κ-

Ξείνος ἐὼν , καὶ ἄπυστος , ἐμῇ φιλότῃτι μι-
γείης ;

Ἀμφαδὸν δ' δυνάμεσθαι γάμοις ὁσίοισι πελάσ-
σαι·

180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἦν δ' ἐθε-
λήσης·

Ὡς ξείνος πολύφοιτος ἐμὴν εἰς πατρίδα μίμ-
ναι ,

Οὐ δύνασαι σκοτόεσσιν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην.
Γλῶσ-

Ἐκπλεῖν ὀψορόφον μιγάρων
ἐκόμεσιν ἰησῶν.

Legendum ἐκόμεσιν.

177. Εὐφρίγγει· εὐφρίγγει·
Basil. Sic in So. legi & e-
didisse Rondellum, sed in
notis conrexisse monet Rö-
verus. Eadem menda in
sedit Nonno Dionys. lib.
40. p. 1040. l. 24.

Εἴτε σὺ Παιήων ὀδυνηφάτος,
εἰ πῖλεις αἰθέρε

Μοικίλος, Ἀστροχίτων δ' φα-
λίζεις. Εὐνόχιοι γὰρ

Ὀφραῖοι φερίοντες ἐπ' αὐγὰς
ζῆσι χιτῶνες,

Ὀφραῖοι ἐνμυρίοντες ἐμὴν αἰ-
σπάζει φωνήν.

Sive tu Paeon dolorem mi-
tigans, sive et aether

Varius, Astrochiton vero
adpellatur, Noctur-
nae enim

*Caelum stellatae illustrant
tunicae,*

*Auribus benevolis meam
amplectere vocem.*

Caecus est, qui non le-
gendum mecum censet,
Ἀστροχίτων δ' φαλίζεις, Astro-
chiton vero adpellaris. Ver-
bis parco in re clarissima.
Forte & in Paraphr. Euang.
Ioannis cap. 4. ubi vulgo
scribitur:

Οὐδὲ μὲν εἶπε Πέτρος ἅπ-
θρασὺς, καὶ δὲ ἡ αὐτὴ

Τολμήσας ἐρίει, καὶ δίζιται,
ἢ π' μετ' αὐτῆς

Εὐφρίγγει ;

melius legeretur π' δίζιται ;
καὶ ἡ μ. α. Εὐφρίγγει. Certe
ita facit Scriptor v. 27.
αὐτὸς μὲντοι εἶπε. Τί ζητᾷς ; καὶ
28

Hospes quum sis & ignotus, meo amorī mī-
scearis?

Palam non possumus nuptiis legitimis jun-
gi;

Non enim meis parentibus (*id*) placuit. Si 180.
autem voles

Ut hospes vagabundus mea in patria mane-
re,

Non potes furtivam celare Venerem.

Lin-

ὡς λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Hunc
autem preffe sequitur Non-
nus in talibus.

178. Ἀΰπυρος. ἄπυρος. Ba-
sil. Legendum ἄπυρος cum
H. Stephano. Vulgatam de-
fendit Rondellus, FRAN-
CIUS. Probarunt hanc lec-
tionem Cel. Dorvillius nec
non Röverus, quibus sum-
mo jure parui. ἑνός autem
& ἄπυρος juncta reperiuntur
apud Nonnum Dionys. lib.
14. p. 410. l. 22. & lib.
36. p. 904. l. 13.

ibid. ἱμῶν. in ora veteris E-
ditionis scribitur ἱμοῖ.

179. Δυνάμιθα. In qui-
busdam scribitur δυνάμιθα.
Sed mendose. Sic apud
Phavorinum: καὶ πάντες μα-
χόμεθα, καὶ ὁ μῦθος ἡγυῖα λα-
οί. Ut & Hesychium loco
etiam citato a Valckenae.

rio ad Lesbonactem p. 186.
cum in Homero Iliad. E. v.
875. recte legitur μαχόμε-
θα.

181. Πολύφοιτος. Pareus
mallet πολίφοιτος, atque
ita Cod. Ven. apud Röve-
rum. Mirum tamen, addit,
ni Poëta scripserit πλείφοι-
τος, quemadmodum Nonnus
in Dionysiis. Id quam-
vis non spernerem, ta-
men contra Codices nil
moveo.

182. Σκοβίσσαν. Cum in
B. τοκίσσαν & Rondell. σκο-
πίσσει offenderet, acute
Elegantissimus Röverus το-
κίσσει legendum conjecit;
verius tamen in Add. Vul-
gatam satis sibi placere fa-
tetur lectionem, sed σκο-
πίσσαν Ἀφροδίτῃ elegantius
verti posse furtivam Vene-
rem

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων Φιλοκέρτομος· ἐν δὲ
σιωπῇ

Εὔργον, ὅπερ τελέει τις ἐνὶ τριόδοισιν ἀκρίει.

185. Εἶπε δὲ, μή κρείψης, τέον ὄνομα, καὶ σέο
πάτριν·

Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυ-
τὸν Ἡρώ·

Πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος ἐρανομή-
κης,

Ὡτ' ἐνὶ ναιετάσῃσιν ἀμφιπόλῳ τινὶ μάνῃ

Σησιάδος πρὸ πόλης ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχ-
θας

Γεί-

rem quam tenebrosam, quod
in versione secutus sum.
Confer ad h. l. Pareum.

183. Εἰ δὲ σιωπῇ. ut su-
pra v. 104. ἐν ἡσυχίᾳ. &
omissa praepositione v. 115.
ἢ δὲ σιωπῇ κ. τ. λ. Generale
autem hoc est effatum, de
his, quae secreto gesta fa-
cile in hominum notitiam
perveniant, atque adeo
hic tantum noctem fraudi
& rebus obscenis accom-
modam minime cum Pareo
intelligendam puto.

184. Εἰ δὲ τριόδοισιν ἀκρίει.
Optime locum cepit An-
dreas Papius vertens:

In trivitisque aliquis, tacite
quae gesserit, audit.

Pessime Daniel Pareus, qui
notat: Cluīt. Alibi Grae-
cus Antiphon in Politico:
ὑπὲρ τε δόξης καὶ σωφροσύνης,
καὶ εὐκλείας, καὶ ἔνθ' ἀκρίει
&c. Putavit vir bonus ἀκρί-
ει idem hic esse, quod
Latini dicunt *bene*, *male*
audire, quod a mente Mu-
saei remotissimum.

188. Μάνη. Forte μάνη ut
ad Hero referatur. FRAN-
CIUS. Sic & MS. exhibe-
re monuimus supra ad v.
33, neque haec elegans
mihi displicet conjectura.

189. ὄχθας undas Inter-
pres in editione Basil. ver-
tit. Rectius alii βαθυκύμονας
ὄχθας reddunt profundas un-
das

Lingua enim hominum amans conviciorum:
& in silentio (*clam*)

Opus, quod perficit aliquis, in triviis audit.
Dic vero, ne celes, tuum nomen, & tuam 185.
patriam!

Non enim meum te latet: mihi nomen incly-
tum Hero.

Turris autem circumsona mea domus praeal-
ta,

In qua habitans cum ancilla quadam sola
Sestiensem ante urbem super (*ad*) profun-
das undas habentia littora

Vici-

das habentia littora. Proprie autem hanc vocem notare *ripam fluvii* contra Annam Fabri alios docuisse hic monet Kromajerus. Sic Ammonius in V. οὐχὲν μὲν γὰρ οἱσι ποταμῶν χεῖλη. Migrant hanc observationem saepe scriptores, ut hic Musaeus. Contra Nonnus Dionys. lib. 23. p. 600. l. 19.

utraque enim vox proprie de *littore maris* usurpatur. Vid. & pag. 602. l. 17. Eodem modo *ripa* pro *littore maris* occurrit apud Lactantium de Mort. Persec. cap. 36. *Diversas ripas armati tenebant.* Sermo autem est de Propontidis litoribus. vid. Vir Doctus Jo. Columbus. Virgilius Aeneid. lib. 8. v. 82.

Αἰπὴρ δὲ βάρβαρος φύλα παρ'
ἥοντας αἶετα τόπῳ

*Candida per fluviam cum
foetu concolor albo*

Ἔς αὖχας ἔτρεψι.

*Procubuit, viridique in li-
tore conspicitur fus.*

& l. 27.

Ὅς δ' ἐπὶ δὴν αὖθις θῆκα φε-
ρισσαπτός ποταμῶ.

Servius: LITORE] *fluviali* scilicet. Ita v. 43.

Lito,

190. Γείτονα πόντον ἔχω συγεραῖς βελήσι τοκή-
ων.

Οὐδὲ μοι ἐγγυὲς ἑασιν ὁμήλικες, εἰδὲ χαρεῖται
Ἡῖθέων παρέασι· αἶε δ', ἀνὰ νύκτα καὶ
Ἡῶ,

Ἐξ ἁλὸς ἠνεμόφανος ἐπιβρέμει ἄσιν ἡχή.
Ὡς Φαμένη ροδέην ὑπὸ Φάρει κρύπτε παρείην,
195. Ἐμπαλιν αἰδομένη, : σφετέροις δ' ἐπεμέμφε-
το μύθοις.

Λεωνδρος δὲ, πόθεν βεβολημένος ὀξεί κέν-
τρῳ,

Φράζετο, πῶσκειν· Ἐρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶ-
να.

Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἐρως βελέεσσι δαμά-
ζει,

Καὶ

*Litorea in gens inventa sub
ilicibus fus.*

Ad quem locum notat i-
dem: LITOREIS]. *Licet*
possimus etiam de fluvio litus
dicere: ponit tamen discre-
tionem, ut hic, sub ilici-
bus. paulo post, Viridiq.
Ec. Ipse Servius ad v. 57.
sic ergo Ec nunc ducam a
litore fluvii non recedentem
significat. Ovidius Heroïd.
Ep. 6: 34.

*Milite tam forti ripa te-
nenda fuit,*

Consule Nic. Heinsium ad
h. l. Graevium ad Flor. 2.
2. §. 1. &, quos laudat
Wopkensius in Obs. Misc.
Vol. x. p. 12.

193. ἠνεμόφανος. ἠνεμό-
π. Basil. Prius retinui Vī-
ris Doctis obsecutus, sed,
quod in versione relictum,
ventosi mutavi in ventosus:
Construenda enim haec
vox non cum αἶλος sed ἡχή.

194. κρύπτ. Sic Basil.
cum reliquis, praeter P.
& Vo. in quibus κλίπτ.
nam

Vicinum pontum habeo, invisis consiliis par- 190
rentum.

Neque me prope sunt coactanete, neque eto-
reae

Juvenum adfunt; sed semper, noctu & interdium

Ex mari ventosus insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub veste celabat genam,

Rursus pudefacta, suaque increpabat dic- 195
ta.

Leander autem, amoris percussus acuto
stimulo,

Cogitabat, quomodo Amoris certaret certa-
men.

Virum enim variis consiliis Amor sagittis
domat,

Etiam

nam Kromajerus errorem
tandem emendavit, notan-
te Rövero. Nonnus Dio-
nyf. lib. 36. p. 696. l. 21.

Ἰππὺς δὲ φορέοντες ἐλαλέεσσι
αἰτῶνα κέρους,

Ψευδόμενοι κρύπτουσιν ἀληθείαν
κύκλον ἐπὶ πᾶσι.

& loco plane simili lib. 42.
p. 1098. l. 22.

Πάρεθιες ἄσπετον ὄμμα φυ-
λασσομένη Διοῦσεν

Φάρσι μαρμαίρουν ἐν ἱερῷ
ψι παρῆντι.

Alteram lectionem quidem
juvat ipse Poëta v. 161. &
Achilles Tat. lib. 6. p. 359.
καὶ κλίπτει τὸ πρῶτον τῇ
πίπτει. Sed contra Codi-
cum consensum nil moveo.

198. Αἰολόμητες. Quidam
αἰολόμηται, sed minus recte,
ut jam monuit Doct. Röve-
rus. Sic & Amor Nonno
vocatur Dionys. lib. 33. p.
24. l. 14.

Δύπρος αἰολόμητης ἔρως τε-
χέμεναι θυσίῳ

ἱμῶ

Καὶ πάλιν ἄνθρωπος ἔλκος ἀκέσσεται· δισὶ δ' ἀ-
νάσσει

200. Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖ-
σιν.

Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.

Ὅψε δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.

Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα
περήσω,

Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ·

205. Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τέην μετανέυμενος εὐ-
νήν,

Οὐ βρόμον ἠχήμεντα περιπτώσσοιμι θαλάσσης.

Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα Φορεύμενος ὕγρὸς ἀκοί-
της

Νήξομαι Ἑλλησποντον ἀγάρρῳον· Οὐχ' ἕκαθεν
γὰρ

Ἀντία σεῖο πέλγος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύ-
δου.

Μ8-

Γμῆρον δέπας εἶλε, καὶ ἔ-
ξαστο Τριτογενεΐη.

Quemadmodum Venus δολιχῆς dicitur Colutho de Excidio Ilii v. 80.

206. Περιπτώσσοιμι. ita V. Ven. Cod. Reg. S. nec non St. & L. in marg. idque voluit Cod. A. in quo legitur περιπτώσοιμι. Reli-

qui omnes scribunt βαρυγδύ-
ποις, Basil. βαρυγδύποις. Prius
retinui Eruditissimo Röve-
ro, qui an illud non reti-
nendum esset valde dubi-
tare se profitebatur, non
parvos stimulos subjicien-
te. Nonnus Dionysii lib.
17. p. 476. l. 11.

Δηῶν ἐπερλκία νίκηρ
καὶ

Etiam rursus viri vulneri medetur; quibus-
que dominatur

*Ips*e omnium domitor, iis etiam consulit, ho- 200.
minibus.

*Ips*e etiam amanti tunc auxiliatus est Leandro-
Tandemque ingemens solers dixit verbum:

Virgo, tuum propter amorem etiam aspe-
ram undam transibo,

Et si igni ferveat, & innavigabilis fuerit aqua.

Non timeo gravem undam, tuum adiens cu- 205.
bile,

Non fremitum sonantem exhorresco maris;

Sed semper per noctem vectus (*per aquas*)
madidus maritus

Natabo (*per*) Hellespontum valde fluentem;
non longe enim

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tan-

Καὶ Ζατὴρ πτόσσεται.

p. 478. l. 14.

Σὺς Ζατὴρ πτόσσεται ἰ-
μῶ δὲ πάντης ὀλί-
σας

Sic lib. 26. p. 682. l. 2.

Ἰουχὶς θάλασσαν ἔχει· καὶ ἡ
πτόσσειν ἔστιν

Nec non lib. 36. p. 908. l.
22.

Τί πτόσσει Διόνυσος; ἢ οὐ
δύλος ἀπὸ κυδοιμῶ;

Sic καὶ πτόσσειν, exstat a-
pud Homerum Iliad. Δ. v.
224. & 340. Iliad. E: 254.
476. & πτόσσειν v. 634. &c.
E 213. O.

210. Μῆνον ἐμοὶ ἔνχ λύχνον ἀπ' ἡλιβάτε σέο πύρ-
γυ

Εἴκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας ὄφρα
νοήσας

Εὔσσομαι ὀλκὰς Εὔρωτος, ἔχων σέθεν ἀτέραι
λύχνον.

Καὶ μὴν ὀπιπτεύων εἴκ ὄψομαι δύντα Βοώ-
την,

Οὐ

213. Ὀπιπτεύων. in B. le-
gitur ὀπιπτεύων; quemad-
modum innumeris, imo
omnibus locis apud Non-
num in Dionysiis. Recte
autem Doctiss. Röverus
pro *aspiciens* vertendum
potius *observans* in Add.
monuit. Ita Nonnus lib. 7.
p. 213. l. 18. de Jove na-
tantem Semelen diligenter
observante:

Πατρὸς ὀπιπτευτῆρος Εὔρωτος ἀν-
τὶ πίοι ἔσση.

Idem lib. 20. p. 536. l. 1.
Argum vocat:

Ζηνὸς ὀπιπτευτῆρα βοοκράτῃ
ὀμνιῶν.

& lib. 31. p. 796. l. 24. de
eodem:

Ζηνὸς ὀπιπτευτῆρα βοοκρόπον
ἄλλον ἐγείρει.

Aliisque locis.

ibid. ὄψομαι. Ὀψιμίδοτος
Papius. ὀψὶ δύνει Canterus
Nov. Lectio. l. 2. ex Ho-
mero Odyss. E. 272. ὀψὶ
δύνει Βοώτη. quo respexit.
Pro σὺν ὄψομαι Codex Re-
gius ἔβληψα. quo omnis
difficultas tollitur. Prae-
stat tamen Canteri emen-
datio. FRANCIUS. Ad in-
fictam lectionem ὄψομαι,
quae omnes Editiones &
Codices fere infidet, sta-
biliendam multi multa con-
menti, sed infelicitate. Da-
niel Pareus, se probare
illorum sententiam, qui
αὶ & οὐ conripi posse sta-
tuunt, fatetur: Hoc au-
tem tempore, quo Bootes,
sive temo. superavit stellas,
sublimem esse noctem En-
nium testari. Illud vellem
pluribus, quam uno Or-
phei loco adstruxisset, ex-
emplis; alterum, si id
vo-

Tantum mihi quendam lychnum ab excelsa
tua turri

E regione ostende per tenebras; ut (*illum*) in-
tuens

Sim navis Amoris habens tuam stellam (*Stel-
lae loco*) lychnum;

Et ipsum observans non spectem occidentem
Booten;

Non

voluit, nescio quid juvet. Voetius veram lectionem nondum inventam putat, cujusque tamen conjecturam, Papii sc. & Canteri, commodam esse. Ego Canteri tantum veram puto. Heumannus difficultatem non vidit. Schoettgenius & os conrapi, & contrariam sententiam a Bentlejo speciose magis, quam vere demonstratam, putat, quod ut prolixius ostenderet, instituti rationem non pati. Sed non video, cur non aequae commodae id facere potuerit ac Casaubonus, Jensus, aliique in suis ad scriptores, quos illustrabant, notis. Verius puto difficultatem hujus rei absterruisse Cel. Virum, nec vanam conjecturam hanc esse docet locus Homeri, quem unicum tantum laudat, Iliad. A. 18.

Υμῶν ῥῆθ' ὅσσ' ἔστι δαίτη δόρυμπος
δαίματ' ἔχοντες.

Si quis enim ibi synizesin esse statueret, nihil reponi posset. Atque ita ipse Hesiodus in *Θεογ.* v. 44.

Θεῶν γένος αἰδέσθην πρῶτον
κλείουσιν αἰεὶ δῆ.

Sic locum Theognidis v. 653.

Εὐδαίμων ἦεν, καὶ θεοῖς φί-
λος ἀθανάτοισι.

Cepit Cel. Jo. Alberti ad Jac. ep. 2: 23. Atque ita Orpheus Suffimine Vestae p. 178. v. 5.

Οἱ καὶ θεῶν μακάρων θνήσκουσιν
σήμεναι κραταίον.

Homerus Odyss. E. 215.

Πότνια θεὰ μὴ μοι ἔδῃ χάρις
οἶδα καὶ αὐτὸς.

Deinde monet Bootem occi-
dē-

Οὐ θρασὺν ὀρέσθαι, καὶ ὀβροχὸν ὀλύναι Ἀ-
μάξης·

215. Πατρίδος ἀντιπόροις ποτὶ γλυκὺν ὄρεμον ἰκοί-
μην.

Ἀλλὰ, φίλη, πεφύλαξο βαρυπνέοντας αἴχτας,
Μὴ

eidere iv. Nonas Martias ex Ovidio, eoque tempo-
re tempestates in mari ad-
huc saevire. Kromajerus
hic tacet. Eruditissimus
Röverus bono judicio Can-
teri emendationem pro-
bavit, nec non Francius,
cui tamen minus recte ali-
quo in pretio fuit illud ὀ-
βρίψω, quod & aliquando
mihi inciderat, sed mox
damnavi. Est enim mani-
festa glossa, quemadmo-
dum recte censuit Röverus,
nec quicquam juvat sen-
sum, qui in voce ὀψομαι
corruptissimus, nec cui-
quam tamen animadversus,
ne ipsi Cantero, qui tan-
tum, ne illud αὖ contripere-
tur, metuisse videtur. Quis
enim, quaeso, sensus in his,
*Ostende mihi lycbnum, quem
observans non adspiciam occi-
dentem Bootem?* Bootem se-
ra nocte occidere norunt
& qui nondum aere lavan-
tur, sed quid denotet oc-
cidentem stellam videre
id non expedit. An tales se-

queretur bonus Leander?
Alii omnes certe *nitidas,
clare fulgentes*, & certas.
Valerius Flaccus lib. 2. v,
61.

*Atque adeo non illa sequi
mibi sidera monstrant*

*Quae delapsa polo reficit
mare: tantus Orion*

*Jam cadit: irato jam stri-
det in aequore Per-
seus.*

*Sed mihi dux, vetitis qui
nunquam conditus
undis*

*Axe nitet serpens, septe-
nosque implicat ignes.*

Ubi v. primo omnino cum
Vossio legendum puto *mon-
strat*, quod tamen non ad
Argo, quemadmodum il-
le, sed ad Palladem refero,
ut v. 49.

*Nec me tantum Tri-
tonia cursus*

*Erudit, saepe ipsa manu
dignata carinam est,*
&

Non asperum Orionem, & siccum tractum
 Plaustrum,
 Patriae (*tuae*) oppositae ad dulcem portum 215.
 veniam.

Sed, cara, cave graviter flantes ventos,

Ne

& v. 53.

*Quanta quoties &
 Palladis arte*

*Incaustum decimae cecidit
 tumor arduus undae.*

Nisi quis putet Musaeum per *δύω Βοώτη* intelligere stellam quae non semper splendet, sed secundum Servium ad Virg. Georg. I. 229. verno tempore occidit, & quidem iv. Nonas Martias, ut Schoettgenius ex Ovidio hic notat. Fateor ita meliorem sensum gigni: sed non perfectum. Quid enim hic facit *δύω*? quo monendum erat occidere Bootem? ne dicam longiuscule petitum id videri, nonne constructio, quod supra ad v. 114. monui, dura, imo vix ferenda in scriptore, nedum eleganti Poëta? nonne sublata ista scabritie optimus sensus, & elegans orationis cursus redditur? Certe qui monitus haec omnia concoquere

poterit, illi durum stomachum non invideo. Eaedem fere rationes valent, si quis interpretaretur: stellam, quae, fera quamvis nocte, tamen occidit, neq. toto tempore fulget, quamvis haec omnium revera optima interpretatio &, si vera lectio, tantum admittenda. Nemo tamen putet me id agere ut exemplum hoc, quo diphthongus *ου* sequente consonante conripitur aliis eripiam, cum contrariam plane *foveam* sententiam, quam, ne nimium haec nota crescat, in Animadversionibus latius adstructum ibo. Recte quoque hunc locum cepit Florens Christianus, qui vertit:

*Intuitusque illam, non
 mersum fera Bootem.*

Sic Papius *seri signa Bootae* reddit. Nam Gulielmus de Mara, & Whitfordus omiserunt. Ceterum elegantissimi loci inventionem debet noster Ovidio Heroid. ep. 18. v. 149.

Μὴ μιν ἀποσβέσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν δ-
λέσω.

Αὐχὸν, ἐμῷ βιότοιο Φαισφόρον ἡγεμονίᾳ.
Εἰ ἔτεόν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ἔνομα καὶ σὺ δαή-
και,

220. Οὐνομά μοι Λειάνδρος, εὐσεφάνε πόσις Ἡ-
ρῆς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μι-
γῆναι,

Καὶ

*Nec sequar aut Helicen,
aut, qua Tyros uti-
tur, Arcton:*

*Publica non curat fidera
noster amor. Etc.*

*Est aliud humen, multo
mibi certius istis,*

*Non erit in tenebris quo
duce noster amor.*

Confer totum locum op-
pido elegantissimum. Side-
rum autem nomina & reli-
qua mutuatus est ab Ho-
mero l. c. ubi de Ulyxe &
Calypsone discedente:

Πληϊάδας τ' ἰσορῶν καὶ δ-
ψι δούρῃ Βόωτην

Ἄρκτον δ' ἣν καὶ ἄμαξαν
ἐπὶ κλησὶν καλίστην

Ἡ' τ' αὐτὰ γρίφισι, καὶ τ'
Ὡς ἔστιν δοκίμη.

Οἷον δ' ἄμμορος ἔστι λοστράων
δ' ἐκαστοῦ.

Quem locum nostrum sal-
tem imitatum esse nemo,
nisi duræ frontis negare
sustinebit. Id si verum ju-
diciū Musæi omnino de-
sidero, qui cum eleganter
scribere posset, quemadmo-
dum Canterus emendavit,
hemistichio Homeri Car-
mini tantum inserto, omnia
collutulare maluerit, quod
videant illi, an h. l. in Poë-
tam cadere velint. Talia
autem hemistichia carmi-
nibus suis inserere, ut sum-
mos Poëtas non puduit, ita
nec nostrum, quod vel hic
locus docet v. 214. qui
con.

Ne ipsum exstinguant, & statim animam per-
dam;

Lychnum, meae vitae luciferum ducem.

Sic verum autem vis meum nomen & tu sci-
re,

Nomen mihi Leander, formosae (*eleganti* 220.
redimitae corona) conjux Herus.

Sic hi quidem clandestinis nuptiis consti-
tuebant misceri;

Et

constat ex Nonno Dionys. lib. 20. p. 534. l. 32.

Ὅν θεῶν δ' εἴματα δυσίμε-
ρον.

& lib. 23. p. 618. l. 14.

Ἀξίονος ἀκρεῖ κάρηνα, καὶ ἄβρο-
χον ὄλκον αἰμάξης.

Ut mittam alia loca, quae in notis & Animadversio-
nibus recurrunt.

217. Καὶ ἀντίκα θυμὸν ὀ-
λίσσω Pareus hunc versum
sequenti postponit, sed in-
vitis Musis & Gratiis. Ve-
rius Viri. Docti Berglerus
& Kromajerus in Disserta-
tione sua p. 19. haec ver-
ba per parenthesin inclu-
dunt. Ceterum καὶ non a-
gnoscat editio Basileensis.

219. Εἰ ἐπὶ δ' ἰθείλεις. Εἰ
ἐπὶ δ' ἰθείλεις Basil. cum ple-
risque aliis. Prius cum pau-

cioribus Röverum secutus
recepit. Eruditissimus Dor-
villius omnino legendum
censet Εἰ δ' ἐπὶ δ' ἰθείλεις, at-
que ita apud Homerum oc-
currere Εἰ δ' ἐπὶ δ' notat Rö-
verus. Sed alterum Εἰ ἐπὶ δ' non
rarius obvium est apud
eundem Poëtam, ex. gr.
Iliad. B. v. 300. E. v. 104.
Nonnum Dionys. lib. 3. p.
102. l. 26. lib. 42. p. 1100.
l. 16. Illud autem Εἰ δ'
ἰθείλεις occurrit ib. p. 1102.
l. 9. & apud Homerum
Iliad. Z. v. 150. φ. v. 487.
nusquam, quod scio, Εἰ δ'
ἰθείλεις. Nam quod in Hesio-
di Ἔργοις v. 106. pro Εἰ δ'
ἰθείλεις MS. I. Graevii, ut
monet in Lection. cap. 3.
scribit Εἰ δ' ἰθείλεις similiter
conruptum puto.

220. Πόσις. Leandrum sta-
E 4

Καὶ νυχθὶν Φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμε-
ναίων,

Δύχνη μαρτυρίῃσιν, ἐπισώσαντο Φυλάξειν;

Ἡ' μὲν Φάος τανύειν, ὃ δὲ κύματα μακρὰ
περῆσαι.

Παν-

tim hic in nomine omen
rapere, quod putat Pareus,
nimis quaesitum, nec a
Poëta forte cogitatum.

223. Φυλάξειν. φυλάσσαν
Basil.

224. Φάος. Ita recte Ba-
sileensis cum reliquis aliis
editionibus, & MSS. soli
Pareus & Kromajerus con-
tra omnium Codicum fi-
dem, ne monito lectore, e-
dere ausi sunt φῶς, quod mi-
ror secutum Eruditissimum
Röverum, nec non Fran-
cium, qui ita emendarat
in margine, praecipue
cum altera lectio habet,
quo se tueatur. Quidni e-
nim si Homero & Hesiodo
Φαῖ & Φαῖς una syllaba pro-
nunciare vitio nemo vertit
& hic licebit Musaeo φῶς?
Quidni cum saepe in aliis
vocibus simile quid obser-
vare licet? Sic πολίς, dua-
bus syllabis extulit Aschy-
lus. Consule Eruditissi-
mum Spanhemium ad Cal-
lim. Hymn. in Jov. v.
87.

Ἐπεί γε καὶ πάλαι, τὰ
καὶ ἡοὶ ἰσχυρὰ.

Nisi quis, quemadmodum
Bentlejus aliique, hic le-
gendum censeat ἰσχυρὰ. Vul-
gatam tamen tuetur Try-
phiodorus de Ilii Excidio
v. 380.

Γαίης δὲ πλῆθος ἀνακλί-
μας ἀναβοήσαι.

Nisi & hic scribendum ἀνα-
βοήσαι. Homerus Iliad. ψ. v.
195.

Βορὴ καὶ Σαφύριον, καὶ ὀπί-
σθεν ἰσχυρὰ καλὰ.

v. 226.

Ἡ' μὲν δ' Ἐωςφόρος εἶσι, φῶς
ἰρίαν ἐπὶ γαῖαν.

Si quis tricaret in hisce ex-
emplis omnibus brevem
syllabam absorberi a lon-
ga, hic vero ubi duae na-
tura breves aliam longe
esse rationem respondere
possem primam in φῶς pro-
duci, ut a Nonno in Pa-
raphr. Euang. Joann. cap.
20. v. 42.

Εἰς.

Et nocturnum amorem & nuntium nuptiarum,

Lychni testimoniis pacti sunt servare;
Illa quidem, lychnum extendere, hic autem,
undas latas transire.

Per-

Εἰς τελευτάτα μῦθον ἐγγίσει-
μαι ὅππῃσι ἰαοῦν.

Sic autem Homerus Iliad.
Ω. v. 736.

Χωόμενος δ' ἔτι δὴ πῦρ ἀδελ-
φίδ' ἐκτείνω ἔκτωρ.

Nec non v. 769.

Δαίρων, ἣ γαλόων, ἣ εἰα-
τέρων ἐπὶ πύλων.

Confer Doctiss. Graevium
Lect. Hesiod. cap. 1. Vel
syllabae positione longae
eandem esse rationem re-
gererem, ut apud Hesio-
dum in Ἔργοις v. 492.

Μῦτ' ἔαρ γινόμενον πολιδί,
μῦθ' ὅς τις ὄμβρος.

Homerum Iliad. Ω. v. 734.

Ἀσθλεύων ὥσ' ἀνακτος ἀμει-
λίχῃ ἢ ἕς Ἀχάων.

& Orpheum Argon. v. 484.

Ἰλίου Δαρδανίην, Πιτόην ἱ-
πιδίξιν ἔχοντες.

Sed hic, elidit ante Δ, de-
quo ad v. 318. potius cre-
derem. Vel responderem
duas breves eodem numero
posse haberi, quemadmo-
dum ex. gr. apud Hesiod.

in Ἔργοις v. 502.

Δείκνυς δ' ὁμώισσι, θείρας
ἐπ' μίσσῃ δόπτῃ.

& v. 647.

Βύλῃαι δ' χρεία π' προσφυγῆς
καὶ λιμὸν ἀπερπῆ.

Ubi χρεία una syllaba pro-
nunciandum tamen, quod
rarissimum, conripitur. Nisi,
quod Graevius in Lect.
cap. 15. monet duos Co-
dices scribere, βύλῃαι δ'
quis amplecti velit, ut v.
477, 478. Vel potius syni-
zefin in βύλῃαι statuere,
quemadmodum v. 261.

Δῆμος ἀπαθαλίας βασιλέ-
ων, οἱ λυγροὶ νοῦντες.

Certissimae enim emenda-
tioni Graevii cap. 6. omni-
no subscribendum. Vulgo
βασιλείων. Ita Oeog. v. 94.

Ἐκ τοῦ τοῦ Μυσάων καὶ ἰκχθό-
λυ Ἀπόλλωνος

Ita certe scribitur in anti-
quis Scholiis ad h. l. & Di-
dymo ad Homer. Iliad. A.
v. 167. ut notat Graevius.
Sed in editionibus hujus
E 5 Poë.

225. Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναί-
ων,

Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκη,-

H^c

Poëtae non habetur illud
εἰ, quod forte ortum ex
praecedenti versu:

Ὅτι τοι Μεσάων ἰσὴρ δόσις
ἀνθρώποισι.

Quo loco Scholia, notante
Graevio, scribunt οἷα π.
Sed male. An metuerunt ii,
qui nobis hanc lectionem
procuderunt, ne αἰ conri-
peretur? Sed securis esse
licuerat; ultima enim in
οἷα facile produci potest
ob sequentem literam τ.
Quemadmodum Homerus
Iliad. γ. v. 315.

Μή π τοι δρυῖμας μέγ' ἀμεί-
νων, ἢ βίηφι.

Μή π δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνι οἷ
ποπὶ πόντω.

Conf. v. 318. &c. Hesio-
dus in Ἐργοῖς v. 113.

Νόσφιν ἄτερ πόνων καὶ οἰζύας.

Quemadmodum recte hunc
cum multis aliis locis resti-
tuit sagacissimus Graevius
Lect. Hesiod. cap. 3. Si
quid mutandum, illud ὅ
ejici non incommode pos-
set; cum praecedentibus
certe non male cohaerebit.

Nec rariores tales synize-
ses apud Latinos. Proper-
tius lib. 4. El. 7. v. 7.

Eosdem habuit secum, qui-
bus est elata, capillos,

Eosdem oculos.

Quo loco omnino facien-
dum puto cum iis, qui
crasin admittunt, quam-
vis Hosdem in sex libris.
Vid. Broekhusius. Virgilius
Georg. lib. 1. v. 481.

Fluviorum Rex Eridanus.

Ubi trisyllabum est *Fluvio-
rum*, quemadmodum *Con-
nubium* apud Poëtas, utre-
cte synaeresin in ea voce a-
gnovit Scholiastes Statii ad
Theb. 2. v. 340. secus ac Ser-
vius, de quo Eruditissimum
Munckerum in eleganti
Dissertatione Hygino prae-
fixa pag. 8. consuli velim,
ubi ex barbaris Inscriptioni-
bus alia exempla dabit.
Rosweytha de Gestis Od-
donis v. 12. p. 711.

Praeeminet eximius.

Hoc si cogitasset Interpres
Delphinicus Petrus Cal-
lyus, non tam puerilem nobis

Pernoctationes autem exsecuti vigilum nuptiarum,

A se inviti separati sunt necessitate,

Ea

bis dedisset emendationem
in Boëthio de Consol. Phil.
los. lib. 4. Metr. 5: 21.

Cedat inscitiae nubilus error.

Ubi vitio creatus Censor
fatis pro imperio, spreta-
que omnium Codicum,
quos parum curat plerum-
que, auctoritate reponit

Cedat insciti nubilus error.

At ego nihil mutandum
cenleo. Olim cogitabam
Poëtam contra antiquorum
morem secundam syllabam
conripuisse, quia similem
naevum deprehendisse mi-
hi videbar, eodem h. lib.
Metr. 4. v. 5.

*Quos serpens leo, tigris,
ursus, aper*

*Dente petunt, iidem se
tamen ense petunt.*

Quod & monuerat Sitz-
mannus. Sed consultis no-
tis ineditis Viri Eruditissi-
mi Gulielmii Vlamingii,
qui ex Codice MS. quem
Tertium vocat, omnino scri-
bendum putat *apri*, quem
admodum jam Barthius

Adv. lib. 44. cap. 6. ubi
legit *ursi & apri*, divina
verat, nec non Vallinus,
eique obsecutus Callyus
ediderat, sententiam, quod
ad hunc locum attinet, fe-
re muto. Barthio autem
scribenti *ursi & apri*, favet
aliquo modo CD'O. qui a-
gnoscit &: quamvis nihil
mutarem, cum tales ele-
gantes copulae defectus
Poëtae sint in deliciis. Con-
fer ex. gr. lib. 3. metr. 9.
v. 26.

*Te cernere finis,
Principium, vector, dux,
semita, terminus i-
dem.*

Nec tamen a violatarum
metri legum crimine plane
absolvi potest Boëthius,
qui contra Veterum mo-
rem ultimam vocis Ceres
syllabam conripit lib. 3.
Metr. 1. v. 4.

*Ut nova fruge gravis Ce-
res eat.*

Lubens scriberem Ceres
gravis; sed nullus Codex
favet. Lib. 4. Metr. 3. v.
14. primam in ululare pro-
ducit:

Flere

Ἡ μὲν ἔδν ποτὶ πύργον, ὃ δ' ὀρφναίην ἀνὰ
νύκτα,

Μήτι παραπλάζοιτο, λαβὼν σημήνια πύργου,

Πλῶε

Flere dum parat, ululat:

Quemadmodum secundam
in *Corpora*, lib. 3. Metr.
4. v. 4.

E corporibus extimis.

Quae seculi in turpissimam,
quam ne optima ingenia
penitus effugere potue-
runt, barbariem ruentis
clarissima sunt indicia.

228. λαβὼν. Sic emen-
dandum locum corruptum
conjectura ductus certissima
jam ante annum vidi, prae-
cipue cum librariorum perpe-
tuo voces βαλὼν & λαβὼν
inmutasse in Codicibus no-
veram. Sic in Herodoto
lib. 1. cap. 46. pro κατὰ
βαλὼν αὐτῶν ἀνταγομένην τὴν
δύναμιν. Jac. Gronovius ex
Codice Mediceo edidit κα-
ταλαβὼν. Vide ipsum pag.
807. Cap. 63. pro συλλαβὼν
ὃ χρηστὴν Th. Gale vult
συμβαλὼν, contrarium de-
fendente Gronovio pag.
815. quem & confer ad
cap. 91. pag. 826. In Po-
lytaeno Strateg. lib. 4. 2.
§. 13. pro τοῖς μὲν ὑπερῶσι πε-
ριλαμβομένοις μέντοι, Casaubo-
nus recte legit περιβαλομέ-

ναι. Nunc cum video heu-
tissimo Berglero, nec non
Kromajero, qui omnino
videndus, eandem conje-
cturam in mentem venisse,
eamque amplecti Elegan-
tissimum Röverum, in tex-
tam (ut vocant) recipe-
re non veritua fui. Non
nimis spero quonquam id
mibi vitio versurum, cum
& alias Virorum Doctorum
certissimas conjecturas Le-
ctoribus exhibuerint sacra-
rissime Editores, ipsius et-
iam Musaei. In vulgata et-
iam lectione βαλὼν nullum
sensus; ad λαβὼν autem pro-
pe accedunt tres Codices
in quibus λαβὼν, apud Röve-
rum. Qui pro λαβὼν ἐκπύ-
ρα in super legendum
censet λύχιν, defendere
sententiam poterit v. 301.
ibi pro

ἀντιπρὶν ὅτι πύργου

Quidam legunt λύχιν. Sed
ut ibi Röverus nihil mu-
tandum, sic nec h. l. com-
saltum puto. Miserrime au-
tem torserunt haec Inter-
pretes. Whitfordus vere
dixit

ἴσως.

Ea quidem suam ad turrim, hic autem, ob-
scuram per noctem,

Ne quid erraret, capiens signa turris,

Navi-

*Juvenis ne noctis
in umbra*

*Signa sub obscurae fallant
incognita turris*

Multa cavens.

Florens Christianus:

*Missis turris signis, ne for-
san aberret,*

Gulielmus de Mara:

*Ne quid aberraret, signis
pro turre statutis.*

Miror hunc quasi suae o-
pinioni faventem solum
laudasse Kromajerum, nisi
propterea quod transi-
verit; sed & Florens
Christianus:

*In bene fundatae populos
enavit Abydi.*

Unus sensum percepit Andr.
Papius:

*At providus ille,
Signa notans turris, ne se
nox falleret atra,*

Sic Ovidius ep. 19: 35.

*Protinus in summa vigi-
lantia lumina turris*

*Ponimus, adfectae signa
notamque vias.*

Intellige igitur Leandrum
Abydum sera nocte na-
tantem respexisse Hero-
nem lucernam tenentem,
vel ipsam lucernam extur-
re suspensam. Sic apud O-
vidium ep. 18: 117. Lean-
der:

*Digredimur flentes, repe-
toque ego virginis
aequor,*

*Respicens dominam, dum
licet, usque meam.*

Ne quid tamen dissimulem,
longe felicius scenam con-
posuisse mihi videtur inge-
niosissimus Naso, quam
Musaeus, qui amatorem
sera nocte domum se refe-
rentem lucernae ministe-
rio usum canit, ad quam
oculos flectere debebat,
cum Abydon versus iter
instituendum, quod ita
procul dubio natatori diffi-
cillimum esse debuit. Prae-
terea, si tamen Leander e
litore Abydeno vix videre
potuit, ut refert Ovidius
ep. 18: 31.

*Lumina quin etiam sum-
ma vigilantia turris,
Aut*

Πλῶε βαθυκρηπιδὸς ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβυσ-
δος.

230. Παννυχίων δ' ὀάραν κρυφαῖς ποθέοντες αἰέ-
θλας

Πολλάκις ἤρῃσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφ-
νην.

Ἦδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδράσιν ὕπνον ἀγέσσει, καὶ εἰ ποθέοντι Λεάν-
δρῳ.

Ἀλλὰ πολυφλόισβοιο παρ' ἡϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγ-

*Aut videt, aut acies no-
stra videre putat.*

His enim verbis indicat lu-
men tantis tempestatibus
noctū surgentibus obscu-
rius fulsisse, & aliquando
vix apparuisse, quemad-
modum Virgilius *Aeneid.*
lib. 6. v. 452.

*Ut primum juxta stetit,
agnovitque per um-
bras.*

*Obscuram, qualem primo
qui surgere mense.*

*Aut videt, aut vidisse pu-
tat per nubila lunam.*

Quomodo, quaeso, nata-
tor atra nocte id respexit?
Quamvis id non adeo ur-

geam, cum secundum Mu-
laeum facile lumen videre
potuit. Confer. γ. 234. &
seqq. Ovidius autem mari
se commisisse amantem sub
auroram canit. ita enim
ep. 18: 414.

*Jamque, fugatura Titbo-
ni conjuge noctem,*

*Praevius aurorae Lucifer
ortus erat.*

Eo autem tempore lucer-
nae nullus usus,

230. Παννυχίων, Παννυχίων
Basil, cum plerisque, nec
non Florentē Christiano
qui vertit:

*Tota nocte ambo furtivae
murmura rixae
Optabant.*

quo

Navigabat (*natabat*) profundi fundamenti ad
magnum populum Abydi.

Nocturnarumque consuetudinum clandestina 230.

desiderantes certamina

Saepe optarunt, ut venirent cubiculum or-
nantes tenebrae.

Jam atrata cucurrit noctis caligo,

Viris somnum adferens, sed non amanti

Leandro;

Sed (*is*) multifremi apud litora maris

Nun-

quo quid ineptius? Quo-
modo enim, quaeso, ama-
tores certamen amoris per-
ficere cupidi *per totam no-*
ctem optassent, ut *nox ad-*
veniret? Recte igitur Παν-
χίαν retinui cum Rövero a-
liisque. Ceterum nota hic
ut, vix subeunte Aurora
digressi, mox iterum votis
exoptent noctem amato-
res, quod eleganti βραχυ-
λογία hic expressit Poëta.
Similem observo apud Lu-
cam Euang. cap. 24: 31.
Αὐτῶν δὲ διημιχθησαν οἱ ὀφθαλ-
μοί, καὶ ἐπίγινωσκαι αὐτόν· καὶ
αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐ-
τῶν. Quam paucis verbis
hic describitur, quomodo
Christus ex oculis discipu-
lorum evanuerat? Ne mo-

ra scilicet longior esset in
descriptione, quam ipsa
re, ut loquitur Vir Acutissi-
mus Jer. Marklandus ad
Stat. Sylv. 1. 2. v. 144.
Vid. & ad illum locum
Elegantissimus Gevartius
Papin. Lektion. cap. 17.
p. 66. & praeterea idem
Marklandus ad 2. 1. 146.
nec non 3. 1. 135. in Ad-
dendis. qui usum hunc in
locutionibus variis osten-
derunt.

231. Θαλαμηπόλοι. πρὸς τὴν
θαλαμὸν διατρεφύσαν. FRAN-
CIUS. Nonnus Dionys. lib.
7. p. 218. l. 33.

καὶ γλυκερὴν μέλισσιν Δίδε
θαλαμηπόλον ὄρεον.

236. Πο-

235. Ἀγγελίην ἀνέμιμνε Φαινομένων ὑμεναίων,
 Μαρτυρίην λύχναις πολυκλαύσαις δοκεύ-
 ων,
 Εὐνῆς τε κεφαλῆς τηλεσκόπου ἀγγελίω-
 την.

Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμί-
 χλην

Ἡρῶ, λύχνον ἔφαινεν ἀναπτομέναιο δὲ λύχνῳ
 240. Θυμὸν Εἴρωσ ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου·
 Λύχνῳ καιομένῳ συνέκαιετο. παρ δὲ θαλάσ-
 σῃ

Μαι-

236. Πολυκλαύσαις. *multum
 deflendi*, si sic legendum.
 Aliae editiones πολυκλαύσαις
 (ut Basil. aliaeque multae.)
 Forte scribendum πολυκλά-
 τισι, quam identidem in vocat
lucernam. Cephalus apud O-
 vidium 7. Metam. Caligula
 apud Sueton. cap. 50. Ca-
 tull. 51. Confirmat hanc
 conjecturam Leander apud
 Ovidium v. 30. & mox ip-
 se Musaeus. FRANCIVS.
 Sed, quod pace viri Do-
 ctissimi dixerim, locus O-
 vidii parum juvat:

*Rupe sedens aliqua spectro
 tua littora tristis,*

*Et quo non possum corpore,
 mente feror.*

Nihil hic de invocata lu-
 cerna, ut nec in seqq.

*Lumina quin etiam sunt in
 vigilantia turris*

*Aut videt, aut acies no-
 stra videre putat.*

Neminem in hac emenda-
 tione moveat quod voces
 πολυκλαύσαις & πολυκλαύταις
 nimis differant: Videtur
 enim olim lectum πολυ-
 κλαύταις, cum facilis per-
 mutatio literarum κ & τ.
 Voces autem illas con-
 fundi patet ex v. 330. ubi
 πολυκλαύταις edidit Röverus
 ex Codicibus, cum in aliis
 πολυκλαύσαις, quae lectio
 ex glossa in utrumque lo-
 cum inrepsit forte. Vulga-
 tam

Nuntium opperiebatur lucentium nuptiarum, 235.

Testimonium (*signum*) lychni lugubris ob-
servans,

Lestique clandestini procul speculantem nun-
tium.

Ut vero vidit nigrae obscuram noctis caligi-
nem.

Hero, lychnum ostendit: accenso vero lychno

Animum Amor usque festinantis Leandri: 240.

Lychno ardente ipse etiam ardebat. ad mare
autem

Infra-

tam tamen, ne quid diffi-
mulem, lectionem defen-
dere posses admissa pro-
lepſi, quam non videtur
adrendisse Vir Acutissimus,
ἀγνοῶν nimis subito πάλω-
κλαυσεῖς vocari ratus, quod
me quoque olim adeo of-
fendebat, ut de sanitate
loci dudum dubitaverim.
Optime hanc prolepsin ex-
pressit Papius vertens:

*Luminis indicium exspe-
ctans, miserabile quan-
dam.*

Atque ita Virgilius Æneid.
lib. 7. v. 717:

*Quosque secans infaustum
interluit Alia no-
cturna*

Lucerna autem πάλωκλαυσεῖς
vocatur, quae extincta leti
causā fuit Leandro; quem
admodum Virgilius Æneid.
3: 138.

*Miserandaque ve-
nit.*

Aphoribusque satisque lyas.

Ubi Servius: MISERAN-
DA] Metonymia, quae mi-
seranda facit.

241. Πάλω δὲ πάλωκλαυσεῖς. Basil. cum pluribus.
Prius Röverum secutus ta-
men recepi. Supra v. 32.

Ubi ipsum vide.

245. Οὐκ

Μαινομένων βοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκέ-
ων

Εὔτρεμε, μὲν τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ, θάλασος ἀ-
είρας

Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύ-
θοις·

245. Δεινὸς Ἔρως, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ
θαλάσσης

Ἔστιν ὕδωρ, τὸ δ' Ἐρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυ-
χον πῦρ.

Λάζεο

245. Θαλάσσης Ἔστιν ὕ-
δωρ. Ἐκπὸς Rondellus non
inconcinne. FRANCIUS.
Vulgatae certe lectioni
præstat, in qua nullus sen-
sus, qui ita optimus surgit.
Berglerus legebat ἀμείλιχον,
vel θάλασσα, atque hoc
probat Röverus, a quo non
discedo. Certe emendatio
facillima. ita v. 241. pro
θαλάσση plures scribunt θα-
λάσσης. Conferri autem
cum hoc loco debet Ana-
creon Od. 14: 9.

Τὶ γὰρ βαλόμεθ' ἔξω,
Μάχης ἴσω μ' ἔχουσιν;

Vertit Henr. Stephanus:

Nam cur petamur extra,
Quum praelium sit intus?

Ubi legendum ἴσως, vel
ipsa interpretatio docet.
Charmides apud Ach. Ta-
tium lib. 4. p. 233. ἐπὶ πό-
λεμον ἴδν ἐξιλιύσσομαι βακόλων·
ἴδόν μοι τ' ψυχῆς ἄλλος πόλι-
μος κάθηται. κ. τ. λ. Ele-
gantissime Ovidius ep. 18:
89.

Frigora ne possim gelidi
sentire profundi,

Qui calet in cupido pectore,
præstat Amor.

Conferri potest con no-
stro Poëta Nonnus Dionys.
lib. 35. p. 876. l. 5.
de Morrheo se lavante:

τοχρῇ δ' ὀίμαι φαί-
δεναι θαλάσση,
οἷε-

Insanarum undarum multum sonantem fremi-
tum audiens

Tremebat quidem primo, postea vero auda-
ciam attollens,

Talibus adloquebatur consolans mentem ver-
bis:

Gravis Amor, & mare implacabile: sed 245.
maris

Est aqua, verum Amoris me urit intestinus
ignis

Ad-

ὁρῶν τὴν Πάφῃς ἰαλὴν
θάλασσαν

Lib. 42. p. 1084. l. 3.

ἄλλοι δὲ τὸν Διόνυσον λέγουσι
καὶ ἰαλῶν ὄντα

Ἐπὶ τῇ δὲ Πάφῃ ἔστιν ἡ θάλασσα
ἡ ἰαλὴ ὀνομαζομένη.

Ἐπὶ τῇ δὲ γαίῃ, ἣν καλεῖται
αἰῶνα πύρρον

Νομῶς Εὐρώπης ἡ ἰαλὴ
ἰαλὴ πῦρ. 2. τ. 2.

Sic lib. 7. p. 216. l. 29.

Ἀνδριανῶν τῶν ἰαλῶν
ἀνδριῶν

Ἐπὶ τῇ δὲ γαίῃ ἡ ἰαλὴ
ἰαλὴ πύρρον

Ἐπὶ τῇ δὲ γαίῃ ἡ ἰαλὴ
ἰαλὴ πύρρον

Ἀνδριανῶν τῶν ἰαλῶν.

Seneca Hippolyt. v. 334.

Spicula cuius sentii in i-
mis

Cæryx undis grex Ne-
reidum

Flammamque nequit rele-
vare mari.

Alud autem ἰαλῶν πύρρον
occurrit lib. 4. p. 122. l.

17. lib. 25. p. 674. l. 9.
lib. 42 p. 1104. l. 9. Quem-

admodum πύρρον ἀνδριῶν
lib. 42 p. 1104. l. 9. loco

gemino:

Ἀνδριανῶν τῶν ἰαλῶν
ἰαλὴ πύρρον

Qui locus priori Bergleri
conjecturae aduersatur.

252. l. 20.

·Αἰζέο πῦρ, κραδίη, μὴ δειδῶσι νήχυταν ὕδαρ.
 Δεῦρό μοι εἰς Φιλότητα· τί δὴ βόσκαι ἀλεγι-
 ζεις;

·Α' γνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἐφί θαλάσσης,
 250. Καὶ κρατέει πόντοιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;

Ὡς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
 Ἀμφοτέρης παλάμῃσιν, ἐῷ δ' ἔσφινξε παρῆνω,
 Ἡΐονος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσ-
 ση.

Λαμπομένω δ' ἔσπευδεν αἰεὶ κατεναντίη λυ-
 χυρ,

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόςαλος, αὐτόματος νῆυς.

Ἡρῷ δ' ἠλιβάταιο Φαισφόρος ὑψόθι πύργω,
 Λευγαλέης αὔρησιν ἔθεν πνεύσειεν αἰήτης
 Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόχε Σησεῖ
 Πολλὰ καμῶν Λεϊάνδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον αἰκ-
 τήν.

260. Καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον αἰτήγαγεν· ἐκ δὲ θυ-
 ράων

Νυμ-

252. Ἀμφοτέρης. Ἀμφο-
 τερὶς Basil.

255. Εὼν. Whitfordi e-
 ditioni hanc, quae exci-
 derat, vocem addidit
 FRANCIVS.

256. Φαισφόρος ὁ ὑψόθι πύρ-
 γω. Primam vocem ad He-

ronem referri nemo non
 videt, & tamen fraudi fuit
 Elegantissimo Whitfordo,
 ut liquet ex ejus interpre-
 tatione:

Hero statimiferæ sed sum-
 mo in vertice turris.
 Quasi

Adsume ignem, cor, ne time effusam aquam.
Ades mihi ad amorem; cur fluctus cu-
ras?

Ignoras; quod Venus nata sit e mari,
Et dominatur ponto, & nostris doloribus? 250.

Sic fatus membra amabilia exuit vestem
Ambabus manibus, suoque adstrinxit capiti;
Littoreque exsiluit; corpusque deiecit in
mare,

Splendentemque festinabat semper adversus
Icythum.

Ipse remex, ipse classis, ipse sibi navis. 255.

Hero autem alta lucifera in turri,
Perniciosis auris undecumque spiraret ventus,
Veste saepe lucernam tegebat, donec Sesti
Multum fatigatus Leander venit ad portuo-
sum litus;

Et ipsum suam ad turrim deduxit; ad fores 260.
vero.

Spon-

Quasi scriptum fuisset, nisi, quod malo,
vir Doctus ob carminis le-
ges inverterit epitheton.

257. Δευταλίη αὐγῆς.
Forte Δευταλίη αὐγῆς,
ut Plantin.

FRANCIUS.

Favet ex parte Basil. aliæ-
que plures apud Röverum
in quibus αὐγῆς. Sed ni-
hil muta.

259. Ἦν' αὐλῶεν. Sola
Basil. editio scribit αὐλῶ-
εν. F 3 or. 260.

Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
 Ἀφροκόμης ραδάμυγγας ἔτι γάζοντα θαλάσ-
 σης,

Ἡ γὰρ νεμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενεύ-
 νος,

Καὶ χροῖα πάντα καθῆρε, δέμας δ' ἔχρειν ἔ-
 λαίω

265. Εὐοδμῶ, ροδέῳ, καὶ ἀλιπνόον ἔσβεσεν ὀδ-
 μήν.

Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυσρώτοις ἐνὶ λέκτροις
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα Φιλήνορας ἰαχε μύ-
 θας.

Νυμφίε

261. Σιωπῇ. σιωπῇ Whitf.

264. Ἐχρειν. Alios scribere ἰχρεῖν Pareus notat.

265. Ροδίῳ. Daniel Pareus, quamvis ediderat ροδίῳ, nec ullam diversitatem lectionis memorat, tamen hanc cedro dignam dedit notam: ἑλαίῳ ροδίῳ] Coelius Rhodiginus lib. 27. cap. 26. Antiq. Lection. notat ex Plutarcho. ρόθον dici, ὁπριῦμα πολὺ τ' ὀδμῆς ἀφίησι, διὸ καὶ τὰ χεῖρα μαραίνονται. Alii δὲ τὸ ὄζον inflectunt, quod est clere. Sed nihil haec ad Musaeum, qui ρόθον ἑλαῖον vocat, quod Homerus Iliad. τ. v. 186. de Vene-

re Hectorem mortuum lu-
 gente,

Ροδίῳ δὲ χεῖρ
 ἑλαίῳ

Ἀμβροσίῳ.

Quem locum respexit Pollux lib. 6. cap. 19. segm. 104. τὸ δὲ ροδίον ἑλαῖον, ροδίον Ὅμηρος καλεῖ. ubi Vid. Jungermannus; quem miror illud ρόθιον in ρόθιον mutare, cum ρόθιος obvia sit vox, quae ni placeat, aequè commode legere poteris ροδίον, ut Musaeus aliique non pauci. De ipso olei usu latius in Animadversionibus dicam.

267. Ἰαχε

Sponsum anhelantem complexa silentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem
maris,

Duxit sponsam ornantis ad penetralia virginalis
cubiculi.

Et cutem totam absterfit, corpusque unxit
oleo

Bene olenti, roseo, & mare spirantem ex- 265.
stinxit odorem.

Adhuc autem anhelantem alte stratis in lectis
Sponsum circumfusa blanda (*haec*) emisit
verba:

Sponse

267. *Ἰαχε μύθος*. Ita Henr. Stephanus. Alii Codices *Ἰαχε*. FRANCIUS. atque ita Basil. editio cum plerisque aliis, quemadmodum saepe Nonnus in Dionysiacis & Paraphr. Joannis. In Vaticano Codice scribitur *Ἰαχε*, an voluit *Ἰαχε*? Ita Tryphiodorus de Excidio Ilii v. 256.

Δισσάμειος ὃ γίγνεται δολοπλόκοι Ἰαχε μύθος.

v. 419.

Μάτην ὃ χεῖρε δ' περ Ἰαχε.

Nisi cum Rövero latere *Ἰαχε* velis, quod verum

puto, atque ita multi Codices: Quin & Andreas Papius ita jam olim legendum monuit, quod verissimum esse vel Nonni imitatio docet, qui centies hanc locutionem usurpavit. Ita Dionys. lib. 1. p. 14. l. 2.

Τοῖσι Ἰαχε πειλόμενος Ἀχάωνος Ἰαχε καύτης

lib. 2. p. 52. l. 28.

Δ' ἰπποπόσις τομάππερ ποι λύτεροισι Ἰαχε φωνήν

Confer lib. 16. p. 452. l. 4. lib. 20. p. 548 l. 18 & l. 27. & innumeris fere aliis

F 4

Νυμφίε, πολλά μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίως ἄλλος.

Νυμφίε, πολλά μόγησας, ἅλῃς ὥτοι ἀλμυρὸν ὕδωρ,

270. Οὔ μὴ τ' ἰχθύοεσσα βαρυγδῆ ποιο θαλάσσης.
Δαῦρο, τεὸς ἰδρῶτας ἐμοῖς ἐννικάτ' θεοὶ κόλποις.

Σὺς ἢ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα λύσατο
μήτην,

Καὶ

liis locis, etiam in conpositis. Absolute quoque occurrit lib. 4. p. 134. l. 23.

Καὶ οἱ ἀτυζομένη λαοσσός
ἱαχὶ δαίμων.

*Et ipsi trepidanti populos
servantem emisit vocem Dea*

Ita vertitur, quasi scriptum λαοσσός, sed male. λαοσσός δαίμων est Pallas, de qua ibi sermo. ἱαχὶ autem saepissime ita occurrit, ut lib. 10. p. 286. l. 10. &c.

268. Νυμφίε, πολλά μόγησας, ἃ. in Codice Veneto legi πᾶσι, ἵπθῃς π', quam lectionem forsitan quoque a manu glossatoris provenire Röverus notat. Nihil certius, esse vel violatae metri leges evincunt: & e-

nim quod conripitur, ut hic ἃ, produci deberet, quod intolerandum. Fateor idem dixisse Homerum Odyss. θ. v. 155. quod notat Röverus, nec non I. v. 492. Iliad. τ. v. 607. &c. Sed nostrum eo respexisse, minime credo. Quid? quod elegans illa repetitio vocum in initio versus plane ita perditur. Haec autem Nonno, cujus exemplum secutus Musaeus videtur, in deliciis habita, sic Dionys. lib. 5. p. 165. l. i.

Διπταλὴς πόδας εἶδε, καὶ ἐπ' ἰφρώστατο πρὸς.

Διπταλὴς πόδας εἶδε, καὶ ἐπ' ἰδε κύκλα πεδίλων.

Ita pag. 166. l. 2, 3. lib. 15. p. 428. l. 3, 4. lib. 16. p. 458. l. 29.

Ὡς

Sponse, multa tulisti, quae non passus est
sponsus alius;

Sponse multa tulisti; satis tibi est salsae a-
quae,

Odorisque piscosi graviter frementis maris: 270.

Huc ades, tuos sudores meis deponere in
complexibus.

Sic illa haec locuta est; ille vero statim sol-
vit zonam,

Et

- Ωἷ μοι παρθένῃς, τὴν ἔρπασ-
σεν ἑνὶον ὕδαρ,

Ωἷ μοι παρθένῃς, τὴν ἔρπασ-
σεν ὕπτιος ἐρώπων,

Ωἷ μοι παρθένῃς, τὴν ἔρπασσεν
βάσχος ἀλήτης.

lib. 19. p. 510. l. 2.

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, κα-
πύσσῃ χαλκίῃς ὕπτιος,

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, Χα-
ρυνίδε ἔρπασσεν ἄν-
ραι.

p. 512. l. 18, & 19. lib.
22. p. 582. l. 14, 15. lib.
24. p. 632. l. 15, 16. lib.
36. p. 892. l. 2, 3. lib. 40.
p. 1024. l. 15.

Τίς με λαβὼν κομίσειεν ἐς ἱε-
ρὸν πέμπει Δαίμων;

Τίς με λαβὼν κομίσειεν ἐς
ἱερὸν πέμπει Ὑδάσπη.

lib. 46. p. 1194. l. 9.

Οἷον θῆρα δάμασσαι ἐχέου-
σα τέκνον Ἀγένη;

Οἷον θῆρα δάμασσαι, ὅτι ἑμὸν
τέρη τέκε γαστήρ;

Οἷον θῆρα δάμασσαι, ὅτι ἐ-
σπέρμητι ἔχον;

Δίεκο σείο λίοντα, ἥ εἶναι
τύτθον αἶμα.

Δίεκο σείο λίοντα, ἥ Ἀρ-
μονίη εἰς μήτηρ.

Confer praeterea lib. 47.

p. 1124. l. 11, 12. & l. 31,

32. lib. 48. p. 1278. l. 3, 4.

& l. 32, 33. p. 1296. l. 18,

19. Quae minoris momen-
ti loca mitto. Vid. & quos

laudat Parcus ad h. l.

272. Μίτρη. B. & Par.

F 5 Μίτρη

Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστόν τε Κυθερείης.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος ἦν λέχος,
ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.

275. Οὐ ζυγίην Ἡρην τις ἐπευφήμησεν αἰ-
δός·

Οὐ

μήτην apud Röverum scribunt; quemadmodum & exemplar Bergleri, qui tamen recte nihil mutat. Permutatio enim harum vocum in Codicibus trita. Apud Polluc. 4. 18. 116. pro μήτην MS. apud Jungermannum habet μήτρα. Sic in Dionysio Halicarn. lib. 2. p. 129. χιτῶνας ποικίλους χαλκίαις μήτρας καπιζωμένοι. pro μήτρας emendanti Demetrio ad Rosin. Antiq. p. 416. omnino subscribo. Hoc tamen defendit Phavorinus in V. Μήτην. Μήτην λύσαι λέγεται φυσικῶς. λύσει γὰρ ἴσθιν, ἢ μήσιν· λέγεται ὅ καὶ κατὰ ἰσορίαν· αἱ γὰρ πρῶτον πέττονται, λύσαι τὰς ζώας αἰνέθουσαι τῇ Ἀρπιδος (Legendum forte αἰνέθουσαι τῇ Ἀρπίμιδι, certe τῇ Ἀρτίμιδι ut patet ex V. Μίτρα. & Scholiasta Apollonii Rhodii ad Argon. lib. 1. v. 288. quem ad verbum descripsit) ὅθεν καὶ λυσίζων Ἀρτίμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις. Eadem repetit in V. Μίτρα. unde

patet ipsum putasse voces has ejusdem esse significatus. Sed Phavorinus deceptus prava lectione videtur hanc adnotationem nobis cudisse, quod & alias Grammaticis non inusitatum. Eadem menda adhuc insedit Nonno Dionys. lib. 15. p. 416. l. 91.

Παρτινίην ἀδάμαστον ἀτά-
σταλον εἰς γάμον ἔλ-
κει

Σφίγξει ἐπὶ δακτύλοις· ἑ-
υσσάριος ὅ καὶ

Χερσὶν ἱερμαίνισσιν ἀπισφρυ-
γίσσας μήτην.

Virginem indomitam im-
probum in concubi-
tum trabens

Complexus est super solum
Extentus vero in pul-
vere

Manibus amore insanis re-
signavit coronam mu-
liebrem.

Legendum omnino μήτην,
quod

Et leges inierunt benevolae Veneris.

Erant nuptiae, sed sine chorcis; erat lectus,
sed sine hymnis;

Non zygiam (*jugalem*) Junonem quisquam 275.
invocavit Poëta;

Non

quod sequentia clarissime
docent, quin l. 27. diserte
te vocat

Κύκλαδα μίτρη.

Interpres, qui legisse videtur *μίτρη*, vertit *coronam muliebrem* favente Phavorino qui notat in V. *μίτρα λέγεται ὁ γυναικεῖς τ' κεφαλῆς ἀντίδομος*. Sed haec ad Nonnum nihil, ut quisvis videt. Eundem errorem commissum a P. Fabro & Pareo in hoc Musaei loco interpretando latius in Animadversionibus refutabo.

275 *Ζυγίαν* Ἡ'ρη'. Legendum cum Falkenburgio Ἡ'ρη'. Atque ita Edit. Plantiniana. *Juno Pronuba*. (V. Servius ad Virgil. *Aeneid.* 4. v. 45. & 59.) Sic & emendarat Leopardus *Miscell.* 20: 5. V. ad hunc locum Pareum, & Falkenburgium ad Nonnum. Ἡ'ρη' jam olim & ipse emendaveram, quo nihil verius. FRANCIIUS, Editio Basil.

Ἡ'ρη' cum reliquis omnibus, etiam fere MSS. tantum P. Vo. & Kromaj. & post hos Elegantissimus, quem consuli velim omnino, Röverus Ἡ'ρη' ediderunt, quos merito secutus sum. Ita Pollux lib. 3. cap. 3. Segm. 39. *διὰ τὴν καὶ Ἡ'ρα τέλειαν, ἢ ζυγίαν*. V. Kuhnii. Nonnus Dionys. lib. 32. p. 804. l. 9.

Ὅλθα γὰρ ὡς ζυγίαν κεκλήσκειται.

Quae verba ipsius Junonis. ibid. l. 25.

Ἡ' ῥα καὶ αὐτὴ

Ὡς ζυγίαν γεγαυῖα, καὶ ὡς μεδέετα γενέθλης

Κυπερίαις βιλίεσσιν ὀϊστύαις ἀδρακίτην.

lib. 47. p. 1226. l. 25.

Αὐτὴ γὰρ Ἡ'ρης.

Ἡ' ζυγίαν καλέουσιν, ἀπειρογάμοιο θεαίνης.

ibid. αὐιδός. Sic Basil. cum plurimis. In aliis αὐιδών.

276. Δαί.

Οὐ δαΐδων ἤστραπτε θέλας θαλασσηπόλων εὐ-
νήν.

Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκήλετ' ἡσέ χορείῃ,
Θύχ' ὑμέναιον αἶεσε πατὴρ, καὶ πότνια μή-
τηρ·

Ἀλλὰ λέχας σορέσασα τελεστογάμοισιν ἐν ὤ-
ραις

280. Σιγὴν παῖδ' ἐπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμί-
χλῃ·

Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν αἰδομένων ὑμεναί-
ων.

Νῦξ μὲν ἔην κεύθεα γαμοσύλας, οὐδὲ ποτ'
ἦώς

Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀριγυῖταις ἐνὶ λέκ-
τροις.

Νύχξ

276. Αἰδών, ἑλδών. Basil.
editio.

280. Σιγὴν παῖδ' ἐπηξεν.
Dum versu Pollucem lib.
3. cap. 3. Segm. 37. ὅς ἑ
ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς οὐκ
παύει. Sed velum lectum anti-
biens cortina, incidi in eam
cogitationem, an non πα-
τὴρ hic esset πέλας τοῦ
quemadmodum jam Scali-
gerum lib. 3. Poët. cap. 10.
scripsisse notat Pareus. Sed
attentius locum conside-

ranti vulgatam interpreta-
tionem loco non move-
re tutius esse videtur.

290. Κεύθεα δὴν φιλότης.
Ita locutum Mimnermum
docet Pareus his versibus:

Ἐπειδὴ δὴν φιλότης, ὅς μιν
ἐπὶ πέλας

Ἐπειδὴ δὴν φιλότης, ὅς μιν
ἐπὶ πέλας

Pro μιν φιλότης (ὅς) editur in
Comment. eius μιν φιλότης.
quod

Non tacearum illuminabat splendor, nuptia-
lem lectum;

Neque peragili quisquam sistavit chora;

Non hymenaeum cantavit pater, & veneran-
da mater;

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in-
notis

Silentium thalamum fixit, novam nuptam ve- 280.
ro ornavit caligo;

Et nuptiae erant longe a canendis hyme-
nais.

Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, ne-
que unquam Aurora

Sponsum vidit Leandrum valde (???) notis
in lectis.

Nata-

quod ineptum esse metri
reges violatae docent) Spon-
sae emendat. Omnia enim sin-
gulariter poni. Sed debuis-
set saltem aliqua auctorita-
te stabiliri. hanc, donec id praestitum
video, a Graeca civitate
prohibendam puto. Quod
obicit omnia singulariter
poni futile est, cum sae-
pius contrarium apud Scrip-
tores obtineat. Mihi vide-

hir Poeta. Quae, alii Spon-
sae. Vocem autem A. Spon-
sae omisisse videtur, quia
versu proximo praecedente
dixerat.

Quae verba, laudantur in-
terpretes Horatii ad lib. 1.
ep. 6. v. 65. Et si vel non
praecessisset, vox A. Spon-
sae recte locus se haberet. Non

Νήχεται δ' ἀντιπέραιο πάλιν ποτὶ δῆμον· Ἀβύ-
δε

285. Εὐνήρην ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναί-
ων·

Ἡρώ δ' ἔλκεσίπεπλος, ἔδς ληθῆσα τοκῆ-
ας,

Παρθένος ἡματὶν, νυχὶν γυνή· ἀμφοτέρω
δε

Πολλάκις ἤρσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν
Ἡῶ.

Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγ-
κην

290. Κρυπταδὴ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείη.

Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον· εἰδ' ἐπὶ θηρὸν
Ἀλλή-

adeo dissimili certe modo
fulmen, quod Jovis ignis
dicitur, ignem simpliciter
vocat Statius Theb. lib. 6.
v. 407.

*Annibus bibernis minor est;
minor impetus igni.*

Ubi alii *A. b. m.* εἰ Jovis,
impetus, igni. &c. Sed cum
viro Erudito in Observ.
Miscell. Vol. I. p. 320.
vulgatam lectionem omni-
no praeferendam existimo.
Ἀῖμα autem Ἀφροδίτης saepe
memorantur a Poëtis.

Ita locutus Hesiodus Scut.
Herc. v. 47.

Πανόχιοι δ' αἶψ' ἔλκεσιν
αἰδοῦντο παρὰ γυναικάς.

Τερόμενοι δ' αἰδοῦντο πολυχρό-
νον Ἀφροδίτης.

Virgilius *Aeneid.* lib. 4. v.
33.

*Nec dulcis natos, Veneris
nec praemia poris.*

Ubi Servius: **VENERIS
PRAEMIA]** id est volupta-
tes. *Homerus*, καὶ αἶμα Ἀφ-
ρο-

Natabat autem in regione positi rursus ad po-
pulum Abydi

Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymno 285.
naeos:

Ast Hero, longa induta veste, suos latens pa-
rentes, (*clam parentibus*)

Virgo diurna (erat,) nocturna mulier: utri-
que autem

Saepe optarunt descendere ad occasum auro-
ram. (*solem*)

Sic hi quidem amoris abscondentes neces-
sitate

Occulta delectabantur inter se Venera. 290.
Sed exiguo vixerunt tempore; nec diu

φρόνημα. Atque ita scripto-
res omnia illa, quae cu-
rae Deorum singulorum
adtribuit antiquitas, ipso-
rum δῶρα, dona, praemia,
muneraque vocant. De vino
Orpheus in Fragmento apud
Grotium ad Germani-
ci Phaenomena pag. 5.

Σφαρίονες δῶροις χαρίμας
ἵκτο Λαμάρ,

Ut feliciter Vir Illustrissi-
mus emendavit pro Βάκχης.
Virgilius Georg. lib. 2. v.
454.

Quid memorandum neque
Baccheia dona tuler-
unt?

Quo respexit Boëthius de
Consol. Philos. l. 2. Metr.
5. v. 6.

Non Bacchica munera no-
rant

Liquido confundera. melle

291. οὐδ' ἐπὶ δῶρι. Sic
ex optimis Codicibus edi-
dit Doctiss. Röverus, quem
secutus sum. Homerus Iliad.
l. 4. 415.

Ἀλκίωνα ἀπέναντο πολυπλόγκτων ὑμεναίων·
 Ἀλλ' ὅτε παχυνέντος ἐπήλυθε χείματος ὦρη,
 Φρυγιάδα δαίφουσα πολυστροφάλογγας ἀέλ-
 λας,

295. Βένθεα δ' αἰσθηκτα καὶ ὕχεα θέμεθλα θαλαίσ-
 σης

Χειμέριοι πνέοντες ἀεὶ στύφελίζον αἴηται,
 Δαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἄλα· τυπτομένης

δὲ
 Ἡΐδη νῆα μέλαιναν ἀπένλασε διχθὰδ' χέρσω

Χει-

Ὡς δ' μοι κλίοις ἐσθλὰν ἐπὶ π. v. 41. Iliad. v. 391.

δάρην δὲ μοι αἶψα εἴδ' οἱ γ' οὐκ ἐπ' ἀνδρῶν ἀφί-

Εὔροσας, ἢ εἴ ποτε...

Quem locum adduxit Rö-
 verus. Basil. cum multis
 aliis ἢ δὲ π' ἀνδρῶν quo faciunt
 tres, in quibus ο. τ. ἀνδρῶν.
 Sed Röverus ibi potius le-
 gendum putat εἴδ' ἐπ' ἀνδρῶν,
 nec dissentio. Homerus I
 liad. E. v. 119.

Ὅσδ' ἐμὲ φασὶ

Δαρὶν ἔτ' ὀψιὰς λαμπρὸν
 φάος ἐκλάσει.

v. 284.

εἴδ' οἱ γ' οὐκ

ἀνδρῶν ἔτ' αἰσθηκτα.

v. 895.

Δ' αὖτ' ὅ μιν σ' ἐπ' ἀνδρῶν αἰσ-
 ζομαι ἄλγος ἔχοντες.

Aliisque locis. Alterum ta-
 men defendit locus, qui
 exstat Iliad. v. 435.

Μακρὰ γὰρ δὲ δ' ἀνδρῶν λεγώ-
 μεθα, μὲν δὲ π' ἀνδρῶν

Ἀμβροτῶμεθα ἔργον.

Sed & ibi emendandum pu-
 τοῦ μετ' ἐπ' ἀνδρῶν.

294. Πολυστροφάλογγας πο-
 λυστροφάλογγας editio Basil.

295. Θίμεθλα. Basil. θί-
 μέθλα.

296. Χειμέριοι. χειμέριοι le-
 gere Cel. Dorvillium mo-
 nui supra ad v. 13.

ibid. αἶψα στύφελίζον. ἐπιστοφί-
 λίζον Basil.

298. Ἀπέν-

In vicem fruebantur multivagis nuptiis ;
 Sed quando pruinosa venit hiemis hora ,
 Horrendas commovens multarum vortigi-
 num procellas ,
 Profunditatesque infirmas & madida funda-
 menta maris
 Hiemales spirantes semper verberabant venti ,
 Turbine percutientes totum mare ; vapulante
 autem (eo)
 Jam navem nigram fregerat bifida (in) terra
 Hiema-

208. Α' πικλὰς διχθὰς χίεθ
 οω. Steph, ἀπικλυσί. Papius
 ἀπικλυσί pro ἀπικλυσί. πικ-
 κλυσί Regius. ἀπικλ. vetus
 liber in margine. FRAN-
 CIUS. Vix difficilior in
 toto Musaeo locus existat,
 certe qui me magis excer-
 tuit. Pareus putat respici
 ad morem Veterum, qui
 naves hyeme in partes sol-
 yebant, de quo Hesiodus
 in Εργείο. v. 927.

Ὅπλα δ' ἰκέρμενα πάντα
 πρὸς ἑκάστου οἴκου,
 Ἐκείσιν τοῖς τοῖς πρὸς
 πρὸς τοῖς οἴκοις,
 Πηδάλιοι δ' ἐνεργὲς ὑπὲρ κρη-
 νῶν κρημάτων.

Armamenta vero disposita
 omnia domi suas reponē,

Recte contrahens navis a-
 las pontigradas.

Clavum vero fabrefactum
 super fumum suspē-
 dito.

Sed an naves dentis arma-
 mentis, velis clavoque
 frangi dici queunt? Id non-
 dum credo. Miror ipsum
 non emendasse διχθὰς; ita
 clarius certe significaretur
 navis in duas partes fra-
 cta, quemadmodum legisse
 Scholiasten videntur indi-
 care haec verba: οὗτε τῆς
 πηδάλου καὶ οἱ διὰ διέλυται εἰς
 τὸν ἥγαν. quae ita restituit
 Gronovius: διελὰς ἢ τῆς γὰρ
 ἥγαν. Longe eruditior est
 conjectura Cel. Dorvillii
 qui legit

Χειμερινήν καὶ ἄπιστον ἀλύσκαζων ἄλλα ναύτης.

300 Ἀλλ' ὃ χειμερινῆς σὲ φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
καρτερέθυμε Λέανδρε· διακτορή δέ σε πύργῳ,
Ἡθάδα σημαίνουσα Φαεσφορίην ὑμεναίων,
Μαινομένης ὥτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νη-

Τοπομίνη 5

Ἡθα ἡα μίλαγαν αἰέλκον
διχθάδι χίρτω.

αἰέλκον & αἰελοῦν *subducere*
navem usitatissimae locutio-
nes in hac re. Longus Pa-
stor. II. pag. 41. loco gemi-
νο: ὃ γὰρ ὁσφάλης ἐδόκει, μαζο-
πωρεῖς ὥρες ἰσώσης, ἐνθαλατ-
πύκνῳ ὥς καὶ τὴν ναῦν αἰέλκον
ἐπὶ τὴν γῆν, ὑπὸ χειμῶνος
διδουκόπτε. pro ὥρες ἰσώσης
P. Moll emendat ἰσώσης.
Notum autumnī tempesta-
tes & imbres timentes Ve-
teres naves subduxisse. V.
Hesiod. in Ἔργοις v. 674.
& seqq. Hunc esse verum
verborum sensum fere per-
suadeor: nam quod Kroma-
jerus in Diss. & nota ad h.
l. magno conatu probare
nititur naves hyeme ulte-
riori usus ineptas frangi,
certe nostro loco, ubi hyc-
malis temporis instantis est
descriptio, convenire, non-
dum persuasit. Nec credo
ἡα μίλαγαν contra receptam

significationem notare *usu*
usitatam navem. Nec quid
sit διχθάς χίρτος adhuc sa-
tis liquidum mihi videtur.
Kromajerus putat esse lit-
tus vel portum; διχθάδα δι-
ci, quia interfluente aqua
dividuntur littora, ut Hel-
lesponti, & ipso in portu
hinc atque hinc vastae ru-
pes. Ego ampliandum cen-
sco.

303. Μαινομένης ὥτρυνεν.
Basil. cum novem alijs
scribit Μαινομένης σ' ὥτρυνεν,
quod forte non de nihilo,
si totum locum perpendas:

διακτορῇ δὲ σὺ
πύργῳ

Ἡθάδα σημαίνουσα Φαισφο-
ρίην ὑμεναίων,

Μαινομένης σ' ὥτρυνεν ἀφειδή-
σαντα θαλάσσης.

Vides Pleonasmum pronomi-
nis σὶ non plane inele-
gantem, & forte inepto
librario indignum. Plane
sicut Hesiodus in Frag-
men-

Hiemale & infidum vitans mare nauta.

Sed non hiberni te timor coërcebat maris, 300.

Magnanime Leander; nuntius sed te turris,

Consuetam significans lucem nuptiarum,

Furentis impulit securum maris,

Cru-

mento ex Scholiaſte Lycophronis:

Ὅς με μακρὸν γοῖθ' ἔχων
αἰῶνα βίῳ

Ἐπὶ μὲν ἔτι ζῶντι γυναικὶ
μερόπων ἀνθρώπων.

Euripides in Phoenissis:

Ἐμοὶ μὲν, οἱ καὶ μὴ καὶ
Ἑλλήνων χόρον

Τιθράμιθ', ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ
μοι δοκεῖ λίσσιν.

Judas in Epist. v. 5. Ὑπο-
μνήσας ἡ ὑμᾶς βέλομαι, εἰδόν-
τες ὑμᾶς ἀπαξ τῷτο. Vid. om-
nino Vir Elegantissimus
L. Bos ad ep. Pauli ad
Roman. 7: 12. & quae no-
tarunt Cl. Salmasius, &
Cel. Dukerus ad Flor. lib.
2. cap. 6. §. 19. Non raro
autem literas, syllabasque
duplicandas omiserunt. Ita
in Vibio Sequestro pro: *A-*
cbelous per Rbebiorum fines
in Maliacum mare decurrit,
Doctiss. Hesselius recte re-
stituit *per Perrhaebiorum* f.
In Floro 2. 2. §. 13. pro *circa*
Camerinensium saltum pluri-

mi Codd. scribunt *circa Me-*
rinensium f. Vid. Salmasium
ad 1. 13 §. 17. & omnino
Withofium in Specim.
Gunther. cap. 3 ubi plu-
rima loca simili modo con-
rupta feliciter sanavit. Sed
cum in reliquis omnibus ha-
beat *Μαγνημίνης ὄτρυνει*, &
saepe ita literae geminen-
tur nihil mutare ausus fui.
Suspicabar aliquando

Μαγνημίνη σ' ὄτρυνει ἀφει-
δήσαντα θαλάσση.

parva admodum mutatio-
ne; nam *θαλάσση* & *θα-*
λάσσης &c. permutari jam
vidimus in his notis. Quam
facile autem literae sequen-
tis vocis priori adhaereant
& vicissim nemini latet.
Conf. v. 259. v. 184. &c.
Ut autem *ὄτρυνει ποῦ δῶμα*
dixit Homerus Odyss. p. v.
75. γοῖθ' ὄτρυνει ποῦ δῶμα

Τηλομαχ, ἀψ' ὄτρυνει ἐμὴν
ποῦ δῶμα γυναικας.
Musaeo dicere licuit *ὄτρυν-*
ειν εἰς θαλάσσαν, vel *ὄτρυν-*
ειν εἰς λίσσιν.

Νηλειῆς καὶ ἄρκτος. ὄφελος δὲ δύσμορος Η
ρῆ

395. Χείματος ἰσαμένοιο μένειν ἀπάνευθε Δαίνοδρε,
Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκ-
τρων.

Ἀλλὰ

ἀδση, ut eleganter tertius
casus pro quarto cum prae-
positione ponitur. paullo
ante v. 298. ex emenda-
tione Dorvillii,

Ἡ δὲ νῆα μίλαραν ἀνέλασσε
διχτάδι χιρῶν.

& v. 253.

Δίμας δ' ἔρριψε
θαλάσση.

v. 327.

Χύσις ὄδατος ἔρρι-
λαιμῶ.

Nonnus Dionys. lib. 34.
p. 848. l. 4.

Ἀ' χαλῶν δ' ὅπ' ἔρωε κατη-
φύει κάππεσσιν ὤνῃ.

lib. 45. p. 1174. l. 32.

Καὶ ὁ πίπτεται κοίτῃ.

lib. 47. p. 1208. l. 32.

Καὶ μογίον χροὶ πίπτει γέ-
ρον φούβεργος ἀλκυῶς.

Atque ita in aliis locis plu-
rimis. Orpheus Argon. v.
1018.

Λ' δ' ἄρα χεῖρας

ἀ' ἀνὰ τοῖς ἔσπερον.

Inter Latinos. Virgilius
multus in hac locutione, ut
monet Servius ad Æneid.
lib. 1. v. 6. LATIO] Hoc
est in Latium. Et est figura
usitata apud Virgilium. Quod
enim per accusativum cum
præpositione dicimus, ille per
dativum ponit sine præposi-
tione alibi, It clamor coelo.
Ita Georg. lib. 2: 451.

Nec non ἔ' torrentem un-
dam levis innatat al-
nus

Missæ Pado.

Servius: PADO] Pro in Pa-
dum. Æneid. 7. v. 761.

Ibat ἔ' Hippolyti proles
pulcherrima bello

Virbius.

lib. 9. v. 681.

Consurgunt geminae quer-
cus, intonsaque coelo

Attollunt capita.

Xi: 192.

It

Crudelis & perfidus; debebat autem infelix

Hero

Hieme instante manere sipe Leandro, 305.

Non amplius accendens brevis temporis stel-
lam lectorum.

Sed

*It coelo clamorque virum
clangorque tubarum.*

*Hinc alii spolia occisis de-
repta Latinis*

Conjiciunt igni.

lib. 12: 379.

*Cum rota praecipitem &
procurfu concitus axis*

Impulit, effuditque sola.

v. 681.

*Dixit, & e cursu saltum
dedit ocius arvis.*

lib. 6. v. 177.

Aramque sepulcri

*Congerere arboribus, coelo-
que educere certant.*

v. 126.

*Facilis descensus
Averno.*

Ita omnino legendum,
quemadmodum etiam edi-
dit Heinſius, atque olim
lectum testatur Servius: *Le-
gitur & Averno, id est ad
Avernum.* Atque ita Broek-
husius ad Propert, 2, 1. v.

20. Vulgo *Averni.* lib. 4.
v. 25.

*Vel pater omnipotens adi-
gat me fulmine ad
umbras,*

*Pallentis umbras Erebo,
noctemque profundam.*

Ita nonnullos locum ce-
pisse testatur Servius no-
tans: EREBO] id est in
Herebo, alii Herebi legunt,
aut Herebo, ad Herebum;
ut, It clamor coelo. Si vera
haec explicatio notabile
esset exemplum casuum
permutatorum; sed mihi
plane non adridet, ut
nec ipsa lectio; sed, quem-
admodum Heinſius etiam
edidit, omnino praeferrem
Erebi. lib. 7. v. 642.

Qui bello exciti Reges.

Atque ita aliis in locis.
Horatius Carm. lib. 1. 24.
v. 16.

*Quam virga semel borrida,
Non lenis precibus fata
recludere,*

G 3

Ni.

Ἀλλὰ πόθος καὶ μῆρα βίησ' ἀελομένη
δὲ

Μοῖρα δ' ἀνέφαινε, καὶ οὐκ ἔτι δαλὸν ἔρω-
των.

Νῦξ ἦν, εὔτε μάλιστα βαρυπνεύοντες αἵηται,
310. Χειμερὶς πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες αἵηται,

Ἀθρόον

*Nigro compulerit Mercu-
rius gregi.*

Ubi Scholiastes ineditus :
NIGRO] Id est ad nigrum
gregem umbrarum, & est fi-
gurata locutio. Sic Virgilius,
viridi compellere hibisco.
id est, ad bibiscum. Locus
est Eclog. 2. v. 30. ubi
Servius quoque : ad bibi-
scum compellere. Propertius
lib. 1. 3. v. 35.

*Tandem te nostra referens
injuria lecto,*

*Alterius clausis expulit e-
foribus?*

Phocas Grammaticus in
vita Virgilii:

*Consule Pompejo vitalibus
editus auris.*

Scholiastes in Arati Phae-
nomena de Callisto: Quae
dum in montibus vagaretur,
a quibusdam pastoribus appre-
hensa, cum puero perducta
est ad Lycaonem: post tem-

pus Lycaeii Jovis templo con-
fugiens, cum eam Arcas fi-
lius sequeretur. Boëthius in
Confess. fidei pag. 295.
Ut assumptum hominem --
secum Dei filius coelesti ha-
bitationi sustolleret. Hygi-
nus fab. 108. castraque tran-
stulerunt Tenedo. ubi Vir
Eruditissimus Th. Mupcke-
rus plura notavit: Cui,
quamvis fatear in plurimis
exemplis posse subintelligi
in, ut saepe sextus casus
cum praepositione, poni-
tur pro quarto quod in A-
nimadversionibus late do-
cebimus, & jam notavit
vir Doctus ad cap. 92. ta-
men de omnibus id non
concederem, tum ob con-
sensum Grammaticorum,
tum diserta exempla ab
ipsis prolata. ad cap. 13.
quae & illud Boëthii est.
Hisce exemplis Santolium,
qui in Hymn. p. 30. scrip-
serat

Ut aethero trabas cassaret.

pro

Sed amor & fatum cogebari (*eam.*) allegra (*capida*) autem

Parcarum ostendebat, non amplius facem amorum.

Nox erat, quum maxime spirantes venti,
Hiemalibus flatibus jaculantes venti,

Col-

pro ad coelum, facile liberari a censura Cel. Mone-tae Menag. T. III. pag. 409. aequi rerum arbitri non aegre concedent. Ex usu tertii casus pro quarto cum praepositione vexatissimum locum Lactantii de Mort. Pers. cap. 46. statuit Imperator praelium diei Kalendarum Majarum. explicat Bauldri, conlato cap. 38. ubi de Gothis: *Maximiano se tradiderunt, malo generis humani. pro statuere in diem, & in malum.* Atque hoc modo utcumque illud ferri posse etiam Columbus post alias conjecturas monuerat. Ampl. Cuperus vel diei positum esse pro die, vel scribendum diem censet. Ego nihil mutandum censeo, Fed priorem Cuperi conjecturam secutus diei pro die positum verosimilius puto qd locum geminum plane Virgilii Ecl. 8. v. 87. de bucula

Propter aquae rivum viri-
di procumbit in ulva

Perdita, nec serae memi-
nit decedere nocti.

309. Βαρυσπίνθη αἴται.
Sic Codex Regius. Βάρυ-
σπίνθη αἴται. Vetus editio
(nec non Basil.) & Plan-
tin. FRANCIVS.

310. Α'κοιζοῖται αἴται.
αἰκοιζοῖται αἴται duo Codi-
ces. αἰμας Ven. Nihil muta,
Repetitio vocum in fine
versuum non inusitata. ita
ex. gr. Nonnus Dionys.
lib. 15. p. 428. l. 7.

Χερσίων πλάσας ταιφρωθ
ἔκπθι μίτρη

Ναὶ δαμάλη, ναὶ μόχε ταιφ
φρωθ ἔκπθι μίτρη

In Paraphr. Joann. 19: 104.

Ἰης Ἰησους

οὔτε Ἰσδαῖος βασιλεὺς Γα-
λιλαῖος Ἰησους.

G 4

313: Ε'πλ

Αἰθέρον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ φηγμῶνι θαλάσσης

ὧ τότε Λεωνδρός περ, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,

Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαιῶν ἐπὶ νώτων.

Ἦδη κύματι κύμα κυλινδετο, σύνθετο δ' ὕδωρ.

315. Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἡ-
χή

Μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν
Ἑῦρος,

Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφένκεν ἀπειλάς·

Καὶ κτύπος ἦν ἀλάστος ἐρισμαράγῳ θαλάσσης

Αἶνον.

313. Εἰς νώτων. ὑπερβαίνει
Basil.

314. Σύνθετο δ' ὕδωρ. Ven-
tus Editio & Plantin. Ovi-
dus:

*Inque modum cumuli con-
cava surgit aqua.*

FRANCIUS. σύνθετο etiam
Basil. quod recte defendit
Röverus. in reliquis σύγχυτο.

315. ἡ χῆ. ἡ γῆ. Basil.
Prius recte retinuit Röve-
rus.

317. Αἰφένκεν. ἰφένκεν. id
est ἰφένκεν Basil. cum alijs.

318. Εἰς μαράγῳ. ἰει-
σμαράγῳ Basil. cum multis
alijs. Prius usitatus. Non-
nus Dionys. lib. 3. p. 88.
l. 7.

Εἰς μαράγῳ ὁ ποταμός.

& l. 20. ψιλισμαράγῳ καὶ
ρυβάντων. lib. 1. p. 16. l. 33.

Βαρσμαράγῳ εἰς λαμῶν.

Aliisque locis pluribus,
cum alterum nusquam oc-
currat. Veram tamen le-
ctionem conservasse nobis
Editionem Juntinam se-
cun-

Collecti irruunt in littus maris:

Tunc Leander consuetae spe sponsae

Valde sonanti ferebatur maris in dorso.

Jam ab unda unda volvebatur, adcumula-

batur vero aqua;

Aetheri miscebatur pontus; concitabatur un- 315.

dique fremitus

Pugnantium ventorum: Zephyro autem con-

tra spirabat Eurus,

Et Notus in Boream magnas inmisit mi-

nas;

Atque fragor fuit vehemens valde frementis

maris.

Gra-

cundam apud Röverum, in qua legitur *εισμαρτυδοιο*, persuasissimus sum, quae cum indoctorum librario- rum captum superaret, par- tim in *εισμαρτυροιο*, partim vero in *εισμαρτυδοιο* muta- runt, quod plerisque simi- libus locis fere contigit. Nonnus Dionys. in Inscrip- tione lib. 42. p. 4. l. 15.

Διόνυσος αἰκιστὴν ἑρπύλην μόχ-
θου ἔγραπτε μέλπεα.

Non debuerat ibi in mar-
gine poni *μόχθος*, cum &

aliis locis primam conri-
piat Poëta, ut recte ob-
servavit Ger. Falkenbur-
gius in notis ineditis, quas
descriptas ex Codice Bi-
bliothecae Leidenſis vir
Humanissimus P. Burman-
nus mecum communicavit,
ad hunc locum: *μῆθος* U-
tenhovius, lib. 13. p. 356.
(l. 31.)

Ἐρπύλην ἦν αἰς μόχθου ἴδαν.
& lib. 14. p. 398. (l. 19.)

Ἀπὸ βίβλου ἐς μόχθου ἴδαν.
Haec in margine Codicis
G f ad-

Αἰνοπαθῆς δὲ Λέωνδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δυνάμει

320. Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσοῦν Αἴφροδότην.

Πολ-

adscripserat vir Doctus. Nunc circumfertur μῖθος, πᾶσα quidem sententia, pessime. Ita lib. 23. p. 616. l. 1.

Quae verba paulo aliter producit Oenomaus apud Euseb. de Praepar. Evang. lib. 5. cap. 24. Homerus Illad. π. v. 857.

Ὅς προχέει ἰαίθμην πρὸς αἰγλήχην κεραιῶν.

Ὅν πρόμας γούνα, λιπὴν ἀνδρότην καὶ ἡβην.

Claudianus in Fragmento Gigantomachiae v. 1. p. 807. edit. A. 1665.

Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Lycophronis:

Κόνει δ' ἄντι βίλος φέρει, εἰδ' ὅπλον ἀπ' ἐκόμεζεν.

Ὅς με μακρὸν γε ἰθακάδ' ἔχειν αἰῶνα βίοιο.

In alio ex Eustathio:

& v. 4.

καὶ πλεμπὲς ἰσφυγῆς πυκνῶν ἀειπλέγμων σιμῶν.

Ἀπκίον, ἡ μάλα δὴ σε πο- νερότατην καὶ δεινὴν

Σίως ἐπίκουσε πατρὸς.

Orpheus Argon. v. 1144.

Εἰςβαίνεν ἐκίλευσε κεκμηκό- τας ἄρμιν' ἰσχυρῶς.

Theocritus Idyll. 1: 113, 116. &c. Oppianus in Cyneget. lib. 3. v. 478.

v. 1148.

Ἀκρῶν Ζίφυρον παπαδέρκο- μαι· εἰδ' ἀπὲκμαρτον.

Τέρον τόμα, λιπ- τάλιος τε

Pythia apud Herodotum lib. 1. cap. 47.

Οἶδ' ὃ ἰγὼ ψάμμου τ' αἰεθ- μόν, καὶ μίτρα θα- λάσσης.

Εἰπὸς ἐρερίδαζαι γαλακτί- χροισ ἀμφὶς ἰδόντες.

Inmerito Viro Docto in Observ. Miscell. Vol. III. pag. 57. adeo durus visus hic versus ut, quia sic lo- cutus Homerus, emenda- ret

Gravia autem passus Leander inplacabilibus
in gurgitibus

Saepe quidem precabatur aequoream Vene- 320.
rem,

Saepe

ret Γλαυχέροις. Sed recte
jam vulgatam vindicarunt
in notis additis Viri Eru-
ditissimi, quos consuluisse
cum illis, quos laudant,
operae erit. Quid? quod
simili modo Hesiodus in
Fragmento ex Strabone
scripserit:

Γαλακτοφάγας οἷς αἶαν ἀπα-
κας αἰεὶ ἔχοντες.

Ita saltem locum laudat
Gujetus in notis, quamvis
Graevius ediderit Γλαυ-
κόφαγας. Statius lib. 5. Sylv.
3. v. 222.

Spectatur athletes

Ille magis.

Sic post Salmasium &
Gronovium emendat Cel.
Marklandus pro *Acestes*,
qui paucula quoque nota-
vit. Nec tantum in eadem
sed & diversis vocibus syl-
labarum conreptarum ex-
empla desunt. Homerus
Iliad. II. v. 31.

Αἰαρίη· ἥτις σὺν ἄλλοις αἰήσι-
ται ἐψίγονός περ.

Orpheus Argon. v. 484.

Ἰλίου Δαρδανίην, Πιτόνι ἰπτι-
δίῃ ἔχοντες.

Tolle hinc monstrum il-
lud lectionis in Fragmen-
to Hesiodi ex Scholiaste
Pindari:

Ἦδη δ' οἱ κατὰ θυμὸν δέειν
φιλίῃ βυλῇ,

Αὐτὴν μὲν χείρ. κρύψαι δ'
ἀδύνατον μάχαιραις,

Καλὴν, ἣν οἱ ἔτιυξαι ἀει-
κλυτὸς ἀμφιγυῖας.

Emenda, inquam, ἀδύνατον
μάχαιραις: vel, si omnino
hoc durius videatur, sal-
tem ἀδύνατον μάχαιραις: Vi-
sum est inopinato occurrere
ἐν σελ. ἀδύνατον quoque con-
jectasse Franc. Gujetum se-
ro video.

320. Λιτάειρος. Λιτάειρος
quatuor, quod usitatissi-
mum. Nonnius Dionys. lib.
6. p. 190. l. 22.

Ὁπίσθιος λιτάειρος χεῖρας ἰν-
εῖσιν ὕδαρ.

lib. 8. p. 240. l. 22. lib.
15. p. 428. l. 32. lib. 38.
p. 976. l. 20. Nec usquam,
quod

Παλλάκι δ' αὐτὰ ἀπαντα Περσεύωναι θαλάσσης·

Ἀπιδὸς δ' Εὐρέην ἀρνήματα κάλλιπε νύμφης·

Ἀλλὰ οἱ ὅτις ἀρηγεῖ, Εὔρω δ' ἐκ ἤρκεσε μοίρας·

Πάνταθι δ' ἀγρόμένοια δυσαντέει κύματος ὀρμή·

315. Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὀρμή,

Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων,
Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαμῶν,

Καὶ

quod scio, ut dicitur, apud illum occurrit, cum illud sacissime. Hesiod. in θιν. v. 469.

Τῶν ἑστιῶν ἄλλος ἀνέστην
τοκῆας.

324. Πάνταθι δ' ita Basil. cum plerisque aliis. Venetus Codex scribit Πάνταθι, quod non displicet Rōvero quod ingratam repetitionem τῶν δ' Ego nihil mutō, quia repetitio haec non inusitata, ex. gr. v. 97.

Αἰδὼς δ' ἐμὴν ἀ-
χὴν ἀλάσσει.

Θάμβει δ' εἶδες αἰετον ἔρως
δ' ἀπιόσφισιν αἰδῶ.

Θερσαλίως δ' ὡς ἔρως κ.
ε. λ.

Quin, mea quidem sententia, minus eleganter hic abesset. Pro Πάνταθι videtur scriptum πάνταθι, quemadmodum quidam Codices hic & v. 334. agnoscunt; dein δ' in ὁ, mutatum, ut v. 333. pro ἡ λυθὶ δ' in eodem Codice scribitur ἡ λυθὶν. Sic autem & δ' repetit Callimachus Hymn. in Jov. v. 32.

Τὸ

Saepe autem ipsum regem Neptunum ma-
ris:

Atthidis non Boream inmemoram reliquit
nymphae;

Sed ipsi nullus auxiliatus est; Amor autem
non coërcuit fata.

Undique autem adcumulati male obvio flu-
ctus inpetu

Inpulsus ferebatur; pedum autem ei defecit 325.
vigor,

Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.

Multa autem spontanea effusio aquae fluebat
in guttur,

Et

τὸ δ' αἰ δὲ ἔχων πρὸς
τὸ δὲ ἰσχυρῶς,

Εἰς δ' ἔχων μέγα χεῖμα.

Dubito enim an recte Geor-
gius Arnaldus Animadv.
Cap. x. p. 59. ultimo loco
emendat r.

325. Τυπόμενος. Θεοπρό-
μνος Basil. cum plerisque
aliis. Prius retinui cum Rö-
vero.

Ibid. ἰερὸν. ἄρην emendat
Eruditissimus Dorvillius,
eamque vocem satis boni
commatis esse docet. Se-
quor cum Doct. Rövero,

327. Αἰνέμας χεῖμα. ἀν-
έμας Rondellus FRAN-
CIUS. Forté displicuit χεῖμα
ἀνέμας pro ἀνέμας. Sed
inmerito. Nam adjectiva in
αἰ & ρος, aliaque multa vo-
cibus masculinis adjungun-
tur. Hesiodus in Θυγ. v.
610.

Ὅς δὲ καὶ εἴτμη ἀταξήσας
γυῖα λυγρῶς.

v. 657.

Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτῃσιν ἀρῆς
γίγας ἀντιπρὸς.

Ubi Gujetus hoc notan-
dum monet, Aristaenetus
lib.

Καὶ πότον ἀχρήστον ἀμαυμακέτε πλεον ἄλ-
μης

Καὶ δὴ λύχνον ἀπίστον ἀπέσβεσε πικρὰς ἀή-
της,

330. Καὶ ψυχὴν καὶ ὄρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

Η'

lib. i. ep. 16. p. 110. ὅς
Ζεὺς ἔρως βέβληκε τὴν ψυ-
χὴν, ὥστε ἴσθαι βουλῇ, τὴν ἐμὴν
καταβύζιντος ἐρωμένην· μάλα
ἢ πρῶτον. Et ibi Jo. Corn.
de Pauw id notatu dignum
visum qui cum addit, nisi
vitium subsit frustra est.
Nonnus Dionys. lib. 4. p.
116. l. 27.

Ἀλλὰ λυγρὰ

Κλέροι ἐμὸν, καὶ δῶμα, καὶ
αὖ πότιν γυναικῶνα

Verba sunt Veneris sub
forma Pisnoes Cadmum
se amare simulantis: Neque
hoc fugit Doctiss. Falken-
burgium in Lection. &
Conject. ad h. l. p. 1318.
Hic autem locus omni ex-
ceptione major evincit in
similibus nihil tentandum.
Conf. Vir Eruditissimus in
Observ. Misc. Vol. III. p.
150, 151. qui Thucydidem
p. 128. 92. μετα βεχὲς ἰχθυ-
ον vocem βεχὲς genere fae-
minino usurpasse contra
Thomam Magistrum recte

observavit. vid. & dicta a
nobis ad v. 35. p. 15. Du-
bito quoque an in Hero-
doto lib. i. cap. 135. pro
γαμίοντι δ' ἕκαστος αὐτῶν πολ-
λὰς μὲν κτερίδας γυναῖκας. U-
nus quisque eorum virgines
multas ducit uxores. quem-
admodum Cel. Jac. Gro-
novius ex Codice Medi-
ceo, cujus juratus defen-
sor est, edidit, non resti-
tuendum ex prioribus Edi-
tionibus κτερίδας γυναῖκας.
Illud quidem usitatus ne-
mo nescit, at vel ideo cre-
do a descriptore inmuta-
tum, quod & alias ipsum
fecisse constat.

328. Ἀχρήστον inutilem
verti recte docuit Cel. Dor-
villius, V. & Pareus.

330. Πολυτλήτοιο. πολυ-
κλαστίο vetus editio & Plan-
tiniana. FRANCIVS. Ita
& Basil. Prius retinui se-
cutus Doctiss. Röverum,
qui tamen num acu rem
tetigerit monens nimis ab-
surdum esse, unum idemque
epitheton nunc Λεάνδρου ὁ μοχ-
της

Et potum inutilem inpetuosi potavit saluginis
maris;

Et jam lychnum infidum exstinxerat amarus
ventus,

Et animam & mortem multum passi Leandri 330.

Illa

πρὸς μυστράν adjungere, equi-
dem dabit. Certe tam an-
xie Poëtas Recentiores
haec hoc non curasse li-
quidum est ex Gunthero,
Poëta, pro seculo quo vi-
xit, optimo Ligur. 9: 234.

*Camque sibi fidae tetigisset
moenia Cumae*

*Belligeras vires, atque au-
xiliaria poscens*

*Agmina, plura suis ultro
conlata petitis*

*Accepit fidae gavisus ple-
bis amore.*

lib. 4. v. 547.

*Protinus angusto mituntur
ad ardua colle &c.*

*Hanc nitente manu pren-
dunt &c.*

*Non dubitant nisu vestigia
ferre per auras.*

Quid? ipse magnus ma-
gister Æneid. 7. v. 17.

*Atque in praese-
pibus urfi*

*Saevis, ac formae magno-
rum ululare luporum*

*Quos hominum ex facie dea
saeva potentibus ber-
bis &c.*

Idem offendit Barthium in
Statio Theb. lib. 5. v. 691.

*Volucres equitum praever-
terat alas*

*Fama recens, geminos alis
amplexa tumultus.*

Vid. vir Eruditus in Ob-
serv. Miscell. Vol. I. p. 318.
qui in suo Codice monet
vocibus geminos alis super-
scribi *que suis*, ut voluerit
forte

*Geminosque suis am-
plexa tumultus.*

Quam lectionem tamen,
elegantem licet, vulgatae
non praefero. Ita enim fe-
re Virgilius Æneid. lib. 7.
v. 458.

*Olli somnum ingens ruma
pit pavor: ossaque &
ertus*

Pejs

Ἡ δ', ἐτι δαδύοντος, ἐπ' ἐγρύπνοισιν δ-
πωπαῖς

Γενομένης καμάνεσα πολυδάκρυτοις μερίμναις.

Ἡ λυθε δ' ἡριγένεια, καὶ ἐκ ἴδε νυμφίον Ἡ-
ρώ,

Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θα-
λάσσης

335. Εἶπε ἐσαθήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην

Δύχνης σβεννυμένοις παρὰ κρηπίδα δὲ πύρ-
γῳ

Θρυπτόμενον σπυλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν αἰ-
κοίτην,

Δαιδάλεον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιθῶνα,

Ροιζή-

*Perfudit toto proruptius
corpore sanguis.*

& lib. 12: 542.

*Te quoque Laurentes vi-
derunt, Aëole, campi*

*Oppetere, & late terram
consternere tergo.*

*Occidit, Argivæ quem non
potuere pbalanges*

*Sternere, non Priami re-
gnorum everfor A-
cbilles.*

Tantum hic occurrit ver-
bum compositum.

331. Ἡ δ', ἐν δαδύοντος. Ve-
tus editio & Plantin. εἰδέν
δ' ἰδόντος. Ἡ δ', ἐν δαδύον-
τος. H. Stephanus. FRAN-
CIUS. Hoc cum Rövero re-
cepi: illud agnoscit Basil.
male.

337. Θρυπτόμενον. ita Ba-
sil. cum omnibus reliquis,
praeter Venetum Codi-
cem, cum quo Röverus po-
tius legeret Δρυπτόμενον. Sic
Homerus Odys. E. v. 426.

Εἶθ' ἀπὸ ῥιγῆς καὶ δαδύοντος
ἐκείνου ἐκείνου ἀράχου.

Iliad. 4. v. 187.

112

Illa autem, morante adhuc, (*Leandro*)
 vigilibus oculis
 Stabat fluctuans luctuosis curis.
 Venit autem aurora, & non vidit sponsum
 Hero,
 Circumquaque oculos dirigebat in lata dorſa
 maris,
 Sicubi videret errantem suum maritum 335.
 Lychno extincto. apud fundamentum vero
 turris
 Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum mari-
 tum,
 Artificioſam diſrumpens circa pectora veſtem,
 Cum

Ἵνα μὴ μιν δαΐδρυφοὶ ἐλκυ-
 σάξων.
 Quae verba repetit Iliad.
 Ω. v. 21. Simplex vox oc-
 currit Iliad. Π. v. 323.

Περυμένει δὲ βραχιόνα
 δαυρὸς ἀκωκῇ
 Δρύψ' ἀπὸ μυώνων.
 Hesiodus Scut. v. 243.

Χάλκισον ὄξυ βόων, κατὰ δ'
 ἰδρύπθω παρκαῖς.
 Achilles Tatius lib. i. p.
 45. Ἵπὸ δὲ τῷ δαΐδρυσι πλάσσει

τὸ πρόσωπον ἀγχιέναι, καὶ ὅσους
 τοὺς περιδρύππται τραύμασι,
 ὅσαι τὴ δαΐδρυσι ἦσαν αἱ αἰχμαί.
 Alciphron lib. 3. epist. 51.
 p. 392. ὡς ἄριστον ἐμοὶ ὀλόν-
 θες ἢ παλάθας ἐπιμασάξαι τῷ
 Ἀττικῷ, ἢ ἀπὸ τῶν τῶν
 τοὺς χρυσίων ἀποδρύππεται.
 Quare fatius est grossos &
 caricas manducare Atticas,
 quam propter istorum aurum
 lancinari. Ita enim recte
 inserto ἀπὸ emendavit lo-
 cum Berglerus, conferens
 ad h. l. Homer. Iliad. p.
 (Odysſ. voluit) v. 482.
 Hinc

Ροιζήδον προκάρηνος· ἀπ' ἡλιβάτῃ πέντε πύργῃ.
 340. Καδδ' Ἡρώ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοί-
 τη,
 Ἀλλήλων δ' ἀπάναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέ-
 θρω.

Hinc ἀδρυππος apud Non-
 num Dionys. lib. xi. p. 302.
 l. 23. lib. 15. p. 424. l. 10.
 lib. 41. p. 1062. l. 31. Du-
 bito tamen an haec vera
 lectio & non potius ex al-
 tera orta, quae saepe a-
 pud Nonnum οἰυία, ex.

gr. lib. 37. p. 940. l. 6.

Θρύπτειτο δ' ἄκρα μέτωπα.

340. Καδδ' ita Basil. cum
 plurimis, in paucis καδδ'.
 Prius retinuit recte Röve-
 rus. Sic Homer. Iliad. π.
 v. 410. aliisque in locis.
Ibid.

Cum strepitu praeceps ab alta cecidit turri.

Atque Hero mortua est super mortuo mari- 340.

to,

Suique invicem potiti sunt etiam in ultima
perniciē.

Ibid. πίθηκεν ἰπ'. In aliis τί-
θηκε σὺν. Prius, quod etiam
agnoscit Basil. egregie tue-
tur Summus Röverus. Cum
hoc loco confer Achill.
Tatium lib. 3. p. 165. εἰ
δὲ ἡμᾶς ἀποκτεῖναι θέλεις, μὴ

διασήμεν ἐμῶν τὴν πλειυτήν.
εἰ δὲ καὶ θέλεις ἡμᾶς βορῶν πί-
πρωται γενέσθαι, εἰς ἡμᾶς ἰχθύος
αἰσάλασσάτω, μίε γαστήρ χωρη-
σάτω, ἵνα καὶ εἰ ἰχθύσι κοιτῇ
ἡφᾶμεν.

1. The first step in the process is to identify the problem or issue that needs to be addressed. This involves gathering information and understanding the context of the problem.

[illegible]

10

213

ANIMADVERSIONES

A D

MUSAEUM.

Johannis Schröderi:

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE

MUSEUM OF NATURAL HISTORY

ANIMADVERSIONES

A D

MUSAEUM.

CAPUT I.

Imperativus modus in precibus usitatus. Defensus Homerus. Quos Deos invocent Poëtae? Callyus notatus. Pindarus & Homerus invocati. Binae emendationes in Nonno probatae. Emendatus Polyaenus. Ὑμνιστοῦ tuus. Per θεῶν, Divam, intelligitur Musa sive Calliops vel Erato. Homerus explicatus. Conjectura in Claudiano. Imperatores invocati ab adulatoribus. Γάμος, γαμήϊον, συγαμία, συγαμίον, nuptiae, conjux in re turpiori pudenter usurpata. Antoninus Liberalis & Hesiodus explicati; In hoc variae Lectiones. ὅτι & qui ad remotius relata. Amor militiae comparatus; variaeque inde ductae locutiones. Tibullus defensus. Petronius semel, Boëthius bis emendatus. detracto pro detracto & similia. Distinctio vocum ἄγαν & φέρων neglecta.

1. **E**ἵπῃ, θεῶν. Imperativum modum adhiberi a Poëtis in precibus & petitionibus quis nescit? Et tamen ineptam censuram Protagorae effugere non potuit magnus Homerus, qui scripserat,

Μῆνιν αἰνέει, θεῶν, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·

Quia imperaret is, qui precari debebat. Sed vindicatus ab Aristotele Poët. cap. 19. Consule Amph. Cuperum Apoth. Homer. p. 98.

*Ibid. θεῶν. Quamnam hic Deam invocet Poëta dis-
sentiunt Interpretes. Voetius ipsam Venerem in-
telligit non adeo inepte. Plerorumque certe Poë-
tarum mos est initio operum invocare Deos prae-
sides eorum, quae dicturi sunt, proprios. Fallitur*

H 4

enim

enim P. Callyus, qui ad Boëth. de Consol. Philos. lib. 1. Metr. 1. v. 3. Poëtas non solere magnum quoddam carmen aggredi, nisi Musis invocatis, monere non erubuit. Sed recte contra misellum hunc Interpretem, qui de Venatione scripserunt Dianam; Lucretium de Rerum Natura Venefem invocare, observavit Doctiss. Vlamingius. Hic autem, quomodo cum Deos providentiamque negat, Venerem invocet Vid. Tycho Brahe in Syllog. Ant. Matthaei ep. 52. ad Pontanum. qui putat ad exemplum aliorum Poëtarum sic fuisse exorsum, ideoque sub hoc nomine latere voluptatem corpoream, quam Deam subinde vocare non veretur. Ita Venerem invocat Ovidius Art. Amat. l. 2. v. 15.

Nunc mihi, si quando, Puer & Cytherea, favete:

Claudianus Proserpinam a Plutone raptam scripturus Deorum infernorum opem inplorat lib. 1. v. 20.

*Dii, quibus innumerum vacui famulantur Avernii
Vulgus iners &c.*

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum
Et vestri secreta poli.*

Hinc ipsum Pindarum in Carmine Lyrico Statius lib. 4. Sylv. 7. v. 5. Nam nec ipsorum defunctorum vatum auxilium postere pudor erat. Ita Nonnus ex. gr. Homerum faventem optat Dionys. lib. 13. p. 354. l. 3.

Ἀλλὰ λιγαίων

Ἡγεμόνας, ἃ Ὀμηρον ἀοσσητῶρα καλέσω

Ἐνταῦθα ὅλον ὄρεον.

Ita scribitur in notis Falkenburgii, cum in textu pessime Ὀμηρον finitimum. lib. 32. p. 812. l. 4. lib. 25. p. 656. l. 17.

Παμ-

Παμφαῖς υἱὲ Μέλητος Ἀ' χαῖδος ἄφθιτε πῆρυξ,
 Ἰλίοις σέο βίβλος ὁμοχρόνος Ἡ' εὐγενείῃ· κ. τ. λ.
 Πνεῦσον ἱμῶι τὴν ἄσθρα θεόσσυτον· ὑμετέρης γὰρ
 Δεύομαι εὐσπίνης.

Ita optime locum sanavit Ger. Falkenbutgius, & post illum Ampl. Cuperus Apoth. Hom. pag. 12. Vulgo ἡμετέρης. Eadem menda insedit Polyaeno Strateg. lib. 4. praef. ubi pro τὰς ἀρεταῖς τῶν ἡμετέρων προγόνων scribendum ὑμετέρων, quemadmodum recte Interpres. ὑμέτερός autem pro tuus obvium. Ariadna de Theseo quæsta apud Nonnum lib. 47. p. 1224. l. 27.

αἶθε καὶ αὐτῇ
 Ὑμετέρης μίτον ἄλλον ἴδω πομπῇα κελεύθε'

Mercurius Baccho p. 1242. l. 26.

Εἰς δόμον ὑμετέρης κυροτρόφον ἡγάγον Ἰνῆς.

Vid. lib. 34. p. 862. l. 8. lib. 35. p. 868. l. 9, 21. lib. 35. p. 882. l. 4, 24, 26. lib. 40. p. 1038. l. 23. Consule notata Summo Burmanno ad Valer. Flacc. lib. 8. v. 173. Sed in viam. Alii potius intelligunt *Musam*, & quidem Calliopen, quemadmodum Cel. Kromajerus in Dissert. p. 17. Quamvis Voetii sententiae versum 14. & 15. non adeo obesse putem, quia aliquid ingratum Veneri Musæus expeteret, cum Poëtae hæc non anxie adeo curent. An magis convenit Simaetham Lunæ opem invocantem apud Theocr. Idyll. 2: 79. ingratissimum hunc sermonem instituere ad Divam:

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρῃ μὲν ἐλιχενσοῖο γενεῇ,
 Στήθεα δ' εἰλῶντα πολὺ πλεόν ἢ τὸ Σελάναι.

Vix putem. Hoc tamen verius videtur. Ita Homerum *Deam* invocantem cepit Max. Tyrius Dissert.

16. felicius, quam Eustathius, qui de mente Poëtae cogitabat, locis adductis a Cupero Apoth. Homer. pag. 129. Consentit Horatius de Art. Poët. v. 141. reddens initium Qdyſſeae:

*Dic mihi Musa virum, captae post tempora Tro-
jae,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.*

Nec non Maro:

Musa mihi causas memora.

Nec Latinis Poëtis infuetum Divam ponere pro
Musa. Statius Achill. 1. 1.

*Magnanimum AEaciden formidatamque Tonanti
Progeniem, & patrio vetitam succedere coelo
Diva refer.*

Claudianus in Pr. Conf. Stilich. lib. 2: 5.

Mitior incipiat fidibus jam Diva remissis.

Ita legendum forte ex Cod. Mediceo apud Heinsium, qui tum incipias mallet. Vulgo Musa, quæ vox, glossa videtur, Calliopen invocatur quoque Horatius Carm. lib. 3. 4. v. 1.

*Descende coelo, & dic age tibia
Regina longum Calliope melos.*

Quid si tamen intelligenda Erato? Ovidius Art. Am. lib. 2. 15.

*Nunc mihi, si quando, Puer & Cytherea, favete:
Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.*

Sed nihil affirmare ausim. Notissimus autem mos faciles in carmina Musas, & numina optandi apud Romanos, cum ad unius flagra deducti essent
Qui-

Quirites, apud nonnullos paulatim obsolevit. Hic enim adulatores, ut gratiam ab Imperatoribus inirent, scripta sua ipsis dedicare, seque numine ipsorum, pessimorum quamvis Poëtarum, afflari jactare non erubescabant. Audi Lucanum lib. 1. ad Neronem sermonem instituentem:

*Nec, si te pectore vates
Accipiam, Cyrrhaea velim secreta moventem
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nyssa.*

Ita de Domitiano Statius lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

3. Γάμου coitum, quamvis potuissent connubium, ut saepe apud Musaeum, vertunt significatione usitatissima. Solent enim hujusmodi honestis vocabulis non raro rem turpem minusque honestam velare auctores. Nonnus Dionys. lib. 15. p. 416. l. 21.

*Παρθενὴν αἰδάμασον αἰτάδαλον εἰς γάμον ἔλκων
Σφίγγεν ὑπὲρ δαπέδοιο.*

lib. 16. p. 454. l. 7. p. 456. l. 5.

Κτείνεις γὰρ ποθέοντα, ἢ καὶ χαμέοντα διώκεις

p. 458. l. 2, 5. aliisque locis. Achilles Tatius lib. 1. p. 59. Ὅταν ᾖ εἰς τὸ γάμον ἐθέλωσιν ἀπλήλοισι συνελθῶν. lib. v. p. 285. de Tereo: τὸ γλῶτταν τὸ φιλομήλας φοβῆται, ἢ ἔδνα τὸ γάμων αὐτῇ δίδωσι μήκετι καλεῖν. p. 311. βαλῶσα ἔν με κατεφίλει ἢ ἀπῆγται τὸ γάμον. Aristaeetus lib. 1. ep. 21. p. 142. ἐλπίζομενός ἐστι ὁ γάμος, ἡδὺς, ἔυχμενος, ἢ λίαν εὐκλῆος γέγο-

ρίγονι, περιεφραμένη. Quemadmodum acute & vere distinxit Elegantissimus Mercerus. Ita intelligendus Antoninus Liber. cap. 10. ὅτι πρῶτος ἀπὸ πύργου Κορωνίδα ἔφλεγεν θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκονοῦ. Cum primus de Coronide Phlegyas filia indicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam. vel potius cum A. concubuisse, nisi velis eodem sensu capere verba Latina. Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Pindari ad Pyth. Od. 3.

τῇ μὲν ἄρ' ἀγγεῖλος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ὑπὸ δαίδ'ος
Πυθῶις ἡγαθήν, ἣ ἔφρασεν ἔργ' αἰδέηλα
φοῖβον ἀκροκομῆν, ὅτε ἰχθυὶ γῆμι Κορωνί
Ἐλατίδης φλεγύας διογνήτοιο θυγατέρα.

Quae verba diverse admodum adducit Munckerus ad Antonin. Lib. cap. 32.

τῇ μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ φάσιδ' ἀφ' ἔργ' αἰδέηλα.

Sed prior lectio praestat. Deim pro ἀκροκομῆν emendatius legitur ἀκροκομῆ; sicut & ὅτ' ἄρ' ἰχθυὶ γῆμι K. Ita autem duo haec loca capienda docet Hyginus fab. 202. Cum ea & Ischys Elati filius concubuit. quemadmodum recte pro Cbylus emendavit Doct. Munckerus. Eodem modo συνέιναι occurrit apud Ach. Tat. lib. 8. p. 493. Aristæen. lib. 1. ep. 21. aliosque plurimos; quemadmodum & συνελθεῖν, pro quo Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 303. de Circe & Ulyxe, ἣ πρὸς μίξιν αὐτῶ συνελθεῖν ἐπεθύμησιν. Quin & ipsam συνοικεῖν apud Alciphron. lib. 1. ep. 19. p. 74. ἔχω πρὸς θαλάττῃ ἔκον Πανόπην νομίζον ἡ Γαλακτεία ταῖς καλίστευσας τῇ Νηρηίδων συνοικεῖν. Sic & Latini. Petronius cap. 25. Plaudens eam universas, & postulantibus nuptias fecerunt. Vid. Pythoeus & Erhardus. Quin conjux adulterio cognita Valerio Flacco lib. 2. 208. de Venere;

Interquis signumque dedit Maevortia conjux.

Vid.

Vid. Burmannus & Heinsius. Conferri praeterea merentur, qui dudum similia exempla observarunt, Munckerus ad Anton. Lib. cap. 1. omnino ad Hygin. fab. 14. & Lactant. Placid. fab. 20. P. Voet ad Callimachum Hymn. in Apoll. v. 14. ad Hymn. in Del. v. 240. Ez. Spanhemius. Mercerus ad Aristae. p. 142. Index Aeliani, & Heins. ad Ovid. Art. Amat. 2. 11. Petrus Miscell. lib. 3. cap. 11. & omnino Vir Eruditissimus Franc. Ferdinandus de Cordova in Didascal. Multipl. cap. 39.

4. Καὶ Σησὲν ἔξ Ἀβυδον, ὅπη γ. ε. η. Illud ὅπη ad priorem vocem Σησὲς referendum quivis videt. Ita Virgilius Aeneid. lib. 3. v. 167.

Hinc Dardanus ortus;

Jasiusque pater, genus a quo principe nostrum.

Ubi optime Servius notat: A QUO] Non ab Jasio sed Dardano: nam anteriori respondet.

9. Εὐνύχιον μετ' αἰθλον. In notis pag. 8. monui haec verba melius reddi Nocturnum post certamen, neque poenitet sententiae. infra v. 231.

Παννηχίαν δ' αἶσαν κρυφαῖαν ποθέοντες αἰέθλας,

& v. 197.

Φερίετα, πῶσκειν ἔρωτος αἰθλεύσκειν ἀγῶνα.

Juvat locus geminus Nonni, quem videtur respexisse, Dionys. lib. 16. p. 440. l. 30.

Ὅπως μετὰ λέκτροι τελέσσω

Αἰτὸν ὄρεον ἄλλο γαμοςόλον ἄστρον ἱρώταν.

Amorem militiae comparare, & pulcherrimas inde arcessere locutiones Poëtis solenne. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1136. l. 23.

Ἦς αὖθις παῖδες

Ἀθλοφόρον γαμίοισι φερέψω σε κορυμβοῖς,

Ἰμερτὴν τελέσαντα παλαυσμοσύνην Ἀφροδίτης.

Ita

Ita & Longus Pastor. 3. p. 85. Χλόη ὃ σύμπαλαι-
 σά σοι ταύτην ἔ πάλην, οἰμώξει ἢ κλαύσεται: ἢ αἵμα-
 τι κείσεται πολλῶ καθάπερ πέφονεμένη. Apud Ach.
 Tatium lib. v. p. 281. Tereus describitur φιλομή-
 λα παλαίων πάλην Ἀφροδίσιαν. Aristænetus lib. 1.
 ep. 10. p. 72. ὃ δ' ἐν τῇ παρθένῳ βροχία νυκτομαχη-
 σας ἐρωτικῶς, τό τε λοιπὸν εἰρηναίων ἀπέλαυνεν ἡδονῶν.
 ita legit Mercerus pro ὡς δ' ἐν. Propertius lib. 4.
 1. v. 137.

*Militiam veneris blandis patiere sub armis,
 Et Veneris pueris utilis hostis eris.*

Lib. 2. El. x. v. 15.

*Evolat heu nostro quoniam de pectore nusquam
 Assiduusque meo sanguine bella gerit.*

Quo loco inductus Vir Doctus in Obs. Misc. Vol.
 II. p. 240. non damnaret in Tibullo lib. 2. El. 3.
 v. 63.

*Hic juvenum series teneris inmixta puellis
 Ludit, & assiduus praelia miscet Amor.*

Pro *assidue*; sed minus necessarium id jure optimo
 visum alteri viro Erudito in nota addita. Hora-
 tius Carm. 3: 26. v. 1.

*Nixi puellis nuper idoneus,
 Et militavi non sine gloria;
 Nunc arma defunctumque bello
 Barbiton hic paries habebit.*

Ubi Scholiastes MS. notat: *Miliciam allegorice vo-
 cat amorem, sicut & Virgilius praelia vocat coitum,
 ita: si quando ad praelia ventum est; & iterum no-
 cturna bella dicit. Prior locus exstat Georg. lib. 3:
 98. alter Æneid. lib. xi. 736. ad utrumque idem
 notavit Servius. Ovid. Heroid. ep. 7: 82. Amor.
 3. 7. 68.*

Nunc

Nunc opus exposcunt, militiamque suam.

Martialis lib. x: epigr. 38.

*O quae praelia, quas utrimque pugas
Felix lectulus, & lucerna vidit
Nimbis ebria Nicerotianis!*

Claudianus in Nupt. H. & M. Fescenn. v. 126.

*Tum victor madido protilias toro
Nocturni referens vulnera praelii.*

Fulgentius Mythol. lib. 3. 6. p. 114. Noctua enim adveniens maritus, Veneris praeliis obscure peractis, ut invise vespertinus advenerat, ita in crepusculo incognitus etiam discedebat. Petronius cap. 24. Et pertractato vasculo tam rudi, Hoc, inquit, belle cras in promulside libidinis nostrae militabit. ubi conf. Gonsalvus de Salas. Videtur autem a manu Petronii profectum pertractato vasculo, quod elegans est & captum inepti librarii superare videtur, atque omnino latere in rō pertracto. Composita enim non raro solum simplicis vocis retinent. Ita in vetustissimis exemplaribus inveniri detractio, attractio &c. notarunt Docti. Consule Broekhusium ad Propert. 2. Eleg. 2. v. 11.

Ac veluti primo taurus detractat aratro.

Nec non Eleg. 24. v. 22.

Noctibus his vacui refaciamus iter.

Florus lib. 1. 7. §. 2. Scelere partam potestatem non melius egit, quam adquiesierat. Hanc esse lectionem vetustissimi Codicis Nazarii notat Salmasius, cui addi velim Doctiss. Dukerum. Servius ad Virgil. Æneid. 6: 819. de Tarquinio, detractans ille responsioni capita, decussit papaverum. Emenda & Boëthium

thium de Consol. Philos. lib. 3. 12. p. 169. *si quis-
dam detractantium jugum foret, non obtemperantium
salus.* ita diserte CD'O. vulgo *detractantium*. Sic
Prof. 9. p. 137. legendum: *Hoc igitur, quod est
unum simplexque natura, pravitas humana dispartit.*
Ita enim edidit Glareanus recte pro *dispartit*, quod
video jam occupasse acutissimum Vlamingium,
qui monet ita scribere Murmellium, edit. Argen-
tinam nec non MS. III. atque ita corrigendum in
reliquis, quatenus in iis *per* eodem modo scribitur
quo *per*, quod verisimilitudine non caret. Certe
& in CD'O eodem modo pingitur *per*, quo mox
partibus.

Ibid. ἄγην. Hoc & v. 52. Poëta migrat Canonem
Grammaticorum, qui hic est apud Ammonium in
in V. Ἀγην ἢ Φέρον διαφέρει. Ἀγεται μὴ γὰρ τὰ ἔμ-
ψυχα· Φέρεται ὃ τὰ ἀψυχα.

Οἱ δ' ἤγον μὴ μῆλα, Φέρον δ' ἐνὶ ἥτορι εἶπον.

Locum exstare apud Homerum Odyss. Δ. v. 622.
monet Valckenaerius. Sed ab ipso Homero aliis-
que optimis Poëtis non raro id neglectum repetio.
Ita Iliad. O. v. 529.

Πυκνὸς δέ οἱ ἤκεσε θάρηξ,
τὸν δ' ἔφαρ' ἐν θυάλασσ' ἀμρότα· ὃ ποιεὶ φυλεὺς
Ἡγάγεν ἐξ Εὐφύης, ποταμῷ ὑπὸ Σελήεντος.

& Iliad. Λ. 631.

Παῖρ ὃ δέπας περιπαλὴς, ὃ οἶκόν γε ἤγ' ὁ γεραιὸς.

Odyss. Α. v. 184.

Ἀγῶ δ' αἶθρα σίδηρον.

Theocritus Idyll. 17: 32.

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρε· Ἡβας
Ὅπλα· ἢ αὐτὸν ἄγασι γενεήταν Διὸς υἱόν.

&

& 27: 32.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγαις γάμει ἄξιον, ἢ ἱπινεύω.

Apollonius Rhodius lib. I. v. 440.

Τῶν μὲν δὴ μοῖραι θεῶν χρεῖα τε περῆσαι
ἔνθαδε πῶας ἄγοντας.

Ita legit Scholiastes probante Jensio Lect. Lucian. p. 157. vulgo ἔχοντας. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1134. l. 21.

Ἄξιον ἔδνον Ἐρωτος Ἀρχὴ ἐκομίσασατο Νηρεὺς
Ἡφαίστος σοφὸν ἔργον ἀλύμπια δαίδα νόμφη,
Ὀλβον ἄγων.

Lib. I. p. 8. l. 11.

Ἄξατε μοι νάρθηκα.

Quae recurrunt p. 10. l. 10. si vera conjectura Utenhovii. conf. lib. 5. p. 174. l. 15. lib. 8. p. 236. l. 24. lib. 36. p. 682. l. 31. p. 684. l. 3. lib. 42. p. 1096. l. 16. lib. 44. p. 1146. l. 24. lib. 45. p. 1178. l. 17. Herodotus lib. I. cap. 53. Τοῖσι δ' ἄγωνι μέλλουσι τ' Ἀνδῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱερά. sermo est de clypeo & hasta. φέρω pro ἄγω occurrit apud Hesiodum in Ἔργοις v. 203.

Προσέειπεν ἀηδὼνα ποικιλόδειρον,
Τῷ μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων δνύχεας μεμαρπώς.

pro quo v. 208.

τῇ δ' αἴς, ἢ σ' αἶν ἐγὼ περ ἄγα.

CAPUT II.

Pluralis ponitur pro singulari. τόξα, epistolae, carinae & similia, pro τὸξον &c. Horatius adsertus contra Bentlejum. Epitheta frigida non raro & otiosa apud Poetas obvia.

obvia. αἰτίαι πολίων, ἄστρον ἀράρις elegantes locutiones. Nonni versio correctā. Ἰκελος prima syllaba producta. τις eleganter abundat. Varia lectio in Achille Tatio rejecta. In fine versuum participia poni contra Servium probatur. Locus Servii contra Broekbuisum adsertus. Grammaticorum Canones incerti plerumque. Taurus Jovi, non juvencus, immolatus tantum, aliaque. Bentleji emendatio in Virgilio rejecta.

17. Τέζα τιλαίων. pro τόξον. ita Aristænetus lib. 1. ep. 10. p. 58. ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰχθύος περσεύσας τὰ τέζα, διεφῆκε τὸ βέλος. Sic arcus pro arcum dixit Statius Theb. lib. 1. v. 12.

cui sumpserit arcus
Infelix Atbamas.

Ubi in aliis arcum. Vid. Observ. Misc. Vol. I. p. 157. & p. 317. Nihil tritius quam pluralem numerum poni pro singulari, & vicissim. Virgilius Æneid. 6: 41.

Teucros vocat alta in templa sacerdos.

Statius lib. 3. Sylv. 1. 117. ex emendatione Marklandi:

Nec mora: conscripta formantur imagine templa.

Vulgo formatur---tela. Florus 1. 1. § 12. Sabinis proditæ portæ per virginem. quam lectionem pulchre hoc modo tuitus est Eruditiss. Dukerus. Justinus lib. 1. cap. 6. §. 1. Lectis ille epistolis, eadem somno aggredi jussus est. præcesserat cap. 5. §. 10. Epistola, quia palam ferri nequibat, regis custodibus omnes aditus obsidentibus exinterato lepori inseritur, lepusque in Persas Cyro ferendus fido servo traditur. Atque hoc modo receptam lectionem in Horatio Carm. lib. 1. 14. v. 3. forte non incommode servare licebit:

Non-

Nonne vides, ut
 Nudum remigio latus?
 Et malus celeri saucius Africo
 Antennaeque gemant? ac sine funibus
 Vix durare carinae
 Possint imperiosius
 Aequor?

Ubi *carinae* usurpantur de una navi. Sed Bentlejus, ut id culpanti Scaligero occurreret, legit *gemunt & possunt* sine interrogationis nota; perque *carinas* intelligit ipsas naves, ut adeo de una capi non sit necesse. Favet Codex Franeq. in quo scribitur *gemit & possunt*. Mihi tamen vulgata lectio nondum displicet, nec, si jam legas *gemunt & possunt*, necesse Bentleji interpretationem amplecti, cum, rejecta etiam interrogationis nota, idem sensus manere poterit.

20. Ἰμερόεις τε Διάνδρος ἔην, ἣ παρθένος Ἡρώ.] Ita v. 186. occurrit

Ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.

Sed frigide & non nimis eleganter illa epitheta hic adhibentur, & magis ad explendum versum, quam quia necessaria. Habet tamen quo se tueatur. Apud Poëtarum principem Homerum, in cuius peritia in epithetis adhibendis laudanda multus est Cuperus Apoth. Homer. p. 88, 89. & Hesiodum non raro occurrunt epitheta, vocabula, sententiaeque crebro repetita, quae facile abesse poterant. Quoties non ex. gr. recurrit ἔκτωρ ἱππόδαμος, νεφεληγερέτα Ζεὺς, nec non μηλιέτα Ζεὺς &c.? Et tamen saepissime sunt otiosa, quod merito inprobat Acutissimus Marklandus ad Stat. lib. 1. Sylv. 2. v. 135. saepe etiam rei & personae minus convenientia, quod idem vituperat in Epistola Cri-

tica pag. 134. Idque jam notavit Servius ad Virgil. *Æneid.* 2. 7. *Virgilius pro negotiorum qualitate dat epitheta: quum Homerus eadem etiam in contrariis seruet.* Unde cum non semper aequae obseruaverint Poëtae, emendationes locorum talium periculosiores habendae. Neque hoc omisit vatibus impingere *μισάνθρωπος* ille Timon apud Lucianum in cognomine Dialogo, ubi ipso initio post coacervata Jovis epitheta ita: *ἢ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιῆαὶ καλῶσι, ἢ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γενόμενος ὑπερείδει τὸ πῖπλον ὃ μέτρα, ἢ ἀναπληροῖς τὸ κεχηγὸς ὃ ρυθμῶ.*

22. Πολίων-----αἵετες. Elegans locutio, quae & usurpata Nonno Dionys. lib. 13. p. 376. l. 19.

Καὶ θρασὺς υἱὸς Ἄρης ἦν Πίμπλειαν ἰάσας,
Βισονίης Οἶαγρος ἐκράμασεν αἶσρον αἰθέρης·
Ὀρφεα καλῶν ἔπει γύναισι Καλλιοποπίης.

Ride stuporem Interpretis, qui vertit:

Bistoniae Oeagrus accessit ad astrum terrae.

Puer videt ejecto ad intelligendum Oeagrū astrum terrae Bistoniae advenisse. Melius retulisset αἶσρον αἰθέρης ad Πίμπλειαν, quemadmodum lib. 41. p. 1060. l. 19. Beroe appellatur

Λιβανήιδος αἶσρον αἰθέρης.

23. Ἰκελοι αἰθήλοισι] In notis pag. 11. nihil hic mutandum paucis adstruximus exemplis. Si quia plura desideret vel unus Nonnus abunde sufficiet. Ut brevis sim conferri velim loca, quae ex multis tantum indicabo. lib. 6. p. 184. l. 22. lib. 10. p. 282. l. 1. lib. 12. p. 342. l. 25. lib. 14. p. 396. l. 28. lib. 15. p. 424. l. 22. lib. 16. p. 446. l. 2. lib. 18. p. 506. l. 5. &c. &c.

24. Δίξέ μοι τινὰ πύργον. Minime protrita elegantia illud τινὰ hic plane otiosum: infra v. 63.

Εἰς ἣ τις Ἡρᾶς
Ὁφθαλμοῖς, γελάων ἱκατὸν χαλάρεσσιν τεθῆλη.

Ita Achilles Tatius lib. 2. p. 95. πεφύτευται ἣ συν αὐτῇ τὸ πῦρ καὶ ἀνάπτει ὡς τὰς πτόρθας πολλὴν τινὰ φλόγα. Non placet, quod Salmasius p. 571. Anglicanum Codicem cum edito habere monet, ἣ pro τινὰ. Alciphron lib. 1. epist. 27. Ὁ μὲν τις λαβὼν ἑξακάθαιρος τὰ ἐνιζάνοντα καὶ βρωμάτων τοῖς ὀδῶσιν ἐνώδη. Lucianus in Timone p. 101. ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καλαδεδυκότων, μόγις ἐν τῇ κισσῷ κεραισθῆναι. Multus in hac locutione Nonnus. Ita in Paraphr. Joann. 19: 73.

Τῶτον ἐλὼν σάυρωσον ἐλεγχίστη τινὶ πέτμῳ.

Ita v. 95, 123, 132. &c. Coluthus de Rapt. Hel. v. 105.

Καὶ τις ὄρεσσανύλοισι δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
Ἐκρεμᾶς ἠώρητο.

Theocritus Idyll. 1. 1.

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ αἱ πίτυς αἰπότε τήνη
Ἀ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται.

Quae pulchre inlustravit Dan. Heinsius in Lect. Theocr. cap. 2. p. 295. ubi ex Latinis Apulejum id non infelicitèr imitatum observat.

28. Ναίων. Non hoc tantum sed v. 17, 30, 31, 48, 99, 133, 211, 236, 242, 243, si standum Grammaticis, inperitiae in Poësi incredibilis specimen dedit Musaeus. Ausus enim in exitu versus participium conlocare, quod severe damnat Servius ad Virgilium Aeneid. lib. 3. v. 300. ET LITORA LINQUENS] Notandum sane, finitum esse verbum participio: quod raro apud Latinos est, apud Graecos

vitiosissimum. Nihil autem vidi magis; nam quod optimi Graeciae vates, a quibus scribendi exemplum minoribus petendum, mille locis usurparunt, idne vitiosum dicendum? Vel unus enim Homerus in Iliade A. hujus compositionis exempla plurima subpeditat. Ita v. 9.

Ἀτρεΐς ἢ Διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολαΐεις.

v. 31.

Ἴσον ἱπποχομένην, ἢ ἱμὸν λέχος ἀντιόωσαν.

v. 46.

Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' εἴσοι ἐπ' ὤμων χωμένοιοι.

Confer, si tanti tibi videbitur, v. 51, 168, 299, 351, 356, 360, 391, 413, 414, 434, 501, 507, 546, 592, 598. Hesiodum in Θεογ. 226, 227, 684, 685. aliisque locis plurimis. In Orpheo, Nonno, omnibus denique Poëtis talia singulis fere paginis occurrunt. Nec minus obvia apud Latinos. ex. gr. Ovidium Amor. 2. Eleg. 2.

Vidi ego compedibus lixentia crura gerentem.

Eadem Elegia:

Viderit ipse licet; credet tamen ipse neganti.

Eleg. 9.

Si tamen exaudis pulchra cum matre rogantem.

Sed censorem hunc jam retudit post alios Elegantissimus Broekhusius ad Propert. lib. 3. El. 4. v. 46.

Dicere non norunt, quid ferat hora sequens.

Ubi aegre se, ut credat haec a manu doctissimi grammatici & in lectione Poëtarum tritissimi profecta esse, adduci fatetur. Sed ego, si in Codicibus bonae notae & satis antiquis reperiantur, non abjudicare ipsi ausim. Quis nescit perpetuum
mo-

morem Grammaticorum in optimis Scriptoribus, modo ipsis displicerent, obvia quaeque damnantium, siue ritus siue locutiones & compositionem spectes? Quicquamne notius quam taurum Jovi mactari? Et tamen idem Servius non nisi juvenum ipsi immolatum nobis persuadere conatur ad Æneid. lib. 3. v. 21. lib. 4. v. 221. & nescio quod ex neglecto ritu hoc, prodigium arcessit. idem inculcat ad lib. 3. 279. *Piaculum enim commissum fuerat tauro in Thracia immolato, ut diximus supra; & licet multa fuissent secuta sacrificia: intelligebatur tamen adhuc numen iratum non desinentibus malis.* Sed consuli velim Ampl. Cuperum Apoth. Hom. pag. 74. & Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. ubi disces quid placitis hisce tribuendum. Non dissimilem errorem ab Horatii Interpretibus commissum infra refutabimus. *Algam* non solum esse marinam herbam nec *uluam* palustrem contra eundem adserere debuit Cel. Marklandus ad Stat. lib. 5 Sylv. v. 283. Duo epitheta uni voci adtribui idem damnat aequae infelicitate, ut videbimus ad v. 133. Non mitiorem censuram strinxit in Virgilium quod *Dorica castra* scripserat, malam dicens compositionem ab ea syllaba incipere, qua superius finitus sermo: quam ipse Broekhusius jam ad Tibull. 1. 1. 3. re-tudit. Neque in Grammatico hoc adeo mirum, cum Eruditissimis nostrae aetatis viris similia haud raro exciderint. Quis non miretur illud Britanniae nobilissimum sidus Rich. Bentlejum ad Horat. Carm. lib. 1. Od. 34. secure pronunciare in verbis Virgilii Æneid. 4. 265.

*Haud aliter terras inter coelumque volabat
Litum arenosum Libyae ventosque secabat.*

Sonum audiri auribus ingratisimum, & hinc cavil-

villatum praeterea alia nonnulla aequae infelicitate pro volabat reponere legebat? Sed de hoc paulo post agendi locus erit.

CAPUT III.

Αἷμα vel *αἷμα γενέθλης* pro genere. *Αἷμα κομίζων* ex regione aliquis dicitur ubi natus. Emendatus Nonnus. *Αἷμα* sanguis, pro filio. *Αἷμα κομίζων* a parentibus dicitur filius. Occurrit & de insula. Achilles Tatiuss tentatus. *Ἐστὶ δ' ἂν ἰσσοῖς* vel *Ἐστὶ τ. ν.* initio versuum frequens. Probata emendatio Jansii in Veteri Poeta apud Diodorum Siculum, & Vallini in Boëthio. Dictiones eodem modo desinentes in exitu versuum invicem se sequentium, recte poni contra Bentleium, & Persium forte, probatur ex Latinis & Graecis Poëtis. Virgilii lectio adserta. *γάμων ἀδίδαχθε*. Heinssii emendatio in Theocrito probata. Veneris, Vestae, Palladis, Leucippidum, & Hecates antistitae virgines erant. Nuptiae Sacerdotibus vetitae. Pueri & puellae sacra perficiebant, quia Diis accepta aetas. Acron emendatus. Sacerdotes prostrata pudicitia puniebantur. Nuptiae tamen a sacerdotio omnes non arcebant. Medea, forte & Hero virginitatem ad tempus servare tenebantur.

30. Δ ιοτρεφὲς αἷμα λαχῆσα. αἷμα sanguis, pro genere, unde quis ortum ducit, usitatissimum. Nonnus Dionys. lib. x. p. 280. l. 27.

Βυκεργίων Σατύρων μινυώζον αἷμα κομίζεις.

& l. 31.

Γινώσκω τεὸν αἷμα.

Theocritus Idyll. 22: 164. &c. Pro eo saepissime αἷμα γενέθλης Nonnus dixit ex. gr. lib. 3. p. 98. l. 6.

Νύμφα φίλη τί με τόσσον αἰσέσαι αἷμα γενέθλης.
p. 106.

p. 106. l. 7.

Εἰ λάχῃς ἐκ Αἰβύης Πηιδῆϊον αἷμα γενέθλης.

Ita lib. xi. p. 302. l. 32. aliisque locis plurimis.
lib. 37. p. 938. l. 7. vocat

Βαλίων Ζεφυρήδος αἷμα γενέθλης

Ἄρσενά κ' υἱὸν ἱππὸν ὁδοιπόρον ἄβροχον ἄλμης.

Orpheus Argon. v. 252. aliique Scriptores saepissime.
Dicitur quoque aliquis, αἷμα κομίζειν e regione ubi
natus. Nonnus lib. 4. p. 116. l. 8.

Ἀτρεΐς Δαρνείης δὲ πατρίδος αἷμα κομίζει.

lib. 37. p. 926. l. 14.

Εἰ πέδον Αἰονίης, ἣ Φωκίδος αἷμα κομίζει.

Si solum Aoniae aut Phocidis sanguinem fert.

Emenda Εἰ πέδον Αἰονίης κ. τ. λ. Vulgata lectio ine-
pta est. Conf. lib. 47. p. 1222. l. 16. Ἄμα quoque
dicitur filius alicujus. Nonnus lib. 5. p. 152. l. 16,
de Aristaeo:

Ἄμα τοφῷ Φοίβοιο κ' ἐνπαλάμοιο Κυρήνης.

Lib. 47. p. 1242. l. 22.

Ζηνὸς γνήσιον αἷμα.

Horatius Carm. 3. 27. v. 63.

Nisi herile mavis

Carpere pensum,

Regius sanguis.

Recte Scholiastes MS. *Regia proles*. Filius etiam
αἷμα κομίζειν a patre vel matre dicitur. Apud Non-
num lib. 16. p. 448. l. 10. Nicaea ad Bacchum,

Οὐδέ μοι σέο λίκτεται, κ' εἰ Διὸς αἷμα κομίζης.

Lib. 26. p. 678. l. 7.

Οὐρανὸν γὰρ
 θυγατέρος Φαέθοντος ἱεροφλέγους εἰς πάππυ,
 ἄμμα φέρεις.

Verba sunt Minervae ad Deriadem filium Hydaspis & Astridis Solis filiae, ut patet ex p. 696. l. 30.

Ὁν διερχὴ φιλότῃ πατὴρ ἔσπειρεν Ἰθάσπης,
 Ἄρεϊδος εὐφρόνης ὀμιλήσας ὑμεναίου,
 Κέρης ἡελίοιο.

Confer lib. 42. p. 1100. l. 12, 16. lib. 46. p. 1182. l. 6, 14. &c. Mira vero est admodum locutio, quae occurrit in oraculo, quod reperitur apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτάνυμον ἄμμα λαχῦσα.
Est ortum ducens plantae a cognomine terra.

Quem locum in mendo cubare dudum deprehendi, nec tamen quomodo restituendus divinare potui. Interea, donec molliorem medicinam alter adferat, audaci, quod fateor, conjectura repono

Εἰς ἣ τις νῆσος φυτάνυμον ἄμμα λαχῦσα.

Quam phrasin in talibus initio versuum usitatissimam norunt vel mediocriter Graece docti. ita ex. gr. Homerus Odyss. Δ. in fine.

Εἰς ἣ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρήεσσα.

Vetus Poëta apud Diodor. Siculum lib. 3. cap. 66.

Εἰς δὲ τῆς Νῆσος ὑπάτων ὄρος, αἰθέριον ὕλην
 Τηλεφονίης, ἀνὰ δὲ Αἰγύπτου ῥοαίαν.

Ita legit Cel. Jensus Lect. Lucian. p. 184. ex lib. 4. & Scholiaste Apollonii Rhodii, Vulgo Ε. δ. πικ. Νη
 ἄβα-

ἄραρον, quorum illud; cum construendum sit. cum
ἄραρ minime ferri potest. Hesiodus in Fragmento
ex Scholiaste Sophoclis:

Ἐστὶ τις ἑλπίς πολλῶν καὶ ἰσχυρῶν.

Ipsē Achilles Patius lib. 4. p. 249. Εἰς ὃ νῆσον
τις καλύβας ἔχουσιν. Nec raro Viri Eruditi labo-
ranti carmini opem tulerunt transpositis vocibus.
Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. Metr. i. v. 8.

*Suique magnum monstrat ostentum, si quis
Pisatun una sitis ac felix bora.*

Ita egregie ex conjectura restituit Vallinus, cum
in reliquis omnibus editis & MSS. fere perperam
legitur *Magnumque suis*; nisi quod in Lipsiensi E-
ditione metro salvo *Magnum quoque suis*, sed mi-
nus eleganter. Longius abit Barthius Advers. lib.
12. cap. 13. conatu parum prospero ita verba
transponens:

Dignumque risu monstrat &c.

Atque ita saepe alii simile quid tentarunt. Si quis
malit minore mutatione Εστὶ τις νῆσος, ejecto ὃ,
sententiam defendere poterit iis, quae diximus ad
v. 224. pag. 74. Neque hoc displicet. An prae-
terea hic legendum φησὶν ἄραρον videbimus ad
v. 138. Satis enim diu jam exspatiati sumus.
Ibid. Δαχῦσα. Versu sequenti occurrit

Κύπεδος ἦν ἱέρα, γάμων δ' αἰδοῦτος ἔρα.

Ut adeo observare hic liceat modulationem quan-
dam, quam pariunt ultimae horum versuum di-
ctiones eodem modo desinentes. Acerbe more suo
Neronem ob hoc vitium carminis notavit Persius
Sat. i. v. 92.

See

*Sed numeris decor est, & junctura nitida vocum.
Clandere sic versum didici, Berenychius Authis
Et qui caeruleum dirimebat Nerea Delphin.*

Sed observat Vir Eruditiss. If. Casaubonus in Commentario ad h. l. eo tantum nomine carpi Postam, quod figuras has nimis frequentarit. Si enim in totum talia proscripserit Poëta, ne optimos quidem vates posse absolvi. Ego an Persio haec mens fuerit non ausim adfirmare. Certe nuper Persio non inferior Cel. Bentlejus talia confidenter proscripsit, ut vidimus Cap. praecedenti. At quo jure vatuum principem Virgilium sollicitaverit vir Eruditus ex sequentibus locis parebit. Aeneid. lib. 1. v. 319.

*Venatrix, dederatque comam diffundere ventis
Nuda genu, nodoque sinus collecta fluentis.*

Ita casus quartos scribi in vetustissimis membranis testatur Heinsius in praefatione. v. 625.

*Ipse hostis Teucros insigni laude ferebat,
Seque ortum antiqua Teucrorum ab stirpe velabat.*

Lib. 2. v. 124.

*Et mihi jam multi crudeli caneant
Artificis scelus, & taciti penetra videant.*

v. 455.

*Saepius Andromache ferre incomitata solebat
Ad foceros, & avo puerum Astyanacta traherat.*

Lib. 4. v. 134.

*Haec tum multiplici populos sermone replebat
Gaudens, & pariter facta atque infecta canebat.*

v. 331.

Di-

*Diserat: ille fœdis molitibus instans tenebat
Lamina, & obnixus curam sub corde premebat.*

Lib. 5. v. 385.

*Cuncti simul ore fremebant
Dardanidae, reddique viro promissa jubebant.*

Lib. 6. v. 844.

*Scipiadas cladem Libyæ, parvoque potentem
Fabricium: vel te sulco Serrane ferentem.*

Lib. 8. v. 646.

*Nec non Tarquinium cœctum Porfenna jubebat
Accipere, ingentique urbem obsidione premebat
Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant.*

Ovidius Metam. lib. 7. v. 57.

*Notitiamque loci melioris, & oppida, quorum
Hic quoque fama viget, cultusque artesque virorum.*

Horatius Carm. 4. xi. v. 31.

*age jam meorum
Finis amorum.*

Paullianus ad Ausonium:

*Qui corda falsis atque vanis imbuunt
Tantumque linguas instruunt.*

Rosweytha v. 426. p. 719.

*Moribus & facie similem matri venerandæ
In quas per certe soboles mox stirpis amandæ.*

Atque hoc non minus usitatum apud Graecos
Poetas. Tryphiodorus de Excidio Ilii. v. 462.

*Καὶ ἡ Τυδείδης μνηστὴρ Αἰγιάλειος.
Ὀνόμα δ' ἐποίησεν Ὀδυσσεύς Πηνελόπειος,
Ἀντίκλος δ' ὅτε κέντρον ἰδέξατο Λαοδάμειος.*

Hesiodus in Eργois v. 1.

14 ANIMADVERSION. AD

Μῦσαι Πιεσθευ αἰδέσθαι κλέϊσας
 Αὐτὰ δὲ, ἐνέπετε σφέτερον πάτερ ὕμνευσαι.

In Theogonia v. 92.

Αἰδοῖ μελιχλίη· μετὰ δὲ πρὶν αὐγομένοισιν,
 Οἷα τοὶ Μυτᾶν ἱερὴ ὅσος ἀνθρώπων.

Confer v. 185, 186. 226, 227. 228, 229. 249, 250.
 256, 257. 289, 290. 321, 322. 351, 352. 684, 685.
 807, 808. 958, 959. Nec abstinuit magnus Ho-
 merus ex. gr. Iliad. Σ. 46.

Νημέτης τε, καὶ ἈΨεύδης, καὶ Καλλιόπεια·
 Ἐνθα δὲ ἦν Κλυμένη, Γόρυς τε, καὶ Γάνυσα.

Iliad. Σ. 10, 11. A. 413.

Τὸν δ' ἡμάρβει' ἵππῃσι θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 ὦμοι τέκνον ἱμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τέλεια;

Iliad. B. 87.

Ἡμεῖς ἴθνησιν αἶσι μελισσᾶν ἀδινάων.
 Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἶσι πόντον εὐχομενάων.

Quem locum auctor Vitae ipsius p. 301. (ubi mi-
 nus recte legitur Ἡμεῖς) adducit, & proprio nomi-
 ne Ὀμοιοπύκτων vocari docet: Ὅταν δὲ εἰς ὀνόματα
 ὁμοίως κινόμενα λήγῃσιν αἱ περιόδοι ἢ τὰ καὶ αὐτὰ,
 καὶ ταῦτα εἰς πτώσεις ὁμοίας, ὁμοιοπύκτων τὸν ἵδιον ὀνο-
 μάζεται. Et talia carmini ingentem elegantiam &
 venustatem conciliare existimat, secus ac Cel.
 Bentlejus, hic minime audiendus, cujus emen-
 dationem etiam refutasse Virum Eruditiss. Rich.
 Johnson in Aristarcho Anti-Bentlejano didici ex
 Biblioth. Anglic. T. I. P. II. p. 291, & seqq. Sed
 ipsum librum videre non licuit.

31. Γάμων δ' ἀδίδακτος. nuptiarum expertus. Ita
 Nonnus Dionys. lib. 33. p. 840. l. 221.

Αἶκε

ἡ δὲ θάμνη ἀδιδάκτος ἀνυμφεύται ὁ μετὰ αὐτὴν.

Sic & lib. 29. p. 760. l. 15. πόθεν ἀδιδάκτος Ἀθήνη
γενήθη, & γάμον α. l. lib. 2. p. 52. l. 30. Con-
fer If. Casaubonum Lect. Theocr. cap. xi. p. 282.
l. 5. ubi confert Idyll. 27. 49.

Μάλα τὰ πρώτισα ταῖς χροῖοντα διδάσκει.

See corruptissimum locum feliciter sanavit Dobe-
Hemst. cap. 25. legens χροῖοντα πᾶσι. An ca-
men non distinctio personarum v. sequentia Ca-
saubono mutata ex loco Nonni Dionys. lib. 42. p.
1082. B. 5. retinenda sit dubito. Ibid. Hieronem Veneris sacerdotem γάμον ἀδιδά-
κτον hic memorari non adeo mirum; cum omnes
fere Sacerdotes Virginitatem servare debebant.
De Vestae sacerdotibus, quae hinc sanctas & ac-
fide dicuntur, notante Bröckhusio ad Tibull. l. 3.
14. res nota. De Palladis idem testatur Callima-
chus Hymn. in Lavacr. Pall. v. 35.

ἡ δὲ θάμνη ἀδιδάκτος ἀνυμφεύται ὁ μετὰ αὐτὴν.
Πᾶσι τὰς πρώτισα ταῖς χροῖοντα διδάσκει.

Ad quem locum, quemadmodum & ad Hymn.
in Apoll. v. 110. plurima congeffit Vir longe E-
ruditiss. Ez. Spänhemius. Tales Leucippides Phoe-
bes & Hilairae sacerdotes. Pausanias in Laconi-
cis: Πηλοῖον δ', Ἰλαίρας, & Φοίβης, ἑστὶν ἱερὸν. ὁ
ποιήσας τὰ ἱερὰ τὰ Κύπερα, συγατίεσσι αὐτὰς Ἀπόλ-
λωνος φησὶν εἶναι. Κόρεσσι δ' ἱερῶνται εἴφικα παρ' ἡμῖν, κα-
τὰ ταῦτα ταῖς θιαῖς, & αὐτὰς Λευκίπιδας. Talis So-
lis antistita apud Persas. Justin. lib. 10. 2. §. 3.
Solis eam (Aspasiam) sacerdotio praefecit, quo per-
petua illi ab omnibus vixis pudicitia imperabatur. Vid.
Berneggerus. Talis Hecatae Sacerdos Medea. Va-
lerius Flaccus lib. 6. v. 450.

Er-

141 ANIMADVERSION. AD

Μῦθον Πτελέθον αἰδέσθαι κλέψας
 Αἰὺτα δὲ, ἐνέπειτα σφίτερον πατέρ' ὑμνεύσας,

In Theogonia v. 92.

Αἰδοῖ μολιχίῃ μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν.
 Οἷα τοι Μυσαίων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν

Confer v. 185, 186. 226, 227. 228, 229. 249, 250.
 256, 257. 289, 290. 321, 322. 351, 352. 684, 685.
 807, 808. 958, 959. Nec abstinuit magnus Ho-
 merus ex. gr. Iliad. Σ. 46.

Νημέτης τε, καὶ ἈΨύδης, καὶ Καλλιάνασα.
 Ἐνθα δὲ ἦν Κλυμένη, Γάνυμερς τε, καὶ Γάνυσα.

Iliad. ε. 10, 11. A. 413.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἵππῃτα θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα.
 ὦ μοι τέκνον ἴμον, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τέλβρα;

Iliad. B. 87.

Ἡΐτε ἴθιγα εἴσι μελισσάων ἀδινάων.
 Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ πόνυ δέχομενάων.

Quem locum auctor Vitae ipsius p. 301. (ubi mi-
 nus recte legitur Ἡΐτε.) adducit, & proprio nomi-
 ne Ὀμοϊόπτωτον vocari docet: Ὅταν δὲ εἰς ὀνόματα
 ὁμοίως κληνόμενα λήγῃσιν αἱ περιόδοι ἢ τὰ κῶλα, καὶ
 ταῦτα εἰς πτώσεως ὁμοίας, ὁμοϊόπτωτον τὸν ἴδιον ὀνο-
 μάζεται. Et talia carmini ingentem elegantiam &
 venustatem conciliare existimat, secus ac Cel.
 Bentlejus, hic minime audiendus, cujus emen-
 dationem etiam refutasse Virum Eruditiss. Rich.
 Johnson in Aristarcho Anti-Bentlejano didici ex
 Biblioth. Anglic. T. I. P. II. p. 291, & seqq. Sed
 ipsum librum videre non licuit.

31. Γάμων δ' ἀδίδακτος. nuptiarum expertus. Ita
 Nonnus Dionys. lib. 33. p. 840. l. 221.

Αἴθε

ἡ δὲ θάνη ἀδιδάκτος ἀνυμφεύτων ὑμεταίων.

Sic & lib. 29. p. 760. l. 15. πόθων ἀδιδάκτος Ἀθήνη
 occurrat, & γάμων α. A. lib. 2. p. 52. l. 30. Con-
 fer Il. Casaubonum Lect. Theocr. cap. 21. p. 28d.
 l. 5. ubi confert Idyll. 27: 49.

Μάλα τεὰ πρῶτισα τάδε χροῶντα διδάξω.

Sed corruptissimum locum feliciter sanavit Doss.
 Hemstius cap. 25. legens χροῶντα πιαξά. An ta-
 men non distinctio personarum v. sequenti a Ca-
 saubonio mutata ex loco Nonni Dionys. lib. 42. p.
 1082. l. 5. retinenda sit dubito.
 Ibid. Heronem Veneris sacerdotem γάμων ἀδιδά-
 κτος hic memorari non adeo mirum, cum omnes
 fere Sacerdotes virginitatem servare debebant.
 De Vestae sacerdotibus, quae hinc *sanctae & ca-
 stae* dicuntur, notante Brœckhusio ad Tibull. i. 5.
 14. res nota. De Palladis idem testatur Callima-
 chus Hymn. in Lavacr. Pall. v. 33.

Ἐξ ἡ Αἰθναία, ἡ δὲ τοι καταθύμιος ἴα,
 Περθευικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκισοειδῶν.

Ad quem locum, quemadmodum & ad Hymn.
 in Apoll. v. 110. plurima congeffit Vir longe E-
 ruditiss. Ez. Spanhemius. Tales Leucippides Phoe-
 bes & Hilairae sacerdotes. Pausanias in Laconi-
 cis: Πλησίον δ', Ἰλαίρας, ἣ Φοίβης, ἔστιν ἱερὸν. ὃ
 ποιήσας τὰ ἱππὶ τὰ Κύπελα, θυγατέρας αὐτὰς Ἀπὸλ-
 λωνος φησὶν εἶναι. Κόρη δ' ἱερῶνται εΦικε παρθένῃ, κα-
 τὰ ταῦτα ταῖς θιαῖς, ἣ αὐτὰς Λευκίπιδες. Talis So-
 lis antistita apud Persas. Justin. lib. 10. 2. §. 3.
*Solis eam (Aspasiam) sacerdotio praefecit, quo per-
 petua illi ab omnibus vixis pudicitia imperabatur.* Vid.
 Berneggerus. Talis Hecatae Sacerdos Medea. Va-
 lerius Flaccus lib. 6. v. 450.

Er-

*Erga opibus magicis & virginitate tremendam
Juno duci sociam conjungere quaerit Achivo.*

Vid. & lib. 8. v. 282. Hanc enim Sacerdotem
fuisse patet ex lib. 5. v. 239.

*Praeterea infernae quae nunc sacrata Dianae
Fort castos Medea choros.*

Et Orpheo Argon. v. 903. Idque de aliis multis
referant scriptores. Vid. Achill. Tatius lib. 8. p.
481. nec non Elegantissimus Broekhusius ad Tibull.
2. 5. v. 64. Neque viris nuptias contrahere lice-
bat, saltem Diis invitis, ut patet ex Hygino fab.
139. Laocoön Acontis filius, Anchisae frater, Apollinis
sacerdos, contra voluntatem Apollinis cum uxorem duxit-
set, atque liberos procreasset, sorte ductus, ut sacrum
faceret Neptuno ad litus: Apollo occasione data, a Tenedo
per fluctus maris dracones misit duos, qui filios ejus An-
tiphanem & Thymbraeum necarent. Quamvis Servius
ad Virgil. Aeneid. 2. 201. referat id ideo factum,
quia piaculum commiserat ante simulacrum numinis
cum Antiope sua uxore coeundo. Hinc pueri & puel-
lae in sacris Deorum perficiendis adhibebantur,
quia aetas innocentior ipsis accepta & grata. Ta-
les erant Bassianus & Alexianus Maesae filii Solis
Sacerdotes, de quibus Herodianus lib. 5. cap. 3.
§. 4. ο μὲν Βασσιανὸς καὶ Ἰννὸς μεγάλῃς τιμαρτίῃς καὶ δόξῃ,
ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς, δεινὰ τε ἔργα ἐπιβιβασμένος. Ἰστορεῖται δὲ ὅτι
τοὶ οὗτοι ἦσαν ἱερεῖς. Horatius lib. 2. ep. 1. v. 132.

*Cassus cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces.*

Ubi Porphyrius ad v. 125. notat: Antiquitus enim
pueris & puellis praecipiebatur cantare carmen, ut aetas
innocentior Deos placaret. ita Carm. lib. 2. 12. v. 17.
ubi vid. Acro. ut & ad lib. 4. 1. 25. nec non 1.
Od. 21. v. 1.

Dia-

*Dianam tenerae dicite virgines
Intonsum pueri dicite Cynbium.*

Ubi notat: Augustus ludos seculares instituit, quibus hymni Apollini Dianaeque dicebantur a nobilibus, quas pueri Apollini, Dianae virgines canebant. Ita vulgo circumfertur locus corruptissime. Emenda ex MS. a nobilibus: pueri Apollini, Dianae v. c. Quod eleganti brevitate se commendat. Non tamen displiceret quos pro quas, quod typorum forte facinus. Auctiora vero haec exhibet Cruquii Commentator a n. pueris puellisque: a pueris quidem Apollini, a puellis vero & virginibus Dianae. Quam lectionem si fideliter ex MSS. exhibuit Cruquius, non spernerem. Consule praeterea Ampl. Cuperum Apoth. Homer. pag. 69. ubi marmor inlustrat, in quo pueri forma μῦθος sacrificio adstat. Si veto forte accideret, ut quaedam virginitatem minus sancte servarent, gravi poena ut plurimum adficiebantur. Vestales mortem mansisse nemo nescit. Jo Junonis Argivae sacerdotio praefecta gravidata cum esset, a civibus in vincula fuit coniecta, ut tradit Palaephatus cap. 43. Laocoontis poenam refert Hyginus l. c. Nec tamen sacerdotes, si nuptias iniverant, plane excludebantur, ut ex Homero &c. docuit Potterus Archaeol. Graec. lib. 2. 3. p. 216. Quin nonnullae antistitae virginitatem tantum ad tempus, nubilem forte aetatem, servabant. Talis erat Medea praeter Jasonem jam Stiro desponsa, ut refert Valerius Flaccus lib. 8. v. 300.

*Stirus prospectat ab unda
Conjugio atque iterum sponsae flammatus amore.*

& v. 337.

*Transferat ergo meas in quae volet oppida dotes
Colchis, & Aemonius nobis succedat adulter.*

Neque hoc alias inusitatum fuisse docuit Spanhe-
mius

mius l. c. Quid si talis quoque fuit Hero? Mirum certe, ni amatori objecerit aliquando virgo sibi perpetuam a viris abstinendam colendam, cum nunc tantum parentum locupletum iram v. 125, 180. & seqq. Fateor tamen v. 126. occurrere

Κυπριδος ἔ σοι ἔειπε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Sed quis nescit tangere virginem nedum sacerdotem sine parentum consensu nuptiis non legitimis inhonestum minusque licitum esse? quid si puella hoc tantum caussata? Quid? nonne aequum a Dea veniam petere? nonne nefas in templo Veneris haec sacra peragere? Sed & incredibile juvenes tantis votis exoptasse nuptias Heronis, si ipsas adire viro negatum, nam quae occurrunt v. 82.

Εἰ δέ μοι ἔκ ἐπέοικε τὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
τοῖν μοι, Κυβέρεια, νέν παρῆκοιτιν ὀπάσσεις.

Non incommode ad Veneris consensum referri possent.

C A P U T I V.

Difficillimus Musaei locus varie explicatus. Πρωτόναι majores, non parentes. ἱέρεια δὲν πρῶτοναι. Sacerdotia certis familiis adligata. Trajectiones verborum. Lectio vulgata in Vulgato interprete defensa. Pauli locus explicatus. Πύργος δὲν πρῶτοναι turris avita. Ab ovilibus aurae aliaque. Minucius Felix vindicatus, aliaque. Distinctio grammaticorum in vocibus ἄλλος ἔ ἵπερος neglecta. Antiqua lectio Aeliani probata. Caeteris praestantes Diis comparabantur; formosae puellae Veneri; juvenes Baccho. Bacchus pulcher non obesus. Venatrices Dianae adsimilabant. Multis etiam simul Diis comparabant, aliquando ἔ praeferebant. Dii Reges, Deae Reginae, ἔ vicissim vocabantur. Musaei locus explicatus.

32. Πύργον δὲν πρῶτοναι. ita editio Basileensis
Cum aliis multis exhibet, addita interpre-

pretatione *Turrin a parentibus*. Cel. Berglerus mavult ἀπο μεγάλων, vertens *semota a parentibus*. quem secuti viri Docti Kromajerus & Röverus. Inter difficillimos Musaei locos merito hic referri debet; me certe quamvis diutissime exercuerit non expedio. Vulgatam in novissimis editionibus versionem ferri non posse, quia μεγάλοι, nunquam, quod scio, parentes, sed majores denotat abunde liquet. Aliud igitur quaerendum. Quibusdam forte videbuntur jungenda Κύπριδος ἦν ἱέρεια ἀπὸ μεγάλων. Ita δὲ μεγάλων in eadem re occurrit apud Sponium in Miscell. pag. 335. τῶ πρώτῃ τῇ πολέως Ἀρχιερέως Μ. Αὐρ. Φαύστῃ ἐκ μεγάλων. Primi civitatis M. Aurelii Fausti Pontificis a majoribus. cum quo loco omnino conferendus iste apud Philostr. de Sophist. lib. 1. p. 515. Ἀρχιερεὺς μὲν γὰρ ἐγένετο τῇ Ἀσίᾳ αὐτὸς τε καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν, πάντες ἐκ πατρὸς πάντες. Pontifex quidam Asiae factus est, ipse nempe & majores ejus filius a patre omnes. De sacerdotiis autem intra certas familias, easque maxime conspicuas, manentibus consuli meretur Vir Eruditissimus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 35. l. c. capite praecedenti. Tale fuit Veneris sacerdotium in insula Cypro, quod consecuti posterii Cinyrae & Thamyrae, sed postea sola Cinyrae familia, de qua vid. Diligentiss. Meursius in Cypro lib. 1. cap. 17. Justinus lib. 18. cap. 5. Primus illis appulsus terrae Cypris insula fuit: ubi sacerdos Jovis cum conjuge & liberis, deorum monitu, comitem se Elissae sociumque fortunae praebuit, pactus sibi posterisque perpetuum honorem sacerdotii. Id si verum, sententia nostra de Herone ad nubilem forte aetatem, saltem non perpetuam virginitatem fervante non parum firmatur. Sed vereor ut talis verborum trajectio eruditus se probare queat, quamvis miras aliquando observent Docti, quem-

admodum Cel. Knatchbull in N. T. ex. gr. in Act. Apost. 13: 17. 1 Petr. 1. 1. 3: 20. &c. & in epist. Pauli ad Roman. cap. 9: 10. Viri Eruditi: ἡ μὲν δὲ ἀδελφὴ Ρεβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτης Ἰσαὰκ, Ἰσαὰκ δὲ πατὴρ ἡμῶν. haec enim verba Cel. Havercampus ad Tertull. Apol. 16: p. 179. ipsumque secutus vir longe Eruditissimus Jo. Alberti ad h. l. ita construunt: Ρεβέκκα Ἰσαὰκ δὲ πατὴρ ἡμῶν ἐξ ἑνὸς κοίτης Ἰσαὰκ. *Rebecca, uxor patris nostri Isaaci, ex una congressione prolem, quam suscepisset.* Favet Hammondus, forte & Interpres Vulgatus, vertens: *sed & Rebecca, ex uno concubitu habens, Isaac, patris nostri.* Ut opus forte vix sit emendatione Viri summi, qui in Vulgato tentabat reponere *concubitum*, ut in Glossis vox illa explicatur cum nimis illa emendatio abeat a vulgata lectione, nam & praeterea legendum, ut syntaxis recte cohaereat *ex uno---Isaac patre nostro.* Quid enim, quaeso, alias significaret *ex uno?* *concubitum* autem veritit Vulgatus usus Codice a nostris diverso, in quo legebatur ἐξ ἑνὸς κοίτης, cui conjecturae favet vox κοίτης, quemadmodum reperiri in MS. testis est Elegantiss. Raphaelius in Adnot. ad h. l. ex Herodoto, quam lectionem tamen hodiernae non praeferrem, quippe cum κοίτης de *semine* recte dici pluribus ostendit Cel. Knatchbull. Ceterum hanc explicationem loco nostro admodum faventem primo intuitu lubens amplectebam, sed mox difficultate aliqua premi animadverti. Neque enim video, quomodo verba ἐξ ἑνὸς denotare possint *ex una congressione*, vel cujus vocabuli ellipsis statuenda; non certe κοίτης, tum enim scribendum fuerat ἐν μήτρῃ; aliud autem vocabulum in N. T. non est obvium, ut adeo confugiendum sit ad κοίτης, cum λέχος Poëticum est. Sed si jam omnia haec prono alveo fluerent, nondum video cur nos po-

niteat

niteat naturalis verborum constructionis, quae est: *Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοῖτην ἔχουσα Ἰσαὰκ κ. τ. λ.* *Rebecca ex uno Isaaco gravida geminos peperit*, qui tamen dissimillimam sortem experti. Nihil hic in constructione vel sensu intricatum. Haec in chartam conjecta cum jam jam praelo mandanda essent subit animum cogitatio consulendi Cel. Wolfii Curas Philologicas in h. l. quem laus quidem sed tamen eadem ratione locum hunc explicuisse, in quibusdam mire conspirasse deprehendo, quod monuisse e re mea puto. Locum tamen Vulgati Interpretis in mendo errare neque ullum praesidium esse in lectione *κοῖτης* nondum persuadeor, quod corruptum ex *καῖτη*, vel genitivus singularis videtur, multo minus *κοῖτον* Graecis esse tantum *sonnum*, cum contrarium doceat vel unus Herodotus lib. i. cap. 9. *μετὰ δ' ἐμὲ ἰσθλόντα, παρὶς αὖ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοῖτον*, *Ubi fuero ingressus, aderit & uxor mea in cubiculum*, ita edidit Cel. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo pro *κοῖτῃν*, vel *κοῖτην* quod metur Th. Gale p. 759. cum enim *ἰονή*, *λέκτρα*, *κοῖτη* &c. *cubile* significantia vocabula pro *concubitu* ponuntur, quidni & hoc recte adhiberetur? Erepto igitur nobis hoc loco alia quoque interpretatio verborum *Πόρον δὲ πειγόνων* quaerenda, quae, donec meliora doceamur, quemadmodum ante annum in prima hujus Carminis lectione succurrebat, vertemus *Turrim avitam*, i. e. quae a majoribus haereditate ad ipsam vel parentes devenerat, quemadmodum & Eruditiss. Whitfordus, quod non nisi sero vidi, cepit docente ipsius interpretatione:

Turrim

Fluctibus aequoreis vicina colebat avitam.

Sic fere eleganter apud Theocritum Idyll. 16: 33. fossor dicitur:

Δαίτην ὅτι πατέρων πύλιν ἀκτῆρας κλαίον.

Statius Theb. lib. X. 46.

Balatusque tremens, pinquesque ab ovilibus aurae.

i. e. *aurae oviliam*. Lucretius *fulgor ab auro*, Virgilius *dulcesque a fontibus undae* i. e. fontium vel fontanae, ut jam monuerunt Lexicographi. Pro eo Cicero in Fragmento:

*Extremusque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur esse Polus.*

Videndus vir summus Hugo Grotius pag. 72. Id non intellectum fraudi fuit Interpretibus Minucii Felicis cap. 7. *Specula de libris memorias*, jam eos deprehendens initiasse ritus omnium religionum. ubi inepte Davisius legit: *specula de libris memoria jam eos* &c. merito reprehensus a Wopkensio Obs. Miscell. Vol. x. p. 19. qui tamen non felicius ipse conjectat *de his rebus*, vel hoc *de libris* ortum ex voce, quae praecedente versu exstat, *delubris*. Quicquid vero de hoc Musaei loco statuendum aliis videatur, interpretationi Whitfordi tantisper locus dandus videtur, donec difficultatibus, quas obmovimus, sublatis certiora alii adferant, quando haec nostra in spongiam incumbere non gravate passi certiora docentibus dignas habebimus gratias. Si probari posset idoneis exemplis *πατρὸν* parentes denotare, revera omnium maxime id. adrideret, cum & eo nos ducere videatur Nonnus Dionys. lib. 3. p. 104. l. 15. loco, qui conferatur, non indigno:

Μάρτυς ἔγω· πατέρων γὰρ ὑπόπρεθι δώματα ναίω·
Οὐ Στερόπην, ἢ Μαῖαν ὁμοσέλον, ἔδ' ἔ Κελαινὴ
Σύγγονον ἐγγὺς ἔχουσα σπείσιον·

ΝΙΩ

Nisi πατέρων ibi positum sit pro πατρῶν, quod & aliis usitatum est, atque ita intellexerit Musaeus,

33. Ἀλλή Κύπρις ἄνασσα. *Altera Venus regina.* Si placitis Grammaticorum standum peccavit & hic Musaeus; debuisset enim ἑτέρη. Vid. Ammonius in V. Ἄλλος. & Thomas Magister, qui tradit: ἕτερος, ἐπὶ δυοῖν. ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. Sed parum haec curarunt Scriptores. Orpheus Argon. v. 477.

Φίλτροις Ὑψιπύλην ἐρχοίς ἐδάμασεν Ἰήσων.

Ἀλλή, δ' ἄλλος ἔμικτο.

Herodotus lib. i. cap. 32. ὥσπερ χώρα ἐδμήια κατὰρξεί πάντα ἐωυτῇ παρέχουσα, ἀλλὰ ἄλλο μὲν ἔχει, ἑτέρη δ' ἐπιδέεται. Herodianus 3. 10. §. 6. Plutarchus Lacæen. Apophth. T. II. p. 241. & 242. Achill. Tatius lib. i. pag. 3, 13, 29, 41. aliisque locis plurimis. Lucas Evang. cap. 20. v. 11. cap. 22. v. 58. &c. Theocritus Idyll. 24: 61. 7. v. 36.

Βωκολοιασδόμεσθα τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασῃ.

Censuram Scholiastis in Poëtam strictam ineptam esse monuit recte Eruditissimus Casaubonus. Egregios vero legum latores, quas ipsi saepissime migrant! Ita enim Ammonius in V. Ἀποκήρυκτος. Ἐκποιήτος δ', ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλω· pro quo Etymologus: ἢ ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοθεσίαν. Sic habet MS. apud Valckenaerium Animadv. ad Ammon. p. 27. Tantine igitur ut adeo aestuarent Viri Eruditi in Æliano V. H. 3. 44. ὁ δ' ἕτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῷ κακῶν. Ubi, ut Grammaticis pareant, repositum eunt δεύτερος, quamvis ex tribus MSS? Ego certe metuo, ne ob Grammaticorum impetium boni correctores haec mutaverint.

Ibid. Ἀλλή Κύπρις. Ipsi Diis immortalibus illos, qui caeteris longe praestabant inter homines, comparari maxima laus erat. Homerus Iliad. τ. 286. Ω.

152 ANIMADVERSION. AD

258. r. 158. &c. Puellas, quae pulchritudine reli-
quas longo post se intervallo relinquebant Veneri
adsimilabant. Infra v. 68.

Κύπεδος ἀρήταιρα, νῆν διαφαίνεται Κύπεδος.

Homerus Iliad. η. 699.

Ἀδ' ἄρα Κασάνδρην, ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Iliad. τ. 282.

Βελονὴς δ' ὅρ' ἔπειτ' ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Conf. Odyss. Δ. 14. p. 37. Nonnus Dionys. lib.
3. p. 96. l. 29. lib. 7. p. 214. l. 21, 24. lib. 16. p.
446. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 28.

Χαλκομέδην ἢ Κύπελον ἔσω Λιβάνωιο νοήσης
Οὐ δύνασαι Φίλε κῆρε διακρίνειν Ἀφροδίτην.

Fulgentius lib. 3. Myth. cap. 6. p. 113. de Psyche
ex Apulejo: *junio rem vero tam magnificae esse figu-
rae, quae (quo legit Munckerus) crederetur Venus
esse terrestris. Ubi nec Diligentiss. Munckerum no-
stri Poëtae loca fugerunt. Jucunde suavissimus Se-
cundus Basio vi.*

*Tu quoque cum Dea sis, Diva formosior illa
Concha per aequoreum quam vaga ducit iter,
Basia cur numero caelestia dona coerces?*

Alia loca mitto. Ita formosos juvenes Baccho compa-
rabant. Longus Pastor. lib. 1. p. 30. αἱ μὲν γυναῖκες
ἐκ τῆ πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικυρίαν κακλημέναι, τῷ Δαί-
φνιδι τῆς ὀφθαλμοῦς ἐπέβαλλον, ἢ ἐπηνῆν ὡς ὅμοιον τῷ
Διονύσῳ τὸ κάλλος. Apud Coluthum de R. H. v. 245.
Paris ipsi praefertur:

Οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον υἱὰ Θουώνη.

Ἰλήκοις Διόνυσε, ἢ εἰ Διὸς ἔστι γενέθλης.

Bacchus

Bacchus enim non pingui aquilicula deformis, sed juvenis formosissimus habitus a Veteribus, contra ac pingitur a pictoribus, quibus quidlibet audendi magna semper potestas fuit. Tibullus lib. 2. El. 2. v. 35.

Et tu Bacche tener jucunditate consistor avar.

Ubi notata Elegantissimo Broekhusio evoluisse volupte erit. Dianae comparabant venatrices. Nonnus lib. 13. p. 368. l. 23.

Τὸν ποτὶ Κορινθ. κερμαδοσώτες Ἀρετέρεις ἄλκι.

Sic lib. 15. p. 422. l. 16. lib. 16. p. 444. l. 31. p. 446. l. 8. lib. 42. p. 1099. l. 20.

Ἀρετὴν πῇ σεο τόξα, τίς ἤρπασε σεῖο Φαρέτην.

Lib. 48. p. 1262. l. 6. Saepe etiam pluribus simul Diis similes praedicabant. Nonnus lib. 34. p. 866. l. 12.

*Ἄτρομε Καλκόμεδεια, νιή ροδοάκτυλε Πειθῶ,
Κύπεδος ἀβρὸν ἀγαλμα, καὶ εὐθάρηκος Ἀθήνης,
Βακχίαις Ηελγένεια, καὶ εὐδυνασσα Σελήνη.*

Saepe ipsis Diis praeferebant. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 19.

Εἰ τόσον ὡς Νίκαια πέλεν λευκώλενος Ἡρῇ.

Alia loca mitto. Confer quae hic notavit Pareus. Ibid. Κύπεις ἀνασσα. Deos reges, Deas reginas dici obvium. Homer. Iliad. ε. 326.

Οὐδ' οὐτε Δήμητρος, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Theocritus Idyll. 25: 78.

Ὡ πόποι, οἷον τῷτο θεοὶ ποίησαν ἀνακτες.

Orpheus Hymno in Venerem v. 16, & 24. p. 152.
Propertius lib. 4. El. 5. v. 63.

*Sed cape torquatae, Venus o regina, columbae,
Ob meritum ante tuos guttura secta focos.*

Ubi Vid. Eruditiss. Broekhusius, nec non Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. Brouerius de Adorat. Veter. p. 47. Contra Reges, qui in terris summum dignitatis fastigium escenderunt, Deorum titulo insigniti. Vid. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 26. in Delum v. 166. & quae observavit Bochartus in erudita epistola de Jure Regio Tom. I. col. 1006. Hinc illa cognomina ex. gr. Joviorum & Herculiorum ab Imperatoribus adsumta, de quibus Lactantius de Mort. Perf. cap. 52. *Ubi sunt modo magnifica illa & clara per gentes Joviorum & Herculiorum cognomina, quae primum a Dioclete ac Maximiano insolenter assumpta, ac postmodum ad successores eorum translata, viguerunt? Nempe deleuit ea Dominus & erasit de terra.* ubi Vid. Cuperum.

Ibid. καὶ αἰδοῖ. castitate & pudore vertitur. Pareus priorem vocem intellexit de sapientia puellae, quod minus hic quadrat, cum ratio redditur cur aequalium commercio abstineret puella. Nisi velis intelligere sapienter instituisse Heronem, quae invidiam hoc pacto evitabat, quod non omnino displicet. Elegantius tamen Papius:

Casti sed plena pudoris.

Ita Claudianus de R. P. lib. 1 v. 272.

Castaeque pudoris

Illuxere faces.

C A-

CAPUT V.

Venus & Cupido virginibus infesti. Musaei locus pessime a Scholiaste expositus. Minerva ab ineuntibus nuptias placabatur. Antiqua Statii lectio probata. Minerva nubentes exosa. Veneri & Cupidini, cum puellae nuptias inirent, sacra fiebant. Venerem sanguine etiam placari contra Interpretes Horatii docetur. Columba Veneri immolata. Scholiastes MS. semel, Acron bis emendatus, semel refutatus. Cruquii Commentator tentatus. Lenes Dli. A'φροδίτη secundum Scholiasten fuit Minerva. Fons erroris. Κυθήρια A'φροδίτη, Cytberaea Venus & similia. Servius bis leviter emendatus. Antonomastivum.

36. **M**ῶμον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni Dionysii lib. 16. p. 462. l. 1.

Μῶμον ἀλενομένη φιλοκέρταμον ἡλικος ἤβης.

38. Κυθήριαν ἱλασκομένη A'φροδίτην κ. τ. λ. Significat Poëta Heronem Venerem & Cupidinem libamentis pacasse. Scilicet haec numina virginitatem servantibus credebantur infesta, adeoque omni modo, ne irata ea experirentur, puellis erant concilianda. infra v. 143.

Παρθένον ὣν ἐπίοικεν ὑποδρήσασιν A'φροδίτῃ,
Παρθενικαῖς ὦ Κύπρις ἱάσεται.

Quem versum contulit Pythoeus cum Pervigil. Vener. v. 40.

Ipsa vellet ut venires, si deceret virginem.

Achilles Tatius lib. 8. p. 473. εἴ τις ἄρα εἰς ἄνδρὸς παρθενία, ταύτην ἐγὼ μίχελ ἔ παρόντος ὡρῶς λευκίππην ἔχω. ἡ μὲν γὰρ ἡρα ἔκ πολλῷ ἔ τ' A'ρετέμινος ἱερῆ. δίσκοισι A'φροδίτῃ, μὴ νεμεσίσης ἡμῖν αἰεὶ ὕβελος μένη ὥν ἠθέλαμεν ἀπάτορα γενέσθαι τὸν γάμον. Non intellexit igitur suum Poëtam ignobilis Scholiastes, qui notat: A'φροδίτην, ὡς τ' A'θη-
1 αὐ

ANIMADVERSION AD

ὡς αὐτὸν ἔρωτες θυμῷ ἀρεῶν (ita conjectat Doctiss. Abr. Gronovius pro παρῆν) ἢ Ἡρώ. Quid, quaeso, hic facit Minerva Diva casta & casta amica? Haec ne virgini placunda? Imo vero, o bone, nuptias inituris. ita Valerius Flaccus lib. 8. v. 224. de Jasone:

*Ipse autem invitae jam Pallados erigit aras,
Incipit Idaliae numen nec spernere Diae.*

Argivae puellae virgineas ipsi comas libabant. Statius Thebaid. lib. 2. v. 251.

*Innuptam lumine adihant
Pallada. Munychiis cui non Argiva per urbes
Posthabita est Larissa jugis. Hic more parentum
Jasides, thalamis ubi casta adolesceret aetas,
Virgineas libare comas, primosque solebant
Excusare thores.*

Ubi nihil mutandum puto cum viro erudito in m Observ. Misc. Vol. I. p. 195. legente *Huic m. p. & justa adolesceret aetas*, quomodo & locum laudat Elegantiss. Broekhusius ad Tibull. lib. 1. El. 4. v. 22. Vide, quae notat Vir doctus in nota addita. Consule praeterea Ez. Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 1. Cassandra apud Lycophronem de raptu Ajacis quærelas fundens v. 359.

*Ἐλκυθήσομαι,
ἢ πολλὰ δὲ βέβηκον, ἑίδυιαν, κόρην,
Ἀργὸν αὐδάξασα, τάρροτον γάμον.*

Ita v. 356. vocat μεσονύμφην. ubi Tzetzes notat: μεσονύμφη τῆτο δῆλον, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθένη, τὰς νυμφευθείσας μιστῷ. Nonnus Dionys. lib. 47. p. 1226. l. 27.

Ἀφροδίτην ἀγαθόν τε καὶ κακόν ἔχον Ἀφροδίτην;
Πάλλας ἔχον ὁμοσφύ, τί Πάλλας καὶ Κυβέβη;

Nec tamen nuptiarum praefidibus Dñs Cupidini
& Veneri rem divinam factam fuisse, cum puel-
lae matrimonio jungendae erant, inficias eo. ita
Sosthenes Therfandri nuptias persuasurus Leucip-
pae apud Achill. Tat. lib. 6. p. 385. τί μαίνας;
ἀνάστηθι, καὶ θύε ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν Ἀφροδίτῃ. Pau-
sanias in Laconicis: Ἑόανον ἡ ἀρχαῖον καλεῖσιν Ἀφρο-
δίτης Ἡρας. ἐπὶ ἡ θύγατερ γαμυμένη νενομίνασι ταῖς
μητέρας τῇ θεῷ θύειν. Simulacrum ligneum vetustum
Veneris Junonis vocant. Ibi vero sacra deae facere
matres, cum filias elibant, solenne habent. Nonnus
Dionys. lib. 35. p. 872. l. 12.

Ἐσομαι Ἰνδῶν καὶ ἑγὼ φίλος, ἀντὶ ἡ Ἀφροδίτης
Κυδαίνας θύεσσιν ἐρυθρῶν Ἀφροδίτην
Κρητὰδιν Μορρήος ὁμεινέτις.

Vid. & lib. 26, p. 692. l. 10. & seqq. Justinus
lib. 18. cap. 5. Mos erat Cypriis, virgines ante nu-
ptias statutis diebus dotalem pecuniam quaesituras in
quaestum ad litus maris mittere pro reliqua pudicitia
Veneri libamenta soluturas. Adde Rivin. Dissert. de
Majumis &c. in Collect. Graevii cap. 7. §. 24.
Theocritus Idyll. 27: 63.

Ῥέξω πόρτιν Ἐρῆτι, καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτῃ.

Ex quo loco quemadmodum & Virgilio in Dedi-
catione Aeneidos:

Si mihi susceptum fuerit decurrere manus,
O Paphon, o sedes quae colis Idalias &c.
Non ego thure mollo aut pacta tua templa tabella
Ornabo, & puris ferta feram manibus:
Corniger hos aries humileis & maxima taurus
Victima sacrata tinget odore focos.
(liceat

158 ANIMADVERSION. AD

(licet paulisper spatium) refutantur nugae Acronis ad Horatium Carm. lib. 1. 19. v. 14. ubi notat: *Bene autem verbonas, cespitem & thus Veneri promittit, quae non placantur (l. placatur) sanguine &c.* Melius certe ipsum docere debuerat ipse Horatius v. 16.

Mactata veniet lenior hostia.

Quem locum Cruquius de columba cepit, quam Veneri immolari praeter alios testis est Ovidius Fast. lib. 1. v. 455.

*Ergo saepe suo conjux abducta marito
Uritur Idaliis alba columba focus.*

Ita emendat Nic. Heinsius in Adversariis, eruditionis Criticae thesauro opulento, quem erutum curae Eruditiss. P. Burmanni brevi debet orbis literatus, lib. 1. cap. 1. p. 3. vulgo *in calidis*. Ego tamen Horatii locum de majore hostia mallem interpretari. Ineptius ineditus Scholiastes: *Paphiae Veneri non licebat hostia (lege hostiam) immolari.* Inepte & Acron: *Id est facto sacrificio mansuescet, hoc est Glycera Veneri veniet, quam proterviam dixerat.* Ubi vox *Veneri* sede mota ponenda post *sacrificio* flagitante sensu, nec non Porphyrio & Scholiaste MS. jubentibus: Vel ejicienda cum Cruquii Commentatore, nisi, quod potius reor, & huius vox illa restituenda. Dein *veniet lenior* non de Glycera, sed Venere cape, de qua v. 9.

*In me tota ruens Venus
Cyprum deferuit.*

Lenes Dii saepe occurrunt. Ita in Carmine Saeculari v. 13.

*Rite maturos aperire partus
Lenis Ilithuia.*

Ubi

Ubi Acron: id est propitia. Claudianus de R. P. lib. 1. v. 16.

Lenisque simul procedit Jacebus.

Sed in viam. Credo bonum nostrum interpretem cum haec notaret putasse Ἀφροδίτην esse Minervam. Ne dubites miser aperte se prodit ad v. 182.

Οὐ δύνασαι σκοτίσσαι ὑποκλείπταιν Ἀφροδίτην.

Ibi enim vocem ultimam explicat Νύμφην ἄγαμον, quo vix quicquam absurdius: quae vero sit illa Νύμφη ἄγαμος praeter Minervam, praecipue conlato h. l. non video. Sollicitum quidem me tenent iterum loca, quibus recte mentem sui Poëtae cepit ut v. 33. 43. 68. adeo ut facili negotio in hanc conjecturam inciderem Scholia illa e duobus male confuta, nisi crassa ignorantia & ignobilis hominis stupor incredibilis nihil benigne de ipso sentire suaderent. Ansam vero videtur dedisse v. 35.

Κύπερ φίλη μετὰ Κύπρι, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην.

Nam Κυβέριαν Ἀφροδίτην unam esse Deam extricare non poterat, cum tamen centies occurrat Φοῖβος Ἀπέλλων, Πάλλας Ἀθήνη aliaque, quae, quamvis rara, apud Latinos quoque reperias. Horatius Carm. lib. 1. 4. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus.

Vid. Bentlejus. Virgil. Æneid. lib. 2. v. 615.

Jam summas arces Tritonia (respice) Pallas.

Ubi Servius: Duo antonomasia sunt sine proprio nomine. Emenda duo antonomasiva. ita enim ad lib. 5. v. 704. Pro uno proprio duo Antonomasiva. ad lib. 3. v. 251. PHOEBUS] Purus, impollutus: & est Apollon.

pollinis *Antonomasium* quod alii *Antoni* non pō-
test. unde patet vocem Servio hoc usu familiarem
esse. Illud tamen occurrit apud eundem ad lib. 2.
v. 171. Sane *Tritonia Antonomasiū* est, i. vice na-
minis pōnitur, quia propriū est *Minervae*. Verum
hic corrige *Antonomasiū* 7

1160

12 1212

CAPUT VI.

6287

Publica sacerdos fuit *Hero*, *Harporion* igitur pessima ad *Venerem* *Vulgarem* refertur. Duplex *Amathusia Venus* *Coelestis* & *Vulgaris*, *Phaenonius Cameris* ter, *Harpocratio* semel *amantulati*. *Adonis* & *Cytherea* saepe funguntur. *Emendatus Nottus* *Unde* festo, & templo *Di* honorati, quemadmodum *Venus* & *Adonis*, *Diana* & *Apollo*, aliaque. Non raro a generali & majori ad speciale & minus auctores venire contra *Servium* aliosque docetur. Antiqua lectio in *Virgilio*, ita & distinctio. *Nemus* & *virgulta* quaque. *Servius* parum sibi constans. *Cytherea* in *Jula*.

42. Πανδήμιος ἄρχον ἐορτῇ. *Publica* igitur *Veneris* sacerdos nostra in urbe *Sesto*, quāvis *Cereris* *Nicippae* in urbe *Thessaliae* *Dotie*. *Callimachus* *Hymn.* in *Ceter.* v. 42.

Ἀντίκα Νικίππῃ (τὰν οἱ πόλις ἀρήταιον
Δαμόσιαν ἔτασεν) εἰσατο.

Statim Nicippae (hanc ei civitas sacerdotem
Publicam constituerat) assimilata est.

Confule notata *Cel. Spanhemio*. Intolerabilis stu-
por est *Weitzii* & *Parei*, (nam *Voetius* dubius
haeret) qui intelligunt *Venerem* πάνδημον & plu-
rima huc convasant de ipsa a *Caelesti* distincta,
quam toto carmine non memorari certissimum est.
Melius eos praecedentia docere debuissent, qui-
bus diserte intelligi Οἰγενίαν patet. ita enim v. 38.

Α.Α.

ἡ δ' αὖ καὶ Κόλλητος Ἀμαθυσίῳ Ἀφροδίτῃ
 ἱερᾷ καὶ τῇ Ἐρώτι παρρηγορίῳ θυγατρὶ,
 Ἀντρέα οὖν ἀντὶ τῆς Φλογίτης προμένον Φαρέτης.

Mox sequitur versus hic Δὲ γὰρ κ. τ. λ. Quis non videt eandem Deam hic intelligi & ineptissimum hic suspicari castissimam sacerdotem ministrare Divae a meretricibus potius colendae, & tamen sua missa placasse divam omnino diversam & contrariam? Locus Catulli Epigr. 69. ex Meursio ad Lycophr. adductus nihil ad rem facit.

*Nam mihi quam dederit duplex Amathusia curam
 Soitis, & in quo me terruerit genere.*

Duplex enim Amathusia est Venus, quae mas erat & femina, ut docuit Cel. Benthelius ad Horat. Carm. 1. 6. 7. De Venere autem Coelesti & Vulgari vid. Cuperum Observ. lib. 2. cap. 1. laudatum etiam a Rövero ad v. 40. Theocritum Epigr. 13. Conferri meretur de gemina pulchritudine Achilles Tattius lib. 2. p. 141. loco eleganti: Ἀὐτὸ γὰρ ἰγὼ νυμίζω κατὰ ἀνδρώπεις καὶ κατὰ πλανᾶσθ, τὸ μὲν ἕρσινον, τὸ δὲ πάνδημον, ὥσπερ δὲ καὶ καὶ αἱ χορηγαὶ θεαί. ἀλλὰ τὸ μὲν ἕρσινον ἀχθεταὶ θνητῶ καὶ καὶ δεδομένον, καὶ ζητῇ πρὸς ἕρσινον ταχὺ φεύγον· τὸ δὲ πάνδημον, ἱερπταὶ κατὰ, καὶ ἰγχνίζῃ πρὸς τοῖς σώμασιν. De Venere Vulgari etiam audiendus Phavorinus in V. Πάνδημος Ἀφροδίτη, ὅπως ἐκάλεν τὴν ἀφιδρυθῆσαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀγορὴν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὰ δῆμον συναγείσθαι τὸ παλαιόν, ὥς ἐκάλεν ἀγορῆς ἴσι δὲ τὸ πάνδημον, παγίσμον. Locus corruptus. Lege ἐνταῦθα quod leve, & post τὸ παλαιόν insere ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, nec non pro παγίσμον repone πάγκοπον. Fundus emendationum est Harpocratio in eadem V. a Meursio ad Lycophr. in Cassandr. v. 112. quoque adductus, quem in Harpocratiōe recte

161 ANIMADVERSION AD

emendasse ἀφιδρυθῆσαν pro ἀφιδρυθῆσαι adparet
ex h. l. Corrige praeterea hinc τὸ παλαιόν pro τ' π.

43. Ἀδωνίδι καὶ Κυβερῇ: Sacrifissime haec numina
conjunguntur apud Nonnum, quemadmodum lib.
xi. p. 324. l. 25. lib. 16. p. 450. l. 16. lib. 42.
p. 1106. l. 32. lib. 48. p. 1264. l. 4. lib. 41. p.
1052. v. 4.

Καὶ Παφίης δόμον εἶδε γαμήλιον. ἡμερίδων δ'
ἔρκεσιν ἀρτιφύτοις βαθύκτιον ἄλσος ἐρείας
Ἀμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδωνίδι καὶ Κυβερῇ:

Interpres reddidit:

*Et Paphiae domum vidit nuptialem. Vitium vero
Rami per se crescentibus profundas umbras ha-
bens nemus coronans.*

Vitium quoddam munus Adonidi & Veneri.

Quae nec ego, nec alter quispiam forte intelligit.
Emenda igitur

Ἀμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδωνίδι καὶ Κυβερῇ.

*Vitium (Bacchus) praebeuit munus Adonidi &
Veneri.*

Ex hoc autem loco patet unum Diis duobus fe-
stum in urbe Sesto celebratum, quemadmodum
quoque uno templo honoratos, quod & in insula
Cypro fieri consuevisse inquirere videtur Orpheus
Hymno in Venerem p. 152. v. 24.

Εἰτ' ἐν Κύπρῳ ἀνασσα τροφῶ σέο· ἴνθα καλὰ σε
Παρθέναι ἀδμήται νομῶσαι τ' ἀνὰ πάντ' ἱεῖαντόν
Ἕμνεσι σε μάκαιρε καὶ ἀμβροτοῖς ἀγνόν Ἀδωνί.

Vid. Vir Eruditiss. Georgius Arnaldus de Diis
Παρέδροις cap. 25. pag. 177. Nec quidquam potius
fere quam plures Deos uno templo cultos fuisse.
Ser-

45. Ὅσον ταυτίδων ἀντίφρον σφυγὰ νήσων,
Οἱ μὲν εἰς Ἀίμακον, οἱ δ' αἰμαλὴν Σαῖον κούρην,
Οὐδὲ γυνὴ τις ἔρωσεν ἐν πόλιντι Κούρηων.

Adtendas quaeso lector inlustre exemplum, quo prius generaliter de omnibus insulis locutus mox tamen inter caeteras gentes incolae Cypri & Cythorum memorat. Similiter v. 49.

Οὐδὲ περιττόν τις ἐλάττω τῆμος ἱερῆς,
Ὁδὸν φρυγίης ναίτης, ἢ γείτονος ἀέρος Ἀβύδα.

Certe ad περιττόν hocce pertinebant jam Abydi incolae. ita v. 138.

Ἄλβιος, ὅς σ' ἐφύττωσε, ἢ ὀλβίη, ἢ τίς, μήτηρ,
Γαστήρ, ἢ σ' ἐλόχευσε, μακαρτότῃ.

Quem locum erudite, ut solet, Cel. Dorvillius jam a ταυτολογίας vitio contra Alexandrum Pope vindicavit. sic & v. 274.

Ἦν γάμοι, αἰδ' ἀχέρντοι· ἐν λέξας, αἰδ' ἄτερ
ἔμμεν.

Cum v. 277. occurrat

Οὐδὲ παλαιάρθμῳ τις ἐκασκάρτω χορείῃ,
Οὐχ ὕμνασιν ἄσπε πατὴρ, ἢ πότις μήτηρ.

Hesiodus in Theogonia v. 58.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἑαυτοῖς ἔην, οὐδ' ἰτραπὴν ἔειπε
Μηρῶν φθινόπτονον, οὐδ' ἢ ἤματι πόλιν ἐτελείθην.

Unde patet non raro Poëtas a generali & majori descendere ad specialius & minus: Non igitur Virgilius Æneid. lib. 7. v. 674.

Cum duo nubigenae cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Hemolen Otibryaque nitentem
Linguentes cursu rapido; dat euntibus ingens
Silva locum & magna cedunt virgulta fragore.

Non

Non inquam culpandus fuerat & Servio, quod
a minore ad majus venire debuerat, neque
haec censura adprobare viro Erudito in Observ.
Miscell. Vol. 1. p. 17. Vir doctus in nota subje-
cta in capit. Poëtam; ut filios ingens sive majo-
rum arborum cacumina Centaurorum expitibus
dederint locum; virgulta pedum incessu mota
fuerint & prostrata, acute. Sed tamen, an hoc co-
gitaverit Poëta non ausim affirmare. Idem lib. 6:
703. nemus & virgulta simili modo conjungit:

Interea videt Aeneas in valle reducta,

in Secusum nemus, & virgulta sonantia floris.

Ubi olim lectam filios patet ex Servii nota: quas
est juxta praerupta fluminis. Ita lib. 12. 391.

Ac velus inmissi diversis partibus ignes

Arentem in silvam, & virgulta sonantia lauro.

Ubi Servius: Quæritur quid sit virgulta sonantia
lauro, scilicet ipsa virgulta lauri. cum Virgilii autem
loco confer Ovidium Metam. lib. 8. v. 339. de
apro Calydonio;

*Sternitur decursu nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.*

Idem Servius ad lib. 7: 54.

*Multi illam magno e Latio, totaque petebant
Ausonia.*

Notat: Latium pars est Ausoniae; unde dixit prima,
quod minus est: sic intulit totaque Ausonia. Pessi-
me vero idem sibi constat: cum enim ad lib.
8: 71.

*Nymphae, Laurentes Nymphae, genus omnibus
unde est.*

Notasset : NYMPHAE]: Hic distinguendum, sicut
generalitatem sequitur specialitas, ut in Georgiis,
Mater, Tyrrhene mater. (Corrige igitur dis-
tinctionem vulgatam Georg. 4: 321. ubi legitur Ma-
ter Cyrena, mater.) Nam vitiosum est post speciem
genus inferre. idem tamen ad lib. 2: 250.

*Ruit Oceano nox,
Involpens umbra magna terramque polumque
Myrmidomaniq[ue] dolos.*

Animadvertit: *A generalibus ad specialia venire vitiosum est: nisi forte redeatur ad causam, ut hoc loco.* Sed auctores sibi non metuisse ideo a ferula Grammaticorum patet ex iis, quae jam dicta sunt, quibus adde Virgil. lib. 12: 521. loco paullo ante adducto.

47. Εἰς πτολίεθρον Κυθήρων. Insula omnino hic intelligenda Veneri gratissima, de qua Phavorinus in V. Κυθήρων ἐν ὑδατέρῳ γενεῇ, νῆος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὡς φησὶν ὁ γεγράφας τὰ ἔθνη, ἢ ποτὲ καὶ πορφύρεα ἐρέθη, διὰ τὸ καλίσας φέρειν πορφύρας ἐκ ταύτης καὶ ἡ Ἄφροδίτη Κυβέρεια, κατὰ τὴν Ἡσίοδου μῦθον λέγεται διὰ καὶ Ζάθια ἔφη ὁ ποιητὴς, διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθευομένην τὴν Κυβερνίαν ἔλφασιν. Vid. Hesiodum in Theogon. v. 198. & 192. Non debuisset dubitare Weitzius a Pareo hic adductus an de hac insula, an vero Cythero Atticae oppido locus intelligendus.

CAPUT VII.

Venus in Libano sedes habebat, ibique colebatur. Puellae montem hunc, vicinaque loca incolentes pulchritudine reliquas superabant. Venus Aphacitis. Aisinos Sincab odore fragrantissimarum arborum, quas mons gerit, non vero a thure, quod illic loci non crescit. Phavorini Ety-mologia vocis *Phavorini*, & mira narratio, de hoc monte. Lapsus Interpretis Vulgati. Florens Christianus refuta-

rus, aliaque. *Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ἐκείνου* Incessus decet non
contemnenda pars. Formosae puellae Lunae comparatae.
Emendatus Nonnus. *Ὁ θάλαμος παῖδος*. Comparabantur
etiam Aurora, & Lucifero. Commentator Cruquius &
Scholiastes MS. leviter emendati. Nonni interpretatio
correcta. Locus Musaei a Scholiaste non intellectus. Color
puellarum niveus, purpureo mixtus laudatissimus. Candidus
color & roseus. Diversa lectio in Virgilio rejecta. Cervix
rosea, pulchra. Rosae albae raro memorantur. Titius &
Cruquius refutati. Rosa florum pulcherrima, & Veneri
sacra.

48. **Ο**ὐ Λιβάνου θύοντος ἐν πτόρυγας χερσίν.
Venerem in monte Libano sedes habuisse
atque ibi cultam uno ore tradunt Veteres Scrip-
tores. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 6.

Ἐν Λιβάνοις καμίζαν

Ἀστυν πλώσαν ἀπὸ Θρήκης Ἀφροδίτην.

Lib. 42. p. 800. l. 27. de Junone a Venere disce-
dente:

Ἐπεὶ καὶ Ἀστυν Λιβανίδα δύσαστο πέτρην.

Conf. lib. 33. p. 828. l. 28, lib. 41. ipso initio.
alia loca mitto. Ethicus in Cosmographia p. 716
edit. Abr. Gronov. Insula vero, quam (Tiberis)
facit intra urbis portum, tantae viriditatis amoenita-
tisque est, ut neque, aestivis mensibus, neque hyema-
libus pasturae admirabilis herbas debeat: Ita autem
vernali tempore rosa, vel caeteris floribus adimpletur,
ut prae nimietate sui odoris & floris insula ipsa Liba-
nus almae Veneris nuncupetur. alique plures. Cave
tamen huc referas locum Orphei in Hymno Vene-
ris pag. 152. v. 17.

Εἰ τε καὶ ἐν Λιβάνῳ Σελῆος ἴδος ἀμφιπολεύας.

Quemadmodum laudatur in Parei commentario p.
61. sine sensu, cum legendum ut in aliis editio-
nibus

alibus locus exhibetur, ὁ λαβὼν συνεῖρε. Sedes hæc adeo grata Deæ, ut munere ejus mulieres, quæ montem hunc vicinæque loca colebant præ caeteris essent forma liberali. Geographus Anonymus apud Bochartum Chanaan. lib. 2. cap. 14. *Helio- polis, quæ propinquat Libano monti, mulieres specio- sas pascit, quæ apud omnes nominantur Libanotides; ubi Venerem magnifice colunt: dicunt eam ibi habitare, & mulieribus gratiam formositatis dare.* Antoninus Liberalis cap. 34. refert Smyrnam filiam Theian- tis & Orithyiae nymphe (cujus filius formosus Adonis) natam in Libano a multis ob formæ præstantiam ambitam. Talis Beroë Baccho ama- ta, de qua lib. 43. p. 1118. l. 25.

καὶ διαρὴν μετὰ θεῶν ἔχον Λιβανίδα νόμῳ.

Venus Cadmum laudans lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἰμερόεις γὰρ

Ἐκ Λιβάνος νέος ἔτος, ὅπῃ Κυβέβα χορεύει.

Non mirum ergo, si ad solenne hujus Deæ festum Seston convenirent, qui Libanum inhabitabant. Olim locum hunc speciatim capiendum putabam de templo celeberrimo in honorem Veneris stru- cto Aphacis in Libano non procul a fluvio Ado- nide, unde nomen Aphacitidis ipsa adepta, cu- jus præter Zosimum aliosque scriptores, quo- rum testimonia produxit Diligentissimus Bochar- tus in Chanaane lib. 2. cap. 14. Col. 748. & 749. meminit Eusebius de Vita Constantini lib. 3. cap. 55. loco disertissimo, ubi de Imperatore omni modo id agente ut ritus & sacra Gentilium tolle- ret: Δεινὸν τι ψυχῶν θήρατρον ἐπὶ τῷ Φονίκῳ λανθάνον ἔθνος, ἐξ ὁπίπτε συνέιδεν. ἄλλος ᾧ τῷτ' ἦν ἢ τίμε- τος ἢ ἐν μέσαις πόλεσιν, ἢ δ' ἐν ἀγοραῖς ἢ πλατείαις, ὅποια τὰ πολλὰ κόσμος χάρει τὰς πόλεις φιλοτιμῶνται τὸ

ἐξ ἧν ἔξω πάντε, τερπόμεν τε καὶ λεωφόρων ἐκτὸς, αἰ-
 χρεῖ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκραιφείας μέρεϊ δὲ Λιβάνῳ
 ἐν Ἀφάκῳ ἰδρυμένον· χολή τις ἦν αὐτῇ κακοδεργίας
 πᾶσιν ἀπολάτοις, πολλῇ τε βραδύνῃ διεφθορόσι τὸ σῶμα·
 γυνῆδες γὰρ τινες ἄνδρες ἢ ἄνδρες, τὸ σέμνον τῆς Φυ-
 σίας ἀπαρνεοτάμενοι, θηλέα νόσῳ καὶ δαίμονα ἰλεῦντο· γυν-
 αικῶν τ' αὖ παρθένῳι οὐμλίαι, κλειψιγαμοὶ δ' οὐμλίαι
 (Valesius l. τε φθοραὶ) ἀβήτοί τε καὶ ἐπιρήτοί προ-
 ξεις, ὡς ἐν ἀποστασίῃ (ἀπρὸστασίῃ Valesius l.) χωρὶς
 κατὰ τόνδε καὶ νεῶν ἀπεχάρετο. Vide quae notavit
 Valesius & Th. Smithi Adnotat. ad Monum. Pal-
 myr. VIII. p. 50. Atque ita optime intelligi pos-
 set, quae essent Libani πτέρυγες; cur viros chore-
 reas ducentes hic memoret, cum reliquos tantum
 Abydo, Phrygia &c. simpliciter venisse narret.
 Verum nihil est quod nos eo cogat, cum Λιβανῶν
 δὲ πτέρην saepe memoret. Nonnus alique, choreas
 autem duxisse cultores hujus Divae in reliquo
 mome non minus credibile sit quam in hac parte,
 quemadmodum de ipsa Venere id testatur Nonnus
 lib. 4. p. 116. l. 9.

Εἰς Λιβάνου νέος ὕτος, ὅπῃ Εὐθέρεια χερύει·

Vid. lib. 3. p. 90. l. 20.

Ibid. Λιβάνου θυόοντος. Thus Libanum ferre notius
 esse dicit Pareus, adducens loca Isidori nonnulla.
 Sed errat. Dudum Isidorum, Serviumque, &
 Graeculos, qui ex nominis adlusione thus in
 Libano nasci ridicule elicuerunt, confutavit Sal-
 masius in Solin. pag. 1046. quique ipsum laudat
 Bochartus Phaleg. lib. 2. 18. col. 104. ut & Cel-
 Relandus in Palaest. lib. 1. cap. 48. p. 312. qui
 thus ibi crevisse aut crescere negat. Obstat qui-
 dem Cyrillus in Comment. ad Jesaiam lib. 5. T.
 IV. p. 848. loco, alio tamen scopo, adducto a
 Relando p. 320. ὅπου ἐστὶ καὶ Φοινίκης ὁ Λίβανος, καί-
 δ' ὅπου

ὁμοίαι τε καὶ κυπριαίαι καὶ περὶ κατόικον, καὶ αἰτίαι δὲ
 καὶ ἡ λιβανῶ, φησὶ δὲ. ὁμομαζέται δὲ ταύτης ὁμοίαι καὶ
 αἰτίαι τοῖς μυκητικῶν ὄσμοις, αἷς ἀφαινομένων ἔχει. καὶ ἔστι
 καὶ δένδρεα τοῖς ἐνυμνησάτοισι καὶ ἰερομοτάτοισι καταπλη-
 τῶν. Sed cum antiquiores simile quid non tradant,
 nec huic fidem habendam puto. Aliam Etymolo-
 giam dat Phavorinus: Λιβανός, δένδρον, καὶ ἡ ὁμοί-
 αία καλίστην. Λιβανός δὲ ἄριστος, ὁμοίαι, ὁ ἀειδόμενος καὶ
 ἐκπυρόμενος. φησὶ γὰρ αὐτοῖς οἱ Ἰουδαῖοι ὅλον εἶναι
 πνεῦμα καὶ θεὸν ἀνωφερὲς γὰρ ἔστι καὶ αὐτοῖς σέβαντα κα-
 τὰ. Quae unde habeat, nescio, nec quae in-
 ferius est, καὶ ἡ ὁμοίαι καλίστην καὶ κατὰ νυμνησάτοισι
 ὅλον, ἀειδόμενος ἐκπυρόμενος τοῖς ἀγαλλομασιν. Melius igitur
 hic capi posset, de odore reliquarum arborum,
 quas mons gerit, fragrantissimarum, de quibus
 Cyrillus & Athanasius. & Sacer Scriptor Ioseph
 cap. 14. v. 6. καὶ ἡ ὁμοίαι αὐτῶν ὡς λιβανός. Et
 odor eius ut Libani. Cantic. cap. 4. v. 14. Νάρδος καὶ
 κρίκος, κάλαμος καὶ μυκήμενος, μετὰ πάντων ἑυδίων καὶ
 λιβανῶ. Vulgatus Interpres: Nardus et crocus, fistu-
 la et cinnamomum cum universis lignis Libani, ut adeo
 videantur Graeci usi Codice hoc in loco a nostris
 diverso in quo pro μυκήμενος scribebatur λιβανός, quem-
 admodum contra v. 11, pro καὶ ὁμοίαι ἱερομοτάτοισι, ὡς ὁμοίαι
 λιβανῶ. Vulgatus: et odor vestimentorum tuorum sicut
 odor thuris. Nisi, quod verum puto, Vulgatus secu-
 re vestigia Graecorum legens nomina propria con-
 fuderit & in Graecis scribendum λιβανῶ. atque id
 malo, quam, quod Pareus putat, quia thus ibi of-
 ferebatur, quamvis nec hanc explicationem dam-
 nmam. ita Oraculum apud Eusebium de Praepar.
 Evang. lib. 5. cap. 28: incolae Deli insulae voca-
 re videtur

οἰκητὰς Δήλοια θυώδεος, ἡ δὲ ἱερῆας.

Fragrantis Deli cives, sacrosque ministros.

Ibid.

quo nihil tritius, nec tamen intellexit Florentinus Christianus puerili errore vertens: π

Mullis odorati Libani falcibus in anteis.

53. Οὐ τόσον ἀθανάτου ἀγέμεν σπένδουσι θουλαῖς,
ὅσον ἀγασσόμενα διὰ πύλας φερόμεναι.

Conferri meretur locus Longi Pastor. i. p. 2. de
 pictura egregia in insula Lesbo; ἡ δὲ ποικιλία τῶν
 ἔργων κατὰ Φήμην ἦσαν, τὸ μὲν νυμφῶν ἰκέται, τὸ δὲ
 εὐκλόνος θεῶται. Ita Glycera suspicabatur Menan-
 drum non minus Bacchidis amore quam Isthmio-
 rum causa iter suscepisse, apud Alciphronem lib.
 i. ep. 29. p. 122. ex emendatione Bergleri: τὸ
 μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτῶν εἰς ἑλαττον ἔσοι ἐκτυχῆναι δὲ τὸ
 Ἰσθμίων εὐκλῶν δὲ ἀποδημίαν πεποιθῆσθαι, καὶ πάντα πεῖθο-
 μαι. vulgo, καὶ π. π. τ.)

55. Η ὁ Θεὸς αἰνὰ νῆν ἐπώχετο παρθένος Ἡρώ· in-
 Efficit virgo Hero recte veritatur. Verbum enim hoc
 pompam ac majestatem denotat. Claudianus de
 B. Gildon. v. 195.

His fretas sociis, ipso jam principe major
Incedit.

Propert. 2. 2. v. 57.

*Fulva coma est, longaeque manus, Et maxima toto
Corpore: Et incedit vel Jove digna soror.*

Tibullus lib. 2. El. 6733.2 -c .dill Jan 10 1897

Ut mea luxuria Nemesis fiat: utque per urbem
Incensar donis conspicienda novis.

Ubi Broekhusium consule. Nec sine ratione for-
mam Heronis laudans Poëta incessus meminit,
cum & ille non contemnenda pars decoris juvé-
nes

nes amatores adlicinas. Audi Ovidium Art. Amat.
p. 398.

*Discite faemineo corpora ferre gradu.
Est & in incessu pars non temeranda decoris.
Adhuc ignotos ille, fugatque viros.*

Male Florens Christianus:

*Tunc ergo Deae delubra petebat
Virgo Hero.*

75. Οἷα το λευκοζάφειο & παρτίλας οὐρανῶν. Elegans
comparatio & crebra sumpta forte ex Ovidio He-
roid. ep. 18: 71.

*Quanto cum fulges radiis argentea puris
Concedunt flammis sidera cuncta tuis;
Tanto formosis formosior omnibus illa est;
Si dubitas caecum Cynthia lumen habet.*

Qui locus non fugit Elegantissimum Broekhusium
ad Tibullum g. 4. 29. ubi plura notavit vir Eru-
ditus, quemadmodum & Pareus ad h. l. qui ta-
men perverso iudicio inventionem adtribuit Mu-
saeo. Idem Naso Metam. lib. 2.

*Quanto splendidior, quam caetera sidera, fulget
Lucifer; & quanto te, Lucifer, aurea Phoebæ;
Tanto virginibus praestantior omnibus Herse
Ibat: eratque decus pompae comitumque suarum.*

Horatius Carm. lib. 2. 5. 17.

*Dilecta, quantum non Pholæ fugax
Non Chloris: albo sic humero nitens,
Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Gnidiusve Gyges:*

Nonnus Dionys. lib. 16. p. 438. l. 23.

Λύχνα γυμνῶντα, πύλας πέμπεται σελήνη.

p. 440. l. 19.

Ὀπλοτέρη γὰρ

ἔμπεδον αἶδος ἔχουσι πύλας Νίκαια σελήνη,

Confer lib. 18. p. 494. l. 4. lib. 34. p. 844. l. 23.

Εἰς ἰτεληκοσίην χαίρειν τέχης, ἣν μία μύθη
Παυσαῖν περφέρουσα φαίνεται, οἷα καὶ αὐτὴ
Φαιδρότεροις ἀκτίσι κατακρύπτεται σέλας ἄστρων,
Μαρμαρυγὴν ἐνκυκλον ἀκοντίζουσα σελήνη.

Lib. 38. p. 972. l. 14. & seqq. lib. 41. p. 1066.
l. 25. de Beroe.

Ἀστυρίης δ' ἐκρύπτεται ὁμήγευεν ἡλικος ἤβης,
Ὀφθαλμοὶ γελάοντες ἀκονευσῆρες ἑρώτων
Φαιδρότεραις χαίρειν εἰσιν, ὅσων πλέον ἄστρα καλύπτει
Ἀννεφέλης ἀκτῖνας οἰσεύουσα σελήνη
Πλησιφάης.

Quo loco non deterius, puto, legeres ἐκρύπτον,
certe Φαιδρότεροι χαίρειν εἰσιν κ. τ. λ. cum subin-
telligendum ἦσαν. ὀφθαλμοὶ Φαιδροὶ saepe occurrunt.
Aristaen. lib. 1. ep. 10. p. 58. τὸ δὲ νέον ἐκδύμναι
ὀφθαλμοὶ Φαιδροὶ μὲν αἷς ἀπλᾶς φοβεροὶ δὲ, αἷς σῶφρο-
νος. ut recte emendavit Vir Eruditus in Observ.
Miscell. Vol. I. p. 392. & dubitanter alter vir
Doctus Vol. III. p. 406. Confer praeterea Nonnum
lib. 47. p. 1218. l. 25. lib. 48. p. 1266. l. 17. A-
uras Aurorae comparare solent formosas. Theocritus
Idyll. 18. v. 26. de Helena:

Ἀὖς ἀντέλλουσα καλὸν δῖε φαινε πόσσωπον,
Πότνια νύξ ὅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀκέντος·
Ὡς καὶ αἰ χρυσία Ἑλένη διεφαίνεται ἐν ἡμῖν.

Sicut aurora exorians decorum ostendit aspectum
Sacra cum nox abit, byeme candidum ver laxante,
Sic & aurea Helena elucebat inter nos.

Ita

174 ANIMADVERSION. AD

Ita legit Casaubonus Lektion. cap. 19. p. 277. pro
 an. aliter Doct. Heinſius cap. 23. p. 375. ita
 Nonnus lib. 16. p. 440. l. 18. lib. 34. p. 848. l.
 3. ipſique praeſerunt aliquando ut ibid. l. 23.

Καὶ τὸ φαίνεις
 καὶ νομίδη πόδοισσιν πόδεσσι φέτος πλέον ἤες.

Obvia quoque cum Lucifero comparatio est, Vir-
 gilius de Pallante Æneid. lib. 8: 589.

*Qualis ubi Oceani perſuſus Lucifer unda,
 Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignis,
 Extulit os ſacrum coelo tenebrasque reſolvit.*

Quod Homericeum eſſe obſervat Servius. Primum
 verſam Acron confert cum Horatio Carm. lib. 3.
 Od. 9. v. 21.

*Quamquam ſidere pulchrior
 Ille eſt.*

Commentator Cruquii & MS. Scholiaſtes vocem
 ubi omittunt, quæ reſtituenda ex Acrone &
 Virgilio, Nonnus Dionyſ. lib. 21. p. 574. l. 4. de
 Baccho:

Καὶ ταχὺς ἤλασε δίφρον ἰώϊον εἰς κλίμα γαίης
 τεύχεσιν ἀεργέπτωσιν ἄτε φασφόρος.

*Et cito agitavit curruſ matutinuſ in clima terræ,
 Telis fulminans tanquam Lucifer.*

Vel potius

Armis fulgens ut Lucifer.

Talis Pallas Virgilianus.

58: Ἀπὸ τοῦ χιονέων φοινίσσεται κύκλα παρειῶν,
 ὡς πόδον ἐν καλύκων διδυμοχρέον.

Ele-

Elegans locus sed pessime a Scholiasta acceptus, ut patet ex notis ipsius: Χιονέων] Χιονόδης, λαμπρῇ, quae ita restituit Gronovius: χιονοδῶν, λαμπρῇ. & φοινιάσεται] ἐλαμπρύνετο. Aliud voluit Poëta, cujus interpres optimus esse poterit Achilles Tatius lib. 1. p. 17. de Leucippe: λευκή παρεία, τὸ λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινιάσεται, ἢ ἐμμεῖτο πορφύραν, οἷον εἰς τὸ ἐλέφαντα λευκὰ βάπτει γυνή. Hic color genarum puellarumque laudatissimus, atque a Poëtis decantatus. Tibullus lib. 3. El. 4. 30.

*Candor erat, qualem praefert Latonia Luna:
Et color in niveo corpore purpureus.*

Bion in Epithalamio Achillis & Deidamiae v. 17: p. 206. de illo:

Εφαίνετο δ' εὖτε κώρη
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, ἢ τόσον αἰῶας.
Χιονέας πορφύρε παρείης.

Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 4. ἐκείνη γὰρ, ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις, λευκαὶ μὲν ἐπιμῖξ ἢ ὑπέρυθροι παρεῖαι, ἢ ταύτῃ τὸ φανερὸν ἐκμμεῖνται τῇ ῥόδῳ. Illum colorem describit Salomon Cantic. 5: 11. Ἀδελφιδός μου λευκὸς ἢ πυρρός, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυελῶδων. Vulgatus Interpres: *Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus.* Eleganter Propertius lib. 2. El. 2. v. 19.

*Nec me tam facies, quamvis sit candida, cepit:
Lilia non domina sint magis alba mea:
Ut Maeotica nix minio si certet Hiberno,
Utque rosae puro lacte natant folia.*

Ubi lectu dignissima notavit Broekhusius. Locum Propertii expressit Secundus Oda. xi. v. 9.

Ut

*Ubi rubra puro lacte natae rosa,
Serpebat albas purpura per genas.*

Achilles Tatius lib. 5. p. 305. de Melite: ὅν τῃ
δινι καλῇ, ἣ γάλακτι μὲν ὡς εἶπες αὐτῆς τὸ ἀρεστότατον
παχέϊον, ῥόδον δὲ ἐμπεφυτευθεῖσά τῆς παρρηῆς. quem
locum respexit Broekhusius l. c. Suaviter ad Ga-
lateam Doris apud Janum Secundum Sylv. lib. 1.
p. 236.

*Temet contemplare, precor; dabit unda colorem
Consimilem lacti, consimilemque nivì.
Atqui nulla quidem facies candore probatur,
Candida purpureis sit nisi tincta notis.*

Unde patet colorem, niveum purpureo mixtum
laudatissimum fuisse. Saepe tamen colorem candi-
dum tantum praedicant. Claudianus de R. P. lib.
3. v. 88.

*Exhaustusque gelu pallet ruber, ille superbi
Flammeus oris banos, & non cessura pruinis
Membra colorantur piceae caligine regni.*

Aliique multi. Saepissime etiam rosis, mixto colo-
re non memorato, comparant. ita Nonnus lib. 15.
p. 424. l. 31.

Παρθενικῆς ὀρώων ῥοδοειδέα κύματα πύργοντι.

Vid. & p. 434. l. 5. lib. 42. p. 1104. l. 1. Vir-
gilius Æneid. lib. 12: 606.

Et roseas laniata genas.

Horat. Carm. lib. 4. 10. 4.

*Nunc & qui color est puniceae flore prior rosae
Mutatus.*

Ubi Acron: PUNICEAE] Sanguinei coloris ut :
Puni-

Purpureis inuenta rotis. Locus est Virgilii *Aeneid.* lib. 12. v. 77. Perperam *rotis* citat Titius ad Nemes. *Ecl.* 2. v. 44. siue ita emendaverit, siue in codicibus peioris notae invenerit. Conf. Theocr. *Idyll.* 18: 31. Hinc *roseus* pro *pulchro*. Horatius *Carm.* lib. 1. 13. v. 1.

Cum tu Lydia Telephi

Cervicem roseam, cerea Telephi

Laudas brachia.

Janus Douza (vide *Commentariolum ipsius cap. 2. p. 654.*) olim cum Fruterio se intellexisse *cervicem strophis i. e. sertis redimitam*, monet, sed jam capere de colore candido cum bicolores rosae ubique proveniant, nisi quis malit interpretari *laeve, floridum & ἀγλᾶδον collum*. Prius nullo modo tueri se potest, cum de nativo colore hic sermonem esse quivis videat, neque alterum placet. Rosas albas provenire, & memorari a veteribus non inficias eo, cum Albricus de Deorum imaginibus cap. 5. p. 305. de ipsa Venere scribat: *rosisque candidis & rubris sertum gerebat in capite ornatum*. Atque ita Janus Secundus Basio I.

Cum Venus Ascanium super alta Cythera tulisset

Sopitum teneris imposuit violis;

Albarum nimbos circumfuditque rosarum

Et totum liquido sparsit odore locum.

Sed rara sunt ista exempla, praecipue in comparationibus similibus, ubi semper fere rosae purpureae memorantur, saepe etiam liliis albis opponuntur. Virgilius *Aeneid.* lib. 12. 67.

Indum sanguineo veluti violaverit ostro

Si quis ebur, aut mixta rubent ubi lilia multa

Alba rosa.

M

Apud

Apud Nemesianum Eclog. 2. v. 44. rosas, cum alias purpureas, pallentes sibi videri ait amator spretus :

*Te sine vas misero ! mibi lilia nigra videntur,
Pallentesque rosae, nec dulce rubens Hyacinthus.*

Nugas agere Titium, qui notat: rosas autem pallentes sibi videri ait, cum alioquin suapte natura aut candidae aut purpureae esse soleant, docet clare ipse Poëta v. 47.

*At tu si venias & candida lilia fient,
Purpureaeque rosae, & dulce nitens hyacinthus.*

Huc refer fabulam de rosa, prius alba dein rubra, de quo Interpretes ad Pervigil. Ven. v. 23. Tertia conjectura ipsius qua intelligit collum splendens, & confert purpureos olores alio loco obvios reliquis praestat. Minus placet Cruquius, qui periphrasticôs intelligit pulchra & oblonga cervice spectabilem. Rectius Acron: *pulchram*, ut rosea cervice refulsit. ita Servius ad Virgil. Æneid. lib. 2: 393. ROSEO] *Pulchro. Perpetuum Veneris epitheton.* Quemadmodum autem Horatius *roseam cervice* dixit ita Petronius in Fragmento p. 667. edit. Burm.

Fundunt colla rosas, & cedit criminibus aurum.

Ceterum rosis non inmerito formosae comparantur, florum quippe pulcherrimis habitis. Rationem reddit Achilles Tatius lib. 2. p. 141. ὃ τὸ ρόδον διὰ τὸ τοῦ ὁσίου εὐμορφότερόν ἐστι τῶν φυτῶν, ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς φεύγει ταχύ. Non igitur sine ratione Veneri consecravit antiquitas. Nonnus lib. 12. p. 332. l. 27.

*Φοίβῳ Ζεὺς ἐπένευσεν ἔχειν μαντῶδεα δάφνην
Καὶ ρόδα φαινίσσεντα ροδόχροι Κυπρογενεῖ.*

C A-

CAPUT VIII.

Κύκλα pro κύκλοι per Metaplasium, & similia. Formosae prae pulchro comparatae. Aristaeetus tentatus & defensio contra Pauwium. Hyems campis gramina auferit. Σῶμα ἐν ᾧ δις. Emendatus Nonnus. Pedes pulchri veteribus in pretio. Interpretis Nonni lapsus. Pulchris pedibus decori habebantur formosi. Veteres crura nudata habebant. Gentilium sacerdotes discalceati erant & nudis pedibus, sicut etiam ipsi Dii, nec non veneficae, quibus alter pes tantum nudus fuisse male statuitur, quique sacra loca adibant, ut & in dolore & luctu. Veteres Heroes pedibus nudis incedebant. Λευκώπες Οἰρήνης. Defensio Euripidis locus contra Arnaldum aliosque. Furentes pedibus nudis currebant.

Ibid. κύκλα pro κύκλοι hic occurrunt, quemadmodum talia non raro observari possunt. Quaedam notavit Rhavorinus in V. Κύκλα κατὰ μεταπλασμόν γένεσ, οἱ τροχοί· — τοῦτέστι ἡ μεταπλασμὴ σὺν ἄλλοις πολλοῖς, ἣ ὁ θυμός ἢ τὸ θυμὸν ἢ ὁ γάρος παρ' Αἰχύλῳ· φασὶ ἢ τὸ γάρον· ὅτε ἢ ἢ εἰργανὸν ἢ ὁ εἰργανός. ita δάκτυλα habes apud Musaeum v. 114. Vid. Munckerum ad Anton. Liber. cap. 41. p. 333. apud eundem v. 142. γαμήλια θεσμά θεῶν & v. 145. Θεσμά θεῶν ἐρόντα. apud Aratum in Dioscor. v. 299. κέλευθα, & Oppianum in Halieut. lib. 1.

Καὶ σκελιαὶ, σκυτάλαι τε, ἢ ἱππύροις κέλευθα.

Ita 2 MSS. cum tertium κέλευθοι. Vid. Vir Doctus in Obs. Miscell. Vol. III. p. 63, 64. sed recte alter Vir Doctus in nota addita nihil movendum docet, & retinendam vulgatam lectionem γένεθλα, atque ita ipse Oppianus Halieut. 1. 105.

φέρβονται, βατίδες τε, βοῶν θ' ὑπέροπλ' γένεθλα.

Ubi similiter habes γένεσιν pro γενέσθαι. ita λύχνα dixisse Herodotum notavit Pollux lib. 10. cap. 26. segm. 116. ubi notas consule. Talia sunt πύρεσ apud Nonnum lib. 17. p. 480. l. 16. lib. 20. p. 546. l. 25. &c. μυχα lib. 34. p. 858. l. 5.

60. Ροδῶν λειμῶνα φανῆναι. Crebra comparatio apud id generis Scriptores, ex. gr. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. τὸ γὰρ ἔσθματος κάλλος αὐτῆς, πρὸς τὰ ἔλκειντος ἤειπεν ἄνθη· παρτίσας μὲν τὸ πρὸς-ωπὸν ἔσιλβε χροιάν, ῥόδον δ' αἰνέτελλον ἐν τῇ παρειᾷ. — Τοσῦτος ἦν Λευκίππης ἐπὶ τῷ πρὸςώπῳ ὁ λειμῶν. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 5.

Χιονέων μελέων ῥοδόσις ἀνεφαίνετο λειμῶν.

Lib. 16. p. 442. l. 11.

Καὶ τότε κηρώντος ἔγω λειμῶνος ὀδύων
Λύχνα πάντα δόκουν τετηλότα σύγχροα κύρως.

Paulo post l. 15.

Μὴ σέο κάλλος ἀμειψᾷς ἐς ἄνθεα, καί τιςφυῇ γὰρ
Παπταίνων ῥοδεῶνα, τεὰς ἐτόησα παρειάς.

Lib. 34. p. 848. l. 25.

Οὔποτε τοῖον ἄγρσι ῥόδον λειμῶνιδες αὔραι
Παρθενικῇ χαρίεσσα, τεὰς μεθέπρσι παρειάς
Εἰαρινὸν λειμῶνα, τ' εὖ χρόνος οἶδε μαραίνειν.

Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 62. καὶ τοσῦτον ἐξε-
φοινίχθη τὸ πρὸςώπῳ, αἷς δοκεῖν ὅτι τῇ παρειᾷ ἐνδον
εἶχε τινα ῥόδον λειμῶνα. quae ultima verba Francius
in margine, sed sine loci indicio, notaverat. lib.
2. ep. 1. p. 194. γυνὴ ἴοικε λειμῶνι, καὶ ὅπερ ἐκεῖναι
τὰ ἄνθη, τῷτό γε ταύτῃ τὸ κάλλος· ἕως μὲν ἔν η πόμῃ
τῷ λειμῶνι ἱπακμάζει καὶ ἡ χροιά τῷ ἀνθέων· ἄρος δ'
παρὰκμάσσας, πέπανται μὲν τὰ ἄνθη ... τε .. ὁ δ'
λει-

λεμῶν γεγύθη, γυναικὸς τὴν αὖ πάλιν ἐπὶ τῇ πόδι
παρέλθῃ, ἢ τὸ κάλλος πρὸς ἀδελφὴν, τίς ἔστι; καταλείπει-
ται εὐφροσύνη· ἀναστρεφὲς γὰρ ἡ ἀπηνθηκότι σώματι ἔπι-
φυκε πρὸς αἰσιν ὁ ἔρως· ἢ ἡ ἀνὴρ εὐαυθὲς τε καὶ εὐαδὲς
ἢ, ἐνταῦθα καὶ ἐνίσταται καὶ μένει. Qui locus multis mo-
dis laborat. Corn. de Pauw geminat τὰ ἐπακμαῖζει,
dein τ. α. τὴν τοῦ δὲ vel κατὰ τὴν τοῦ δὲ δ. N. γ. & pro ἔτι
post Mercerum recte ἔτι reponit, nec non τὸ εὐαδὲς
δὲς mutat in εὐαδὲς. Prius forte minus necesse, si
repetas verbum ἐπακμαῖζει, vel in priore membro
intelligas verbum substantivum. Parum quadrat,
quod monet comam prato post veris laetitiam &
in ipsa hyemis crepidine non deesse, cum isto
tempore prata rigent, ut ait Horatius Carm. lib.
4. 12. v. 3. & hyeme diffugiente campis gramina
redire scriptores statuunt. Horatius lib. 4. Od. 7.
in descriptione verni temporis:

*Diffugere nives, redeunt jam gramina campis,
Arboribusque comae.*

Adde Secundum Sylv. 13. p. 222. Id hic sufficit.
Dein forte legendum πέπαυται μὲν τὰ ἄνθη τῷ τοῦ vel
κατὰ τὸ τοῦ δὲ ἢ λ. γ. floribus perit color, nisi velis
ταύτης scilicet χροίας. Pauwii εὐαδὲς pro εὐαδὲς ma-
nifeste falsum, cum ad verbum desumpta haec sint
ex Platonis Symposio, quem locum opportune ad-
duxit dudum Mercerus, ubi scribit: ἀναστρεφὲς γὰρ καὶ
ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ αἵματι ἔτι εὐαδὲς ἢ ἐνίσταται
καὶ ἔρως οἱ δὲ εὐαυθὲς καὶ εὐαδὲς πόθος ἢ, ἐνταῦθα καὶ
ἔστι καὶ μένει. Odorem autem hominum mulierum &
Poëtis aliisque memorari nec pueri ignorant. Suf-
ficit unus Musæi locus v. 133.

Παρθενικῆς δ' εὐαδμον εὐχρόον ἀνχένα κύσασι

61.

Νισσομένης ἡ

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφύρεϊ λάμπειτο κέρης.

M 3

Gemi-

Geminus locus est Nonni Dionys. lib. x. p. 280.
l. 7. de Ampelo:

Νειασομένης ᾗ

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνετο λαίμων.

Miror turpissimam Poëtae maculam non abster-
fisse eruditos Interpretes, nam de Pareo, qui bis
corrupte citat, non magnopere mirandum, cum
facillimo negotio integritati locum potuissent resti-
tuere hoc modo:

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνετο λαίμων.

Pratum rosarum paulo ante multis inlustravimus,
pedum pratum, qui dixerit ignoro. Veteribus au-
tem pedes pulchri in pretio fuerunt raroque in-
describenda forma egregia omissi. ita Nonnus Lib.
35. p. 866. l. 13.

Καὶ γυμνῆς σκοπιάζειν ἀναστομένης χροῶς κέρης,
Καὶ σφυρῶ λευκὰ δόκνει.

Lib. 7. p. 214. l. 29. de Semele natante:

Παρθένον ἀργυρόπεζαν ἴσω ποταμοῖο δοκεύω.

Lib. 14. p. 398. l. 26.

Οἰάνθη ροδοῖστα, ἢ ἀργυρόπεζα Λυκάστη.

Ubi interpres vertit *auripede* *Lycastem* supino er-
rore, quem etiam commisit p. 400. l. 5. ubi ἀρ-
γυρῶ τάρσα vertit *aureas plantas*, quemadmodum &
aliis locis. lib. 15. p. 426. l. 3.

Καὶ χροῶς ἦνθεε κάλλος ἐλευκαίνοντο ᾗ μηροί,
Καὶ σφυρῶ φοινίσκοντο, ἢ ὡς κρίνον, ὡς ἀνεμώνη,
Χιονίων μελίαν ροδοῖες ἀνεφαίνετο λειμών.

Ita Ἀρετίμης ἀργυρόπεζα lib. 34. p. 844. l. 31. &
Θέτις lib. 41. p. 1066. l. 6. lib. 42. p. 1082. l. 10.
Καὶ

Καὶ γλυκὺν αὐχένα Βάκχος ἰδέσκετο, καὶ σφυσὶ
 κέρης
 Νειοσκομένης.

Neque id ignorabat Dearum de forma contendendum arbiter Paris apud Coluthum de R. H. v. 132. qui ideo

Χρῦσῳ δαιδαλέης ἐφρῳσάτο κόσμον ἐκάσσης,
 Καὶ πτέρης μετόπισθε, καὶ αὐτῶν ἵχνια ταρσῶν.

Theocritus Idyll. 10: 36.

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀσφράγαλοι ταῦ.

Ubi Scholiastes--- ἐνερυθμοί, καὶ ὀρθοὶ ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀσφράγαλοι. Horatius ad Venerem Carm. 4. 1. 25.

*Illic bis pueri die
 Numen cum teneris virginibus tuum
 Laudantes, pede candido
 In morem Salium ter quatient bumum.*

Hinc Servius ad Virgil. Ecl. 10: 49.

Ab tibi ne teneras glacies secet aspera plantas!

Notat: ostendit illam pulchram. Ceterum adposite admodum pedum pulchritudinem, roseumque colorem hic praedicat Poëta, qui spectatorum in oculos aequae ac candida facies incurrere poterant, cum apud Veteres saepe crura nudata habebant. Tales describuntur comites Europae apud Achillem Tatium lib. 1. p. 7. τὸ σκέλος ἅπαν γυμνωμέναι, τὸ μὲν ἄνω, ὃ χιτῶνος, τὸ δὲ κάτω ὃ πεδίλων. quem locum recte explicat Salmasius p. 541. Talis forsitan fuit Hero, quae forte quoque fuit nudo pede & discalceata, quomodo Gentilium Sacerdotes non parvo numero sacra discalceati, imo plane nudis pedibus peragebant. Lectu dignissima sunt

quae in eam rem observavit Vir praeclara eruditione insignis Jo. Braunius de Vestitu Sacerdot. Hebr. lib. 1. cap. 3. §. xi. & post illum Inlustr. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Cerer. v. 125. adde, si tanti videtur, Saubertum de Sacrif. cap. 9. p. 181. Ipsi Dii nudis pedibus exhibentur aliquando, quemadmodum ex. gr. Saxonum Deus antiquissimus Crodo apud Henninium n. 23. ad Tollii epist. Itiner. 1. Sed & multi alii tali modo incedebant, ut veneficae in sacris magicis. Horatius Sermon. lib. 1. 8. v. 23.

*Vidi egomet nigra succinctam vadere palla
Canidiam, pedibus nudis, passoque capillo.*

Qui locus docet non perpetuum esse, quod docet Cl. Braunius l. c. p. 65. veneficas alterum pedem nudum habuisse, nisi *pedibus nudis* pro pede nudo positum contendere velis. Non raro quoque, qui sacra loca adibant discalceati erant. Ideo Leucippe virginitatem probatura Panis antrum ingrediens veste sacra induitur calceisque caret apud Achillem Tatium lib. 8. p. 515. εσολίσσεται δὴ Λευκίππη ἱερᾷ σολῇ· ποδὴν χιτῶν, ὀπίσθης χιτῶν, ζώνη κατὰ μέσον τὸν χιτῶνα, ταινία περὶ τὴν κεφαλὴν φοινικοβαφῆς, αἰσάνδαλος ὁ πῦρ. Praecipue vero locum id habebat in dolore & luctu. ita Nonnus lib. 5. p. 162. l. 8.

*Φιλοσέγγε ὦ μενοινῇ
Νήλιπος αἰκρήδεμνος ἰμᾶσσετο πένθει μητῆρ.*

Ita p. 164. l. 9. p. 264. l. 6. Najades etiam sine sandaliis Bacchi & Ariadnae nuptias canunt apud Nonnum lib. 47. p. 1230. l. 5. Alia mitto. Sed non tantum Hero, quamvis hoc maxime probem, nudis pedibus incessisse videri posset, quia sacerdos Veneris erat, sed & quia antiquo aevo non om-

omnino id inusitatum. Huc refer loca nonnulla ex iis quae jam adduximus. Tali ex. gr. modo videtur incessisse Ampelus, cui mortuo induisse cothurnos Bacchum refert Nonnus lib. xi. p. 308. l. 23.

Καὶ νέκυσ περ ἔντος ἰδύσατο τὰς καὶ καθόρνοις.

Nec non Veteres Heroes Theseus, alique. Vide quae notavit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 34. ita capi non incommode posse quibusdam forte videbitur Anacreon Oda 31. v. 5.

Εἰ μάλιστα Ἀλκμαίων τε
Χ' ὁ λευκόπυς Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.

In quo loco Juvenis Eruditissimus Georgius Arnaldus Animadv. Critic. cap. 5. p. 28. emendat Ἀλκμάϊωνος Ὀρέστης, me non probante. Tutius enim veriti posse cum interpretibus *Et pulchris pedibus praeditus Orestes*, quam quidquam hic novari putem. Nihil certe valet quod objicit elegans juvenis epitheton illud mulierculae magis convenire, quam Orestis, cujus inmanis statura septem cubitos superaret. Theseus erat heros inter mortales fortissimus, ut vel ex honorifico testimonio Nestoris apud Homer. Iliad. A. v. 265. patet, & tamen pulchri ejus pedes laudantur. Ita Ariadne apud Catullum de Nupt. Pelei & Thetidos:

*Quae tibi jucundo famularer serua labore
Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.*

Ubi candida vestigia sunt pulchra, quemadmodum pede candido in loco Horatii jam cit. Acron interpretatur pulchro. Pulchrum autem eum fuisse patet ex Hygino cap. 270. ubi inter eos qui formosissimi fuerunt refertur Theseus Aegaei, & Aethrae filius, quem

quæ Ariadne amavit. Aliæ emendationes Virorum Doctorum non magni momenti videntur. Pauwii λευκόνες nullo modo placet, minus adhuc ο' λα-
 γώπες Ορέτης alterius, quæ referuntur in Observ.
 Miscell. Vol. III. p. 6, & seqq. in notis. Χ'ω' λευ-
 κόφρες vel χ'ω' λευκόχρες quæ protulit vir Exuditissi-
 mus, etiam minus necessaria: recte tamen idem
 illam Barnesii *de albis cothurnis* sententiam ex Istro
 Grammatico refutavit: vellem & alteram de Oreste
 in furore suo nudis pedibus currente, cum id
 furentibus sæpissime adscribatur. Nonnus lib. 9.
 p. 264. l. 5. de Inone in furem a Junone acta:

Εκ θαλάμης ἧ Φυγῆσα δέεδραμε δύσγαμος Ἰνώ-
 Τρηχαλέας ἀπέδιλος ἐπισκαίρσα κολώνας·

Tales Bacchæ describuntur lib. 14. p. 408. l. 3.

Ἀλλή τερσὰ φέρσα κατ' ἔρεα γυμναὶ πεδίλων
 Πρὸς ἑσπέρην πατίσσα, ἢ ὀξυέθειρας ἀκάνθας
 Θρηγαλέη σατὸν ἵχνος ἐπεσήμεζεν ἀχέρεα.

Ita l. 17.

Ἦν δὲ νοῆσαι
 Παρθένον ἀκρήδεμνον ἀσάμβαλον ὑψοῦ πέτρης
 Τρηχαλέω περὶ ὧνι πρὸςκαίρσαν ἐρίπνης·
 Οὐ σκοπὴν δ' ἔφελε δυσέμβατον· ἢ πόδα κέρη
 Οἰυπαγῆς ἀπέδιλον ὄνυξ ἐχάερασε κολώνης·

C A P U T IX.

Veteres Poëtae a recentioribus mendacii arguantur. Tres
 Gratias statuit vulgatio sententia, alii tamen duas:
 Homerus non unam, sed plures fingit, alii tamen unam
 tantum. In nominibus ingens discrepantia. Orpheus ten-
 talus. Emendatus Phrygius. Bacchi & Junonis filias
 cum

cum aliis facit Nonnus, alibi tamen perum sibi constans Coronide natas canit, alii aliter. Aglaia Vulcani uxor. Pburnuti Interpres notatus. Sedes pulchritudinis praecipua oculi. Oculi pulchri raro omitti in formosarum forma-describenda. Gratiae, & Cupidines in oculis & reliquis membrorum partibus excubant. Horatii Scholiastes MS. emendatus. ἡς & φρενὶς, πρᾶδι & θυμῶς, animus & mens, mentes & corda saepius junguntur. Gentes & mentes permutantur. Prosper tentatus. Scholiastae delirum acumen. Oculos & mentem jungunt. Tentatus Nonnus. Artificiosus Poetarum mos in carminibus aliquos introducendi, iisque longiorem sermonem tribuendi. καὶ τις, Atque aliquis eleganter ponitur.

63. Οἱ ὃ παλαιοί

Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφουκέναι

Aliquando Poetae veteres mendacii arguuntur a recentioribus, ut Homerus a Nonno lib. 42. p. 1092. l. 9. in re quoque amatoria:

Γυναίμανέοντι ὃ μύνη
Οὐ κόρος ἐστὶ πόθων, ἐψεύσατο βίβλος Ομήρη.

Homeri locum adnotavit Falkenburgius p. 1356. Neque talibus suae defunt Veneres. A Musaeo hic notari Hesiodum discimus ex Aristaeoneto lib. 1. ep. 10. p. 58. καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες ὃ τρεῖς καὶ Ἡσίοδον αἰεὶ δακνέειν. πεφουκέναι δεκάς. Locus Poetae invenitur in Theogonia v. 907.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμῃ Χάριτας τέκε καλλιπαρήχες,
Ὡκεάνη κέρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Ἑθαλίην τ' ἱερὰταιν.

Ubi reponentem Gujetum Ἀγλαΐην τε καὶ audio. Haec autem sententia, quae ternas Gratias statuit vulgatio est, quamvis non desint qui diversum numerum ineunt. Ita ab Atheniensibus Clitan & Phaennam, a Lacedaemoniis Auxo & Hegemonem

nem, adeoque binas tantum cultas esse ex Pausania docuit Eruditiss. Cuperus Apoth. Homer. p. 27, 28. Confer & Phurnutum cap. 15. Aliud agebat Ampl. Cuperus p. 27. cum unam tantum ab Homero statui ex opinione Heraclidis Pontici in Alleg. credebatur. En verba Homeri Iliad. ε. 267.

Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κ' εἰ τοι Χαερίτων μίαν ὀπλοτεράων
Δάσω ὀπνιέμεναι, ἣ σὴν κεκλήσθ' ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἣς αἶεν ἐέλδεαι ἥματα πάντα,

Eadem ratione potuisset elicere Musaeum v. 77. loco gemino unam Gratiam statuere,

καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαερίτων μίαν ὀπλοτεράων,
Quod quam falsum sit nemo nescit. Quin diserte
Homerus Iliad. p. 51.

Ἀἵματί οἱ δυνόντο κόμαι, Χαερίτεσσιν ὁμοῖαι.

V. & Iliad. σ. 381. Neque id tradit ipse Heraclides p. 468. (hunc enim locum respici puto) qui scribit: ὅθεν συνοικῆσαν ἐκ ἀπιθάνας τῇ τ' ὅλων ἀρχιτέκτονι (Vulcano) πεποίηκε τ' Χάριν Homerus. Unam autem ponit Scholiastes Homeri Iliad. ε. v. 230. laudante Galeo ad Phurnutum p. 162. In nominibus autem Gratiarum non minor discrepantia. Scholiastes noster memorat Κάλλος, Φρόνησιν ἣ Ἔργον. Cum Hesiodo facit Orpheus Suffiminę Gratiarum p. 156.

Θυγατέρες Ζηνός τε, ἣ Εὐνομίης βαθυκόλπε,
Ἀ' γλαΐη τε, Θάληα, ἣ Εὐφροσύνη πολύολβε.

Ubi pro Εὐνομίῃ reponendum forte Εὐρυνόμη, cum Εὐνομίῃ sit filia Thetidis & Jovis. V. Hesiod. v. 992. favent Apollodorus, Hyginus nec non Phurnutus cap. 15. qui & aliis nominibus vocari scribit,

bit, ut *Εὐρυδομένην*, vel, ut legitur in MS. Galei, *Εὐρυδόμην*, nec non *Αὐτομεδέσσην*, quemadmodum recte conjectasse mihi videtur idem vir Doctus pro *Εὐρυμ*. Eurynomen Oceani & Tethyos filiam memorat Hesiod. in Theog. v. 358. Eurynomen quoque Oceani filiam Homerus Iliad. Σ. 398. Sed frustra fere in fabulis quaeras constantiam. Cum Orphæo vero & Hesiodo facit Phurnutus, sed loco corrupto. Pro *Εὐφρόνη* enim omnino restituendum *Εὐφροσύνη*, favente Galei MS. Lactantius ad Stat. i. Theb. 286. pro *Thalia* habet *Pasitheia*, quemadmodum *Pithonem* Proclus ad Hesiodum notante Eruditiss. Munckero ad Hygin. p. 10. quem consule, ut & Doctiss. Falkenburgium ad Nonnum lib. 33. p. 820. l. i. qui *Pasitheam*, quam Nonnus memorat, eandem ac *Euphrosynem* putat. Illic autem Poëta Gratias Bacchi filias facit. Matrem autem iis adsignat Junonem lib. 31. p. 794. l. 16.

Ἐκλυσὼν ὅς ποθέεις Χαρίτων μίαν, αἶψ' ἐν θυμῷ
οἷστρον ἔχων θαλάμοιο φυλάσσει, μὴ δ' ἀπαλέψῃς
Μητέρε Πασιθέης ζυγίαν θαλαμηπόλον Ἥρην

Quemadmodum & Coluthus de R. H. v. 87. & v. 171. nec non Phurnutus. Parum autem sibi constans Nonnus lib. 48. p. 1280. l. 19. Coronidis & Bacchi filias facit;

Σιγήσω φιλότητα Κορωνίδος, ἥς ὑπὸ λείπτρων
τρεις Χάριτες γεγάασιν ὁμόζυγες.

Munckerus ad Hygin. p. 10. laudat lib. 8. ubi diu frustra id quaesivi. Phurnutus tradit ab aliis matrem ipsarum tradi Euanthen, ab aliis Aglaiam vel ut emendat Gale *Ἀγλαην*. Jovis filias facit Hesiodus l. c. Aglaiam autem Vulcanus duxit uxorem. V. Hesiod. v. 945. haec simpliciter *Χαεες* voca-

vocatur Homero Iliad. Σ. 381. Nonno lib. 29. p. 760. l. 11, & 14. Phurnutus cap. 15. συνοικεῖν δ' Ὀμηρος ἴφη μίαν τ' χαλετῶν ἠΨαίω. Quae Interpres vertit *unam e Gratiarum numero cohabitare Vulcano barbare & inperite.*

64.

Εἷς δέ τις ἦρξ

Ὀφθαλμοὺς γιγῶν ἑκατὸν χαλείπεισι τεθήλει.

Praecipuam pulchritudinis sedem in oculis esse formarum spectatores tradunt. Achilles Tatius lib. 6. p. 371. ἰδὼν ᾧ ὁ Θέρανδρος τὸ κάλλος ἐκ πρῶτο-
μῆς, ὡς ἀεπαζομένης ἀερεσκῆς, μάλιστα γὰρ ἐν τοῖς
ὀφθαλμοῖς καθήται τὸ κάλλος, ἀφῆκε τ' Ψυχὴν ἐπ' αὐ-
τήν, ἣ εἰσήκει τῇ θεᾷ δεδεμένος. Ita p. 375. ἐπειδὴ
γὰρ εἰς τὰ ὄμματα τ' καλῶν τὸ κάλλος καθήται, ῥέον ᾧ
ἐκεῖθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τ' ὁρώτων ἴσεται. Oculos
pulchros describit Aristaen. lib. 1. ep. 1. p. 4.
Ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε ἣ διαυγεῖς, ἣ καθαροὶ φωτὶ
διαλάμποντες· τὸ δ' μέλαν αὐτῶν, αἱ κόρυι μελάντα-
ται· ἣ τὸ κύκλω λευκὸν, αἷγλη λευκοτάτη· (ita om-
nino legendum cum Cl. Pauwio) ἣ ἑκάτερον ὑπερ-
βολῇ πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδείκνυται· ἣ τὸ λίαν αἰνόμοιον,
ἐνδοκίμῃ παρσικίμενον· ἐνθα δὴ τὰς χαλετας ἐγκαθι-
δρυμένας πάρεσι πρῶσκυνεῖν. Achilles Tatius lib. 6.
p. 373. εἰάν ᾧ ἡδύς, ἣ δ' μέλανος ἔχων τ' βαφὴν ἡρέμια
τῷ λευκῷ σεφανέμενος. Horatius Carm. lib. 1. 32.
V. 11.

*Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.*

Ubi Acron: *Pulchrum enim hunc puerum Lycum Al-
caeus dilexit. Pulchritudo autem puerorum saepe nigris
decoratur oculis. Hinc in descriptione formosarum
raro omittuntur. Acontius apud Ovid. Heroid.
ep. 20. ad Cydippen.*

Tu

*Tu facis hoc oculique tui; quibus ignea cedunt
Sidera; qui flammæ causâ fuere meae.*

Hinc venustate plenissimæ locutiones, quibus Gratia & Cupidines oculis insidere dicuntur apud Aristæon. lib. 1. ep. 1. & 10. locis jam ante adductis. ita Theocritus Idyll. 18: 37.

ὦς Εἰλένα· τὰς πάντες ἐπ' ὀμμασιν ἵμεροι ἐντί.

Atque ita Gratias, Cupidines, Veneresque in aliis corporis membris non minore elegantia locant. Horatius Carm. lib. 4. 13. v. 6. de Cupidine:

*Ille virentis ἔ
Doctæ psallere Chiae.
Pulchris excubat in genis.*

Ubi Acron notat: *Multum decoram vult Chiam mulierem videri, vel quod virenti ætate sit, ἔ doctæ psallere (saltare Scholiastes MS. corrupte) vel quod genis, id est facie pulchra sit, (vel oculis pulchri sit. I. pulchris sit MS. minus recte) ἔ ideo Cupidinem excubare in ejus genis (in genis i. in maxillis ejus MS.) induxit.* Alciphron lib. 3. ep. 1. τὸ ἧ ὅλον πρὸς ὥπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἰποῖς ἂν τὰς Χάριτας ἢ Ὀρχοµενὸν ἀπολιπέσας ἢ τὴν Γαργαφίαν κρήνης δαπανησάµενας. ita recte Berglerus pro ἀργαφίας. Atque ita vix ulli veterum cedens Secundus Basio XVI.

*Da tot basia, quot dedit
Vati multivolo Lesbia, quot tulit:
Quot blandæ Veneres, quotque Cupidines
Et labella pererrant
Et genas roseas tuas.*

72. Ἐσπόμενον νόον εἶχε, ἢ ὄμματα, ἢ φρένας αἰνδρῶν. Eodem modo quasi ex formula junguntur ὄσ & φρένες ab Orpheo Argon. v. 1115.

Παῖν

192 ANIMADVERSION. AD

ἡαῖδατον ἡδὲ ταυῦτον ἐπὶ Φρεσίν, ἡδὲ νόεω.

Apud Homerum saepe recurrit κατὰ φρένας ἢ κατὰ θυμὸν, ut Iliad. A. v. 411. aliisque locis. Idem non raro κενεῖν & θυμὸν jungit, quod dudum notatum H. Stephano in Thesouro L. G. Tom. II. p. 99. ita Hesiodus in Ἔργων v. 340. & Orpheus Argon. v. 766. atque ita in Oppiano Cyneget. lib. i. v. 423. reponit Vir Eruditus in Observ. Miscell. Vol. II. p. 201.

Καὶ σῖνος ἀφρεσὶν κενεῖν ἢ θυμὸς αἰναιδής.

Pro καθαρὸν κ. θ. α. ita Latini jungunt *animum & mentem*. Valerius Flaccus lib. i. v. 76.

Tu sola animos mentemque peruris

Gloria.

Ibi Vid. Burmannus. Ita *mentes & corda* Statius lib. i. Sylv. 2. 183. ex emendatione Marklandi:

Quas ego non mentes, quae non facc corda jugavi.

ubi pluribus haec docuit Vir egregius. vulgo *gentes*. Contrariam labem in hac voce contraxit Prosper Carmine de Ingratis P. I. cap. xi.

*Dumque suis aditus Domino pandente ministris
Crescunt primitiae, fuerint omnino necesse est
Quaedam terrarum partes, ubi gratia nondum
Corda hominum tenebris absorpserat impietatis;
Et dira innumeri demersi nocte peribant,
Cum multae accepto fulgerent haurine gentes.*

Ita, mea quidem sententia, venustius legeretur, quam *mentes*, ut opponantur *gentes* iis terrarum partibus, quibus gratia nondum adfulserat. Si vulgata magis adrideat, *multae mentes* non inconmode opponentur *innumeris*, quod mihi tamen non per-

perplacet. Ceterum haec erant monenda, ut Scholiastae nostri solito more acumen hic fuisse obtusum omnibus pareret. en egregiam notam : Ἀκόλυθον τ' ὅν εἶχε πρὸς τοὺς Φρένας τ' ἠϊθέων. Viden' ipsum illud νόον referre ad puellam, quod nemo, nisi caecus, non animadvertit capiendum de juvenibus. Notandum praeterea Poëtam nostrum inferere hic ὄμματα, ut saepe Latini sociare amant oculos & mentem similiaque. Guntherus lib. 2. v. 421.

*Discurrunt oculisque notant ac mente sagaci
Naturam sedemque loci.*

Quemadmodum Ovidius Metam. x. 548. dixit

Oculos, animosque ferarum.

Et, qui instar reliquorum sit, Elegantissimus Secundus loco adposito Oda xi. p. 136.

*Una inter omnes florida virgines
Terram tenello sollicitans pede,
Versabat in gyrum sequaceis
Secum oculos, animosque turbae.*

Comparandus vero cum Poëtae nostri loco praeterea Nonnus, tanto magis quia opem medicam poscere videtur, lib. 33. p. 832. l. 25.

Ὀκναλέοις τ' πόδεσσι μόγῃς βραδὺς ἦτο Μορρεὺς,
Εὐτροπαλιζόμενος δεδοκημένος ὄμματι νύμφην,
Μεμφόμενος φαέθοντα ταχύδρομον ἑσπόμενον τ'
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόσολον.

Vide an non eleganter refingere liceat ex nostro Musaei loco

Εἰσπομένον τ'
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόσολον.

N

Sequen.

Sequentem vero
Chalcomede mentem (Morthei) habuit comitem.

Nisi velis Χαλκομέδη.

73. Καὶ τις ἐν ἱθέοισιν ἐθαύμασε, ἃ φάτο μῦθον.
 Egregie observat elegantem & artificiosum Poë-
 tarum morem in carminibus plerumque aliquem
 introducentium, cujus ore vota reliquorum vel
 questus aliaque exprimunt; longissimas etiam ali-
 quando texunt narrationes, cum usurpant plerum-
 que καὶ τις, quemadmodum Latini *Atque aliquis*.
 Nonnus Dionys. lib. x. p. 284. l. 30.

Καὶ μιν ἰδὼν Σατύρων τις ἐθέλγετο θέσπιδι μορφῇ,
 Καὶ κρυφίην ἐρόεσσαν ὑποκλέπτων φάτο φωνήν·
 Ἀνδρομέης κερδὴς ταμίη φιλοτήσις Πειθώ.

Lib. 36. p. 904. l. 6.

Καὶ τις ἀρλεψύσσων ἰδὼν ὑψαύχενά κέρην,
 Θαῦμα Φόλῳ κεράσας, τρομερὴν ἐφθέγγετο φωνήν·
 Ἄρες, Ἄρες λίπε τόξα κ. τ. λ.

Vid. & lib. 47. p. 1232. l. 7. lib. 48. p. 1258. l.
 28. Lucanus lib. 2. v. 67.

Atque aliquis magno quaerens exempla furori,
Non alios, inquit, motus tunc fata parabant,
Cum post Teutonicos victor, Libycosque triumphos
Exsul limosa Marius caput abdidit ulva.

Statius Thebaid. lib. i. v. 171.

Atque aliquis cui mens humili laesisse veneno
Summa, nec impositos unquam cervice volenti
Ferre duces, Hanc ne Ogygiis, ait, aspera rebus
Fata tulere vicem?

Confer, si tanti videbitur, Ovidium Metam. lib.
 3. 404. Auctorem Elegiae in Obitum Drusi v. 191.
 Ne-

Neque haec elegantia fugit Eruditissimum Sannazarium de Part. Virg. lib. i. v. 236. ubi Davidem Christo in matris utero concepto apud manes canentem introducit:

*Atque hic insignis funda, citharaque decorus,
Insignis sceptro senior, per opaca locorum
Dum graditur necitque sacros diademate crineis. &c.
Attonita subitos concepit mente furores,
Divinamque animam, & consuetum numine plenus,
Intorquens oculos venientia fata recenset.
Nascere magne puer.*

CAPUT X.

Musaei loca quaedam exposita. *Επιβαίνειν Σπάρτης* accedere Spartae, non adscendere. *καταβαίνειν*. Sparta plano loco condita. *Σπάρτη & Λακιδάμων* disjunctive memorata unam urbem notant. *Parcis* parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo. *Λακιδάμων* Cypri urbs. Spartanæ puellæ formosissimæ. *Deinias* Weitzio male Poëta habitus. *Varia lectio in Oraculo*. Spartanarum puellarum castimonia decantata. *Cursu, lucta &c.* publice exercebantur. *Αγλαΐαι* formosæ. *Venus Gratiarum* præsides, nec non *Juno, & Phoebus*. *Gratiis* formosæ comparatæ, earumque numerus forma egregia a Poëtis sæpe aucta. *Πεπρωμένη*. Nonni interpretatio quinquies emendata, aliaque. *Επιβαίνειν* concumbere cum aliqua. *In coelo esse amatores potiti dilecta spernunt*. *In coelo esse*. *Αφάσσειν* tangere. *Varia lectio in Ovidio rejecta*. *Intacta mulier casta*. *Juvenalis locus contra Marklandum adsertus*.

74. **Κ**αὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακιδάμονος ἰδραχον
ἄστυ. Non hic cogitarem cum Pareo de Sparta collibus circumdata, atque inde ad ipsam adeuntibus adscensu superanda, cum centies verbum hoc usurpetur de iis, qui iter quodcunque ingrediuntur, etiam ubi potior *καταβαίνειν* usus nonnullis videretur. De Jove in Taurum
N 2 verso

verso cum Europa mari se commissuro Moschus
Idyll. 2: 113.

Ἀπτάων δ' ἐπιβάς περὶ στυγέον, ἤντε δελφίς.

Nonnus lib. 4. p. 132. l. 8.

Καὶ γαίης ἐπέβη Χαιρωνίδος,

Lib. 20. p. 538. l. 29.

Ἀρεσβίης ἐπέβαινε.

Lib. 21. p. 608. l. 1.

Ἦρῃ δ' ὡς ἐνόησε δαίπταμένον Φόνιν Ἰνδον,
Οὐρενόθεν πεπότητο· δι' ὑψόρου ᾗ κελεύθε
Ἄσματος ἠνεμόεντι κατέφραγεν ἥεσσι ταρσῶ
Ἀντολίῃ δ' ἐπέβαινε.

Confer lib. 24. p. 640. l. 2. lib. 25. p. 664. l. 8.
Theocrit. Idyll. 22: 59. 25: 155. aliaque loca,
quae congerere putidum esset. Contra καταβαίνειν
pro ἐπιβαίνειν usurpavit Homerus Iliad. Ω. 191. de
Priamo:

Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κησίντῃ,
κέδρενον, ὑψόροφον.

Parum juvat Pareum observasse Laconiae regio-
nem inter montes positam esse, cum de urbe
Sparta hic sermo sit, quam plano loco conditam
fuisse nos ignorare non sivit Strabo lib. 8. Ἐστὶ μὲν
ἐν ἐν κοιλαιτέρῳ χωρίῳ τὰ τῆς πόλεως ἱερά, καί τε
ἀπολαμβάνον ὄρη μεταξύ. a quo non dissentit Poly-
bius lib. 5. quorum loca mihi subpeditavit Dili-
gentissimus Meurfius Miscell. Lacon. lib. 4. cap.
κ. hinc κοίλην Λακεδαιμόνα vocat Homerus Iliad. λ.
581. Non enim quenquam iricari velle sperem,
ob loca quaedam inaequalia, quae instar tumulorum
con-

conplectitur urbs adscensum ejus memorari possit. Eleganter autem hoc versu Poëta Spartam & Lacedaemona disjunctive memorat, cum tamen unam urbem tantum significare velit. Nugas agunt, qui hic distinctiones in Spartam regionem & Lacedaemona urbem cogitant, elegantiarum minime protritularum non capaces, quae tamen Poëtis in deliciis. Hesiodus in Theogon. v. 217.

Καὶ Μοίρας ἔκ Κῆρας ἐγγείνατο νηλεοποιόνας,
Κλωθὴ τέ, Λάχεσιν τέ, ἔκ Ἀτροπον.

Easdem has esse nemo nescit, & ipse docet v. 904. easdem Μοίρας vocans:

Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητιέτα Ζεὺς,
Κλωθὴ τέ, Λάχεσιν τέ, ἔκ Ἀτροπον.

Ubi notandum Poëtam parentes ipsis dare Themidem & Jovem, cum v. 217. Nocte fatas canit, ut Hyginus Nocte & Erebo. Virgilius Æneid. lib. 2. v. 624.

*Tum vero omne mihi visum considerare in ignis
Ilium, & ex imo verti Neptunia Troja.*

Ita saepe voces idem significantes geminant. Homerus Iliad. A. 497.

Ἡερίη δ' ἀνέβη μέγαν ἔργον, ἔλυμπόν τε.

Spartam & Lacedaemona etiam jungit Homerus Iliad. B. 581.

Οἳ δ' εἶχον κτίλην Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
Φάρην τέ, Σπάρτην τέ, πολυτρήρωνά τε Μείσην.

Miror vero quosdam Interpretes novarum rerum saepe satis cupidos hic non invenisse urbem Cypri mediterraneam, de qua Stephanus in V. Λακε-
δαί-

δαίμων. Ἐστὶ δ' ἑτέρος Λακεδαιμόνων, Κύπρος μετόχους.
Sed bonum factum quod ipsis non repertus, cum
nihil huc facit.

75. Ἡ χεὶρ μόθον καὶ αἶθλον αἰκίζομεν. Spartanarum
puellarum formam prae omnibus reliquis celebra-
tissimam apud Graecos fuisse nemo nescit, ipsa
Pythia etiam fatente in oraculo, quod conserva-
vit Scholiastes Theocriti ad Idyll. 14. 48.

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἴπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Ridiculus error est Weitzii, qui versus hos tribuit
Deiniae rari nominis Poëtae, cum Scholiastes di-
serte scribit Ἰσορῷ γὰρ Δεινίας ὅτι οἱ Μεγαρεῖς— ἐπύ-
θαντο δ' Θεῷ, τίνες κρείττονες τυγχανείεν· ὃ δ' ἔφη
Γαίης κ. τ. λ. Eadem ratione Herodotum, Euse-
bium, aliosque, qui non pauca nobis conserva-
runt Oracula Poëtis inferere in posterum licebit.
Ceterum versu primo Eusebius de Praep. Evang. lib.
5. cap. 29. legit ἔδας, quod & in Theodoreto &
Tzetze haberi verosimile, cum Franc. Vigerus nul-
lam diversitatem memoret. Illud tamen Ἄργος mu-
tandum non videtur, quippe quae διασημοτάτη πό-
λις Πελοποννήσου teste Stephano. Πελασγικὸν autem
Ἄργος proprio fere epitheto dicitur. Homerus
Iliad. B. 681.

Ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

Quem locum respexit Stephanus in V. Πελασγία.
Sed in viam. Oraculo huic quicquid est Scripto-
rum calculum adjicit. Athenaeus lib. 13. p. 566.
καθίσας γενναίης τ' Σπάρτης τὰς γυναῖκας. Conf. Is.
Casaubonum cap. 2. p. 546. Nonnus lib. 47. p.
1106. l. 2.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Εἰς τόπον, εἰς ὠδίνας ἐνιχέθη Λακεδαιμόνων.

Ita alii plurimi, quorum loca congeffit Diligentissimus Meursius Misc. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 105. & seqq. quem nec Musaei locus fugit. Coluthus de R. H. v. 217. Verum Theodoretus de Graec. Adfection. lib. 10. ansam hinc adripiens carpendi oraculum, inquit, Οὗτος ἡ τὰς Λακεδαιμονίων ἐπαινεῖ γυναῖκας, αἰδέας οἷς ἂν ἐθέλωσι μιγνυμένας. idque jure ipse fecisse videtur Vigero in notis p. 21. Sed tamen Spartanarum castimonia omnibus est decantata, licet nudae a viris spectarentur. Plutarchus Oper. T. I. p. 48. ἡ δὲ γύμνασις τῶν παρθένων ἔδεν αἰσχρὸν εἶχεν, αἰδέας μὲν παύσης, ἀκρασίας δὲ ἀπέσσης· ἀλλ' ἐθισμὸν ἀφελῇ ἡ ζῆλον ἐνεδίαις ἐνεργάζετο, ἡ φρονήματος τὸ θᾶλυ παρέγυεν ἔκ ἀγεννῆς, ὡς μηδὲν ἥττον αὐτῶ ἡ ἀρετῆς ἡ φιλοτιμίας μετεσείαν ἔσαν. Missis aliis unum addo Propertii sed elegantem locum lib. 3. El. 12. 1.

*Multa tuae, Sparte, miramur jure palaestrae,
Sed mage virginei tot bona gymnasii:
Quod non infames exercet corpore ludos
Inter lucentes nuda puella viros.*

Eruditissimus Berglerus cum Weitzio & plerisque Interpretibus de certamine pulchritudinis Spartae instituto, locum intelligit quod in aliis locis solenne. Sed cum apud alium Scriptorem simile quid non legerim, amplector Cl. Kromajeri opinionem in Dissert. propositam, qui locum capit de more illo, quo virgines publice cursu, lucta, disco ac missilium jaculationibus exercebantur. Plutarchus Oper. Tom. I. p. 47. in Lycurgo: τὰ μὲν τοι σώματα τῶν παρθένων, δρόμοις ἡ πάλαις ἡ βολαῖς δίσκων ἡ ἀκοντίων διεπόνησεν. quae certamina ἐν ὧς τῶν νέων facta fuisse tradit p. 48. Propertius lib. 3. El. 12. 1. c. a Kromajero. Sic ἀγλαΐαι erunt formosae puellae, quemadmodum καὶ αὖ apud Lucianum in Dialogo Me-

nippi & Mercurii: ἔνθα τ' αἰνῶς τέ ἐστι — ἢ ὅλως τὰ ἀρχαῖα καὶ καὶ πάντα. Conferri meretur Summus Hemsterhuis pag. 13. Videtur autem Aristaeus elegantem hunc Poëtae locum imitatus fuisse lib. 1. ep. 17. Πολλὰς τοῖνυν αἰτ' ταχὺς τ' πολιτείας ἱκπεύς, διελέλυθα πόλεις· ἢ πρὸς γε τῇ νέᾳ, ἢ πρεσβυτέρᾳ ἰσόρηκα Ρώμην· ἢ τοιαύτην ἐν ἑδαιτέρᾳ τιθέσμαι. ἰνδαίμονες ὅν οἱ Παναρέτην εὐτυχῶντες ἄνω ὑπερφύεσαν ἢ τέχνη ἢ καίλει. Scripsi locum ut vere emendavit Mercerus.

77. Καὶ τάχα Κύπρις ἔχα Χαρίτων μίαν ὀπλοτερεσίαν.

Venuste. Gratiarum enim praeses Cypria Dea. Aristaeus lib. 1. ep. 1. ἥνικα ἐν δέσι γράφειν Ἑλένην, ἢ Χαρίτας, ἢ ἢ αὐτὴν γε ἢ ἀρχύσαν τ' Χαρίτων. Hinc in Catalectis Pythoei :

*Jupiter est genitor: peperit de semine coeli
Harmonia, & Veneris turba ministra fuit.*

Hanc enim Munckeri conjecturam ad Hygin. p. 10. alteri, qua reponit *Eumonia*, praeferrem. Vulgo *Hemonia*. Sic pepulum Veneris elaborasse ipsas testatur Homerus Iliad. ε. v. 338. aliaque ministeria alii referunt, ut Nonnus lib. 33. aliisque locis. Idem tamen, adeo fabulatores dictorum memores sunt, lib. 34. p. 844. l. 20.

Ὡς μὲν αἰέτω,
τρεῖς Χάριτες γεγάασι χορήτιδες Ὀρχομενοῖο,
Ἀμφιπέλοι Φοίβοιο· χοροπλεξίαι δ' Ἀναίης
Εἰσι τεληκασίων Χαρίτων σίχαι.

Et Coluthus de R. H. v. 87. Junonem ipsis praeficit. Hoc autem Musaei loco vides Gratiis comparari pulcherrimam Heronem more apud Poëtas admodum recepto. Bacchus de Ariadna apud Nonnum lib. 47. p. 1218. l. 22.

Πασι-

Πασθῆν ἔνδυσαν ἐγείρατε τίς ποῦδ' Νάξω,
Τίς Χάριν ἐχλαίνωσεν ἀνείμονα;

Sic alii plures. Saepissime autem solent numerum Gratiarum forma egregia augere. Aristænetus lib. 1. ep. 1. καλίστη ἢ πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη, ἢ ἤ Χαρίτων συνειθίμωσεν τῷ χορῷ. quique instar omnium sit Doctissimus Sannazarius in epigrammate longe venustissimo de Partu Nysææ, quod habetur lib. 1. xi.

*Exultat palma Venus ἔξ nascente puella
Augentur Charites, Cypria turba, Deæ.*

78. Παπταίνων ἐμύγησα. Verbum hoc notat diligenti cura, adtentoque oculo aliquid inspicere, & non raro ponitur de amatoribus dilectarum formam oculis vestigantibus. ita Nonnus lib. 1. p. 40. l. 12.

Ἀ'υχένω παπταίνων γυμνόμενον ὀμφί δε μορφῇ
Θέλγεται ἀλλοπρεπέστατον ἄγων ἀκόρητον ὀπωπὴν.

Vertit interpretes *Cervicem contrectans nudam* aliud procul dubio agens, ut & lib. 8. p. 232. l. 12. de Latona errante:

Ἄστατα παπταίνουσα πολυπλανέων σφυρῇ νήσων.

Ubi ridicule:

*Instabiles prebendens multum errantium radices
insularum.*

Sic lib. 46. p. 1188. l. 2.

Πενθέα παπταίνων δεδονημένον ἄλματι λύσσης.

Neque adhuc video cur lib. 14. p. 412. l. 5.

Ἐνθαδε παπταίνω τύπον αἰθέρος· αὐτόχυτον γάρ
Κεῖνο τόπερ καλέεσσι Διὸς πόμα νέκταρ Ὀλύμπῳ,
Νηϊάδες χθονίοισιν ἀναβλύζουσι κυπέλλοις.

Maluerit interpretari: *Hic sentio imaginem coeli, quam video. Sed in viam. idem Nonnus lib. 35. p. 870. l. 23.*

Θέλγετο δ' εἰσέτι μάλλον ἀνέμοσι κἀλλεῖ μορφῆς,
Παπταίων πρηγέυσαν ἀνάμπυκα λευκάδα νύμφην.
Ἡ δέ μιν ὑπερόπνευε, καὶ αἰδομένη Φάτο Φωνήν,
Ὡκυτέρην Μορρήος ὑπεπτήσασσα πορείην.

Versu tertio scribe ἡπερόπνευε, alterum forte est ty-
porum flagitium. Versu ultimo ὑπεπτήσασσα mat-
lem vertere *metu percussa ob gressum M. quam aspi-*
ciens. Pro circumspicere occurrit Iliad. P. 84. & v.
115.

Ibid. κόρον δ' ἔκ εὐρον ὀπωπῆς. In hanc sententiam
plura occurrunt apud Nonnum ex. gr. lib. 42. p.
1080. l. 16.

Οὐ δέ οἱ εἰσρόωντο κόρος πέλεν' ἰσαμένην γαῖρ
Πάρθενον ὅσον ἔπαπε, τόσον πλέον ἤθελε λεύσειν.

Aliisque locis. Verba autem Musaei haec habes
etiam apud Coluthum v. 253.

79. Αὐτίκα τεθναίνην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Nota
formis ardentium amatorum vota. Nonnus lib. 4.
p. 120. l. 8.

Αὐχένα γυμνὸν ἴδοιμι, καὶ ἐξομένοιο πέσσω
δάκτυλον ὡς αἰέκυσσα, καὶ ὑμετέρη διὰ κέλπε
τεθναίνην, ὅτε μῆνον ἀφειδέα χεῖρα χαλαάσας,
Ἀμφοτέρων θλίψειν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν.

Ita alii. Videtur autem noster in oculis habuisse
Homerum Iliad. Σ. 98.

Αὐτίκα τεθναίνην ἐπεὶ ἔκ ἄρ' ἔμελλον ἱταίρῳ
κτεινομένῳ ἐπαμῦναι.

Ibid. λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Centies hoc verbum,
sicut & ἀναβαίνειν, hoc sensu, apud Veteres ad
cu-

cubilia altiora respicientes, occurrit, cujus rei exempla congerere putidum esset. Rarior usus est apud Nonnum lib. 8. p. 238. l. 2.

Εἰ δὲ γυναιμανέων ἐπεβήσατο κυανοχαίτης·
καὶ σε σοφῆς πρεβέβηλεν αἰδομένης Μελανίππης,
Ἀμφαδὰ καμάσσει.

Ubi ἐπιβαίνειδς notat concumbere puellae.

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Οὐλυμπον ἱφικαίρω θεὸς εἶναι.
ita ipse Bacchus in Ampelo furens lib. x. p. 286.
l. 1.

καὶ μιν ἔχων ἄτε Βάκχος ἰμέσιον ὃ μενεαίνω
Αἰθέρα ναυετάειν μετανάσιος, ὃ θεὸς εἶναι
Ἡΐθελον· ὃ φαέθων φαεισίμβροτος, ὃ πόθον ἔλκω
Νέκταρος· ἀμβροσίης δ' ὃ δεύομαι· ὃ κ' ἀλεγίζω
Ἀμπελος εἰ φιλεῖ με, ἢ ἰχθαίρει με Κρονίων.

Et l. 27.

Κάλλας ἰμῷ Ζατύροιο φιλαίτερόν ἐστιν Οὐλύμπω.

Quanta vero vis amoris his phrasibus exprimatur, patebit, si adtendamus maximum & inusitatum gaudium alias venire iis locutionibus, quibus eo adfecti in caelo esse dicuntur. Statius lib. 1. Sylv. 2. 212.

*Quis tibi tunc alacri caelestium munere care
Stella dies! quanto salierunt pectora voto!
Dulcia cum dominae dexter connubia vultus
Adnuit! ire polo, nitidosque errare per axes
Visus.*

Videndus Vir politissimus J. Casp. Gevartius
Lect. Pap. lib. 1. 20. p. 71. coelo proximos vocat
Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. 4. Quam multos
esse conjectas, qui sese coelo proximos arbitrentur,
si de fortunae tuae reliquiis pars eis minima contingat.
82. l. 1.

82. Ἰέρπαι ἀφάσεν. ita infra v. 126.

Κύπριδος ἔ σοι λοιπὸν θεῆς Ἰέρπαι ἀφάσεν.

Eodem sensu Latini vocem *tangere* usurpant. Propertius lib. 2. 25. 9.

Lynceus, tunc meam potuisti tangere curam?
Perfide, nonne tibi tunc cecidere manus?

Ita Martialis, Horatius Carm. 3. xi. 10. saepe Ovidius ex. gr. Metam 3. 354.

Sed (fuit in tenera tam dura superbia forma:)
Nulli illum juvenes nullae tetigere puellae.

Ita scribendum cum Eruditiss. Burmanno, non *dira*. Quod vero in quibusdam Codicibus reperiri notat Vir idem summus *flexere* pro *tetigere* manum Glossatoris aperte prodit, qui id adposuit interpretationis gratia, sed inrito conatu. Quamvis enim *tangere* pro *flectere* usurpari certissimum sit, ab hoc tamen loco alienus ille significatus, quod nemo non facile advertit. Hinc *intacta puella* Amor. 3. 7. 83.

Neve suae possent intactam scire ministrae;
Dedecus hoc summa dissimulavit aqua.

Quae vox inde *castam* designat apud Juvenalem Sat. 6. 161.

Sit formosa, decens, dives, fecunda, vetustos
Porticibus disponat avos, intactior omni
Crinibus effusis bellum dirimente Sabina.

Sed obstat Celeberrimus Marklandus, qui ad Stat. lib. 2. Sylv. 3. 73. emendat *sit castior omni C. &c.* quia de Sabinis jam maritis id dici nequeat, & Scholiastes scribens, *Sit castior Sabinis quae foedera*
ra

ra inter Tatium & Romulum fecerunt; antiquam hanc esse lectionem credere nos jubeat. Ego vero in Scholiasta nullum praesidium esse puto, quippe quem explicationem tantum vocis rarioris, nobis dare voluisse omnino credo. Multo minus hanc vocem Latio prohiberem, quae rarior licet conmode se tuetur, cum secundum analogiam rite deducatur ab *Intactus*, significatus autem & alibi reperiatur ex. gr. apud Statium Sylv. 3. 5. 6.

Et si egomet patrio de litore raptus
Quattuor emeritis per bella, per aequora, lustris
Errarem: tu mille procos intacta fugares.

Ementis l. Marklandus. Adloquitur hic Poëta uxorem Claudiam dudum virum passam. Si dicas *intactam* hic notare simpliciter a procis non tactam, quidni in nostro loco denotare posset Sabinam a nemine praeter virum tactam? Juvat cognatae significationis vox *intemerata*, quae eodem modo pro casta ponitur apud Statium lib. 5. Sylv. 1. 60.

Si Babylonis opes, Lydae si pondera gazae,
Indorumque dares, Serumque Arabumque potentes
Divitias, mallet cum paupertate pudica
Intemerata mori.

Certe Priscilla haec jam taedis secundis erat jugata, & tamen eam *intemeratam* vocat respectu procul dubio virorum aliorum. Quo denique rariora apud Scriptores & praecipue Statium toties obvia cum vulgaribus commutarem?

C A P U T X I.

Νούμας ἀφθόγγα. Interpres Nonni bis reprehensus. Nutus loquaces, & similia. Papius reprehensus. Αἰαρίδαν φήγυς aliaque. Nonni interpres reprehensus. Κυνώπιδας ὀμίχλη.

πλε. Nocti caerulea palla tribuitur. *Defensus Statius.* Nox solem obscurare dicitur. *Defensa Lucani lectio vulgata.* Sidera pro Sole ponuntur, aliaque. *Stellatus noctis peplus.* Musaei locus explicatus. *Pareus cum Scholiasta refutatus.* Πολυδαίδαλοι χιτῶν artificiosa vestis. *Albas tunicas sacerdotes gestabant.* Sacerdotes maximi civitatibus, Pontifices provinciis a Maximino praepositi candidis oblamydibus induti incedebant. *Lactantii locus explicatus & vindicatus.* Unus Pontifex provinciae praefectus a Maximino, non duo, quod putabat Bauldri. *Praeter Sacerdotes Veterum Dii, aliique plurimi candidati erant.* Candidatis ministris, pro per candidatos ministros. *Lactantii loca duo defensa.* Sacerdotum vestes aliquando purpureae.

102. Νεύμασιν ἀφθόγγοισι πᾶσι πλάζων φρένα κέρης
Multus in hac locutione Nonnus lib. 1.
p. 34. l. 2.

Νεύμασιν ἀφθόγγοισι πᾶσι πλάζων φρένα κέρης.

Lib. 47. p. 1216. l. 7.

Νεύμασιν ἀφθόγγοις ἐπιδείκνυεν ἄζυγα κέρην.

Sic ἀφθόγγοις δάκρυα habes lib. 24. p. 628. l. 21.

Ἀφθόγγοις δάκρυα δάκρυα ἔκαστος φέρων,
Δάκρυα δάκρυοις ἀπὸ γένεω φάνον ἴδων.

Interpres vertit *Lacrumis non dicendis*, quod puerile. *Digitum σιγάλεον κήρυκα* vocat idem lib. 3. 92. l. 3.

Τανυσσαμένη τότε Κάδμω
Δάκτυλον ἀντιτύπαιον νοήμονα μάρτυρα φωνῆς
Σιγάλεον κήρυκα δόμον σημῆνατο Πειθώ.

Sic emendavit Falkenburgius. Vulgo κήρυκι, sicut interpres praeconi quod futile. ita saepe idem, ut p. 98. l. 3.

Ἀντόματοι κήρυκες ἀναυδέες εἰσὶν ὀπωπαί.

Ita

Ita lib. 4. p. 112. l. 5. lib. 5. p. 174. l. 33. lib. 33. p. 820. l. 17. &c. Sed in viam. Longo vero intervallo post se νεύματα illa ἀφθογγα relinquant Veneres Latinorum, qui dicunt *nutu loqui* &c. ita Ovidius Trist. 2. 453.

*Utque refert digitis saepe est nutuque locutus,
Et tacitam mensae duxit in orbe notam.*

Propertius lib. 3. 6. 25. Tibullus lib. 1. 2. 21.

*Illam viro coram nutus conferre loquaces,
Blandaue conpositis addere verba notis.*

Ubi evoluisse Broekhusium non poenitebit. Secundus ocellos loquaculos vocat Basio VII.

*Non datur tua cernere
Labra, non roseas genas,
Ocellosque loquaculos.*

Digitis nutus quoque tribuitur in Scriptura Sacra Proverb. 6: 13. loco adposito: Ο' δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει ᾧ ποδὶ, διδάσκει ᾧ ἐννεύμασι δακτύλων. Nostro loco magis convenit Ovidius Amor. 1. 4. 17.

*Me specta nutusque meos, vultumque loquacem:
Excipe furtivas, & refer ipsa, notas.
Verba superciliis sine voce loquentia dicam:
Verba leges digitis, verba notata mero.*

Sed ad Ovidianam elegantiam nutus illi muti nullo modo adspirant. Ultimum autem hemistichium sumtum est ex Nonno lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶπεν ἀκηλήτοιο ὠχραπλάζων φρένα κέρης.

105. Εἴν' αἰπέκρυψεν ὀπωπὴν. Minus recte Papius haec & sequentia reddit:

Inter

*Interdum vultus terra attollebat, amoenos,
Leandrum per signa monens occulta vicissim:
Figebatque iterum.*

Aliter & recte reliqui. Vid. Kromajerus.

110. Φέγγος ἀναδείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἡ'ός. *Lu-
cem contrahens—Sol recte vertunt, secus ac in Non-
no lib. 20. p. 532. l. 5.*

Τοῖσι δὲ τετραπόμοισιν ἀνέδραμεν ἔσπερος αἶστη
Φέγγος ἀναδείλας χοροτερπείος Ἡ'εργενείης.

Ubi vertunt: *Lucem emittens*. Nihil ineptius. Va-
rios significatus verbum hoc induit. μῆιν ἀναδεί-
λασ habes apud Nonn. lib. 24. p. 630. l. 11. ἄλμα
χορείης lib. 34. p. 852. l. 2. χιτῶνα lib. 48. p. 1266.
l. 11. & p. 1268. l. 1. aliaque.

113. Κυανόπεπλον ἐπιθρῶσκαν ὀμίχλην. eadem
locutione utitur v. 232.

Ἡ'δὴ κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλην.

Ita alii nocti vestem nigram dant. Nonnus lib. 38.
p. 966. l. 9.

Κελασιόοντι δὲ πέπλος
Κρυπτόμενον φαέθοντα μεσημβρίας εἶχεν ὀμίχλην.

Orpheus Siderum Suffimine p. 102.

Ἀυγάζοντες αἰεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον.

Juvenus initio lib. 2.

*Jamque dies prono decedens lumine pontum
Inciderat, furvaque super nox caerulea pallans
Sidereis pictam flammis per inane trahens.*

Statius Theb. 3. 418.

*Nox subit, curasque hominum motusque ferarum,
Composuit, nigroque polos involoit amictus.*

Lib.

Lib. 2. 527.

*Cooperat humenti Phosbum subtexere palla
Nox & caeruleam terris infuderat umbram.*

In quibus versibus miror Virum Eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 219. carpere quod Poëta debuisse dicere *Coelum subtexere palla*, neminem enim esse, qui dixerit noctem obscurare Solem. Certe ita locutus Lucanus lib. I. v. 14. loco laudato a viro Docto innotia addita:

Unde venit Titan & nox ubi sidera condit.

Eo, enim loco per *sidera* omnino intelligendum putem ipsum solem, quam conjecturam cum aliis prodiderat Vir Eruditissimus in Obs. Misc. Vol. III. p. 249. ipse tamen parum ea fidens, & varias conjecturas proponens, eruditae illas quidem, sed minus necessarias. Obsult viro eleganti rarior usus vocis *sidera*, quam *prosidete* poni ignorabat. ita tamen Guntherus senioris quidem aevi Poëta, sed eruditus, & Lucani assiduus, ut multis docuit Celebratissimus Winthofus in Specimine Guntheriano, imitator Ligur. lib. 6. v. 189.

*Cum tu cunctorum, quos cernunt sidera, Regum
Maximus & toto nulli cessurus in orbe.*

Per *sidera* intelligendum Solem patet ex perpetuo Poëtarum usu, qui in talibus semper dicunt, potentissimus eorum, quos sol adspicit &c. Virgilius Aeneid. lib. 7. 217.

*Adferimur pulsi regnis, quae maxima quondam
Extremo veniens Sol aspiciebat Olympo.*

Claudianus Conf. 1 Stil. 1. 159.

p. 2071

0

Ductor

*Ductor Solitico tot gentibus unus
Quae vel progrediens vel conspicit occidens Sol.
Et quis non? Sed haec haec hactenus. Caligini vestem
etiam tribuit Avienus Ora Marit. v. 387.*

*Dehinc quod aethram quondam amictu vestiat
Caligo, semper nebula condat gurgitem,
Et crassiorum nubila praestes diem.*

In verbis quondam amictu nō mutandum probavit
Vir Erudit. in Obs. Misc. Vol. I. p. 387. in nota.
Stellatum pepulum ei dat Fulgentius Mythol. v.
p. 24.

*Tum nox stellato mundum circumlita peplo
Caerula rorigeris pigrescere jusserat alis.*

Ibi Munckerum, quem nec nostri Poëtae locus
fugit, consule. Idem pag. 26. ac caerulanti peplo
circumlita. Orpheus Argon. v. 1026.

Νύξ ἣ τίτ' αἰεροχίτων μέσσην ἀφ' ἁμέβη πορίαν.

Quod ipsi epitheton Lunae est v. 311.

118. Πολυδαίδαλα ἱλας χιτῶνα. Interpres in edi-
tione Basileensi verit. *variam vestem*, quod ferri
nequit, nisi Poëtam dicamus oblitum eorum, quae
jam dixerat supra v. 62.

Καὶ ῥέδω λευκοχίτωνος ὑπὸ σφύρεϊ λάμπεται κέρης.

Vidit hanc difficultatem Pareus, sed ipsi superan-
dae impar statim addit: *Nisi velimus dicere, in sacris
operandis alba nŕam, domi alia; sibi ipsi contrarius
erit Poëta.* Mirandum acumen! At quis nisi om-
nibus sensibus fere orbus non videt Poëtam agere
de Sacerdote templum nondum egressa? Nonne
orationis totius filum, nec non v. 187. & prae-
cipue v. 226. ubi demum templo digressam canit:

*Ἀλλήλων αἰκοντες ἰνοφρόνησαν ἀναγκῇ,
ἢ μὲν ἰὲν ποτὶ πόρρον.*

Nonne

Nonne, inquam, misselli Commentatoris ineptias luce meridiana clarius ostendant? Schohaſtes reddens *πικρίτητον* non minus sibi aquam haefisse ostendit, cum tamen qui aere nondum lavantur videant haec vertenda: *artificioſam traxit veſtem*, quemadmodum recte jam in ultimis editionibus caſtigatum video; relictum tamen, v. 338. ubi

Δαυδάλειον ῥήζασθε ὅτι τῆς αἰσῆς κατὰ τὴν αἰσῆς.

Reddunt *variā veſtem*, quam nos potius *artificioſam* ſumus interpretati, niſi velis domi alia, in ſacro cultu occupatam alba veſte uſam Sacerdotem, de quo cum nemine litigare vellem. Albas autem veſtes plerumque induiti erant Sacerdotes ſacris operaturi. Id de Peruvianis teſtatur Antonius Zaratta in *Historia Peruviana* apud Silium Biblioth. Libr. Nov. Sept. & Oct. A. 1699. Tom. V. p. 671. ita Maximinus Sacerdotes Maximos, quos ſingulos ſingulis civitatibus, ut & Pontifices quos provinciis praepoſuerat candidis chlamydibus ornavit, ſicut tradit Lactantius de Mort. Perſec. cap. 36. Locum bona cum lectoris, ut ſpero, venia, quia nemini haecenus intellectus, longiorem licet adponam: Quibus annuens, *novō more Sacerdotes maximos per ſingulas civitates ſingulos ex primoribus fecit, qui & ſacrificia per omnes Deos ſuos cotidie facerent, & veterum Sacerdotum miniſterio ſubnixi darent operam [ut] Chriſtiani neque fabricarent, neque publice aut privatim colerent, ſed comprehenſos ſuo jure ad ſacrificia cogerent vel judicibus offerrent. Parumque hoc fuit, niſi etiam provinciis ex altiore dignitatis gradu ſingulas quaſi Pontifices ſuperponeret, & eos utroſque candidis chlamydibus ornatos juſſit incedere. Incredible eſt quantas turbas hic dederint Critici, ut tolerabilem hinc ſenſum elicerent, in omnia ſe vertentes. Locum non tantum difficili-*

letu, sed valde mendosum, pronunciat, P. Bauldri
 Exeruit, interpretes, ~~esse~~ *esse* ~~et~~ *et* ~~utroque~~ *utroque*, unde
 Maximianus, duos Pontifices singulis provinciis
 simul praepositos elicit, Burnetus, unum, cunctis
 provinciae sacerdotibus praeposuit, Bauldri, duos
 ex altiore dignitatis gradu, sed qui, singuli quasi
 Pontifices Maximi essent, quod ut clarius intelli-
 gatur, reponit audacter, sane: *ex altiore dignitatis
 gradu duos, singulos q. P. &c.* Nihil horum, Sim-
 plicissimus loci interpretatio est; Maximianus et
 singulis civitatibus singulos Sacerdotes Maximos,
 in provinciis singulos Pontifices praeposuisse, ut
 utroque anem candidis chlamydebus ornatos fuisse.
 Neque illam video rationem, cur tam studiose La-
 ctantius inculcaret utroque, si duas modo memo-
 rasset, quasi verendum, ne flector unus Pontifi-
 cem candido chlamyde, alterum alia & distincta
 si forte vestis ornatum suspicassetur. Sed quid bo-
 nos horas perdo in refrendis ineptiis huius emen-
 dationis, cum non des, sed eorum tantum Ponti-
 ficem provinciae praeposuisse certissimum sit, ex
 Eusebio Hist. Eccles. lib. 5, cap. 24, p. 254, q. 1.
 Τῶν τε ἐκείνων ἀπὸ τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ ἐκείνου
 τέτοιον ἐκείνου ἀρχιερέως, ὡς καὶ ὁ ἐκείνου ἀρχιερέως
 γε τὴν ἑ μάλιστα ἐκείνου ἀρχιερέως ἐκείνου ἀρχιερέως
 ἐκείνου, μετὰ ἐκείνου ἀρχιερέως, δὲ ἐκείνου ἀρχιερέως.
 Adhaec Flamines in singulis locis atque urbibus consti-
 tuit, isdem Sacerdotem cuiusque provinciae praefecit,
 eum qui cunctis in Curia muneribus egregia perfunditur
 esset, addito ei militari facultate. Viden' reliquis in
 una provincia Sacerdotibus maximis Pontificem
 fuisse praefectum, quem ipsis superiorem fuisse
 pulcre jam docuit Ampl. Cuperus? Non tamen
 adeo Suffenus sum, ut in loco Lactantii sit expli-
 cato nihil esse, quod nunquam offendere quatuor
 mihi persuadeam, quippe qui illa verba, *et utro-*

utrasque &c. minus eleganter prius scribitur
probe percipiam. Sed hoc seculo, forte tribuen-
dum, nisi & apud meliores, de quo tamen non-
dum mihi constat. A scriptores similia aliquando
reperiuntur. Duriore tamen hanc Bauldriana. A
mendatione admissa redduntur, cum modorum si-
mul & temporum permutatio, hic non adeo ele-
gans statuenda videatur. Sed in viam tandem. De
candidis Sacerdotum vestibus confer. hic Cuperum.
Tales indutus Mopsus apud Valerium Flaccum lib.
I. p. 383. *ut* *quq*

His vates, Phœbique fides non vana parentis;
Mopsus; punico cui circumfusa coturno
Palla imòs ferit alba pedes.

Quomodo locum legendum esse erudite docet. Q.
Burmannus. Sic priscorum. Di exhibentur in mo-
numentis antiquis, a qualis representatur nobis
Saxonum Deus Crodo apud Henninium ad Toll.
epist. Itiner. I. p. 31. Conf. Hesiodum in *Ergon*
v. 198. Eas alii plures quodque gestabant. Angelis
eas tribuit Lactantius cap. 49. *Tunc domum, amisso*
visu, Deum videre cepit candidatis ministris de se ja-
dicantem. V. Cuperum. Minime vero & hoc de
loco convenit inter Interpretes, sed insolentia lo-
cutionis moti intrudunt *circumdatum*, vel ita vocem
candidatis emendant, Cuperus reponit *cum candida-*
tis. Nil temere muto. *Candidatis ministris* videtur
esse idem quod *per candidatos ministros.* Ne dubi-
tes eodem modo locutus auctor cap. 14. Nam ut
illum ad propositum crudelissimae persecutionis impelle-
ret, occultis ministris palatio subiecit incendium. Quam-
vis & hoc de loco in partes scindantur Docti,
quorum emendationes non refero. Sed & hoc
modo conjecit Ampl. Cuperus, dubius tamen, an
non intelligendi ministri Diocletiani, quibus ne-
O 3 sciis

Reis palatium incendi fecit. Prior omnino sententia amplectenda. Ceterum harum vestium in nuptiis usum quoque fuisse conligo ex Achille Tatio lib. 3. p. 171. ubi de Andromeda: ἱστῆκε δὲ πορφύρεα ἱμάτια καὶ πορφύρεα χιτῶν, λευκὰ δὲ χιτῶν. Herodum quoque veterum in usa tales vestes fuisse colligere licet ex eodem lib. 1. p. 9. χιτῶν ἱμάτιον καὶ ἱστῆκε δὲ πορφύρεα μίχρως αἰδῆς, τὰν τεύθειν ἱμαίνοντων χλαῖνὰ καὶ κατὰ τὸ εὐμαρές. λευκὰ δὲ χιτῶν, δὲ χλαῖνας πορφύρεα. Nec tamen perpetuo albis vestibus, sed & purpureis utebantur, quod testatur Servius ad Virgil. Aeneid. lib. 12. 169. Impolluta & pura dicitur vestis, qua festis diebus uti consueverant sacra celebraturi. Est autem linea & purpurea. Purpura maris vicem ad piandum praebet, linum vero flammis, quia cum vere primum in Oriente flumina imundasset sponte sua linum natum esse, Plinius Secundus dicit. Vide & quae ibi sequuntur.

CAPUT XII

Vestis adprehensa in amore. Γενέσθαι, patres, genitores pro patre & matre. Explicatus Ovidius. Duo epitheta aliquando & plura uni voci a Poëtis Graecis & Latinis aptantur. Tentatus Hesiodus. Horatius, Ovidius, & Claudianus adfert, aliaque. Boni odoris cervix. Candida cervix laudi ducitur. Collo dilectarum amatores oscula figebant. Acron notatus. Humeros manus, pectus, aliasque corporis partes osculabantur Veteres. Usus praepositionis καὶ apud Musaeum aliaque locutiones inlustratae. Ab arvis eorumque cultu locutiones ad sobolis generationem deductae. Πατρί. Tentatus Nonnus. Αἰὲς, γενέσθαι de patre prolem generante. Phavorini locus restitutus. Emendatus Hesiodus. Prima vocis γενέσθαι syllaba brevis est. Γενέσθαι, γενέσθαι, γενέσθαι & similia. Oraculum apud Achillem Tatium semel, Colutbus bis emendatus. Nonnus emaculatus. Tentatus Orpheus. Defensus Plutarchi locus contra Potterum. Αἰὲς de patre adbibitum, sicut &

ἔῃ parere aliquando. Locus Attii apud Ciceronem defensus. Τίμων, de patre positum, ut contra creare ἔῃ gignere de matre. Ἔργα Κύπριδος, Ἀΐνος, Βάμαδος, θαλάσσης aliaque plurima. Tentatus Hesiodus. Θαλίης μεμνημένος. Θαλίης μεμνημένος ἔργα, Θαλίης μεμνημένος. Inscriptio vetus apud Tolleum adferri. Statius ἔῃ Propertius defensus. Ἔργα ἱεροῖς, ἔργα, ὄρις, in amoris.

124. **E**μὴν δ' ἀπὸ λήπης χιτῶνα. Vestis adprehensae in re amatoria meminit & Nonnus lib. 48. p. 1270. l. 29.

Εἰ δέ τις ἀνὴρ
Χερσὶ ποδοβλήτοισι τέων ἀδράξατο πέπλον.

125. Μῆνιν ἐμὴν ἀπὸ λήπης πολυκτεάνων γενετήρων. Notari velim vocabulum γενετήρων de utroque parente eleganter adhibitum. ita infra v. 180.

Οὐ γὰρ ἱμοῖς τοχίεσσιν ἐπύαδεν.

Nonnus forte lib. 3. p. 104. l. 15.

Μάρτυς ἔγω· πατέρων γὰρ ἀπὸ λήπης δώματα ναιῶ.

Ita Latini. Tertullianus III. ad uxorem: nec in terris filii sine consensu patrum rite ἔῃ jure nubunt. Statius Theb. lib. 2. 463.

Mira equidem duco, sic primi sanguinis auctor,
Incestique patrum thalami.

Ad quem locum vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. II. p. 211. & seqq. plurima congeffit post P. Burmannum ab ipso laudatum ad Ovidium Metam. lib. 4. v. 60.

Tempore crevit amor, saedae quoque jure coefferent;
Sed vetuere patres.

Verum, quod pace Virorum Summorum dixerim,

216 ANIMADVERSION. AD

in loco Ovidii *patres* vulgato significato capiendos esse docet. v. 155.

O multum miseri, meus illiusque, parentes.

Si enim per *patres* Poëta significare vellet *parentes* hic scribendum fuerat,

O multum miserieque mei illiusque parentes.

Quemadmodum olim editum esse testis est. Heinsius, sed haec prae altera sordet lectio. Genitores eodem sensu habes apud Catullum in Att. v. 58.

*Egone a mea remota haec ferar in nemora domo?
Patria, bonis, amicis, genitoribus abero?*

Ubi idem Vlr Eruditus consulendus p. 331.

133. Εὐδμον ἔνχρῶν ἀνχένα κύσας. Notari velim duo epitheta uno vocabulo hic aptari, quemadmodum & v. 131. si Scholiastae expositio vera, de qua tamen merito dubitare licet. ita v. 42, nec non v. 150.

Θαὸς χειρὶ ῥῆκτις Εἰμῆς.

Et 264.

Δέμας δ' ἔχειεν ἱλαίῳ.

Εὐδμον, ῥοδέω.

Ita & v. 294. Hujus compositionis apud Graecos exempla satis superque obvia, qui aliquando plura etiam aptant. Homerus *Iliad.* τ. 387.

Ἐκ δ' αἶρα σέλιγγος πατρώϊον ἱππικόν ἔγχος ἱλ
Βαθυ, μέγας τε βαρὺν.

Iliad. τ. 73.

Ἄντα δ' αἶρ' Ἡφαίσιοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.

Ita *Iliad.* ε. 238. Hesiodus in *Ergois* v. 195.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν

Δυσκίλοδος κακοχάρτης ἀμαρτήν τοι γυνώπης.

Conf.

Conf. v. 63. 83. 739. in Scuto v. 124.

Δεύτερον αὖ θώρηκας πῶεϊ σήθεσσιν ἔδυνε
Καλόν, χρύσειον, πολυδαίδαλον.

In Theogonia v. 160. & v. 481.

Ἐνθά μὲν ἴκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Verum hic loci legendum puto θοή, quod multo elegantius. Orpheus Argon. v. 14.

Καὶ διφυῇ περλωπεία κυδρὸν ἔρωτα.

Lycophr. Cassandr. v. 5.

Α'λ' ἄσπετον χέασα παμμιγῇ βοῇ.

Nonnus lib. 37. p. 938. l. 8.

Ἄρσενά κ' νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχόν ἄλμης
Γηραλέη νίκησεν ἐμῇ θήλειᾳ Ποδάργῃ.

Ita & Latini. Virgilius Æneid. lib. 6. v. 603.

Lucent genialibus altis

Aurea fulcra toris.

Lib. 3. v. 70.

Et lenis crepitans vocat Auster in altum.

Ita enim legendum, non *lene* recte docet Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. I. p. 10. contra Servium, qui vitiosum hoc vocat. Adde notam viri Docti p. 68. Miror igitur Cel. Bentlejum in Horatio Carm. lib. 1. 2. 46.

Lactus intersis populo Quirini.

Legere, quamvis quatuor libri, probantibus Hein-
sio & Broekhusio, scribant *Quirino*, usum hoc ar-
gumento, quia apud Ovid. Trist. 1. 3. 33.

Diique relinquendi, quos urbs habet alta Quirini.

Legi nequeat *alta Quirina*, ob adjectiva duo geminata, cum tamen ad Od. 4. 17.

Et domus exilis Plutonia.

Pluribus exemplis id adstruxit. Neque audio Virum Cel. in Ovidio Amor. 3. 6. 45.

*Nec te praetereo, qui, per cava saxa volutans,
Tiburis Argci pumifer arva rigas.*

Ad Horat. Carm. 1. 7. 14. sine ulla necessitate emendantem *pomifera arva*, cum *spumifer* omnino hic fluvio rapido conveniat docente P. Burmanno; epitheta vero duo saepe geminentur. Sic & Claudianus in Pr. Cons. Stilich. 1. v. 133.

*Dicite Bisaltae, vel qui Pangaea juvencis
Scinditis, offenso quantae sub vomere putres
Diffiliant glebis galeae.*

Ubi Barthius cum Cod. Palat. mallet *ruptis*, Nie. Heinsius *quantis*. Ego contra Codices fere omnes nihil muto. *Quantas galeas* dixit pro *quot*, more loquendi praecipue huic seculo proprio. Tibullus 1. 1. 46.

Martia cui somnos classica pulsa fugent.

Quin idem Eleg. 8. v. 17. tria epitheta geminat:

*Quid referam, ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palaestino sancta columba Syro.*

Verum exosculor aureum Elegantissimi Broekhusii monitum; Ego te, *munditiae Latinae* studiosè, monitum volo, uni hic *columbae* tria attribui epitheta, exemplo non facile alias reperiendo. Apud Latinos certe exempla diu quaesita non inveni: Graecos aliquando non abhorruisse liquidum ex locis adductis. Saepissime tamen vitari possunt geminata epitheta
admisso

admissō copulae defectu, cujus in locis quibusdam laudatis etiam forte usus, atque ita Virgilium lib. 6. 552.

Porta adversa ingens, solidoque adamante columnae.

cepit Servius qui notat: *Distinctione excludendum est vitium de duobus epithetis.* ita ad v. 887.

*Æneas instat contra, telumque coruscat
Ingens arboreum.*

monet: *Non sunt duo epitheta, sed Æneas ingens telum coruscat arboreum.*

Ibid. ἐνοδμον--ἀνχένα. Ita amator apud Aristaen- tum lib. 1. ep. 12. p. 80. puellae ambrosiam spi- rans collum praedicat: ὁ μὲν ἔν τεράχηνλος αὐτῆς ἀμ- βροσίᾳς ὁδῶδε.

Ibid. εὐχροον ἀνχένα. Bonum hunc colorem candi- dum esse recte monet Voetius. Ita Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 6. τεράχηνλος λευκός τε ἢ σύμμετρος τῷ προσώπῳ· καὶ ἀκόσμητος ἢ, δι' ἀβρότητα τεθάρρη- κεν ἑαυτῷ. Ovidius Heroïd. ep. 20: 57.

Hoc flavi faciunt crines, & eburnea cervice.

Horatius Carm. 3. 9.

Donec gratus eram tibi,

*Nec quisquam potior brachia candidae
Cervici juvenis dabat.*

Ita Sacer Scriptor Cant. cap. 7. 4. sponsae collum turri eburneae comparat.

Ibid. ἀνχένα κύσας. Inter varias corporis partes, quibus amatores oscula ferebant, erat & collum. Achilles Tatius lib. 2. p. 73. ἦν δὲ ταῦτα εἰς ποιῶντος καρτερῆς ἢ προσίηται, σὺν ἔργον ἤδη, δέσποινάν τε κα- λῆν, ἢ φιλῆσαι τεράχηνλον. Horatius Carm. 2. 12. 25.

Dum

*Dum flagrantia detorquet ad oscula
Cervicem aut facili saevitia negat
Quae poscente magis gaudeat eripi:
Interdum rapere occupat.*

Ita legendum cum Bentlejo, & Cl. L. Bos in Animadv. ad h. Poëtam cap. 7. p. 37. ubi notat ita quoque exhibere Codicem Franeg. quod verum est, sed superscriptum tamen *vel e. i. e. vel occupet*. Eadem Scholia interlinearia vocem *detorquet* explicant *inflectat*, ut & *facili saevitia* eleganter *levi luctamino*. Prius etiam ita explicat Acron, qui tamen sibi aquam haesisse clare docet notans; *Inflectit*; Describit fastidium mulieris detorquentis se ab osculis amatoris, id est, cum flagrantibus osculis suis detorquet avertens se, ut magis incitet, ut: Et fugit ad salices & se cupit ante videri. Aut illud magis volens intelligi, quod *cervicem* vertat ad oscula, designans quod aut facile irascatur, aut facile blandiatur. Prima interpretatio adversatur genio Linguae. Quis enim unquam dixit *cervicem* detorquere ad oscula pro avertere ab osculis? Quid Poëta velit quisque videt. Sed pergamus. Callimachus epigr. 44. v. 5. ex emendatione certissima Bentleji:

Ε'λθὼν δ' ἔκ ἐνόησα τίς ἢ τίνας, αἰὲν ἐφίλησσε
τὴν δέειν' εἰ τῦτ' ἐς' ἀδίκημ' ἀδίκῳ.

Alciphron lib. 1. ep. 28. σὺ δέ ἐξαπιναιῶς ἀναστὰς ἐπερῶ τ' δέειν ἀνακλάσας κῦσαι. ibi Vid Erudit. Berglerus. Humeris etiam non raro inponebant Ovidius 3. Art. Amat. v. 307.

*Pars humeri tamen ima tui, pars summa lacerti
Nuda sit, a laeva conspicienda manu.
Hoc vos praecipue, nivesae, decet. hoc ubi vidi,
Oscula ferre humero, qua patet, usque libet.*

Poly-

Polyphemus Galatææ manum osculari, si os non liceat, cupit apud Theocrit. Idyll. xi: 55.

Ὡς κατέδυν ποτὶ τὴν, ἢ τὰν χεῖρα ταῦ ἐφίλεσα,
Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς.

Supplex Polycles apud Aristæon. i. 13. p. 92. Panacii medici pectus exosculatur: αἰδ' ὁ πατήρ ἔτι μάλλον ἰκέτευε, τὰ τε σῆθη φιλῶν καὶ τὴν γονάτων ἀπτόμενος. Multa osculorum genera simul recenset Nonnus lib. 4. p. 122. l. 29. ubi de Harmonia:

Ἡλέκτρης κύρσε χεῖρα καὶ ὄμματα καὶ πόδας ἄκρας,
καὶ κεφαλὴν καὶ σῆνα καὶ Ἡμαθίωνος ὀπωπὴν.

135. Κύπει φίλη μετὰ Κύπριν. Hac locutione frequentissimus est hujus praepositionis usus. Nonnus lib. 18. p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέω.

Ita lib. 19. p. 512. l. 5. Callim. Hymn. in Jov. v. 36. Apud Achillem Tatium lib. 7. p. 455. aedituus Dianæ Ephesinae rogatus a Clinia de Leucippes pulchritudine respondet: ἔκ αἴτην τοιαύτην, ἔφην, μετὰ τῇ Ἀστεμνίδει εἶδον.

136. Ἰσὴν καλέω σε γυναῖκα. ita hoc verbum occurrit apud Nonnum lib. 18. p. 504. l. 10.

Ἄρεος καὶ καλέω σε χερσίονα.

Ita p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέω.

137. Ἀλλὰ σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίου εἶσκω. Eadem locutio occurrit apud Nonnum lib. x. p. 276. l. 19.

καὶ γὰρ εἶσκω
Ὀυρανίον Διόνυσον ὑπερβυχίῳ Μελιτέρῃ.

Ita

212 ANIMADVERSION. AD

Ita lib. 25. p. 656. l. 19. lib. 38. p. 970. l. 5.

ἡελίῳ γὰρ

Διὶ τῶν αἰσθητόντων, φεσφυγία βακχὸν ἔσκαυ.

138. Ὀλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἥ τέκε,
μήτηρ.

Cum hoc loco dignissimus est, qui conferatur, Ovidius Metam. 4. 322.

*Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Es frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera nutritrix.*

Et quae sequuntur oppido elegantia.

Ibid. ὅς σ' ἐφύτευσε. Ab arvis eorumque cultu ad sobolis generationem deductas locutiones non raro usurpant auctores. Virgilius Georg. lib. 3. v. 135.

*Hoc faciunt nimio ne luxu obtusior usus
Sit genitali arvo, & sulcos oblimet inertis.*

Ubi recte Servius: Bene rem turpem aperte a Lucretio tractatam vitavit translationibus, quas omnes ab agricultura transtulit. & mox GENITALI ARVO] pro muliebri folliculo, quem scilicet vulvam vocant, ut etiam Plinius docet, nam folliculus ante dicebatur. Hoc usu frequens admodum est verbum σπεῖρειν apud Nonnum, ut lib. 3. p. 100. l. 4.

Ἐνθάδε κέρη

Θηλυτοκοῖς ἔσπειρε γοναῖς εὐπάρεθρος ἀνῆρ.

p. 102. l. 7.

Βῆλος ἐπασχυτέρην γενεὴν σπερμῆνατο παίδων.

Ita lib. 5. p. 170. l. 17. lib. 48. p. 1282. l. 12.

εἶχε

Εἶχε ὁ Ναρκίσοιο Φεράνυμα φύλλα κορύμβων
 Ηἰθέκ χαρίεντος, ὃς ἐυπετάλω πῶρ Λάτμω
 Νυμφίος Εὐδυμίων, κερσῆς ἑσπερε Σελήνης.

Locus corruptus. Erudit. Falkenburgius legit ὄρ
 vel ὄν. Posterius rectum. Quid si legamus praeter-
 rea κεραῇ ἑσπερε Σελήνῃ? ita apud Hesiod. in Theog.
 v. 337. habes

Τηθύς δ' Ὠκεανῷ ποταμὸς τέκε δινήεντας.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. Ἀρῶν hoc
 significato frequens apud eundem, ex. gr. lib. 3. p.
 102. l. 14.

Ἦρσε τοσαυτίων μινυῖα πῶτα παίδων.

Ita p. 106. l. 23. Sic & voces inde deductae. ita
 lib. 5. p. 152. l. 17. dixit

Ἀντονόην ζυγίων ἀρότων νυμφεύσατο Θεσμῷ.

Ubi Interpres misere caecutivit. Lucianus in Ti-
 mone p. 109. εἰ δέ τις ἔμπανιν ἐλευθέραν γυνῆκα εἰς
 ἧ οἰκίαν νόμῳ πῶρα λαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γησίων.
 ad quem locum pauca notavit Eruditiss. Hemster-
 huiusius p. 105. hinc & ἀροτῆς apud Nonnum lib.
 3. p. 102. l. 3.

Ζῆνα Δίβυν τέκε Βῆλον ἐμῆς ἀροτῆρος γενέθλης.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. ita verbo
 φυτεύειν idem Poëta saepius usus, ut lib. 1. p. 16.
 l. 23.

Ὅφρα φυτεύσῃ

Τάνταλον ἔργον αἰσίφρονα φῶρα κυκέλλαν.

Lib. 2. p. 62. l. 7. lib. 7. p. 220. l. 16. & l. 28.
 lib. x. p. 280. l. 14. loco adposito & nostro fere
 gemino:

Τίς σε πατὴρ ἐφύτευσε; τίς ἔργον τέκε γαστήρ;
Τίς Χαρίτων σε λόχευσε; τίς ἤροσε καλὸς Ἀπολλων;

Missis aliorum locis audiamus unicum Phavorini in V. φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤτοι ἢ ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν. Διὸ τῆτε καταβάλλειν ἀρχὴν ἐν προέγματι λέγομεν, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ὡς Εὐεπίδης, Οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ φυτεύειν ἀντι ᾧ σπεύρειν ἐπὶ πατρός. καὶ προέγεται Διὸ τῆτε φῖτυς, ὁ πατήρ, καὶ ἐστὶ ᾧ φῖτα, καὶ φῖτῳ σημαίνει τὸ φυτεῖν, Διὸ βολῇ ᾧ ἔ. Ηἰσίοδος, φῖτύσασα φαίδιμον υἱόν. quem locum transpositione restitues legendo: καὶ φυτεύειν α. τ. σ. ε. π. ὡς Εὐεπίδης, ο. φ. π. dein emenda φῖτύσατο. Respicit enim locum Hesiodi in Theogon. v. 985.

Ἄνταρ τοὶ κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν.

Ita omnes forte editiones sed mendose exhibent. Emenda ex Phavorino φῖτύσατο, quod & reperiri apud Etymologum docuit me Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. in hac voce, atque ad Etymologi marginem Doctiss. If. Vossium simili modo locum Sophoclis in Trachiniis emendasse mihi ostendit, quæ viri egregii est humanitas, Eruditiss. Valckenærius, eamque emendationem certissimam esse evincit non tantum Grammaticorum consensus, qui merito plurimi sit, sed & perpetuus veterum Poëtarum usus primam vocis syllabam nunquam non corripientium, si a paucis locis discesseris, quæ indocta librariorum natio corrupit, ex hac observatione omnino corrigenda. Inter hæc refert Oraculum, quod exstat apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῦν τις ἐστὶ φυτάνυμον αἶμα ληχῆσα.

Ubi, si conferas dicta cap. p. patebit legendum

Εἰς δὲ τις νῆσος φυτῶνμον αἶμα λαχῆσα.

Sic in Colutho de R. H. v. 122. legendum

Καὶ χορὸν εὐκελεύων δονάκων ἐπὶ φυτῷ εἶσας.

Non φυτῷ. quemadmodum v. 383. pro νεόφυτον emendandum

Καὶ σάανδρον νεόφυτον ἀπ' ἀκροπόλεως εἶδεν.

Vox tamen hinc deducta φυταλίη apud Coluthum, aliosque & praecipue Nonnum plurimis locis producit ex. gr. lib. 31. p. 796. l. 5.

Ἡ δὲ κομίζειν
Βάλαμον ἡμεῖς, καὶ Ἰνδῶν δονάκῃος
φυταλίην. ἐτέρη δὲ πόδων εὐώδεα ποίην.

Ultima verba turpissima faedat macula, quam absterges, si legas

Ἐτέρη δὲ πόδων εὐώδεα ποίην.

Pedum olentem herbam quis in rerum natura esse fando audivit? at rosam florum pulcherrimam Venerique sacram famulas ipsius Gratias legere convenientissimum est. Similem errorem emendavimus supra cap. VIII. p. 182. Verum crediderim istis locis primam produci ob concursum tot syllabarum brevium, quod centies Poëtae faciunt, idque observo in loco Orphei Suffimine Jovis p. 112.

Ἀσραπαῖε, βρονταῖε, κεράνιε, φυτάλμει Ζεῦ.

Id ni placeat, scribe φυτάλμει Ζεῦ. Vocabula autem φυτῷ &c. bonae satis notae esse docent Grammatici, & usus Veterum Scriptorum. Plutarchus Laecen. Apophth. Tom. II. p. 241. ἐκ ἐμὸν τὸ Φίτυμα. qui & mox refert epigramma:

Ἐρρε κακὰν φύτυμα διὰ σκόνος, ἔ δια μῖσος
Εὐρώτας δαλαῖς μὴδ' ἐλάφουσι ῥέαι.

Mirror Doct. Potterum Archaeol. Graec. lib. 3. cap. 12. p. 504. ubi locum hunc ex Lacon. Instit. perperam laudat edere φύτυμα, quod an in ullo MS. habeatur equidem dubito. Si ita emendavit, vel auctor, cui sua non raro sublegit, hanc labori supersedere potuisset, cum vulgata lectione non tantum non melius, sed & longe deterius sit. Plura exempla conlegisse Virum Eruditum in Observ. Miscell. Vol. II. p. 196. & seqq. multaque loca conrexisse, inter quae & Hesiodum sero deprehendo, de quo viri Doctissimi consensu mihi gratulor, praecipue cum in tempore viderim.

139. Γαστήρ, ἢ σ' ἐλόχευσε. Plerumque verbum hoc adhibetur de matre prolem pariente, sed & de patre apud Orpheum Argon. v. 133.

Τὲς ποτε νύμφῃ
Λαοθόῃ Μερέτοιο παρευνηθεὶς ἐλόχευσε
Κυδλήνης μεδέων χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.

& v. 157.

Οἶνεὺς τ' ῥ' ἐλόχευσε ἢ Ἀλθαίῃ ῥοδοπήχους.

Hinc varios induit significatus inde derivatos. Idem Orpheus v. 43.

Ἡδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσε.

& v. 252.

Καὶ οἱ δὲ σὺν θεῶν ὅπα λείριον ἐξελόχευσε.

Ut autem λοχεύειν, proprie de matre positum, aliquando de patre adhibetur, eodem modo verbo parere utuntur Latini, de quo Vid. Sanctius in Minerv. 1. 7. & Perizonius n. 10. ita ex. gr. L. Attius

Attius in Trachiniis apud Ciceron. de N. D. 2. 8.
de Deïanira Oenei filia:

Quantum una vecors Oenei partu edita.

Quamvis aliter locum hunc capiat Cel. Broekhu-
sius ad Propert. 4. 7. 65. cujus explicationem licet
non probem longe tamen praefero emendationi
Cel. Bentleji conrigentis *Oeneo patre edita*. Cur non
minore mutatione legit *Oeneo partu edita*, ut *Oeneo*
sit tertius casus? Sed nihil hic movendum satis su-
perque evicit vir Eruditus in Observ. Misc. Vol.
I. p. 408, 409. Eadem ratio est verbi τῆς μητρός de
patre adhibiti ab Hesiodo in Theog. 208. & 287.
Homero Iliad. ̄. 434. Achille Tatio lib. 1. p. 37.
aliisque. Contra *create* de matre habes apud Vir-
gilium Æneid. lib. 12. 271.

Quos fida crearat
Una tot Arcadio conjunx Tyrrhena Gilippe.

Nec non lib. 7. 282.

Patri quos daedala Circe
Subposita de matre nothos furata creavit.

Et alibi. Vid. Doct. Dukerus ad Florum lib. 1. 6.
§. 1. *Nec obscuritas inhibuit, quamvis matre serva
creatum. Gignere de matre quoque usurpavit Vir-
gilius in Ciri v. 65.*

Ipsi seu Lamiae mater sit, sive Crataeis,
Sive illam monstro genuit Persaea biformi.

Sicut & ignobilis aliquis versifex in Jo. Bapt. Fer-
retii Musis Lapidariis lib. 1. Memor. 36. p. 64.

O Fortuna fidem quantam mutasti maligne.

Quam genuit genetrix, secum tenet in laeae Ditis.

Nec non Boëthius in Confess. Fidei. p. 294. *sub*
P 2 *quo*

quo existit beatā virgo Maria — quae humani generis genuit conditorem. idque jam ostendisse ad Cicer. Tusc. Quaest. 1. 42. Davisium monet Burmannus ad Phaedr. 3. 15. 14. De vaccis usurpavit Columella de R. R. lib. 6. cap. 22. §. 1. Nam *ἐς* vietas prae vetustate, quod gignere desierunt. ita emendat Heinſius Advers. lib. 3. cap. 8. p. 459. vide tamen novissimos Interpretes.

141. Κύπριδος ἔργα, pro nuptiis & concubitu centies fere occurrunt apud bonos Scriptores. Achilles Tatius lib. 4. p. 237. τὸ μὲν γὰρ ἔργον Ἀφροδίτης καὶ ὅρον ἔχει καὶ κόρον. Anton. Liber. cap. 28. αὐτὴ τὰ μὲν ἔργα τῆς Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν & mox Ἀφροδίτη δ', ὅτι αὐτῆς ἠτίμασε τὰ ἔργα. ita cap. 37. & 38. Hesiodus in Ἔργοις v. 521.

Οὕτω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρῆστα Ἀφροδίτης.

Eodem modo Ἀρης ἔργα pro bello apud Coluth. de R. H. 182. Πάλλαδος ἔργον apud Nonnum lib. 24. p. 634. l. 29. & lib. 38. p. 858. l. 20. Sic Virgil. Aeneid. 5. 284.

Olli serva datur, operum haud ignara Minervae.

Ἔργον Ἐνυῆς Nonn. lib. 43. p. 1130. l. 10. Sic ἔργα μελίσσης pro melle apud Nonn. lib. 13. p. 366. l. 27. ἔργον αἰλώης lib. 17. p. 468. l. 1. ἔργα θαλάσσης pro piscatura lib. 20. p. 552. l. 24. & in Paraphr. Joann. 21. 12. ἔργα κυδοιμῆ lib. 27. p. 712. l. 8. θαλάσσια ἔργα Hom. Iliad. v. 612. Odyss. E. 67. ναὺς ἔργα Coluth. de R. H. 225. Hesiodus in Ἔργοις v. 231.

Θαλῆς δ' μεμνηλότα ἔργα νέμονται.
convivia autem celebrant.

Graevius cap. 6. intelligit per θαλῆς μεμνηλότα ἔργα convivia, seu opera pertinentia ad convivia, quae grata

grata sunt convivis. Heinſius & Gujetus legunt
θαλὴς ὃ μεμνηότες. ita Nonnus lib. 37. p. 926.
l. 4.

Ἡμέτεροι γὰρ
παντοίαις ἀρετῇσι μεμνηότες εἰσι μαχηταί.

Graevio favet alius locus Nonni lib. 42. p. 1104.
l. 4.

Μὴ πάλιν ἄλλαν ἔρατι μεμνηότα μῦθον αἰκίσῃ.

Sed scribenda forte vox ἔρατι litera majuscula; al-
terum certe nunquam offendisse me memini, un-
de mallet in Hesiodi loco legere

θαλὴς ὃ μεμνηότα ἔργα νέμονται.

Ex MS. Graevii. Posses & θαλὴς μεμνηότες ex
Homero Iliad. E. v. 708.

Ὅς ῥ' ἐν Ἰλῇ νέεσκε, μέγα πλῆτοιο μεμνηαὶς.

Sed pergamus. γυμνάδος ἔργα occurrunt in Inſcrip-
tione inventa in insula Chio apud Tollium in epist.
Itiner. I. p. 5. & Hennin. p. 20.

Ἄρετι σε ὃ θάλλοντα νέεις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις
ἄβας κακίσοις ἀνθεσι τεκπόμενον.

Henninius p. 21. pro νέας legendum putat νέων;
ego secus cenſeo. idem enim denotat quod νέων
ἔργα γυμνάδος, quod Poëta forte vitavit ne duo
casus secundi a voce γυμναὶς penderent, quod ta-
men non sine exemplo est. ita apud Statium *animi*
equestres pro equitis occurrunt lib. 1. Sylv. 1. 46.

At sonipes habitus animosque imitatus equestres.

Male Cel. Marklandus conjecat *heriles*. Propertius
2. 6. 13.

Unde mihi patriis gnatos praeberet triumphis?

Nic. Heinsii enim conjectura in notis ad Propert. p. 685. legentis *Latiis triumphis* minus est necessaria. Recte vero Cel. Henninius Ἀβας pro Ἡβης poni vidit. ita Theocr. Idyll. i. v. 44. nec raro Doricae voces aliisque dialecti occurrunt in carmine diversa dialecto scripto. ita apud Plutarchum in Lycurgo T. I. p. 43. Tyrtaeus:

Οἷσι μέλει Σπάρτας ἡμερέσας πόλις.

Προ ἔργα Ἀφροδίτης saepe etiam occurrit ἔργα γάμων, ex. gr. apud Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 27. p. 1104. l. 5. ἔργα ἔρωτος apud Long. Past. 3. p. 80. & 83. & simpliciter ἔργον apud Achillem Tat. lib. i. p. 35. 37. 39. & lib. 5. p. 309. Procopium in Supplem. Hist. Arcan. editum a Cel. Moneta Menag. Tom. III. p. 256. eodem significato apud Ovidium occurrit opus Amor. 3. 7. 67.

*Quae nunc ecce rigent intempestiva valentque,
Nunc opus exposcunt militiamque suam.*

& lib. i. Eleg. 4.

*Saepe mihi, dominaeque meae properata voluptas,
Veste sub injecta dulce peregit opus.*

Ita Martialis, & alii. Hinc ἐνεργεῖν apud Alciphr. lib. 3. ep. 55. p. 412. οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς αἰπαντῶν ὁρώντων ἐνεργεῖν. Ubi pudicas tales locutiones esse discas ex Eustathio apud Cel. Berglerum.

C A P U T X I I I.

Repetitio earundem vocum, vicinarum admodum licet, multis exemplis demonstrata. Adsertus locus Hesiodi. Δίμης pro dolio. Antiqua Virgilii lectio. Voces derivatae & compositae saepe repetuntur. Brœthius emendatus. Vindicatus locus Apollonii Rhodii. Defensa vetus Propertii lectio

Etio plurimis in locis. Ponere urbem. Doctus Epicurus summo jure vocatur. Virgilius semel, Valerius Flaccus aliquoties adsertus, ut & Seneca, aliaque. Statii loca quaedam defensa. Decus & forma junguntur. Claudianus & Guntherus adserti. Vindicatus Justinus ubi locis. Bellum Graeciae, pro eo, quod Graeci inferunt, recte dici contra Sbefferum probatur, aliaque. Defensus Florus, & Virgilius. Tentatus Ovidius. Vindicati Valerius Flaccus, Statius, & Ausonius. Tentatus Claudianus. Emendatus Minucius Felix. Ardua & erecta montium. Tentatus Avienus. Vindicatus locus Statii. Labens manus. Adsertus locus Longi.

145. *Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα. mox v. 147. habes μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων. & paulo ante v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίνης repetitione ejusdem vocis sane vicina, quam & v. 296, 299, 300. aliisque locis observare poteris. Hanc si nonnemo culpare, saltem in Poëta seculo non optimo florente excusare, audacior forte emendare sustinebit, ego secus censeo; cum utriusque Linguae auctores probatos, Historicos, Poëtas, aliosque eandem vocem, quae paulo ante, saepe & in eadem re, praecesserat, centies repetere solere dudum prehenderim, atque adeo merito virorum in arte Critica praestantissimorum, non tantum, qui praecipiti nimis calore lati multa loca cōnrumpunt, sed & moderatiorum aliquando, emendationes, quibus nullum praeterquam in vitiosa, ut vocant illi, repetitione praesidium est, merito suspectas habeam. Ne vero fortius locutum me, quam re ipsa praestare possum, existimes, en loca, quae mihi notavi, sat multa, plura, si quis id exigat, daturus. ita Herodotus lib. i. cap. x. μαθεῖσα δὲ τὸ ποιηθὲν ἐκ τῆς ἀνδρὸς, ὅτι ἀνέβωσεν αἰχμυθῆσα, ὅτι ἔδοξε μαθεῖν. cap. xi. ἐκάλεσε δὲ γυνεά. ὃ δὲ, ὅδεν δρῶν αὐτὴν τῷ πρηχθέντων ἐπίστασθαι, ἦλθε καλεόμενος. ἐώθε γὰρ καὶ πρὸς αὐτὴν, ὅπως ἡ βασιλεία καλέοι, φοιτῶν*

P 4

τῇ

τῶν. μοχ ἢ αὐτόν σε αὐτίκα ὕπνῳ λυποθήσκειν δ᾿ ὡς
 ἂν μὴ πάντα παθόμενος Κανδαύλῃ, ἧ λοιπὴ ἴδης τα μὲ
 σε δ᾿. ita cap. 2. & 3. aliquoties habes αἰτέειν δίκαι.
 alia loca longe plurima non coacervo. Homerus
 Iliad. I. 251.

Φερίζεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμᾶς.
 ὦ πέπον, ἢ μὴ σοὶ γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 Ἥματι τῷ.

Conf. v. 266, & 269. Hesiodus in Ἔργοις v. 27.

ὦ Πέρση, σὺ γὰρ ταῦτα τεῶ ἐνικάτθεις θυμῷ.
 Μηδέ σ' ἔρις κακὸν ἔργον ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι.

Conf. v. 20, 21. v. 51, 52, 53. v. 96.

Μένη δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀρρήκτοις δόμοις
 ἔνδον ἔμιμνε πύθῃ ὑπὸ χεῖλεσιν, ἔδε θυερίζε.
 Ἐξέπτη. φερόμεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πύθοιο.

Ubi Seleucus praeterea emendat πύθοιο & ita qua-
 ter in paucis versibus (occurrit enim & v. 94.)
 repetitam eandem vocem haberes. Verum cassa
 nuce magisterii hanc ineptam non emerim con-
 jecturam, quippe quae ingratham, & si absit, nun-
 quam quaerendam fundit ταυτολογίαν. Fateor ra-
 riori usu hic occurrere δόμον, sed non ideo loco
 protinus movendum, praecipue cum lectionem
 adferat vox θυερίζε quae magis quadrat in domum,
 quam dolium. Quid? anne nidos avium *δομος*
 a Poëtis vocari magis proprium, quam dolium hoc
 ingens, cui inclusa tot mala? Quid? minusne
 improprie δόμοι vocantur arcae, quibus vestes ad-
 servantur? ita tamen Euripides in Alcest. v. 158.
 confer omnino Eruditissimum Cuperum Observ.
 lib. 3. cap. 18. Sed pergo. Orpheus quoque repe-
 tit Argon. v. 1150. ἀναστήσασθε, cum praecessit v.
 1147. ἀνστήσεσθε. idem Hymno in Venerem v. 21.

Τερ-

Τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίσαισι χορείαις,
 Ἡ Νυμφαῖς τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ δία.

Idem Argon. 717.

Ὅς ρ' ὑπὸ δέκτο
 Ἡρώας Μινύας, ξένῃ δ' ὑπὸ δέκτο τραπέζῃ.

Callimachus Hymn. in Del. 6 & 10. Theocritus Idyll. 27: 66, & 69. Moschus Idyll. 2: 18, 19. Oraculum apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93. ubi v. 2. φέρσας & 4. φέρειν occurrit. quale & illud apud Scholiastem Aristophanis Plut. v. 9. Judas epist. v. 6. Justinus in praef. §. 1. *Prorsus rem magni & animi & operis adgressus.* mox. §. 2. *nonne nobis Pompejus Herculeae audacia orbem terrarum adgressus videri debet.* ita aliis locis multis. Virgilius lib. 8. 240.

*Umbrosae penitus patuere cavernae
 Non secus ac si qua penitus vi terra debiscens
 Infernas referet sedes.*

Ita v. 252. loco notabili:

*Faucibus ingentem fumum (mirabile dictu)
 Evomit, involvitque domum caligine caeca
 Prospectum eripiens oculis, glomeratque sub antro
 Fumiferam noctem commixtis igne tenebris.
 Non tulit Alcides animis, seque ipse per ignem
 Praecipiti iniecit saltu, qua plurimus undam
 Fumus agit, nebulaque ingens specus aestuat atra.
 Hic Cacum in tenebris incendia vana vomentem
 Corripit.*

Lib. 7. v. 464. scripserat Poëta:

*Exultantque aestu latices; fuerit intus aquae amnis
 Fumidus, atque alte spumis exuberat amnis.*

Ubi nunc ex emendatione Vari & Tuccae legimus *aquar.* ita enim Servius: *Hanc autem diacresin Tucca & Varus fecerunt. Nam Virgilius sic reliquerat.*

Furit intus aquae amnis & exuberat ut aquae amnis. *quod satis asperum fuit: Dele ut aquae nisi Poëtam scripſiſſe velis atque ut aquae ſ. e. a.* Sed recte hæc correxerunt poſt obitum Virgilii viri Doctiſſimi. Inepte autem in quibusdam editionibus exhibetur *Furit intus aquae vis. lib. 12. 298.*

*Obuius ambuſtum torrem Corynaeus ab ara
Corripit, & venienti Ebuſo plagamque ferenti
Occupat os flammis. Olli ingens barba reluxit
Nidoremque ambuſta dedit.*

Idem in Culice v. 50.

*Tondentur tenero viridantia gramina morſu.
Pendula projectis carpuntur & arbuta ramis: &c.
Hæc ſuſpenſa rapit carpente cacumina morſu.*

Ovidius Metam. 8: 233.

*Icare dicebat: pennas adſpexit in undis,
Devovitque ſuas artes; corpusque ſepulcro
Condidit, & tellus a nomine dicta ſepulti.*

v. 278.

*Praeteritæ ceſſaſſe ferunt Letoïdos aras.
Tangit & ira Deos. At non impune feremus.*

v. 377.

*Nec jaculis iſſet, nec equo loca perſoia, ſilvas.
Perſequitur Telamon: ſtudioque incautus eundi.*

Valerius Flaccus lib. 2. 65.

*Axe nitet ſerpens ſeptenosque implicat ignes.
Sic ait; & certi memorat qui vultus Olympi
Pleïones Hyadumque locos; quo fidere vibret
Enſis & Actaeus niteat qua luce Bootes.*

vs. 75.

*Cum primus equis exegit anhelis
Phoebus Athon, mediasque diem diſperſit in undas.*
Cer-

*Certatim remis agitur mare: rostraque cursu
Prima tremunt.*

vs. 252.

*Jam fuge, jam dubiae donum rape mentis, & en-
sem*

*Tu potius miserae retine. tunc excipit artus,
Obnubitque caput, tacitumque ad conscia Bacchi
Templa rapit.*

Ita v. 162, & 167. habes geminatum implet aliis-
que locis. Apud Statium lib. 5. Sylv. 1. v. 147. *alta*
occurrit & v. 151. & *aura* v. 149. & 153. Apud
Boëthium de Cons. Phil. lib. 2. Metr. V. v. 16.
saeva, ut & v. 21, & 25. repetitur, & *arma* v. 18,
& 20. Guntherus Ligur. 2: 426.

*Ne protinus agmina jungi
Possent auctus aquis fluvialibus obstitit amnis.
Ast ubi detumuit fluctus, positoque furore
Coepit habere vadum, nec dum residentibus undis
Protinus evectu validorum miles equorum
Non tam flumineas transit, quam transnatat un-
das,*

Functaque confidunt sociatis agmina campis.

Ita enim recte emendavit Cel. Withofius in Spe-
cim. Gunth. cap. 2. p. 46. pro *cuncta*, de qua-
rum vocum permutatione adeas ante alios Hein-
sium Advers. lib. 1. cap. 13. p. 141. idem lib. 1.
v. 269. ex emendatione Withofii cap. 1.

*Quid juvenis de laude loquar? quid fortia primae
Acta juventutis? quid, quod peregrina secutus
Castra dei, primis tyro famosus in annis
Gessit?*

Vulgo *armis*. Vid. & lib. 4. 486, 489, 489, 490.
lib. 9. 434. & 437. lib. x. 76.

Ipse

*Ipsæ per hostiles numeroſe milite campos
Undique diſcurrens hostilia quæque gerendo.*

Ita Rosweytha p. 725. v. 760, 761, 763. Plura loca describendi taedium jam me tenet, & te procul dubio legendi, quisquis es, Erudite Lector. Non possum tamen, quia semel in hanc palæstram est descendendum, hac occasione non adferre numerum non minorem locorum, in quibus voces non quidem eadem, sed tamen derivatae & compositae vicina admodum sibi in fede locari ab auctoribus frequenter admodum clarissimum est. Ex Poëtis tantum, quia ipsis præcipue hoc argumento vulnera infliguntur, loca dabo, atque ante alios e Virgilio, qui multus est in his repetitionibus. sic lib. 7. 458.

Olli somnum ingens rumpit pavor: ossaque & artus

Perfudit toto proruptus corpore sudor,

Ita v. 222, & 225. lib. 2. v. 25.

Nos abiisse rari & vento petiisse Mycenæ.

Ergo omnis longo solvit se Teucria luctu:

Panduntur portæ. juvat ire.

v. 67.

*Namque, ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit, atque oculis Phrygia agmina circum-
spexit:*

*Heu quæ nunc tellus, inquit, quæ me æquora
possunt*

Accipere? aut quid jam misero mihi denique restat?

Confer v. 158, 161. v. 186.

Coeloque educere jussit:

Ne recipi portis, aut duci in moenia possit.

v. 243.

v. 243.

*Substitit, atque utero sonitum quater arma dedere.
Instamus tamen immemores coecique furore,
Et monstrum infelix sacrata sistimus arce.*

Conf. v. 315, 317. 337, 338, 340. 494, 496. v. 498.

*Fertur in arva furens cumulo, camposque per om-
nis*

*Cum stabulis armenta trahit. Vidi ipse furentem
Caede Neoptolemum.*

Vid. v. 553, 555. 637, 641. lib. 8. v. 238.

*Inde repente
Impulit. impulsu quo maximus insonat aether.*

Addam loca ex Culice, quia eorum usus postea in
refutanda Heinssii emendatione, v. 105.

*Quae subter viridem residebant coerula muscum.
Jam medias operum partis evectus erat Sol:
Cum densas pastor pecudes cogebat in umbras.
Ut procul aspexit luco residere virenti.*

Conf. 100, & 106. v. 145.

*Carmina per varios edunt resonantia cantus.
His suberat gelidis manans e fontibus unda,
Quae levibus placidum rivis sonat orta liquorem.*

v. 166.

*Tollebant aerae venientis ad omnia visus.
Jam magis atque magis corpus revolvibile volvens
Attollit nitidis pectus fulgoribus.*

Vid. v. 204, 207. v. 211, 213. v. 237, 240. v. 277.
281. v. 290.

*Nec divae corrumpit munera lingua.
Sed tu crudelis, crudelis tu magis, Orpheu,
Oscula cara petens rupisti iussa Deorum.*

Conf.

238 ANIMADVERSION 2D

Conf. 382, 386. Tibullus lib. 4. El. 1. v. 99.

Adversisque parant acies concurrere signis.

Sequitur v. 202.

Rectus ut aequatis decurrat frontibus ordo.

Conf. 204. & 211. v. 118, 125. Ovidius Metam.
8. 248.

*Ut, aequali spatio distantibus illis,
Altera pars staret.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. 1.

*Noti tibi vatis amorem
Corde exire veta, nec enim Tyrinthius almae
Pectus amicitiae. cedit tibi gloria fidi
Tbescos, & lacerum qui circa moenia Trojae
Priamidem, caeso solatia traxit amico.*

Lib. 5. Sylv. 1. v. 110. ex emendatione Marklandi;

*Vicisti gaudia certe
Ipsius, affuso dum pectore prona sacratos
Ante pedes avide domini tam magna merentis
Volveris. Aonio non sic in vertice gaudet.*

Ita lib. 1. Sylv. 2. v. 27.

*Cessent mordaces obliqui carminis astus
Fama tace, subit leges & frena mamordit.*

Herc. Surrent. v. 152.

*Nudosque virorum
Certatus & parva suae simulacra coronae
Quin age & ipse libens proprii certaminis actus
Invicta dignare manu!*

Boëthius de Conf. Philos. 4. 6. 38.

Et

*Et quae motu concitat ire
Sistit retrahens ac vaga firmat
Nam nisi rectos revocans itus.*

Lib. 5. Sylv. 3. 149.

*Quantus equos pugasque virum decurrere versu
Maeonides, quantumque pios ditavit agrestes
Ascræus Siculusque senex: qua lege recurrat
Pindaricae vox flexa lyrae.*

Huc refer, semel enim haec molestia devoranda, loca in quibus repetitio haec obvia in fine periodorum. ita Herod. lib. i. cap. x. Εἰς δ' αὐτῶ μὲν χωεῖς ἢ ὀρεμῇ ἔσαι, ὅθεν περ ἢ ἐκείνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνὴν. ὑπνωμένῳ δ' ἢ ἐπιχείρησις ἔσαι. ita in prooemio, nec non Ælian. V. H. 2. 9. aliisque locis. Boëthius in Conf. Fidei p. 294. *Reges instituti leguntur: quorum post Saulem primatum David de tribu Juda legitur adeptus fuisse, qui primus ex gentibus legitur imperasse.* p. 295. *Sed huic tam sanæ atque veracissimæ fidei exstiterant (emenda, si quid video, exstiterunt) multi qui diversa garrirent: & præter alios Nestorius & Eutyches repertoires hæreseos exstiterunt.* Alias repetitionum species enumerare non est animus. Tot exemplis convicti Viri Eruditi tandem, nisi omnia me fallunt, libenter fatebuntur, Criticos plurimos & primi præcipue ordinis, in restituendis id generis locis, laterem lavasse, quorum numerum non exiguum oblata hac occasione vindicare conabor. Restitue igitur Apollonium Rhodium Argon. lib. i. v. 942.

*Ἄρκτον μιν καλέσιν ὄρος πειναιετάοντες,
Καὶ τὸ μὲν ὑβείσαι τὸ δ' ἄγχοι ναετάουσι
Γηγένηες, μέγα θαῦμα πεικτιόναςιν ἰδέσθαι.*

Inmerito pro arido ac jejuno locum hunc a Cel.
Bent.

Bentlejo habitum esse, qui inmani certe mutatione legebat v. 943. ἀμφιμένοντα, dudum docuit Doct. Jensus Lect. Lucian. lib. 2. cap. 6. p. 177, 178. nec potuit refutare Erudit. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 6. p. 31. Sed de h. l. postea adhuc agendi dabitur occasio. Sed quia graviora passi & plura longe vulnera Romani Scriptores, ipsis ut succurramus par est. Retineatur igitur vulgata Propertii lectio lib. 3. 9. 19.

*Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam dura traheret mollia pensa manu.
Persarum statuit Babylona Semiramis urbem.*

Ad hunc locum Heinſius in notis p. 704. monet: *statuit & statuisset non conveniunt. alterum corruptum.* Miror Virum Eruditum emendationem non protulisse, cum in promptu esset *posuit vel posuisset*, quo significato obvium hoc verbum apud Virgilium *Æneid.* lib. 6. v. 18.

*Redditus his primam terris, tibi, Phoebe, sacravit
Remigium alarum, posuitque immania templa.*

Ita lib. 5. v. 59. ubi videatur Servius. Hieronymus in interpretatione Judithae 1. 3. *posuitque portas ejus in altitudinem turrium.* Verum nihil hic muto, ut nec Eleg. 21. v. 6.

Et qua septenas temperat unda vias.

Ubi Gujetus (V. Heinſ. p. 737.) *perperam vult perforat*, quia sequitur v. 22.

Victrices temperat ira manus.

Sic lib. 3. Fl. 20. v. 26.

*Illic vel studiis animum emendare Platonis
Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.
Persequar aut studium linguae, Demosthenis arma,
Librorumque tuos, docte Menandre, sales.
Cum*

Cum unanimi consensu repraesentent omnes Editiones & MSS. tamen Nic. Heinsius conjectat *Ludum*—*tute M.* neque enim placet bis repetitum *docte*. Idem torfit Broekhusium, sed qui alia viam expedire conatur legendo scilicet, *dux Epicure*, Epicurum enim fuisse indoctum. adeo autem conjectura hac fidet vir Elegans, ut in ipsum textum invexerit. Nollem factum. Vulgatam enim lectionem & nomen Nobilissimi Philosophi, hanc injuriam ipsi inferri dolens, strenue & erudite defendit Ccl. Vlamingius ad Boethium de C. P. lib. 3. Metr. xv. 15. ubi observat Broekhusii emendationem suis membranis & omnibus Codicibus adversari; apud optimos Poetas epithetorum abusum esse ingentem; Torquatum apud Cicer. lib. 4. de Finibus. ipsum *doctum* potius quam *indoctum* vocandum esse adserere; nec tam praeclare potuisse de vita moribusque hominum differere sine cognitione historicorum; imo inter Historicos relatum a Vossio; nosque ablegat ad Gassendum; *doctos* dici eleganter *duces*, qui enim in arte aliqua excellunt eo titulo ornari, Epicurum autem in Physicis parem vix habuisse; tandem ita vocari a Petronio cap. 122.

*Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Jussit.*

Ita enim diserte scribere Codicem Tragurianum. Haec breviter ex nota longiori delibasse non poenitet. Nihil novandum quoque puto lib. 1. El. 2. 9.

*Adspice, quot submittat humus formosa colores,
Et veniant hederæ sponte sua melius:
Surgat & in solis formosius arbutus antris.*

Neque enim audio Bentleium ad Horat. p. 88. *frondosior* emendantem, quia arbutus rara fronde est;

est; ut nec Erudit. Heinsium Advers. lib. 2. cap. 6. p. 247. qui magno molimine repositum it *po-
mosior*. Sanam quoque contendo esse vulgarem le-
ctionem Eleg. 9. v. 9.

Quid tibi nunc misero prodest grave dicere carmen?

Quamvis occurrat v. 6. *Dicere* & v. 8. praecedente,

Atque utinam posito dicar amore rudis.

Veterem hanc esse lectionem vel inde patet quia Heinsius p. 663. emendat *ducere*, quemadmodum editum est a Broekhusio, quod miror, nulla lectionis varietate memorata. sana etiam antiqua scriptura lib. 3. 23. 17.

*Nunc demum vasto fessi resipiscimus aestu,
Vulnera & ad sanum nunc coiere mea.*

Quamvis praecessit v. 10.

Elicere aut vasto Tbeffala saga mari.

Minus recte Heinsius Advers. 1. 9. p. 94. & in notis p. 738. legit *insano aestu*, quod parum mihi placet, & ne concurrat haec vox cum *sanum* ibi legit *ad planum*, conjectura forsitan non spernenda, quamvis alteram lectionem tueatur Broekhusius. Nullo quoque modo adsurgere possum Cel. Marklando ad Stat. lib. 2. Sylv. 1. v. 45. in Virgilio lib. x. v. 96. pro

Cunctique fremebant

*Caelicolae adsensu vario. ceu flamina prima
Cum deprensa fremunt sylvis.*

Conjectanti *gemunt*. Nulla ratio quoque est cur Heinsius in Valerio Flacco lib. 2. v. 141.

Huic

*Huic Dea cum lacrymis, & nota veste Neaerae
Icta genas.*

Bulaei *Picta* rejiciat, eo argumento, quia infra v. 150. occurrit *Picta manus*. quamvis ipsam lectionem minime probem, cum persuasus sim cum Zinzerlingo & Burmanno (nam quod in nota occurrit *picta*, typorum videtur flagitium) legendum *Ficta genas*, i. e. ementita, neque enim unquam Lesbias mulieres genas pictas habuisse, qualem tamen, si quid efficere vellet, Fama simulare debebat, legere me memini. v. 254. iterum Hein-
sio displicet,

Tacitumque ad conscia Bacchi

Templa rapit.

Cum v. 257. sequatur *tacita*, inmerito, ut jam Cel. Burmannus observavit, qui & v. 138. secure legit:

*Manet illa toro; famulasque fatigat
Velleribus: tardi reputant quae tempora belli
Ante torum, & longo mulcent insomnia penso.*

Quam lectionem omnium conjecturis praefero: certe *Litoribus* absurdum est, & explicatio Vossii inepta, & ipsi Valerio contraria, qui v. 135. canit:

Illā abit, & mediam gaudens desertur in urbem.

Toro tamen non placet prae veteri lectione *virum*, quam probant Aldus, Zinzerlingus, & Vossius, nec non Codices. Idem tamen Heinsius, quod *mizere*, v. 43. pro

Ac velut ignota captus regione viarum.

Raptus coniecit teste Burmanno, cum tamen v. 39. *raptos* praecesserat, & vulgata lectione deterius est. In Seneca paucis defungar. In Herc. Oet. v. 621.

*Cupit hic gazis implere famem;
 Nec tamen omnis plaga gemmiferi
 Sufficit Istri; nec tota sitim
 Lydia vincit; nec quæ zephyro
 Subdita tellus, stupet aurato
 Flumine clarum radiare Tagum;
 Nec si totus seruiat Hebrus,
 Ruraque dives cingat Hydaspes,
 Intraque suos currere fines
 Spectet toto flumine Gangem.*

Ad hunc locum, quem prætervectus fuit Gronovius, varia notavit Vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. I. p. 77, 78. nec non p. 287. & seqq. *Gemmifer Ister* merito displicuit, sed non in *Indi* vox erat mutanda, vel *Austri*, sed potius in *Euri* cum Nic. Heinsio; an enim *plaga fluvii* recte dicatur dubito. Pro illo alioqui faceret Boëthius de Cons. Philos. lib. 3. metr. x.

*Aut Indus calido propinquas orbis
 Candidis miscens virides lapillos.*

Elbya, quæ conjectura Lincolnienfis, optime refutata a viro docto p. 288, & 289. nec placet alterum illud: *N. s. votis s. Eurus*, quamvis nondum mihi constet de veritate vocis *Hebrus*, licet ab ultima seculorum memoria auriferum hunc fluvium celebratum autumat, sed auctoritate nulla fultus, Doct. Henninius ad Toll. epist. Itiner. r. p. 28. cum utique, si quid mutandum, nihil verius sit emendatione eorum, qui *Hermus* restituunt, favente perpetuo ipsius imitatore Boëthio l. c.

*Non quicquid Tagus aureis arenis
 Donat, aut Hermus rutilante ripa.*

Neque placet, quod monet Vir Eruditus melius
 con-

convenire, soli f. H. ob repetitionem vocis totus, quamvis non inde sequeretur Poëtam ita scripsisse, cum nihil hac Tragaedia sit miserius, quae parcius erant Poëtae, siquid video objicienda, cum similia toties occurrunt: quare damno quoque Lincolnienſis conjecturam legentis torto, quae vulgaris est emendatio, & centies, saepe tamen infelici ſucceſſu, a Criticis tentata. Minus necessaria quoque videtur conjectura Summi Gronovii in Herc. Fur. v. 22. legentis,

*Escendat licet,
Meumque victrix teneat Alcione torum.*

Pro locum, quia praecesserat v. 4.

Locumque, coelo pulsa, pellicibus dedi.

Venio ad Statium ab acutissimo Viro Jerem. Marklando, quemadmodum multis in locis felicissime sanatum, sic aliquando, ubi minus necessaria medicina, tentatum, ut ex gr. lib. 3. Sylv. 3. III.

*Quis sublime genus formamque insignis Hetruscae
Nesciat? haud quanquam proprio mihi cognita visu,
Sed decus eximium formae par reddit imago
Vultibus.*

Ibi enim reponit decus famamque, quia mox sequitur formae. Sed ipsum jugulemus suo gladio. Sequitur enim eodem v. decus eximium, ut, si hoc argumentum firmum, nullius momenti ipsius emendatio sit habenda, quam tamen veram puto. formam tamen in famam mutandum nondum persuadeor, cum non de fama Hetruscae, sed pulchritudine hic sermo. Decus autem & forma junguntur quoque lib. 1. Sylv. 1. v. 17.

Nec veris majora putes: par forma, decorque.

Recta etiam vulgata lectio lib. 3. Sylv. 3. v. 179.

*Haud aliter gemuit perjuris Theseus,
Littore quo falsis decoperat Ægeæ velis.
Tunc inmane gemens faedatusque ora.*

Ubi idem Vir Doctus tentabat fremens. forte tamen nihil mutandum addit cum fremere potius iratorum sit quam moestorum. recte. Nihil etiam mutem lib. 3. Sylv. 4. 90.

*Tunc junctis crinem incidere sagittis,
Atque auro gemmisque locant: rapit ipsa cadentes
Mater, & arcanos interat Cytherea liquores.
Tunc puer e turba, manibus qui forte supinis
Nobile gemmato speculum portaverat auro,
Hoc quoque demus, ait, patriis nec gratius ullum
Munus erit templis, ipsoque potentius auro.*

Ubi idem Vir Doctus legit gemmato orbe. Nollem factum. Non majore successu lib. 4. Sylv. 6. v. 67.

*Seu clausam magna Babylona refrigerat hasta,
Seu Pelopis terras libertatemque Pelasgam
Obruerat bello: magnoque ex agmine laudum
Fertur Thebanos tantum excussisse triumphos.
Ille etiam magnos fatis rumpentibus actus.*

Emendat longoque ex agmine laudum. Retinerem quoque Thebaid. lib. 4. v. 39.

*Medium cava nubila montis
Infedere latus.*

Licet v. 36. occurrat insiditur, quamvis alteram lectionem insumfere, quam tuetur Vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. 1. p. 185. in nota. non plane spernam. Nescio quo modo etiam vulgata blanditur lectio Claudiani de R. P. lib. 2. 26.

Sal.

*Saltem communi sole fruuntur.
Sed mihi virginitas pariter coelumque negatur:
Eripitur cum sole pudor.*

Nollem certe Nob. Heinsius *luce* contra Codices, quos certe non memorat, in textum invexisse, praecipue cum in illa lectione elegantior repetitio, quamvis alias voces istas saepe conmutari, tritum. Vid. Markland. ad Stat. 3. Sylv. 3. v. 53. Neque in mendo cubare crediderim v. 306.

*Accipe Lethaeo famulas cum gurgite Parcas.
Sit fatum quodcumque voles. Haec fatus ovantes
Exhortatur equos.*

Quae diversa admodum ibi cogitat Vir Celeberr. animum dubium satis arguunt. Vulgatam firmant haec Lucani ab ipso adlata:

*Sive canit fatum, seu, quod jubet ille, canendo
Fit fatum.*

Nec non Virgilius *Æneid.* 1. 262.

*Fabor enim, quando haec te cura remordet:
Longius & volvens fatorum arcana movebo.*

Tutius quoque, ut videtur, summus Withofius in Specim. Gunther. p. 136. intactam reliquisset vulgatam Guntheri lectionem Ligur. lib. 6. v. 180.

*Haec igitur tanto radiantia dona decore.
Regia mellifluis ornavit epistola verbis.
Anglicus Augusto Rex gaudia vera monarchae
Optat & aeternae felicia gaudia vitae.*

*Sit tibi vera salus, Rex optime, semper ab illo,
Qui bonitate sua dat regibus esse salutem,
Inspiretque tuo bona coelitus omnia cordi,
Cujus clausa manu Regum pia corda feruntur.*

Q 4

Quam,

Quam, cum tot diversarum vocum repetitiones concurrant, priori loco *gaudia* in *gaudens* mutasset. Venio ad soluti sermonis scriptorem Justinum, cuius in praefat. §. 6. statim oculis nostris se obijciunt haec verba: *Simul ut & otii mei, cuius & Cato reddendam operam putat, apud te ratio constaret.* Ita Vorstius & Graevius. Sed acutissimus Tan. Faber conjectat: *cuius & Cato reddendam rationem putat.* ita certe veteres editiones teste Vorstio, & propius convenit dicto Catonis, quin & Justinii stylo. ita enim §. 4. *ut haberent & qui Graeca didicissent, quo admonerentur, & qui non didicissent, quo instruerentur.* lib. 1. cap. 1. §. 2. *Populus nullis legibus tenebatur, arbitria principum pro legibus erant.* adeo ut conjecturae huic non parum tribuam, & veram prope censeam. Pergentibus lib. 1. cap. 7. §. 10, occurrunt haec verba: *Tantus Croesi amor apud omnes urbes erat: passurusque Cyrus grave bellum Graeciae fuisset, si quid in Croesum crudelius consulisset.* Hic Cl. Schefferus ex MS. pro *Graeciae* probat *ejus gratia*, quo an ineptius quidquam fingi possit equidem dubio. Audi quid illum moverit: Bellum Graeciae paullo dicitur insolentius pro a Graecis, at obiectio haec inutilis est & tanto viro indigna. Exciderat igitur ipsi Virgilius *Aeneid.* lib. 2. v. 435.

Quorum Iphitus aëro

Jam gravior, Pelias & vulnere tardus Ulixi.

Ubi Servius: *quia illi Ulysses inflixerat. an quod?* Exciderat Valerius Flaccus lib. 2. 178.

Vel jam patrias vidisse per ignes

Culmen agi, stragemque Datam!

Vid. Burmannum & Perizonium ad Aelian. Var. Hist. lib. 2. cap. 25. n. 9. nec non Doct. Broekhusium ad Propert. lib. 4. El. 7. v. 65. Altera ob-
jectio

jectio ejusdem momenti est, quod vox Graeciae superflua, quoniam praecedit *ex universa Graecia*. At, mi Scheffere, cur te non movet quoque nomen *Croesi* ter quaterve repetitum? cur non quae praecedunt §. 3. *Domitis demum plerisque, cum adversus Babylonios bellum gereret, Babylonius Rex Lydorum Croesus -- in auxilium venit.* ita Herodotus lib. 1. cap. 61. *κατὰ τὴν ὁμολογίην τὴν πρὸς Μεγακλῆα γενομένην, γαμῖν δὲ Μεγακλῆος τὴν θυγατέρα?* quemadmodum recte restituit ex Cod. Medic. Jac. Gronovius p. 814. qui addit: *Id mutarunt, qui repetitionem nominis avertabantur tantopere Herodoto amantam, ut quisque potest annotare.* Conf. cap. 1. 52. *Medicina etiam non indiget sanus locus* cap. 8. §. 2. *cum probibere eos transitu Araxis fluminis posset transire permisit, & sibi faciliorem pugnam intra regni sui terminos rata, & hostibus objectu fluminis fugam difficiliorem.* Non tamen deterior est Juntinae editionis lectio apud Graevium: *cum probibere eos posset, vadum A. f. t. p.* male tamen vir Eruditus contra omnes MSS. ejicit *id fluminis*, quia paulo post sequitur, cum neque Justinus neque alii haec carent. *Flumen vero Araxes & similia centies occurrunt.* Exciderat fere monere in Floro lib. 2. cap. 15. §. 5. *Scipio Nasica servandam, ne, ablato aemulae urbis, luxuriari felicitas inciperet. Medium senatus elegit, ut urbs tantum loco moveretur.* Me non probare sententiam Interpretum, qui vocem *urbis* delent, multo minus Begerum, qui ita edidit. Sed haec loca sufficiant. Nunc non place easdem, sed deductas voces, quia repetitae, a viris eruditis expulsa restitutum eo. Primus locus est Virgilii Culice v. 62.

Si nitor auri
Sub laqueare domus animum non tangit avarum,
Pictu

Q 5

*Picturaeque depus, lapideum nec fuit in ulla
Cognitus utilitate manet.*

Non debuit Doct. Nic. Heinsius *Advers.* lib. 4. cap. 8. p. 617. sollicitare hunc locum legendo *Igneus*, quia v. 59. praecessit *incognita*. In Ovidio *Metam.* lib. 8. v. 341. libenter legerem

*Sternitur impulsu nemus: & propulsa fragorem
Siloa dat.*

Cum uno Leid. apud Cl. Burmannum, cui incursum magis adridet, quamvis addat, nisi sit *Ovidiana repetitio*, quod a vero haud quaquam adludere videtur. Sollicitasse etiam non debuit Eruditiss. Burmannus *Valer. Fl.* lib. 2. v. 30.

*Trux ille ejectat adest
Fundamenta jugi; pariter tunc omnis anbelat
Trinacria, injectam fesso dum pectore molem
Commovet experiens.*

Ubi Vir Cel. *ingestam* mallet, quem & ipso fatente, rejuvit illa repetitio, quo minus v. 29, & 14. aliquid tentaret. Potuisset & Nic. Heinsius *Advers.* lib. 1. p. 29. *insectum* relinquere. Statium lib. 3. *Sylv.* 2. 102.

*Nuper cum forte sodalis
Immeritae falso palloret crimine famae
Erigeretque forum succinctaque iudicio multo
Surgeret & castum libraret Julia ferrum.*

Ubi Vir Eruditiss. dubitat, an non scribendum *Ferveretque*, cum a *surgendo* derivetur *surgo*, candide tamen addens, praestare id in medio, utpote minus exploratum, relinqui, quamvis nihil tentandum ego probe sim persuasus. Minime tamen spernendum totum pro *forum*, licet ratio, quia paullo

paullo post vox recurrit, minus solida. Opem medicam, quam Doctiss. Carnegiesterus, haec licet vix ferens, aliis praestandam relinquit. Observ. Misc. Vol. X. p. 171. desiderare non videtur Ausonius Mosella v. 56.

*Utque almus aperto
Panditur intuitu, liquidis obtutibus aer,
Nec placidi prohibent oculos per inania venti.*

Miror autem virtutem Acutissimum Nic. Heinsum cum in Claudiano. Eutrop. lib. 1. v. 14. elegantem Codic. Oxon. & Pricacan. lectionem

*Quae nova portendunt superi! Nilusne meatu
Devius, & nostri tendat jam transfuga mundi
Se rubro miscere mari?*

multis inlustret, moneatque tum insuper legendum portendant, probate tamen vulgatam lectionem tentat, non culpata repetitione. Emaculatum hac occasione ibo unum Minucii Felicis locum cap. 17. *Quid loquar apte disposita erecta montium, collium flexa, porrecta corporum.* ita enim legendum, non, quod vulgatur, *recta montium*, quod ineptum est. Nullus dubito, quin haec emendatio facilitate sua nemini non magis adridebit, quam, quae placuit Doct. Wopkensio in Observ. Misc. Vol. X. p. 30. *ardua montium* reponenti, locutione egregia & Virgilio Aeneid. lib. xi. v. 518. usurpata:

*Ipse ardua montis
Per deserta jugo superans adventat ad urbem.*

Ita *ardua terrarum* habes lib. 5. 694. alia notavit vir Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. I. p. 167. Rarior, fateor, nostra est locutio, sed propius accedit ad vulgatam, neque Tacito est ignota, quod

quod ignorare nos non sinunt Lexica. ita Avienus
Ora Maritima v. 639.

*Ad rupis illud erigentis se latus,
Quod deditamne gentici cognominant
Solis columnas, tanto enim fastigio
In usque celsa nubium subducitur
Meridianus sol, ut oppositu jugi
Conspicius baud sit &c.*

Locus contaminatissimus. Barthius legit *Quod de editamine* vel *altitudine*; sed, quia *editamen* vox est ignota, vir Doctus in *Observ. Misc.* Vol. L. p. 390. legit *de cacumine*; alter in nota monet virum Doctum emendasse *Quod edit amnem* ----- columnam. Quod si in tantis sententiarum divortijs aliquid proferendum, legi forte posset *Quod & etiam nunc*, pleonasmo admisso, qui exemplis similibus, ut *post deinde*, de quo alias fusius, defendere se posset. Vel lege *Quod editum nunc* facili emendatione, prior litera vocis *deditam* adhaesit, e praecedente *Quod*, qualia millies accidunt. *Ne & neq* saepissime permutari docuerunt Dukerus ad *Florum* 2. 5. §. 2. Graevius ad *Lactant.* de *M. P.* cap. 4. & quis non? *Nec* autem & nunc non rarius confusa deprehendes. in *Statio* lib. 5. *Sylv.* 5. v. 35. pro

*Nunc etiam labente manu, nunc lumine sicco
Ordior acclinis tumulo.*

Gronovius & Marklandus legunt *nec lumine sicco*. docte. Huic vero *labente manu* in *trepidante m.* mutant equidem non accesserim. *Virgilius* certe lib. 6: 32.

*Bis conatus erat casus effingere in auro:
Bis patrias cecidere manus.*

Haec respexit *Statius*. Vid. & *Heins.* ad *Ovid. Metam.*

Metam. 8: 211. Finem faciam, postquam in loco Longi Pastor. I. p. 8. ἰκιδάξαντες ἵνασα πῶς δὲ ἡμῶν πρὸ μεσημβρίας, πῶς δὲ νέμειν κοπάσαντος ὃ καύματος. nihil mutandum esse monuero, atque adeo vanam esse conjecturam P. Moll p. 12. emendantis πῶς δὲ ἐπιμένειν. His autem exemplis quae vel pertinacissimis, si quid video, sufficere poterant, si Eruditissimi viri moniti in posterum cautiores esse didicerint in sollicitandis talibus locis, quae nullo modo in mendo cubant, operae pretium sat luculentum mihi tulisse videbor. Alia res est, si quaeras, an non rectius antiqui Poëtae elegantiae carminum suorum consulissent, si a talibus repetitionibus, saepe, quod qui non plane aure sunt jacenti, negare non sustinebunt, ingratius abstinuissent, quod summum seculi nostri Poëtam aliquando me monuisse recorder, qui & exemplar Carminum Nic. Heinsii, in quo politissimus vates manu sua loca, quae imprudenti sibi exciderant olim emendarat, se possidere memoravit.

CAPUT XIV.

Ἀγέλης de Amore positum, sicut ὃ venari. Herculis ὃ Omphales exemplum in amore. Χερσόρριπτις Ἐρμῆς, quare dictus. Mercurius in nuptiis conciliandis adhibitus Venerisque ob eloquentiam comes. Θηρύς ἰκίμιζι, elegans locutio, nec Latinis ignota. Ἀ'σ' Ἀ'γαδίας Ἀ'πλάδου. Defensa Virgilii lectio contra Marklandum. Antonius victor. Ἰλλε-
-τος rectius scribitur. Amatores puellas difficiles Veneri invisas esse dilectis persuadent. Adsertus Aristaeetus contra Pauwium. Masculinum genus pro faeminino recte adhibitum. Praepositio ὃ ὃ in variis in locutionibus abundat. Defensus locus Statii.

149. **T**ὸν οὖν Ἰππὸς ἡγεύειν. Elegantem verbi ἡγεύειν usum pulchre animadvertit Doct. Röverus

Röversus adducto etiam Macedonii loco, cui addi
volum, Nonnum lib. 1. p. 32. l. 17.

Παιδαμάτωρ ἕνα βάλλει τῶ πυρί. Θελγόμενον ὃ
Σὺν βέλος ἀγρεύσει, τ' ἔ νίκησε Κρονίων.

Lib. 16. p. 452. l. 5.

Ἰπποὶ, μὲν Διόνυσος κύνοσσοι Ἰοχεαίρη
Ἰθάδε θηρεύουσι, σὺ δ' ἀγρώσας Ἀφροδίτη
Ἡδὺς ὁ δαιμάτιον ἀπαλοχρῶσιν ἄζυγα κέρην.

Inde Amor Agrestis eidem lib. 48. p. 1662. l. 31.

Ἀγροτῆρος ἱμετος ἐλαφρίζουσα Φαρίτην.

Eleganter Theocritus epigr. 3.

Ἀγρεύει δὲ τὴ Πάρι, καὶ ὁ τ' ἀκούοντα Πέμπης
Ποκὸν ἐφ' ἱμερῶν κροτὶ καθάπτόμενος.

Aristaenetus lib. 1. ep. 7. p. 50. ἐγὼ δ' ἀμύχανος
παρεσηλὼν, καὶ δὲ ἐθρησάμην θρηῶν, καὶ ἦν ἐκ ἡγρευσας,
μεζόνως δακρύων. ita & Sacer Scriptor Proverb. 6.
25. Μὴ σε θικήσῃ πάλης ἐπιθυμία, μηδὲ συνάρπαθῇς
δοτὶ τ' αὐτῆς βλεφάρων. ita v. seq. γυνὴ δ' ἀνδρῶν τι-
μίας ψυχὰς ἀγρεύει. Claudianus in Fragmento Gi-
gantomachiae de Venere:

Πορφύρεων δ' ἔ κρύπτειν Ἰπ' ἡμᾶσιν ἄντυγα μάζων
Σμματος εἰς ἄγρην ἀπλισμένη· κ. τ. λ.

Εἰ δὲ τις αὐτῇ

ὄμμα βάλλῃ, δίδμηται

Ovidius ex emendatione Burmanni Medic. Faciei
v. 27.

Per se quaeque parat, nec quo venetur amores
Praefert: munditiae crimina nulla merent.

150. ὡς θεατὸν Ἡρακλῆα κ. τ. λ. Non minore
venustate Terentius eodem exemplo usus Eunsch.
Act. 5. Sc. 8. v. 2.

TH. Ego

TH. Ego ne? ut Thaidi me dedam, & faciam
quod jubeat. GN. quid est?

TH. Qui minus huic quam Hercules servivit Om-
phalae? GN. exemplum placet.

Clitophon apud Achillem Tat. lib. 2. p. 75. ὅτι
συνῆκε πῶς εἶπον τὸ χαῖρε Δέσποινα, εἶπε· Ἐγὼ σὴ; μοι
τῶτ' εἶπες καὶ μὴν, πέποικέν σε τις μοι θεῶν, ὥσπερ
καὶ Ἡρακλῆα τῇ Ὀμφάλῃ; τὸν Ἑρμῆν λέγεις. τῶτ' αὖ
πεποικὲν ἐκέλευσε ὁ Ζεὺς.

Ibid. χρυσόραπις Ἑρμῆς. Cornutus (ita scribendum
nomen docet in praef. Gale) de N. D. cap. 16.
p. 165. hanc rationem nominis reddit: χρυσόραπις
ἔστι, ὅτι πολύτιμός ἐστι καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ῥαπισμός. πολλὰ γὰρ
ἀξία ἐστὶν ἢ εὐκαίρος νύμφη, καὶ ἐπιστροφή τῇ αὐτῇ πε-
σεχόντων. Kromajerus notare putat hanc vocem
aurum gestantem virgam & aureos calceos, quia ῥαπίς
est ῥάβδος & ὑπόδημα. Ultimum nunquam me le-
gisse memini, neque adhuc adducor ut credam
huc Poëtas respexisse. Certe Cornuti explicationes
omnes quadrant in virgam non calceos, de quibus
verbo eum dicturum credibile, si haec veteribus
fuisset opinio.

Ibid. Ἑρμῆς. Mercurio suas in amore partes dant
Poëtae, ut patet ex Herculis & Omphales fabula,
quo respicit Musaeus. Hinc ab Jove ad Harmo-
niae nuptias Cadmo conciliandas caelo demittitur
apud Nonnum lib. 3. p. 106. l. 19.

Ζεὺς δὲ πατὴρ παρέθηκε τανύπτερον διὰ Μαιῆς
εἰς δόμον Ἡλέκτρης ταχὺν ἄγγελον, ὃ παρέθηκε Κάδμῳ
Ἀρμονίην ὁπάσειεν ἐς ἀρμονίην ὑμεναίαν.

Nec mirum: erat enim eloquentiae praefes Deus,
unde ποικιλόμυθος vocatur Nonno lib. 3. p. 110. l.
3. Sa-

3. Sapienter igitur instituit Horatius Carm. I. 30. qui ipsum in comitatu Veneris numerat:

*Fervidus tecum puer & solutis
Gratiae zonis, properantque Nymphae,
Et parum comis sine te Juventas
Mercuriusque.*

Ubi optime Porphyrius: Quia multum facit eloquentia ad amorem conciliandum, unde illud: dilectum me faciebat amor. Perperam Acron: per Mercurium quaestum vult accipi tanquam sine venustate nec lucrum sit. Adde Doctiss. Arnaldi de Diis Παρίδρις commentarium cap. 23. p. 161.

151. Θητιύην ἐκόμεν. Elegans locutio Graecisque admodum familiaris, ut patet ex Homero Iliad. A. v. 201. & 648. Hesiod Θηγ. 181. Orpheo Argon. 1208. Theocrito Idyll. 27: 68. Alciph. lib. 3. ep. 40. Εἴ γὰρ μὲν ἢ παῖδα δαπνέοντες εἰς αἶν ζύλα καὶ κεθαῖς ἀπέπεμψα. Matthaeo cap. 26: 55. 28: 1, 8. Nonno lib. 3. p. 110. l. 16. lib. 5. p. 168. l. 15. lib. 14. p. 404. l. 2. Luca Euang. 22. 47. 24: 29. aliisque plurimis. Graecismum imitati Latini, Horatius Carm. I. 16. 1.

*Musis amicus, tristitiam & motus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. v. 61.

*Forſitan Auſonias ibis frenare cohortes,
Aut Rheni populos aut nigrae littora Thales,
Aut Iſtrum ſervare latus.*

Prosper Carmine de Ingratis P. II. cap. 17.

*Atqui Salvator mundi non praemia justis
Solvere, non sanis venit conferre medelam.*

Boëthius de Conf. Philos. 4. 7. Rosweytha v. 196.
p. 714.

*Pompa regali pergit solamina fratri
Ferre sub ingenti cordis languore dolenti
Nec mora: quem venit fratrem refovere, redemit.*

Ita v. 566. p. 721. v. 701. p. 724. Plura dabit
Barthius ad Rutilium lib. 1. v. 210.

Missus Romani discere jura fori.

Referri huc possunt similes locutiones, quales apud
Claudianum in sec. Conf. Stilich. v. 287.

*Quos decus esse Deae primi sub limine coeli
Roscida foecundis concepit Luna cavernis.*

Orpheum Argon. 575. & seqq. v. 584. &c Alciphr.
lib. 3. ep. 3. & 4.

153. Ἀπ' Ἀρκადίης Ἀταλάντη. pro Arcadica Ata-
lanta. ita Theocritus Idyll. 1. v. 146.

Καὶ ἀπ' Αἰγύπτου ἰχθῦς τρώγεις
Ἀῖθῶν.

Matthaeus Euang. cap. 2. v. 1. Ἰδὲ, μάγοι ὅτι
ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα. Consule notata
Eruditissimo Alberti. Imitatus est Hieronymus in
Esai. cap. 19. *In tantum ut Magi de Oriente docti a
daemonibus --- venerint Bethlehem.* Tibullus lib. 2. 4.
40.

Et a rubro lucida concha mari.

Vid. Broekhusium, & Weitzium ad Valer. Fl. 1.
549.

Veniet Phrygia nam pastor ab Ida.

Ovidius Amor. 2. 6. 1.

Psittacus, Eois imitatrix ales ab Indis.

R

Ita

Ita recte. post alios emendavit Nic. Heinſius. Virgilius *Æneid.* lib. 8. v. 685.

*Hinc ope barbarica variisque Antonius armis
Ductor ab Aurorae populis & litore rubro
Aegyptum, viresque Orientis & ultima secum
Baëtra trahit.*

Ita emendat Marklandus ad Stat. lib. 2. Sylv. 6. 3. pro *Victor*, an recte dubito. *Victor* enim Antonius a Poëta conmode vocari, nec sine acumine, videtur, qui talem se haberi volebat. Vellejus Paterculus lib. 2. 8. *Fugam suam, quia vivus exierat, victoriam vocabat.* Florus lib. 4. cap. x. §. 10. *Ibi incredibili quadam mentis vecordia ferocior aliquanto factus est: quasi vicisset, qui evaserat.* ibi Dukerum vide. Saepe quoque eleganter omitti quasi observari potest ex. gr. apud Virgil. *Æn.* lib. 2. 66.

*Namque ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit.*

Ubi Servius: *quasi turbatus.* Praeter Hieronymum autem praepositione *de* ita usus Statius lib. 2. Sylv. 5. v. 28.

*Inter tot Scythicas, Libycasque & litore Rheni
Et Pharia de gente ferus.*

Terentius Eunuch. 1. 2. 85. dixit ex *Æthiopia ancillulam*, quod honestius esse quam *Æthiopissam* putat Donatus. De ipsa Atalanta Viros Doctos ab Interpretibus laudatos conferre operae erit.

154. *Μελανίωνος*. Vera haec est scriptura, obvia & apud Nonnum lib. 30. p. 782. l. 19. idque docet *Milanionis* nomen apud Propert. 1. 1. 9. Perperam *Μηνάλίων* exstat apud Palaeph. cap. 14. sicut apud alios *Μενάλίων*, nisi *Μειναλίων* Poëticum velis, quod tamen etiam usurpavit Scholiastes Eurip. l. c.

a Pe-

a Perizonio ad Ælian. V. H. 13. 1. adductus, ubi triplicis scripturae exemplum habes, nam praeter Μειναλίων occurrit Μεναλίων & Μιναλίων.

157. Πείθεο καὶ σὺ, φίλη μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγερῆς. Scilicet id sedulo agunt amatores, ut difficiles sibi & crudeles puellas Veneri ejusque filio invisas omni modo dilectis persuadeant. Consule omnino Nonnum Dionys. lib. 42. p. 1100. l. 22. & seqq. Achill. Tatium lib. 5. p. 305. Aristæn. 1. ep. 27. p. 180. ὃ γὰρ ἐμὲ γελαῖς ἢ καλὴ, ἀλλὰ τὸ ἔρωτα παίζει. ἔλπις ἄρα τὸ τοξότην ἐκείνον τοσούτον ἐπαφείναι σοὶ βέλος, ἵνα τῶν περκαλινδυμένη τῶν ποδῶν ἱκετεύεις ἐμὲ τὸ σὺ ἀκέσασθαι πάρος. Æthanas Calycae apud eundem lib. 2. ep. 1. p. 194. οἶθα ὃ ἔσον ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανῶσι φίλῃ. qui locus satis superque refutat Pavonidem elumbi conjectura depravantem hunc Scriptorem lib. 1. ep. 10. p. 64. ubi queritur Acontius: τί δέ σοι τῦτον ἐπῆγον τὸν Φέβον; ὁπότε καὶ φασὶ τὸ θεὸν ἐπιπάσας μὴ ἀμαρτάσι κινεῖσθαι δεινῶς μάλα ὃ τὰς ἀμελῶντας τῶν ὀρκῶν πικρότερον τιμωρεῖσθαι. Hic enim rogat Vir Cl. an non convenientius de Virginum praeside legeretur μ. δ. τὰς ἀμελῶσας τῶν ὀρκῶν. Sed ne jam eo recurram, ut, de quo ad v. 327. plura monui, masculinum genus pro facminino poni contendam, non raro genere masculino efferuntur, quae potius ad femininum referenda viderentur, ut apud Ovidium Metam. lib. 2. v. 436.

*Illam quidem pugnat: Sed quae superare puella,
Quisve Jovem poterat?*

An & hic emendandum Quaeve J. p.? Sed turbas omnes facile componet Virgilius Æneid. lib. 6. v. 442.

*Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, Et myrtea circum
Sylvæ tegit.*

Et tamen, Servio notante, in sequentibus faeminarum tantum ponit exempla. Sed vide cap. 16.

159. Περσπλαγξας ἐν μύθοις. Eodem modo locutus Alciphron lib. 1. ep. 34. ἀμυνῆμαι γὰρ αὐτὰς ἢ ἐν σκώμμασιν ἢ ἐν βλασφημίαις, αἱ δ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. Jacobus ep. cap. 3. v. 9. de lingua: ἐν αὐτῇ εὐλογῶμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρας, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τὸς ἀνθρώπους. Lucas Euang. cap. 23. v. 9. Ita in aliis locutionibus plurimis abundat haec praepositio. Homerus Iliad. Σ. 135.

Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθεῖσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆσαι.

Ita v. 190. &c. alia dabit Munckerus ad Anton. Liber. cap. 23. & P. Moll. ad Long. Past. I. p. 36. quem nec Musaei locus fugit. Nec raro Latinorum in simili modo adhibetur. Sidonius Carm. X. 9.

*Tum Divum, quicumque aderat terrore remoto
Quo quis pollebat lufit in officio.*

& v. 15.

Alcides clava, Mavors tum lufit in hasta.

Lactantius de Mort. Pers. cap. 39 Spadones in tormentis necat. Hieronymus in interpretatione Judithae cap. 2. 16. Omnesque resistentes sibi occidit in ore gladii. Vide an hinc defendi possit Statius lib. 4. Sylv. 9. v. 42.

*Ollares rogo non licebit uvae,
Cumano patinas in orbe tortas,
Aut unam dare syntbesin (quid borres?)*

Ubi Cel. Marklandus legit vel o. t. In tempore Valer. Flacc. lib. 2. v. 144 V. Burmannus. Justinus praef. §. 6. Statius praef. lib. 1. Sylv. quaedam & in singulis diebus effusa. ita optime Marklandus ex vetustis

stis editis in Addend. Interpres Judithae cap. 2.
17. Et post haec descendit in campos Damasci in diebus
messis.

CAPUT XV.

Oculi dejecti signa pudoris. Modestae virgines ad nuptia-
rum nomen horrescunt. Cervicem dilectarum intueri so-
lent amatorum. Nanni interpres reprehensus aliquoties.
Επι τῶν κίλισσας ὁ σινία. Inepta Croji emendatio in Aulo
Gellio rejecta. Eis cum quarto casu positum pro ei. Si-
ne parentum consensu matrimonia inire vetitum. Alci-
phronis locus contra Berglerum vindicatus. Eis τὸν τῶ
καὶ pro eis τῶν καὶ Ε' pro eis ab Homero aliisque
recte adhibitum contra Grammaticos docetur. Puerilis
Gujeti in Hesiodo conjectura explosa Praepositionis in
promiscuus usus. Enendatus Boëthius Defensus Lactan-
tii locus contra Tollium. Tentati Florus & Valerius Flac-
cus. In cum casu sexto pro quarto recentioribus usitatus.
Lactantius defensus contra P. Bauldri, Justinus contra
Gronovium, Propertius contra Gebauerum. Flavi fluxii,
flava unda, ob flaventem arenam. Rejecti Acron & Ser-
vius. Tentatus Acron. Ubi ὁ ibi pro quo & vicissim.
Εἰς ὅ, καὶ κερύει & similia.

160. Ε'πὶ χθόνα πῦξεν ὀπωπὴν. Oculi enim dejecti
signa sunt pudoris. V. Achilles Tatius
lib. 6. p. 371 lib. 8. p. 467. Longus Past. lib. 4.
p. 124. Boëthius de Cons. Phil. 1. 1. His ille cho-
rus increpitus deiecit humi moestior vultum confessusque
rubore verecundiam, limen tristis excessit.

161. Αἰδοῖ ἐρυθρίωσαν ὑποκλέπτουσα παρῆιν. Mo-
destae enim virgines nuptiarum nomen horre-
scunt, saltem horrere se fingunt. Unde Petronius
cap. 26. de propudiosissima meretrice Quartilla:
Sine dubio non repugnauerat puer, ac ne puella quidem
tristis expaverat nuptiarum nomen. consule Cl. Bur-
mannum. Aristaen. lib. 1. ep. x. p. 60. de Cydip-
pe: ἔτι διερχομένη τὸν δῆμον, εἰ καὶ ἀνέστην τε καὶ νότον,

Et tamen, Servio notante, in sequentibus faeminarum tantum ponit exempla. Sed vide cap. 16.

159. Παρεπλάγχεις ἐν μύθοις. Eodem modo locutus Alciphron lib. 1. ep. 34. ἀμυνῆμαι γὰρ αὐτὰς ἢ ἐν σκώμμασιν ἢ ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιᾶσονται. Jacobus ep. cap. 3. v. 9. de lingua: ἐν αὐτῇ εὐλογῶμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τὸς ἀνθρώπους. Lucas Evang. cap. 23. v. 9. Ita in aliis locutionibus plurimis abundat haec praepositio. Homerus Iliad. Σ. 135.

Πεῖν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθῶσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆαι.

Ita v. 190. &c. alia dabit Munckerus ad Anton. Liber. cap. 23. & P. Moll. ad Long. Past. I. p. 36. quem nec Musaei locus fugit. Nec raro Latinorum in simili modo adhibetur. Sidonius Carm. X. 9.

*Tum Divum, quicumque aderat terrore remota
Quo quis pollebat lufit in officio.*

& v. 15.

Alcides clava, Mavors tum lufit in hasta.

Lactantius de Mort. Pers. cap. 39 Spadones in tormentis necat. Hieronymus in interpretatione Judic. hae cap. 2. 16. Omnesque resistentes sibi occidit in ore gladii. Vide an hinc defendi possit Statius lib. 4. Sylv. 9. v. 42.

*Ollares rogo non licebit uvae,
Cumano patinas in orbe tortas,
Aut unam dare syntbesin (quid borres?)*

Ubi Cel. Marklandus legit vel o. t. In tempore Valer. Flacc. lib. 2. v. 144 V. Burmannus. Justinus praef. §. 6. Statius praef. lib. 1. Sylv. quaedam & in singulis diebus effusa. ita optime Marklandus ex vetustis

stis editis in Addend. Interpres Judithae cap. 2.
17. Et post haec descendit in campos Damasci in diebus
messis.

CAPUT XV.

Oculi dejecti signa pudoris. Modestae virgines ad nuptiarum non horrescunt. Cervicem dilectarum intueri solent anatores. Nonni interpres reprebensus aliquoties. *Επί τῷ κίλευθαι* & si nibia. Inepta Croji emendatio in Aulo Gellio rejecta. Eis cum quarto casu positum pro *ei*. Sine parentum consensu matrimonia inire vetitum. Alciphronis locus contra Berglerum vindicatus. Eis *ταὺν τῷ καίον* pro *eis ταὺν καίον* *Εἰ* pro *eis* ab Homero aliisque recte adhibitum contra Grammaticos docetur. Puerilis Gujetti in Hesiodo conjectura explosa Praepositionis in promiscuus usus. Enmendatus Boëthius Defensio Lactantii locus contra Tollium. Tentati Florus & Valerius Flaccus. In cum casu sexto pro quarto recentioribus usitatus. Lactantius defensio contra P. Bauldri, Justinus contra Gronovium, Propertius contra Gebaverum. Flavi fluvii, flava unda, ob flaventem arenam. Rejetti Acron & Servius. Tentatus Acron. Ubi & ibi pro quo & vicissim. *Ἐπὶ δὲ, καὶ ἀνέστη* & familia.

160. *Επὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν*. Oculi enim dejecti signa sunt pudoris. V. Achilles Tacius lib. 6. p. 371 lib. 8. p. 467. Longus Past. lib. 4. p. 124. Boëthius de Cons. Phil. 1. 1. His ille chorus increpitus deiecit humi moestior vultum confessusque rubore verecundiam, limen tristis excessit.

161. *Αἰδοὶ ἐρυθρόωσαν ὑποκλέπτουσα παρῆιν*. Modestae enim virgines nuptiarum nomen horrescunt, saltem horrere se fingunt. Unde Petronius cap. 26. de propudiosissima meretrice Quartilla: Sine dubio non repugnaverat puer, ac ne puella quidem tristis expaverat nuptiarum nomen. consule Cl. Burmannum. Aristaen. lib. 1. ep. x. p. 60. de Cydippe: *ἔτι διασχομένη τὸν ἄρκον, εἰ καὶ ἀνέστην τε καὶ νότον,*

τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέριψεν αἰδεμένη· ἢ ἡμίφωτον κα-
ταλέλοιπε λέξιν ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ κειμένην. ἅτε διαμνημονεύ-
σαν γάμον· ὃν σεμνὴ παρθένος καὶ ἑτέρῳ λέγοιτο, ἠρυ-
θείασε. Ovidius lib. 4. Met. 329.

*Nais ab his tacuit: pueri rubor ora notavit
Nescia quid sit Amor; sed & erubuisse decebat.*

171. Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχρουν αὐχένα κύρης.
In hanc sententiam Nonnus lib. 7. p. 216. l. 21.

Ἀσκεπείος σκοπιάζειν ἐλεύθερον αὐχένα κύρης.

Ita lib. 15. p. 426. l. 10. lib. 16. p. 438. l. 23.
lib. 34. p. 854. l. 28.

Ὄμματα μὴ σκοπιάζε ἢ ἀργυφον αὐχένα Βάκχης.
*Oculos non introspice & argenteam cervicem Bac-
chae.*

Ita vertunt pueriliter, cum deberent *splendidam*,
quem errorem aliis locis plurimis commiserunt. ita
lib. 38. p. 972. l. 21.

Ἀργυφίων ἐνκυκλος ἴτας φοινίσσεται μαζῶν.

Nisi legendum quis putet Ἀργυρέων oppositione
non inveniusta. Sed & lib. 47. p. 1208. l. 16.

Ἀργυφα πορφύροντο παρήια.

Ubi idem error, sicut & lib. 40. p. 1022. l. 20.
& aliis locis, nam *argenteum* pro *splendido* cepisse
vix crederem.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους
ἐπέων κελεύθους eleganter dixit Poëta. Solent enim
voces & locutiones desumptas a cursu & via tran-
ferre ad orationem. Homerus Iliad. τ. 186.

Ἐν μοιρῇ γὰρ πάντα δίτκει, ἢ κατέλεξας.

Herodotus lib. 1. cap. 5. & 24. Lycophr. Cass. v. 10.
διαι-

διοίχνη δυσφάτης αινιγμάτων
Οἶμας τυλίστων, ἥπερ ἑυμαθὴς τείβος
Οἴβῃ κελεύθῳ τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.

Ubi Tzetzes Διοίχνη] πορεύς, διέρχης. τροπικὴ ᾧ ἡ λέξις. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ νόου. & Οἶμας τ.] ἀνερευνῶν πᾶν ταῦθα τροπικῶς. οἶμας ἢ ὁδὸς λέγω ἢ ὁρμὴν ἢ λόγον ἢ Κροσάνδρας, ἢ αἶμας τὰς ὁδοὺς. οἶμος γὰρ ἡ ὁδὸς, οἶμη ᾧ ἡ ὁδὴ. Ultima recte castigavit Spanhemius ad Callim. H. in Jov. v. 78. Confer hic Potterum. Auctor vitae Homeri p. 315. Achill. Tat. 8. p. 471. Aristæen. i. 24. Nonnus lib. 48. p. 1272. l. 18. Plautus Milit. Glor. 4. 4. 29.

PA. Ordine is:

*Nisi modo unum hoc: basce esse aedis dicas dotalis
tuas.*

Ita recte restituerunt viri Docti. Virgilius Ciri v. 270.

Dicendum est, frustra circumvehor omnia verbis.

Georg. 2. 174.

Tibi res antiquae laudis & artis

Ingredior.

Georg. 3. 285.

Singula dum capti circumvectamur amore.

Æneid. 6. 868.

Tum pater Anchises, lacrimis ingressus obortis:

O nate, ingentem luctum ne quaere tuorum.

Statius Sylv. 3. 3. 149. Ennodius lib. i. ep. i. ex emendatione Gronovii Diatr. Stat. cap. 29. p. 188. *Dum salum curris verbis in statione compositis, & incerta liquentis elementi placida oratione describis;*

R 4

dum

dum sermonum cymbam inter loquellae scopulos rector diligens frenas & cursum artificem fabricatus trutinator expendis. Rosweytha praef. ad Oddon. II. v. 33. p. 711.

*Digneris tamen & propriae Monialis
Transcurrens seriem nunc lectitare recentem.*

Ita verbo transire usus Aulus Gellius lib. 20. N. A. cap. xi. Ego vero, quum illud Heracliti Epbesii viri summe nobilis verbum cordi haberem, quod profecto ita est; Πολυμαθὴν λόγον ἔδιδάσκει ipse quidem volvendis transeundisque multis admodum voluminibus, per omnia semper negotiorum intervalla, in quibus furari otium potui, exercitus defessusque sum. ita hunc locum ex MS. emendasse Cl. Salmasium, favente Diogene Laërtio, qui haec verba ab Heraclito prolata testatur, monet Joan. Crojus Observ. in Nov. Testam. cap. 4. p. 31, 32. ipse tamen satis pro inperio tolli jubet in Gellio negationem, ut quod negavit, Heraclitus, adfirmet Gellius, quo enim aliter testaretur se in variorum librorum plurimum temporis impedisse? Sed manifeste ratio fugit Virum alias non indoctum, ut mitissime dicam, perverse admodum Gellium intelligentem, cujus haec mens: Graecos sine discrimine & delectu tantum copiam secutos multa congeffisse, se vero utpote memorem dicti Heracliti, quod profecto ita erat, in legendis multis quidem voluminibus totum fuisse, sic tamen ut modica tantum & utilia inde acciperet, quae aut ingenia prompta expeditaque ad honestae eruditionis cupidinem utiliumque artium contemplationem celeri facilique compendio ducerent, aut homines aliis jam vitae negotiis occupatos a turpi certe agrestique rerum atque verborum imperitia vindicarent. Non videtur in'pexisse Crojus auctorem cum haec scriberet, certe ne librum indicat, incredibile alioqui
tam

tam turpiter se dare potuisse; & tamen hic Heinsio at quanto viro! ob longe minores errores tam barbaro modo insultat.

180. Οὐ γὰρ ἱμοῖς τὸν ἑαυτοῦ ἐπὶ τὴν ἐνέαν. Horum enim sine consensu matrimonia contrahere apud Veteres vetitum. Ovidius Metam. 4. v. 60.

*Tempore crevit amor, taedae quoque jure coissent;
Sed vetuere patres.*

Vid. quae notarunt Feythius Antiq. Homer. i. 13. p. 163, 164. Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 603. qui nec Musaei locum omiserunt, idemque patet ex Genes. cap. 24. v. 50. Quantopere haec distent a moribus hodiernis Hispanorum patet ex Itinerario D' Aunoy cap. 15. p. 201. ed. Belg.

181. Ἐμὴν ἰς πατεῖδα μίμνειν. Pro ἐν πατερίδι locutio haec apud Graecos usitatissima. ita enim Orpheus Argon. v. 475. Herod. lib. 1. cap. 9. 14. & 70. Theocr. 17: 50. Alciph. 3. 43. Matth. 2: 23. Luc. 21: 37. Achill. Tat. 1. p. 3. lib. 3. p. 157. lib. 6. p. 375. Nonnus lib. 3. p. 94. l. 31. Scholiastes Musaei ad v. 71. ita in Inscript. Berenic. post alios edita a Cl. Wesselingio Diatr. de Jud. Archont. p. 7. Vide an hinc non defendi queat vulgata Alciphronis lectio lib. 1. ep. 24. p. 98. Μὴ ὁ πατεῖδος ἀγαθὸς γέγονας εἰς σεὸν ὅ καὶ φθαρμένους. Ne vero committas, ut incuria tua boni vicini in angustias coacti pereant. quemadmodum jam suspicatus est Acutissimus Berglerus, quem fateri non satis se videre, quid hic sibi velit ὁ καὶ, equidem minor, cum certissimum sit idem esse, quod εἰς σεὸν καὶ, quemadmodum Thucydides saepe dixit ὁ πλεῖστον ὁ χεῖν, alique multi. Consulenda omnino quae in hanc rem observavit Vir harum literarum longe peritissimus Tib. Hemsterhuysius ad Lucian. Dialog. p. 102, 103. ipse Alciphron lib. 3. ep. 56.

p. 416. ἡ ἀνάγκη δὲ γυμνὸν τὸ οἰκίαις θύραις ἐν ἀκαρπείῳ χρόνῳ ἐμβαλῆντα ἐκπείσειν. pro quo Demosthenes ἐν τεινῷ. sicut autem Alciphron εἰς τεινὸν τ. κ. dixit; ita Aristænetus lib. 2. ep. 1. p. 194. δίδω τοῖς σθῆς ὁπωρῶν δὲ τὸ ὄραν τετυγᾶν. Contrario autem modo praepositionem ἐν pro eis adhibet saepissime Homerus, ut Iliad. M. v. 23.

Κάππειον ἐν κούρῃσι, καὶ ἡμετέων γένος ἀνδρῶν.

Ita Iliad. A. 425. 742. E. 452. A. 593.

Κάππειον ἐν Δήμῳ.

Antoninus Liber. fab. 4. Orpheus Argon. v. 172. Nonnus lib. 22. p. 598. l. 18. & quicquid est bonorum Scriptorum. Adeo tamen haec loquendi ratio ineptam Grammaticorum, Poëtis plerumque iniquissimorum Judicium, censuram effugere non potuit, ut inter soloecismos referre eam non dubitaverit Auctor ἐπὶ Σολοικίας nuper editus a Cel. Valckenaerio p. 202. neque Hesiodi versus 189. in Theogonia:

Κάββαλ' ἐπ' Ἡπείρῳ πολυκλῦσιν ἐνὶ πόντῳ.

Liberari potuit a vana Franc. Gujetti correctione; qua reponit πολύκλυτον ἐνὶ πόντον nimia corrigendi prurigne laborans criticus. Sed Graeci Poëtae saltem graece loqui deberent, neque eo audaciae procedendum, ut pueris ridendos errores ipsis impingeremus. Quis enim unquam praepositionem ἐν cum quarto casu construxit? Et tamen id antiquissimi aevi Poëtae hic obtrudit acutissimus Criticus; reliquos alto supercilio despiciens ut plurimum. Si quis famae Gujetti consulere velit, culpam necesse est inpingat typographorum nationi convitiis audiendis adfuetas, qui ἐν pro ἐνι dederunt, quamvis ego nimis praecipiti viri hujus calori verius haec deberi putem. Eodem modo Latini prae-
posi-

positione in utuntur, ubi quartus casus usitator, construentes cum sexto, & vicissim. Scholiastes in Arati Phaenomena: *Piscis magnus dicitur in astra collocatus, eo quod decidens in Boeth stagno Aphaciti- dis filia Veneris in pisces sit transfigurata, quam Syri Deam nominaverunt.* Ita recte locum emendavit post Seldenum Bochartus Chan. lib. 2. 14. p. 749. Fulgentius Myth. lib. 2. 4. p. 70. *Abscissae ergo vires temporis. . . atque in humoribus velut in mari pro- jectae.* ita legendum cum MS. Leid. & edd. vett, non mare. V. Munckerum. ita cap. r. p. 66. *Bea- tus vir, qui non abiit in consilio impiorum.* ita & inter- pres vulgatus monente eodem. Diets Cretenensis de B. T. lib. 1. p. 12. *omnes qui aderant in volunta- te ejus traduxit.* Servius ad Virg. Aeneid. 3. 171. *excepta piscatorum retibus in vita reducta est.* ubi in aliis editionibus invita perperam scribitur. Boe- thius de Cons. Phil. lib. 2. cap. 1. Sed, ut arbi- trer, haud minus tibi haec in memoria revocare labo- raverim. ita diserte scribitur in CD'O. cum in re- liquis omnibus editt. & MSS. memoriam. Optime, Lactantius de Mort. Pers. cap. 21. *Letta ossa & in pulverem comminuta jactabantur in flumine ac mari.* ita legendum puto non mare, quod nimis cascade videtur. Pessime autem cum plurimis Tollius emen- dat in flumine aut mare, dupliciter peccans. Non enim ac loco movendum, ut multis aliquando ostendam. Nec altera locutio sollicitanda, de qua Columbus consuli potest, qui dubitanter tamen pronunciat, cum, mea quidem sententia, nihil certius. Florus lib. 2. cap. 11. §. xi. *Quum in con- spectu venisset hostis.* ita lego cum Ryck. Reg. F. & Ald. non conspectum, quantum video improbare Doct. Dukerum. Virgilius Aeneid. 6. 339.

Excidit puppi medius effusus in undis.

Valerius Flaccus lib. 2. v. 26.

Ur

*Ut memorans, pressum ipse comis Neptunus in
alto
Abstulerat.*

Ita legendum forte pro *in altum* ex Codice Car-
rionis, quamvis Heinsii membranae dissentiant.
Plura hanc in rem notavit Doct. Vossius de Con-
struct. cap. 65. & Cel. Cannegieter in Diss. de A-
viano cap. 19. nec non Munckerus in Dissert. Hy-
gino praefixa pag. 9. ubi cum Heraldus ad Argob.
lib. 1. censet vetustioribus scriptoribus haec mi-
nus usurpata quam recentioribus, a quo discedit
Cl. Cannegieter l. c. ratus, quanto quisque vetustior
est Linguae, atque elegantior auctor, tanto frequen-
tius promiscue duplicem hunc casum ab eo positum
reperiri. Ego Munckeri sententiam veriorē pu-
to; nam si discedas a Plauto & similibus anti-
quioribus, apud aureae aetatis scriptores parcius
haec offendes, quam apud recentiores, ex quib-
us Mythologici scriptores a Munckero editi ex-
emplorum ingentem numerum sufficere poterunt.
Minime tamen apud alios haec occurrere, vel re-
probanda censeo. Contra autem is cum quarto casu,
ubi usitator sextus, usurpavit Boethius Conf. Fid. p.
294. *quia multis infectus criminibus jacebat in mortem.*
Lactantius de Mort. Persl. cap. 19. *Prætraxit a ter-
go Dajam, Constantino repulsa, & exutum vestem pri-
vatam constituit in medium.* Non debuerat hunc lo-
cum P. Bauldri legendū *in medio*, satis pueriliter;
depravare. Justinus lib. 1. 9. §. 14. *in femur gra-
viter vulneratus; accubuit.* id quia MSS. omnes ha-
bent obsecutus Gronovio non mutarem in *femur*.
Propertius lib. 2. 7. 50.

*Et dominum lavit moerens captiva cruentum
Apposuit flavis in Simenta vadis.*

Quam lectionem interpretes Fauditas contra Gujertum & Heinsium recte defendit. Hic tamen conjecturam Gujerti, quamvis in notis p. 686. probatam, repudiat Advers. lib. 1. cap. 5. p. 241. Hic autem versus Georg. Christo Gebaenus, ut discimus ex Act. Lips. A. MDCCXXIII. Mens. Aug. p. 884. reponit fultur, ab arenarum fulvo colore, ut putat Vir. Eudius in Obs. Misc. Vol. II. p. 438. Nec intilum abluia s. roce. fluvia, ex qua fluvia post abos fabricavit Broekhusius. Hoc tamen, magis loquax. Fluvierum enim epitheton proprium id esse nemo paulo humanior. nescit. & adque recte observavit Broekhusius. sic & Albinovanus El. ad Liviam v. 222.

*Ipsa pater flavis Tiberinus inhorruit undis,
Sustulit & medio nubilus æquum caput.*

Ita fluvius Quis lib. 1. Metam.

Templa parentis intus flavum tangentia litus.

Virgilius Georg. lib. 3. v. 350.

Turbidus & torquens flaventis Hister arenas.

Idem de Tiberino lib. 7. 31.

Et multa flauts arena.

Ubi Servius proprium hoc esse epitheton notat. Acron in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8. v. 8.

Cui timet flavum Tiberim tangere?

flavum explicat inundatione turbidum, adducto hoc Virgilii loco. an voluit inundatione? ita certe MS. Franeq. Servius ad Virgil. 8. 32.

Populus inter senior se attollere frondes.

Vitus

No.

*Ut memorant, pressum ipse comis Neptunus in
alto
Abstulerat.*

Ita legendum forte pro in altum ex Codice Car-
tionis, quamvis Heinsii membranae dissentiant.
Plura hanc in rem notavit Doct. Vossius de Con-
struct. cap. 65. & Cel. Cannegieter in Diss. de A-
viano cap. 19. nec non Munckerus in Dissert. Hy-
gino praefixa pag. 9. ubi cum Heraldio ad Arnob.
lib. 1. censet vetustioribus scriptoribus haec mi-
nus usurpata quam recentioribus, a quo discedit
Cl. Cannegieter l. c. ratus, quanto quisque vetustior
est Linguae, atque elegantior auctor, tanto frequen-
tius promiscue duplicem hunc casum ab eo positum
reperiri. Ego Munckeri sententiam veriorē pu-
to; nam si discedas a Plauto & similibus anti-
quioribus, apud aureae aetatis scriptores parcius
haec offendes, quam apud recentiores, ex qui-
bus Mythologici scriptores a Munckero editi ex-
emplorum ingentem numerum sufficere poterunt.
Minime tamen apud alios haec occurrere, vel re-
probanda censeo. Contra autem in cum quarto casu,
ubi usitator sextus, usurpavit Boethius Conf. Fid. p.
294. *quia multis infectus criminibus jacebat in mortem.*
Lactantius de Mort. Persl. cap. 19. *Prætraxit a ter-
go Dajam, Constantino repulso, Et exutum vestem pri-
vatam constituit in medium.* Non debuerat hunc lo-
cum P. Bauldri legendū in medio, satis pueriliter;
depravare. Justinus lib. 1. 9. §. 14. *in femur gra-
viter vulneratus, accubuit;* id quia MSS. omnes ha-
bent obsecutus Gronovio non mutarem in femur,
Propertius lib. 2. 7. 50.

*Et dominum lavit moerens captiva cruentum
Appositum flavis in Simeonta vadis.*

Quam lectionem interpres Faudius contra Gujatum & Heinsum recte defendit. Hic tamen conjecturam Gujati, quamvis in notis p. 686. probatam, repudiat. Advers. lib. 2. cap. 9. p. 241. Hoc autem verbe Georg. Christ. Gebauerus, ut discimus ex Act. Lipsæ A. MDCCXXIII. Mens. Aug. p. 3861 reponit fultur, ab arenarum fulvo colore, ut putat Vir. Eudius in Obs. Misc. Vol. II. p. 438. Nec intilum abudis & voce fluvio, ex qua flavis post abos fabricavit Broekhusius. Hoc tamen male dmaino. Fluviorum enim epitheton proprium id esse nemo paulo humanior nescit, & adque recte observavit Broekhusius. sic & Albinovanus El. ad Liviam t. 221.

*Ipsa pater flavis Tiberinus inhorruit undis,
Sustulit & medio nubilus æquus caput.*

Ita Accius dicitur Quid. lib. 18. Metam.

Templa parentis int' flavum tangenti fluvio

Virgilii Georg. lib. 3. 356.

Turbidus & torquens flaventis Hister arenas.

Idem de Tiberino lib. 7. 31.

Et multa flavis arena.

Ubi Servius proprium hoc esse epitheton notat. Acron in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8. v. 8.

Cur timet flavum Tiberim tangere?

flavum explicat inundatione turbidum, adducto hoc Virgilii loco. an voluit inundatione? ita certe MS. Franeq. Servius ad Virgil. 8. 32.

Populus inter senior se attollere frondes.

Visus. No.

Notant: Aliqui ubique eum flavum dixit: sed seniores aut propter spumas dictum est: aut ad reverentiam pertinet. videtur putasse flavum epitheton esse juvenum florenti aetate, quod ipsum Doctis persuadere posse haecenus dubito. Sed tandem in viam. Refer ad locutiones memoratas usum & ubi, & ibi, quo adhibentur pro quo, & vicissim. Cassiodorus lib. 1. ep. 45. Ut te notum in illa parte mundi facias, ubi aliter pervenire non poteras. Boëthius Conf. Fid. p. 294. ibique missi Prophetas & alii Sancti viri. V. Munckerus ad Hygin. fab. 25. Rosweytha v. 151. p. 714.

*Ni sua spernendo forsas regalia iussa
Illic pugnaret, quo Rex idem prohiberet.*

Ita v. 650. p. 723.

*Hic modo sublimem gaudens captaret honorem,
Quo prius ingentem fuerat perpeffa dolorum.*

184. Εργον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni lib. 42. p. 1096. l. 31.

Εργον, ὅπερ τελέει τις ἐν ἡματι, νυκτὶ δοκεύει.

185. Εἰπέ δ', μὴ κρύψαι. Non otiosa haec repetitio, sed venusta plane, nec quidquam minus quam ταυτολογία sapit. plane eodem modo locutus Nonnus lib. 8. p. 236. l. 14.

Εἰπέ δέ μοι, μὴ κρύπτει τοῖς ἐνλήτοις μέγαν.

Lib. X. p. 280. l. 16.

Εἰπέ φίλοι, μὴ κρύπτει τὸν γένος.

Nec non p. 286. l. 28. ita alii plures similes ejusdem significatus voces venuste sociant. Herodo-
tus

tus lib. i. cap. 9. Θάρσει γύγη· ἢ μὴ φοβῆσθαι. apud eundem Pythia cap. 47.

Καὶ κωφῶ συνίημι, ἢ ἔ φωνεῦντος αἰκῶ.

Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.

Aristophanes Plut. v. 494.

Ἦν γὰρ ὁ Πλάτος νυνὶ βλέψῃ, ἢ μὴ τυφλὸς ὢν πε-
εινοσῇ.

Ubi Scholiastes: τὸ δ' βλέψῃ κ. μ. τ. ω. π. δῆλοι ἐκ
κωφικῆς ταυτὸν σημαίνον. ita legit Doctiss. Hem-
sterhuis, vel δῆλον --- σημαίνειν, pro δηλοῖ --- σημαίνειν.
Hesiodus Theog. v. 551.

Γινῶ ρ' ἔδ' ἠγνοίητε δόλον.

Sacer scriptor Judic. cap. 5. v. 3. ἀκούσατε βασι-
λεῖς ἢ ἐνωτίσασθε σάτερες. Ita saepe. Lucas Evang.
cap. i. v. 20. Καὶ ἰδὲ, ἰσῆ σιωπῶν, ἢ μὴ δυνάμενος
λαλῆσαι. Consuli merentur quae Doctiss. L. Bos in
Exerc. Philol. ad h. l. contra Theophylactum,
Grotium aliosque observavit, qui perperam ἰσῆ
σιωπῶν ταυτολογίας vitandae ergo exponebant sur-
dus fies.

CAPUT XVI.

*Musaeus ob inconstantiam reprebensus, quemadmodum Ὁ
Orpheus. Jason nave aedificata primus mare tentasse a
Poëtis vulgo statuitur. Valerius Flaccus ob inconstan-
tiam, cum Orpbeo notatus, semel defensus contra Scalige-
rum. Emendatio Eschenbachii in Orpbeo repudiata. Prae-
positionum ὃ ὃ in frequentissima ellipsis. Suppletus Ser-
vius. Arator contra Witbosium semel, Statius con-
tra Heinsum, Marclandum &c bis defensi. Emenda-
tus Orpheus, notatus, ὃ vindicatus. Callicbori ὃ Par-
thenii fluminum distincta nomina apud Orpheum uni tri-
buita. Reprebensus Stephanus Byzantinus ὃ Nonnus,
qui Lycurgum modo Dryante, modo Marte creatum pro-
dit.*

dit. Longus rejectis Jüngermanni & P. Moll conjecturis bis emaculatus, & ab inconstantiae crimine cum Achille Tatio absolutus. Virgilius inconstantiae in descriptione inferni accusatus. Mariti non videntur sortiri loca, quae meruerant uxores. Sichaeo non recte juncta Dido in lugentibus campis, in quibus immerito etiam Caeneus & Eriphyla ponuntur. Ixionis diversae poenae totae, filicis imminentis & anguillum memorantur a Virgilio. Defensus locus Virgilii Tentatus Servius. Terti orbet Valerius Flaccus reprehensus. Argonautae prima navigationis tempore tempestate jactati fuisse non videntur. Statius expositus contra Marklandi sententiam. Juncta luna non triplicita. Duas noctes Herouli generationi impensas pauci tradunt cum Statio, qui alibi tamen trium meminit. Talis inconstantiae varia exempla. Aurorae ab Ausonio & Virgilio bigae & quadrigae datae. Tentatus Virgilius. Nocti modo bigas, modo quadrigas sine respectu biemis & aestatis dari contra Broekbushum observatum. Diana modo uno ceruo, modo bigis, modo quadrigis, vesta. Notatus Buanarroetus, aliaque, Auctor Confessionis Fidei plurimis locis reprehensus & resutatus. Alia inconstantiae auctorum exempla plurima. Propertius forte defensus. Hieronymi locus contra Phaletrinum adsertus. Dictus Crentis emendatione ab inconstantia absolutus.

191. Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασσι δμήλιαις, ἔδδ' χορείαι
 Ἡ' ἰθέων παρέασιν. Atqui supra v. 33. ipse
 Musaeus de puella adfirmat:

Σαιοφροσύνη ἢ καὶ αἰδοῖ
 Οὐδέ ποτ' ἀγρομενῆσι μεθωμίλητε γυναιξίν,
 Οὐδέ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
 Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεργίων.

Haec non optime cohaerent. Consultum certe magis modestiae & pudicitiae Heronis putarem, si ipsa scena mutata rationes v. 33. ab ipso Poëta adlegatas memoraret Leandro, ipse vero Musaeus v. 33. causam societatis cum aequalibus vitatae candide & aperte panderet, vel potius utroque loco sibi constaret. Non tamen nimis hoc nomine

exagitantem putem elegantissimum vatem, cum Poëtis, Historicis, aliisque talia aliquando exciderunt, ad quæ investiganda & adtentione & judicio opus est, quia difficulter talia animadvertuntur, nec raro inmeritis talia impingi possunt. Optimo tamen jure in hanc classem refero Vetus Argonauticorum, Scriptorem, qui sub Orphei nomine circumfertur, quando v. 66 diserte canit Minervam primam navem fuisse fabricatam:

Καὶ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτῆνατο νῆα,
ἥ ἔ' ὑπ' εἰλατίνοισι ἐρετμοῖς ἀλιμυρέα βένθη
Πρώτῃ ὑπεξεπέρησε, τείβας δ' ἤνευσε θαλάσσης.

Et tamen v. 1291. canit de nave Argo:

Κέρκυραν ζαθέην δέικετο, ἥ σφιν ἔναιον
Ἰδμεν εἰσοίης ἔ' ἀλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίης.

Phaeaces igitur maria navigare jam ante norant, cum ab Argonautis nunquam visis discere non potuerunt. Jasonem primam navem longam aedificasse, quod monet Apollonii Rhodii Scholiastes a quibusdam statui, quod & ex Plinio lib 7. cap. 56. manifestum, inquires, Phaeacas autem magis litora legisse, neque alto se credere fuisse aulos adhuc. Fateor non credibile esse, primam navem a Jasone ante phaeelos, rates, imo naves alias fuisse fabricatam, quaeque multa a multis dicta, cum nobis sufficit alios plures, quemadmodum Eratosthenes Catast. cap. 35. πρώτη γὰρ αὐτὴ νῆος κατασκευάσθη, ἣ ἀρχῇθεν ἐτεκτονήθη Φωνήεσσα ὃ γινόμενη, πρώτη τὸ πῆλαγος διεῖλεν ἄβατον ὄν. de quo conferri potest Munckerus ad Hyginum p. 49. statuere primam navem ab Jasone in mare fuisse deductam, quam opinionem, quod nemo nescit, secuti Poëtae, ex. gr. Valerius Flaccus lib. 1. v. 1.

Prima Deum magnis canimus freta peruia natis.
 Et v. 196. ubi Jason Neptunum placare studens
 ita loquitur:

*Da veniam. scio me cunctis e gentibus unum
 Inlicitas tentare vias, biememque mereri.*

Qui tamen lib. 2. v. 108.

*Dux Lemni, puppes tenui contexere canna
 Ausus, & inducto cratem defendere tergo,
 Laeta mari tum signa refert: plenasque movebat
 Armentis nuribusque rates.*

Utinam haec Summus Burmannus, quod promissum
 rat ad v. 1. conciliasset, neque enim, si jam rates
 potius, quam naves fuerunt, ut censet Vir Cla-
 rissimus, penitus convenient haec cum eo, quod
 dicit *se unum e cunctis gentibus mare tentare*. Quod
 vero Julius Caesar Scaliger lib. 6. de Poëtica Flag-
 co objicit v. 642. ubi ita Neptunus:

*Hanc mihi Pallas,
 Et Soror bans, inquit, mulcens mea pectora fletu
 Abstulerint: veniant Phariae Tyriaeque carinas,
 Permissumque putent. quoties mox rapta videbo
 Vela Notis plenasque malis clamoribus undas?*

In eo inique agit, cum clarissimum in modum pa-
 tet vaticinantem hic introduci maris Deum, quod
 vel caeco patet, & recte observatum Burmanno,
 nam quod primo conjectat concedi posse ante Argo
 versus Occidentem & oras Africae & Hispaniae cur-
 sum instituisse Tyrias & Pharias carinas, sed mini-
 mo ausas fuisse Bosporum & Euxinum peragraré,
 non placet, cum evidenter pateat eum sermonem
 tribui Neptuno, quo de mari tunc primum aper-
 to loquatur, ob quam rationem alias naves Argo-
 nautis in Ponte Euxino non nimis adcurate ob-
 vias

vias quoque fingere mihi videtur Poëta, quemadmodum hic Phæceas navigationis peritos Orpheus. Idem hic quoque v. 1297. classem Aeëtae ipsos insecutam memorat, quemadmodum & Valerius Flaccus lib. 8. v. 259.

*Quis nepus inceptos timor inpediit hymenaeos?
Turbavitque toros, & sacra calentia rupit?
Abfyrus subita praeceps cum classe parentis
Advenitur.* Ω α

Atqui ea tantillo tempore aedificari non potuit, Conferri possunt notata Eschenbachio, qui tamen non vidit haud firmitus cohaerere responsum Orphei Jasoni, ipsum itineris comes sociusque us esset, roganti, datum, ubi hanc causam intersegit v. 98.

Η δὲ γὰρ μοι αἰεὶ καμάτων, αἰεὶ ἐπλετο μόχθων,
ὦν ἰκόμεν ἐπὶ γαῖαν ἀπείρετον ἡδὲ πόληας,
Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θεόφρατα φαίνων.

At quo modo Orpheus iter adeo longinquum & difficile, quo maria vasta & flumina sonora ipsi superanda, nullo usus navigio conficere potuerit me cum ignatissimis scire candide fateor, nisi arte aliqua nobis ignota, vel Triptolemi curru, vel Daedali alis vectus fuerit. Interea invictum hoc argumentum, quo antiquitas hujus Poëtae, ipsum se Argonautam fingentis, destruitur, talis enim si fuisset ipsum tam turpiter a veritate potuisse aberrare quis sanus credet? Ceterum v. 100.

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θεόφρατα φαίνων.

Eschenbachio emendanti Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ne auscultem facit ipse Poëta v. 77. ubi dicit.

βισσὶν ἑλθόντες πολυρρήνοισιν ἀνείεσαν.

Pro quo praepositione addita v. 129.

Ὅς Δολόπεσιν ἀνέσθην ἐν θλίῃ ἱερῶν λαῶν.

Nihil tritius hac praepositionis ἐν ellipsi. Homerus Iliad. P. 36.

Χηρῆσαι δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέειο.

Iliad. Π. 151.

Βοσκομένη λευκῶνι ὄρεϊ ῥόον ὠκεανότο.

Ætius Var Hist. 3. 12. αἰτ' ὑδέραις ἐλυσιτέλῃσιν τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι. id Kuhnus reuendendum putat, cum Faber corrigit ἐν τῇ Σπάρτῃ. Sed obnititur Vir Eruditus in Obs. Misc. Vol. III. p. 89. neque admodum ego defendam. vide quae observat Eruditissimus Xenophontis Ephesii Interpres ibid. p. 419. Poëtis talia magis in deliciis. Ita Latinis praepositionis in usitatissima ellipsis. Claudianus de R. P. 3. 114.

Jam non ulterius Phrygia tellure morabor.

v. 363.

*Sic qui vecturam longinqua per aequora merces
Molitur tellure ratem.*

Virgilius Æneid. lib. 5. v. 730.

*Gens dura atque aspera cultu
Debellanda tibi Latio est.*

Lib. 12: 546.

*Hic tibi mortis erunt metae: domus alta sub Ida;
Lyrnessi domus alta, solo Laurente sepulcrum.*

Lib: 7: 779.

*Quod litore curram
Et juvenem monstris pavidi effulere marinis.*

Ita

Ita lib. 2. 33. Ecl. 8. 95, 97. ibi Servius. lib. 12. 343.

*Quos Imbrastus ipse
Nutrierat Lycia, paribusque ornaverat armis.*

Ibi Servius: Lycia autem pro in Lycia, ut non Lybiae. scribe Non Lybiae, non ante Tyro despectus Jarbas. ex lib. 4. 36. ubi idem: aut in Tyro, ac si diceret Tyri. &c. quae nunc non discuo. lib. 4. 632.

*Tum breviter Barcen nutricem adfata Sichaei,
Namque suam patria antiqua cinis ater habebat.*

Versum ultimum inmerito expunctum a Viro Docto in Obs. Misc. Vol. I. p. 13. auctori feliciter vindicavit Vir Eruditissimus in nota subjecta. Talia loca debuerant obstare quo minus Eruditissimus Withofius in Spec. Gunth. p. 157. in Aratore Act. Apost. 1. p. 246. pro

Ecclesiam terris colimus.

Legeret in terris, praecipue cum ipse Virgilius diceret Aen. lib. 3. v. 147. dixerit:

Nox erat & terris animalia formae habebat.

Debuissent & haec retinere Heinsum Advers. lib. 1. cap. 18. p. 188 ut & Marklandum, ne in Statio lib. 4. Sylv. 5. v. 12. pro

Non si mihi lumina mille

*Quae sacer alterna tantum statione tenebat
Argus.*

Emendaret uterque in statione, neque enim de reliquis conjecturis sententiam ferre vacat. Fors & retineri posset locus Statii lib. 4. Sylv. 1. v. 40.

*Restat Bactra arida, restat Babylona sibi
Frenari, nondum gremio Jovis Indica laurus.*

Ubi Livinejus, Barthius, & Marklandus reponunt *in gremio*. Sed redeamus tandem ad Orpheum, quem nondum dimittendum puto. Canit hic v. 728.

*Νῦν κατεβύην ἐπὶ Παρθενίῳ ῥέεθρα,
ὅν δὴ Καλλιχόρον μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσιν,
ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ πρετέροις ἐλεῶ.*

Lego μύθοισιν ἐπὶ πρετέροις. Consule dicta cap. 13. de hac locutione. Vides autem Poëtam hic memorare flumen Parthenium, cujus in superioribus mentionem se fecisse hic monet. atqui evolve tota Argonautica, quod his terve feci, nec quicquam reperies. Scrutentur acutiores an alicubi corruptum hoc nomen adhuc lateat. Meminit & hujus fluvii Valerius Flaccus lib. 5. 102.

*Altius in ventos recipit raris; ac fugit omne
Crobiali latus, & fatis tibi, Tipby, negatum
Parthenium.*

Ubi Vossius rejicit sententiam Nicolai Loëns eundem fluvium statuentia ac Callichorum, quia Valerius antea v. 74. distinguit:

*Præterit & festa vulgatum nocte Lyæi
Callichoron: nec vana fides. his Bacchus in oris
Abluit Eoo rorantes sanguine thyrsos.*

Atque ita Scylax in descriptione Paphlagoniæ ex conjectura Salmasii & Is. Vossii, ut adeo hic iterum errorem forte commiserit Orpheus, nisi alios ipsum secutum auctores velis. Nescio vero unde hauserit Stuckius ad Arrian. Peripl. p. 130. diversam lectionem Καλλιχόρον an e conjectura, an e viciosa codi-

codicibus quod probabilius. certe eadem fere diver-
sitas apud Valerium v. 75. Simili autem ratione me-
moriam lapsus est Stephanus Byzantinus in V. Λα-
κεδαιμόνων. ubi scribit: ἐστὶ καὶ ὄρχησις Λακεωνική, ὡς ἐπὶ
τῷ ὠδῇ Μαντινείας εἰρήσεται. nam in V. Μαντινεία η̄
verbum de ea re monet. Hunc tamen errorem ho-
mini, qui librum hunc in compendium rededit,
adscribendum puto. Parum etiam sibi constat Non-
nus lib. 28. l. 31.

Εὐθα τις ἄριστος αἶμα μαιφόνος ὤκειν ἀνῆρ,
ἦ ἔστιν ῥιγέδανοϊσιν ἔχων μέμημα τοκῆος
Θῆβειος ἀμύθυστος ἀμαρφέας εἰς μόρον ἔλκεα
Δινομαχὴς Δυσκόργος.

Ubi Lycurgum Martis filium vocat, sicut & p.
540. l. 18.

Εὐναλίῳ τῷ τοκῆϊ
Δαιτρεύων ἱερεῦσι.

Nec non p. 542. l. 13, & 31. p. 544. l. 5. ubi
Junonis nepos vocatur. Vid. & p. 548. l. 4. p.
552. l. 8. Idem tamen p. 542. l. 4.

Ἀρράβινος μεδέοντι Δρυαντιάδῃ Δυσκόργῳ.

Ita lib. 21. v. 1. p. 564. l. 18. ὡς Δρύαντος vocat,
quemadmodum Hyginus fab. 242. aliique. Sic &
p. 544. l. 15. Venerem γυναικὶ δάμαρτα ipsius ad-
pellat, quae quomodo inter se convenient non
perspicio. Judicent Eruditi an huc referendus Ele-
gantissimus Pastoralium Scriptor Longus, cum lib.
1. p. 17. de Daphnide & Chloe, dicit: τῷτο μῶρον
ἤδεσαν, ὅτι τὸ μὲν φίλημα, τὸ δὲ λῆτρον ἀπώλεσαν. Ac
vero in praecedentibus lotionis mentio expressa
non exstat. Igitur auctor sibi obloquitur? mini-
me. haec librariorum culpa, per quam integrum
Scriptoris locum perditum esse merito querimus

non tamen difficile, eruebam, cum vestigia
 ejus deprehendimus p. 12. Καὶ ἰδὼν ἅμα τῇ Χλόῃ
 αὐτὴ τὸ αὐτὸν ἔνυμνον, τῇ μὲν ἰδὼν καὶ τὸν χιτῶνα
 καὶ τὴν ἑσθῆν, καὶ τὸν ἵππον. Τοιαῦτα ὅτι αὐτὸν ἀπέ-
 ληψαί, τί ποτὶ με Χλόη; ἰχθυόμεθα φίλημα; χαίρει μὲν
 ἰδὼν, ἀπαλότερον κ. τ. λ. Lacunam hanc ut sup-
 pleani Jungermannus inseri ἐπεὶ ὃ μόνος ἵχθυετο, P.
 Μοῦν ὃ πολλὰ φίλήματα ἵχθυετο, quae vanae &
 ineptae conjecturae. Ubi enim quaeso in Junger-
 manni commento mentio osculi, quod a Chloe ac-
 cepit Daphnis quodque in seqq. adeo praedicat?
 Quis vero patienter ferat hanc constructionem καὶ
 πολλὰ φίλήματα ἵχθυετο; πάντα ὅτι αὐτὸν ἀπέληψα.
 multaque intercesserunt oscula. Talis ὁπὺς se tangaba-
 τος ὁ Νόμος puto, qui ante non plane est superba &
 jacenti. Cogitabam olim τῇ μὲν ἰδὼν καὶ τὸν χιτῶνα
 καὶ τὴν ἑσθῆν, ὃ ὃ αὐτῇ φίλημα; ἐπεὶ ὃ ἰχθυόατο καὶ μόνος
 ἵχθυετο τοιαῦτα ὅτι αὐτὸν ἀπέληψα εἰ δέδωκε ἑμὴν
 καὶ ὅτι περὶ, ipsa vero ei osculum: postquam vero
 ἰδὼν corpus ὃ solus fuit, singulariter nuncietur
 ὅτι αὐτῇ probat auctor p. 17 ὅτι αὐτῇ p. 22. l.
 21, 23, 29. &c. Neque nunc repudiā hanc con-
 jecturam aliis certe longe praeferebam, cum lo-
 tionis & osculi necessaria hic mentio esse debeat,
 quatenus paucioribus verbis fieri queat nōdum
 perspicio. Non nimis tamen periculosae, quales
 pleraeq. sine libris in locis lacuna laborantibus
 conjecuntur tribus, libenter cum faciliori permi-
 ttemus. Jam si ponamus haec a manu Longi pro-
 fecta, quam non dissimilem fuisse certo sciretis
 licet, qua ratione cum his in concordiam rediges
 quae ceperuntur lib. 2. p. 39. καὶ ἀγόμενος ὃ ἀπὸ
 αὐτοῦ ἀμέγας τὸν ἀγέλαον ἵππον, τίφωτος μὲν αὐτῷ
 ἀπερὶδόντος, ὃ μὲν αὐτὸν αἰσίου ἐποίησε, καὶ ἀφείβετο
 αὐτὸν καὶ ἵππον ἰσχυρότερον; Vides differis verbis
 cum adfirmare illas nuncquā minus invidiam ὃ
 αὐτῷ

osculatos fuisse quod tamen ante ipse de iis narra-
vit? Non difficulter succurri potest legendo ἰδόν-
τες, καὶ, ὁ μὲν π. ἐποίησαν, παρέβαλλον τ. χ. π. oscula
dederunt, alternatimque quod ante nunquam fecerant,
in amplexus ruerunt. ut reddidit Interpres jam olim,
sed referens ad utrumque. Dubitabis tamen, sat
scio, an ita scripserit auctor, certe an vel ita de-
fendi possit, cum tria haec amoris remedia oscu-
lum, amplexus, & concubitum amoris ignaros
docuerat Philetas p. 37. conlata & p. 38. sed quid si
ponamus oscula jam sumsisse Daphnidem a Chloë
sua Philetam ignorasse, & mysteriis his, quorum
sane rudissimi, eos plane nondum fuisse initiatos,
& hinc tria illa remedia amantibus senem praescrip-
sisse? ita tolletur omnis difficultas, & recte au-
ctor sibi constabit. Elige, quod videbitur Lector,
ego vera me dixisse persuasus sum, praecipue cum
& lib. I. p. 19. l. 20. adfirmat: ἐν πρεπῶς ἡ διὰ τῆς
σύνεργος τῆς χλόης ἐφίλει. quorum elegantissimum &
satis adcuratum auctorem tam brevi oblitum fuisse,
cum elabendi rima pateat, quare credam? Ne-
scio an & huic numero adscribendus lepidissimus
auctor Achilles Tatius lib. 8. p. 515. ubi de fon-
te Stygis loquitur, per quem dijudicabant polluti
tori accusatas: καὶ διὰ τοῦτο ὅταν τις αἰτίαν ἔχη Ἀφρο-
δίτων εἰς τὴν πηγὴν εἰσβάσθαι ἀπολύεται. ἢ ἡ ἐστὶν ὀλίγη,
καὶ μέλει κνήμης μέσης. ἢ ἡ κρείσσις ἐγγεγράφας τὸ ὄρκον
γραμματεῖω μελινθῶ δεδεμένον παρεθῆκατο τῇ δέρῃ· καὶ
μὴ ἀψευδῆ τὸν ὄρκον, μένει κατὰ χώραν ἢ πηγὴν· ἀντὶ
ψεύδεσσι, τὸ ὕδωρ ὀργίζεται, καὶ ἀναβαίνει μέλει τῆς
δέρης, καὶ τὸ γραμματεῖον ἐκάλυψεν. Id iudicium sub-
ire coacta Melite, Therсандρι uxor, ab ipso
marito polluti tori accusata, fontis aqua non tu-
mescente, omnibus probantibus absolvitur p. 519.
Attamen antea lib. 5. p. 355. & 357. refert Cli-
sophontem cum ea rem habuisse victum lacrimis

precibusque infimis, in quas descendere Meliten-
vis amoris coëgerat. Viden' Lector haec minime
sibi constare; quod si voluisset innocentiam ma-
lieris omnibus testatam facere, alia ratione hunc,
qui sane vindice dignissimus, nodum solvere de-
buerat, nec in artum desilire, unde pedem refer-
re salva operis lege vix ipsi integrum erat. Fors
tamen, candidos enim esse decet, elabendi ali-
quam adhuc rimam patere. Tatio judicabunt acu-
tiores, culpamque diluere conabuntur ex rite in-
tellectis verbis p. 509. Προκαλεῖται Θέρσανδρος Με-
λίτην — εἰ κεκοιμήνηκεν εἰς α'φροδίτην τῶδε τῷ ξένῳ
παρ' ὃν ἀπεδήμει χρόνον, εἰς τὸ τ' ἑρῶς Στυγὸς ὕδαρ
εἰσβάσαν, καὶ ἐπομοσαμένην ἀπηλαίχθαι καὶ ἐγκλησάτων.
Hanc oblatam conditionem non spreuit Melite,
ita enim auctor p. 511. καὶ ἡ Μελίτη θαρρήσασα τῷ
παρ' ὃν ἀπεδήμει χρόνον ὁ Θέρσανδρος, μηδὲν κακὸν
πρὸς αὐτὴν γεγονέναι πλήν λόγων. Ἀλλὰ καὶ ἔγωγε ἐφ' ἡ
ταύτην δέχομαι καὶ ἐγκλησθῆναι. Nuptias enim iniverat
eum Clitophonte, non quidem cum peregre abes-
set, sed domum jam revertisset; ut patet ex lib.
5. p. 355. ut facile ipsi jurare fuerit absente ma-
rito virum se non passam, neque ipsa jurisju-
randi ratio, quae habetur lib. 8. p. 515. adversa-
tur. Hos dolos artesque Melites mulierum calli-
dissimae Therсандrum virum naris non adeo co-
munctae latuerunt. Hoc modo si quis Tatum ca-
piat, non dubito omnes in castra eorum transito-
ros, qui absolvi posse contendunt, quin vero ita
capiendus, quamvis aliter olim senseram, nullus
jam dubito. Majus jam opus moveo, ipsum Poë-
tarum principem Maronem, si pote, non plane
absolvi posse evictum iturus. Hic in infetarum
sedium descriptione lib. 6. v. 440. canit:

*Nec procul hinc partem fusi monstrantur in omnem
Lugentes campi. sic illos nomine dicunt.*

*Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtea circum
Silva tegit. curae non ipsa in morte relinquunt.*

His in locis Poëta conlocat infelicem Didonem,
quae cum Aeneae adspectui se subtraxisset, ad
Sichaeum maritum se recipit v. 472.

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis, aequatque Sichaeus amorem.*

At enim crudeli amoris tabe peresus non periit
Sichaeus, sed a fratre Pygmalione, quem auri fa-
cra illa fames invaserat. Quo igitur hic constitu-
tus? an ex opinione Veterum mariti easdem
apud inferos sedes tenere, quas uxor incolebat,
& ipsa fuerat merita? id si probari queat ocyus
absolvam elegantissimum vatem; at fieri id posse
nondum adducor ut credam. Puerile & vanum
esset effugium, si quis verbis Servii ad v. 474.
aut certe respondet curis par est mortis similitudine.
Ferro enim uterque consumptus est. uti vellet ad haec
destruenda: nonne enim & Deiphobus ferro con-
sumptus, ipsiusque adeo uxoris Helenae scelere
potiori jure haec loca incolere deberet? & ta-
men ponitur in arvis ultimis, quae bello clari fre-
quentant v. 477, & 494. Excipere non est Si-
chaeum alia loca tenuisse, eaque invisisse forte
pristinam maritam, obstat enim ipse vates v. 431.

Nec vero haec sine sorte datae, sine iudice, sedes.

Atque ita Servius ad v. 466. quia post mortem tene-
bit alterum circum, viris fœdibus scilicet, non aman-
tibus

tibus datum. Quin diserte eisdem in locis constituit conjuges hos, ut patet ex v. 472.

*Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis aequatque Sichaeus amorem.*

Quale enim hoc *nemus umbriferum*? nonne *myrtea sylva* v. 443. & *silva magna* v. 451. vocata? id verissimum videtur, at monendum, ne quis Phoenissam Didonem a vulnere recentem, & certam sedem nondum adeptam huc & illuc oberrasse, atque ita etiam ad mariti circulum fugisse aliquis suspicaretur. Dein num majore jure lugentibus his campis adscribitur *maesta Eryphyle, crudelis nati vulnera monstrans*? an quia maritum Amphiaräum accepto monili prodidit Polynici? ita inquires, & ne alia cogitem facit Homerus Odysſ. Λ. quo loco Ulyxes animas orco evocans ita loquitur:

*Μαῖραυ τε Κλυμένην τε ἴδον, συγερήν τ' Ε' εἰφύλην,
Ἡ χερσὲν φίλον ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμῆντα.*

Cujus versus a Clemente Strom. II. p. 388. adducti auctor latuit Munckero ad Hyginum fab. 73. Sed an ideo *durus amor* eam *crudeli tæbe perdisse* dici potest? non putem. Merito etiam quaerere licet de Coeneo, an quia olim femina ereptae virginitatis pretium a Neptuno accepit *sexus mutationem* conmode a *crudeli tæbe peresa* dici queat, cum certe, mea quidem sententia, magis locum meruerat in circulo virorum fortium, cum fortiter pro Lapithis contra Centauros pugnando non nisi ictibus fustium crebris superari potuit, notante praeter alios Servio ad v. 448. Videant acutiores an placeat Servii observatio ad v. 476. *In his enim quae dixit mista sunt virtutibus vitia. In his autem quae dicturus est, nocentium poenas a pietatis*

rum segregat meritis. Nam inferi, (ut diximus supra) humanam continent vitam: hoc est animam in corpore constitutam. Haec autem quae dixit, mista esse manifestum est. Licet enim in viris fortibus laudetur virtus, est tamen vituperabile alienum imperium caedibus occupare. Item amare privignum, crimen est: Virtus, maritum. An vero calculum addere libeat notae ad v. 444. Sane sciendum, loqui eum de amore generali, nihil enim interest, quid quis amet dummodo amore teneatur. ita sane omnes removeri possent difficultates, sed nihil est in verbis Poëtae, quod nos educat, ut adeo ego non videam, quomodo sibi constet Virgilius, praecipue si urgeas verba durus amor crudeli tabe peredit, quae nemini fere conveniunt. Aliud praeterea notavit Servius in verbis Poëtae v. 442. Notandum etiam (nam rarum est) quia cum masculino genere usus sit, ut, Hic quos durus Amor, tantum faeminarum, ponit exempla, non quod desint viri: sed elegit sexum impatientem ad amandum. tamen paullo post & Sichaei facturus est commemorationem. Fateor rarius hoc esse, nec tamen desunt exempla, ut illa quae adduximus cap. xv. ita lib. x. Æneid. v. 88.

*Nosne tibi fluxas Phrygiae res vertere fundo
Conamur? nos? an miseros qui Troas Achivis
Objecit.*

Ubi tamen Servius alio modo rem expedit. Adde quod & hic Sichaei mentio fiat. Idem vates in poena Ixioni assignanda vehementer variat, ut Georg. 3. v. 37. angues in ea memorat:

*Invidia infelix Furias, amnemque severum
Cocytus metuet, tortosque Ixionis angues
Immanemque rotam & non exsuperabile saxum.*

Libro autem Æneid. 6. 604. atram silecem ipsi in-
minere tradit: Quid

*Quid memorem Lapihas, Ixiona, Pirithoumque?
Quos super atra silex jam jam lapsura, cadentique
Inminet adsimilis.*

Et tamen mox v. 616.

*Saxum ingens voluunt alii, radiisque rotarum
Districti pendent.*

Non mihi latet Virum Eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 272, & p. 390. & praecipue Vol. III. p. 309. & seqq. ingenti exemplorum ex omni antiquitate sedulo collecto numero id agere, ut unius Codicis, in quo *orbes* legitur, scripturam defendat, sed parum, quod pace ipsius dixerim, ista me movent, ut mendosum locum putem, praecipue cum & Servii aetate jam ita lectum, ut patet ex ipsius nota: **ANGUES**] *quibus religatus ad rotam est, postquam illicitos Junonis petivit amplexus. ut & quae habet ad 6. 601. ad inferos trusus est, & illic religatus ad rotam circumfusam serpentibus.* Inmerito hic Scholiastem quod vellem ostendisset Vir Eruditus, interpolatum esse p. 311. objicitur, cum & idem tradat altero loco jam adducto, in quo legere potes *quibus circumfusam religatus ad rotam est.* ut non sit ratio, si ita capies Poëtam, quod p. 320. de Latinitate dubitetur. Jam vero, quod jactat Vir Eruditus p. 313. nullum e Latinis Poëtis unquam recedere a nota Mythologia, & idcirco verisimillimum esse Virgilium scripsisse *orbes* non *angues*, quodque p. 318. satis audacter adfirmat nullam esse differentiam in authenticis scriptoribus, aut qui ante Virgilium vixerunt, omne illud vanum & nimis praecipitanter effusum certissime patet ex v. 601. jam adducto, ubi vides ipsum Virgilium diversam ab omnibus aliis & se ipso sequi sententiam, ut adeo ego rejicere vul-
gatum

gata non ausim lectionem. Optime Servius ad v. 616. *Ixionem dixit ut alibi ostendit* Atque Ixionii vento rota constitit orbis. *licet supra dixerit* Quos super atra flix. *Nam de his fabulis variae sunt in ipsis authoribus opiniones.* summo mirari opere taceat tam evidentem Virgilii locum omnes fuisse praetervectos. Ceterum *tortos orbes* latine dici cum viro Eruditissimo Vol. I. p. 272. in nota, non ausim negare, cum ita Cicero in Arateis loco citato Vol. III. p. 316.

Tam tornare cate contortos possiet orbes.

Missio Virgilio pergo ad Valerium Flaccum lib. 2. ubi navigationem Argonautarum describit a v. 1. ad v. 17. ubi Pallenen ipsis adparuisse adfirmat, & digressionem de Gigantum pugna absoluta v. 34. occasum solis memorat:

*Famque Hyperionius metas maris urguet Hiberi
Currus, & coeetae prono laxantur habenae
Aethere; cum palmas Tetbys grandaeva sinusque
Sustulit, & rupto sonuit sacer aequore Titan.
Auxerat barae metus.*

Metum hunc in sequentibus luculentius pingit, tantumque fuisse vates nobis refert, ut vix trepidantes confirmare potuerit Typhys. Haec ne prima nox in mari illis vigilata? si negas interrogare libet, cur adeo Heroes trepidant, ubi nullum ipsis periculum immineat? si adfirmes te refutabo ex oratione Tiphysos v. 48.

*Non hanc, inquit, sine numine pinum
Dirigimus; nec me tantum Tritonia cursus
Erudiit; saepe ipsa manu dignata carinam est.
An non experti, subitus cum luce fugata
Horruit imbre dies? quantis, pro Juppiter, austris
Restitimus? quanta quoties & Palladis arte
Incaustum decimae cecidit tumor ardaus undae.*

Quando

Quando enim haec omnia acciderunt? unone die toties luctati cum spurcissima tempestate cujus nemo nedum ipse Valerius meminit, imo quae reliquis Poëtis adversa est? certe Orpheus Argon. v. 359.

Καὶ τότε δὴ λίγὸν ἔρον ἐπιπρόηκε νέεσθαι
Ἦρην Ζηνὸς θυγατέρα. ἐπαίγεται δ' ἐς πλοῦτον Ἀργεῖον.

Vix etiam iter, certe ut ab Orpheo describitur, tantillo tempore tam longinquum conficere potuerunt, praecipue si adeo cum tempestate luctati. componant haec quibus volupe est, & de tam bono luto praecordia Titan finxit: ego me non expedio, putoque Poëtam nostrum non cohaerere & plane dissona canere. Statim etiam dictorum non semper fuisse memorem docuit Eruditissimus Marklandus ad Sylv. 4. l. 28. & lib. 2. Sylv. l. v. 181. quae referre non vacat, ut adeo mirer virum acutissimum lib. 4. Sylv. 6. v. 17.

O bona nox! junctaque utinam Tirynthia luna!

junctam lunam cum Cruceo interpretari triplicatam, quia ita ipse Poëta Theb. lib. 6: 289. & 12: 301. a qua sententia discedendum non putat, cum explicationem ferat vox *juncta*, quae est continuata, inque quamvis longitudinem rejecta, ut 2. 6. *junctum stemma*, longe continuatum, a proavis demissum. Ego tamen facio cum Gronovio Diatr. cap. 43. p. 281. qui, mea quidem sententia, Cruceum recte reprehendit, cum nemo ita *jungere noctem, lunam* &c. usurpavit. Fateor sententiam eorum qui tres noctes junctas volunt esse vulgatiorem, quippe quam secuti Orpheus Argon. l. 118. Achilles Tatius lib. 2. p. 145. Nonnus lib. 7. p. 208. l. 17. lib. 25. p. 656. l. 7. Lycophron pluresque alii, sed tamen & altera suos habet pa-

τρονός

tronos Senecam, Propertium, Capellam, quos debemus indicio Diligentissimi Meursii ad Lycophr. v. 33. Hanc quin securus hoc loco sententiam Poëta nullus dubito, praecipue quia Poëtarum nullis in rebus major inconstantia, quam similibus. Ne longius abeam Ausonius Perioch. Odyss. 17. bigas dat:

Jam coelum roseis rutilat Tithonia bigis

Ita recte emendat Marklandus ad Stat. 4. 6. 16. Vulgo Tritonia. sic 8 Iliad.

Aurora in croceis fulgebat lutea bigis.

Quae sumta ex Virgilio lib. 7. 26.

Aurora in roseis fulgebat lutea bigis.

An scribendum croceis ex Ausonio? in Eclogis croceo mutabit vellera luto. non tamen damno vulgatam Secutus hanc sententiam inter alios Valerius Flaccus lib. 2. 261.

*Regina, ut roseis Auroram surgere bigis
Vidit.*

Idem tamen Ausonius Perioch. 8. ipsi dat quadrigas:

Jam coelum rutilat roseis Aurora quadrigis.

Nec non Virgilius lib. 6. 535.

*Hac vice sermonum roseis Aurora quadrigis
Jam medium aethereo cursu trajecerat axem.*

Bono judicio hanc sententiam adoptavit vir summus Hugo Grotius in mollissima Elegia, qua hiemis comoda cecinit:

T

Dicite,

*Dicite, Chaldaei, roseis cur vecta quadrigis
Tardior hiberno tempore surgat Eos?*

Eodem modo Poëtae Nocti modo quadrigas, modo bigas dant, ut docuit Elegantissimus Broekhusius ad Tibullum lib. 2. El. 1. v. 87. qui putat haec conciliari posse, se aestate quadrigis, hyeme bigis vehi fingatur, quam vocem ore ipsius excidisse nollem, cum ex adductis exemplis id minime pateat. ita cum Claudianus de R. P. lib. 1. v. 275. canit:

*Merferat unda diem. sparso nox humida somno
Languida caeruleis invexerat otia bigis.*

Unde ipsi constitit de hyeme sermonem esse? ex loco Virgilii lib. 5. 721. contrarium patet:

Et nox atra polum bigis subvecta tenebat.

Hyemem enim non intelligi abunde constat ex toto libro. Confer. v. 79, 102, 660. &c. fateor tamen favere Broekhusio lib. 4. v. 309. ubi Dido Æneae objicit:

*Quin etiam hiberno moliris fidere classem,
Et mediis properas aquilonibus ire per altum
Crudelis?*

Post infelix enim Elissae fatum statim Siciliam venit Aeneas, ut patet ex filo carminis nemini non noti. Sed forte hic Poëta non satis omnia rite perpendens sermonem hunc adfinxit Didoni quascunque rationes libenter objecturae perfidissimo hospiti. Quicquid sit idem vates Culic. v. 201. disertis verbis bigas Nocti tribuit tempore minime hyemali:

Jam

*Jam quatit, & bijuges oriens Erebo cit equos nox
Et piger aurato procedit Vesper ab Oeta:
Cum grege conpulso pastor duplicantibus umbris
Vadit, & in fessos requiem dare comparat artus.*

Contra Eruditissimus Sannazarius de Partu Virgini-
nis lib. 2. v. 309. nocti, qua Christum mater eni-
xa, hyemali quadrigas dat:

*Tempus erat quo nox tardis investa quadrigis
Nondum stelliferi mediam pervenit Olympi
Ad metam.*

Referri huc potest quod Diana modo cervo vaha-
tur uno, modo duobus, ut apud Claudianum 2
Conf. Stil. 286.

Cervi curvum subiere jugales.

V. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Dian. v. 106.
Phil. Buanarrotum in Observ. Histor. ad numis-
mata quaedam antiqua maximi moduli Tabul. vii.
ubi binis vesta cernitur Diva. V. Biblioth. Sicii
Tom. V. p. 609. Quadrigas dat Nonnus Dionys.
lib. 48. p. 1274. l. 12.

*Καὶ ἔπειτα καὶ δὲ πρὸς κέρη,
Ἀφροδίτης ἐξομένην κερμάδων τετραζύγῃ διφρῶ.*

*Et montes reliquit virgo
Diana cervarum bigis insidens.*

Ita reddit Buanarrotus satis inperite, certe admo-
dum inconsiderate, cum vetus interpretatio insi-
dens quadrijugo currui recte se habet. Ovidius Me-
tam. xv. 656. Aesculapio longam barbam dat & ta-
men juvenem vocat v. 642. & Fast. 6. 735. no-
tante Viro Docto in Obs. Misc. Vol. II. p. 230.
Summo jure in classem hanc refero auctorem Con-
fessionis Fidei, quem Trithemius, Vallinus ex tri-

bus MSS. Fabricius atque Boëthium haecenus cre-
 diderunt, recte an secus alias forsitan videbo, cum
 stylus incomtus, & barbarus saepe, aliaque ni-
 mium quantum discrepent ab elegantis & erudi-
 tione Boëthii: hic enim p. 290 edit. Leid. A 1671.
 De Ario, Sabellianis & Manichaeis locutus addit:
*Sed de his haecenus; suo enim loco ponentur, sicut ordo
 necessarius postularit.* At toto libello evoluto frustra
 nihil reperiēs. ita p. 293. *Tandem Deus, Aegyptii
 Regis dominationem despiciens, diviso mari rubro,
 quod nunquam ante Natura ulla cognoverat, suum
 transduxit exercitum ductore Moyse & Aaron. Postea
 igitur, pro eorum egressione altis Aegyptus plagis vasta-
 ta est, quum nollet dimittere populum.* Haec mani-
 festo sese evertunt, & ridicula sunt: quomodo &
 nim Aegyptus, quum populum dimittere nollet,
 postquam egressus jam ille, plagis vastari potest?
 sensus constaret si legeres *posteaquam pro eorum
 oppressione &c.* sed hoc esset fecate non solvere no-
 dum. Quid si Historiae Sacrae imperitus scriptor
 Aegyptum plagis perculsam ante Israëlitarum de-
 missionem (nam respici ad exercitum in mari ru-
 bro submersum vix videtur) quod nos novimus
 ante accidisse, putaverit? Hoc non adeo mirabi-
 tur, qui totum libellum perlegerit, cum hujus fari-
 nae alia exstent luculepta monumenta ex. gr. p.
 294. *Et quam multis annis multas quoque gentes per
 viam debellassent. Gentes sunt populi, ita p. 295. de
 Juacis: ut praedicationis salutaria non jam in una tan-
 tum gente, sed orbi terrarum praedicaretur.* Sed tres
 quatuorve populos victos ante Jordanis transeum
 novimus: haene multas gentes? Sequitur: *Defecit
 itaque ab eo (Davide) per singulas successivas re-
 gnum sternens, perductumque est usque ad Herodis tem-
 pora, qui primus ex gentibus memoratis populis legibus
 impetasse.* Regnum igitur imperium non in impi-
 tate

vitate Babylonica expiravit? fors & aliud latet.
 videtur putasse posteros Davidis continua succes-
 sione imperium tenuisse, quam puerilis autem hic
 error sit, patet vel ex Maccabaeorum principa-
 tu, quos e tribu Levi, non Judae oriundos fuisse,
 quicquid alii nugentur, certissimum est. V. Vir E-
 ruditiſſ. Georg. Eric Phaletranus de Ablat. Sceptr.
 Judaici in Syntagm. Var. Diff. rar. Graevii cap. 3.
 Atque haec loca sufficere possunt. Addam breviter
 quaedam, quae alii occuparunt. Propertius lib. I. I. I.

*Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,
 Contactum nullis ante Cupidinibus.*

Et tamen, monente Broekhusio, lib. 3. 13. v. 5.
 in Lycinna amoris tyrocinium se posuisse narrat:

*Ille rudes animos per noctes conscia primas
 Imbuit, heu nullis capta Lycinna datis.*

An primas noctes Poëtae forte dedit Lycinna,
 quamvis prima oculis suis ipsum Cynthia ceperat?
 Judicent acutiores. Justinus lib. 1. cap. 2. §. 9.
 de Semiramide: sed & Indiae bellum intulit; quo
 praeter illam & Alexandrum Magnum nemo intravit:
 cum tamen lib. 12. cap. 7. Herculis & Bacchi ex-
 peditiones longe anteriores memoret, observante
 acutissimo Tan. Fabro. Sextum Empiricum modo
 poëta nullum πρεβύστερον existimare se, modo pro-
 babile esse alios ante eum poëtas & suo tempore
 fuisse sed ab ejus splendore obscuratos scribere no-
 tat Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 64. quem
 & de Luciano vide p. 80 in fine. de Strabone
 V. Modium ad Justinum lib. 1. cap. x. §. 5. de Ae-
 liano Jac. Perizonium in erudita praefatione. Cum
 vero toties optimos scriptores dictorum non satis
 memores fuisse apertum sit, dubito an recte Pha-
 letranus lib. cit. p. 390. locum Hieronymi ad So-
 phoniae

phoniae cap. 1. *Quid sentiat tropologice exponere tur-*
pinus visitabit dominus in adventu & passione Salva-
toris i. e. in die hostiae filii sui, super Pontifices, &
super Sacerdotes populi Judaici, & super domum re-
giam. Usque enim ad illud tempus perseveraverunt Re-
ges Judae de stirpe Davidis secundum prophetiam Ja-
cob: non deficiet Princeps &c. Post hostiam enim Do-
mini sublatum est regnum de Judaeis. resecta, ut lo-
quitur, pannosa glossatoris lacinia a purpura Hie-
ronymiana legere jubeat p. 409. Reges secundum
prophetiam Jacobi post &c. quia Hieronymus ad
Jerem. cap. 22. dixerat: Joachin non successit Rex
filius, sed fuit in captivitate & Salathiel, & Zoroba-
bel; & usque ad Christum nullus regiam obtinuit pote-
statem. Omnes enim fuerunt captivi, & nullus dein-
ceps de stirpe Davidis in terra Judae tenuit principa-
tum. Non raro tamen haec librariorum flagitia.
Dictys Cretensis de B. Troj. lib. 1. p. 8. Interim
paucis post diebus, Alexander cum supradictis comiti-
bz venit, Helenam secum habens. respicit ad p. 45
Per idem tempus Alexander Phrygius, Priami filius &
aliisque ex consanguinitate comitibus, Spartae in do-
rum Menelai hospitio receptus. ubi in vulgatis cum
Aenea aliisque contra MSS. & historiam. scriben-
dum igitur Glaucio Antenoris, quem infra comitem
hujus expeditionis refert poenasque morte luisse,
recte monet Doct. Josias Mercerus. Aliquando &
inmerito culpata Poetae, ut Statius a viro Erudito
in Obs. Misc. Vol. I. p. 339. sed recte explicatum
in nota addita.

CAPUT XVII.

Repetitio vocum invenusta. Contra Perizonium defensio lo-
cus Aeliani. Faciem velabant pudore adfecti, in caput
summa vestis parte adtracta. Exemplis pro id, pro noster,
nec

nec non ἰσχυροί. Auctor ~~ἐξ~~ Σαλαμίας leviter correctus
Varia in Hesiodo lectio. Φερίσιας Gujetti emendatio in
Hesiodo rejecta, aliaque. Ἀγέων ὄμμα. Παφλάζων ver-
 bunt ab Hippocrate fictum perperam statuit Weitzius.
 Fervere, fervor &c. Heinsii emendatio in Tibullo non
 recepta. Temporum diversitas multis exemplis demonstrata.
 Aristænetus ter defensus a correctione Pausanii, Statius a
 Marklandi, Justinus a Sebefferi, Hyginus a Munckeri
 emendationibus. Repræbensus Scholiastes. Aequora curre-
 re, aliaque. Tentatus Ovidius. Defensus Propertii lo-
 cus contra Marklandum. Aura puellae. Horatius expli-
 catus. Diphthongos αἰ & οἰ corripit sequente consona contra
 Bentlejum, & Arnaldum ostenditur. Oraculi apud Eu-
 sebiū lectio defensa. Tentatus Tryphiodorus. Orphei lo-
 cus defensus, & emendatus. Ἀλόν mare. Defensus He-
 siodi locus, ut & Veteris Poëtæ apud Diodorum Siculum
 nec non Manethonis contra Arnaldum. Emendatio in
 Homero confirmata contra Jensenum.

20

191. **H**ἴσαν παρῖαν. Præcedit εἰς μετὰ ἰγγὺς
 ἴσαν ὁμιλίαν. repetitione plane auribus
 ingrata atque invenusta, cui geminam observo a-
 pud Aelianum Var. Hist. lib. 2. cap. 4. ὁ Μενά-
 λιππος ἦκεν ἐπὶ τῇ Φάλαριν, καὶ ὁμιλόγησεν ἑὸν μένος κοι-
 νωνός εἶναι τῷ Χαρίτωνι τῇ Βυλῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀρξαι
 τῇ ἐπιβυλῆς. ubi cum in MS. βυλῆς invenisset Cl.
 Perizonius pro ἐπιβυλῆς hanc vocem expungit.
 Nollem factum. Ultimum hujus versus hémisti-
 chium habes & apud Nonnum lib. 4. p. 122. l. 4.

194. ὧς φαρμένη ροδῆν ὑπὸ φάρει κρυπτε παρῆν.
 faciem enim velare pudore adfectis in more est.
 Nonnus lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένος ἄσατον ὄμμα φυλασσομένη Διόνυσον
 Φάρει μαρμαίρυσαν ἔην ἐκρυψε παρῆν.

Orpheus Argon. v. 1220. de Medea:

T 4

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδην ἰσίδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
 Αἷτι καλυπτομένην, ἱανῶ δ' ἄμφεσχε παλαιὰς
 Αἰδομένη· χλαῖρδ' γὰρ ὑπὸ στέροισι αἰκάζηται.

Hesiodus in Ἔργοις v. 198.

Λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χροῖα καλὴν,
 Αἰθανάτων μετὰ Φῦλ' ἔτην, περιλιπόντ' ἀνθρώπους,
 Αἰδώς ἢ Νέμεσις.

Ubi nota primam vocis φάρεος syllabam conripiscus ac apud Orph. Argon. 963. Homer. Odyss. θ. 84. Musaeum h. l. aliosque. Caput autem prae pudore tegere volentes summam in illad vestis partem adtrahebant, ut monuit Ampk Cuperus Aporrh. Homer. p. 114.

195. Σφετέροις δ' ἐπεμέμετο μύθοις. Nota σφετέρως pro ἰδς usurpatum. Erudite post Casaubonum contra Grammaticos recte ita dici ostendit Doctiss. Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Del. v. 233.

Καὶνὴ δ' ἔδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἔδρης.

V. & Stephanus Thes. L. Gr. T. I. p. 1070. Budaeus Comment. L. Graec. p. 37. Pro noster occurrit σφωίτερος apud Nonnum lib. 5. p. 160. l. 15.

Μορφή θηρὸς ἔχει μεν, ἢ ἄνθρωπος ἦθος αἰέξει.

Σφωίτερον πότε θῆρες ἐπισυναχουσιν ὀλέθρῳ.

Σφέτερος pro ὑμέτερος occurrit apud Hesiodum in in Ἔργοις v. 2.

Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πάτερ' ὑμνεῖν.

Quod inter Soloecismos circa Pronomina commissos referens Auctor ἐπὶ Σολοικίας editus a Cel. Valkenaerio p. 201. εἰ τις inquit, ἐπὶ μὲν τῷ πρώτῳ σῶμα λέγοντος (scribendum λέγει τοὺν vel λέγοιτο τοὺν) ὑμῶς,

ὕμεις, ἐπὶ δὲ δευτέρῳ προσώπῳ τάξαι ἀντωνυμίαν ἢ ἀρμύζουσαν τριτῷ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνέεισαι.

Ἀντὶ δὲ ὑμέτερον. Notandum hunc locum tueri sententiam H. Stephani, qui folius Eustathii auctoritate compulsus reposuit Δί', quamvis ego potius accedam J. G. Graevio Lect. Hesiod. cap. i. legenti cum omnibus Codd. δὴ. Addo locum Phavorini: σφετέρῃς ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτῃ προσώπῳ, ἀντὶ δὲ ταῖς ἐξήκοντον, καὶ αἰεὶ τίθεται ὕμῳ. Ἡσιόδος δὲ ἐπὶ δευτέρῳ αὐτὸ ἐτάξεν, ἐν τῷ σφέτερον πατέρῃ (πατέρ') ὑμνέεισαι, ἀντὶ δὲ ὑμέτερον. Idem ibid. σφέτερον πατέρῃ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται ἀντὶ δὲ ὑμέτερον καὶ σφέτερον δὲ πολλοὶ ἔχουσιν ἐὼν δὲ δὲ μόνον ἔχει τις. Usam hunc jam notavit Stephanus in Thes. L. Gr. T. I. p. 1071.

197. Φράζετο Scholiastae recte exponitur ἰβυλένετο, διανοεῖτο. ita Coluthus de R. H. v. 56. & 60. Tryphiodorus v. 250, & 401.

Ἀλλ' ἤδη μοι φράζεσθαι, τάδε γινώσκετε πάντες,
καὶ νεφέλην ἀπὸ θεῶν * βλαψίφρονος αἴτης.

Variis modis subplere lacunam posses legendo τόσῃ, vel τόσῃν vel casu secundo τόσῃς & τ. vel potius θόοι. Nonnus lib. 37. p. 954. l. 14. lib. 41. p. 1068. l. 11. Homer. Iliad. ε. 3. 470. &c. x. 358. P. 144. E. 411, 430. ita Graevius in Hesiodo Theog. v. 532. legit.

Ταῦτ' ὅρα φραζόμενος τίμα ἀεὶ δείκτον υἱόν.

Vulgò ἀζόμενος. Gujetum falce Critica hic grassantem & totum versum tollentem non moror.

201. Πάρθενε κ. τ. λ. Colorem duxit e Nonno lib. 4. p. 118. l. 9.

Παρθένη, τί τρομέεις; σὺ μὲν εἶσσι ποντοπόροις,
 Στυγρὸν ὕδαρ πλύνουσα· σὺν ἱμερόντι δὲ Κάδμῳ
 Ὀψεανὸν περιμέτρον ἐγὼ κατὰ χεῖμα περήσω.
 Μὴ τρομέεις αἰλὸς οἶδμα βαρύδρομον.

Prius hemistichium habetur lib. 42. p. 1100. l. 2.
 Cum sermone autem Leandri, quo fidelissimum He-
 roni animum, & quaevis pro ea ferre paratum
 promittit, conferri poterit Tibullus lib. 4. l. 193.
 Lucanus lib. 1. 367. cum hoc loco compara &
 Coluth. v. 288.

Ἦς ἐνεκεν τέτληκα ἢ οἶδματα τόσσα περῆσαι.

Ibid. Ἄγγελον οἶδμα. ita Achilles Tatius lib. 3. p.
 165. τὸ δὲ ἄγγελον ἐσοῦτο δὲ κύματος. Judas in ep. v.
 13. κύματα ἄγεια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἐκιντῶν
 αἰσχύνας. Notavit hunc usum in verbo ἀγελῶ
 Jul. Pollux l. 9. 109. ἢ κύματα κατέρρει, μετέπιπ-
 τεν, ἐνέπιπτεν, ἠγέλωνε, φερκώδης ἦν ἡ θαλάσσης.
 Nonnus lib. 6. p. 198. l. 23. dixit

Ἀπλοὺς ἀφριόωντι ῥοῶ κυμαίνεται αἰθήρ.

204. Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο. *Etsi igni ferveat.* Hoc
 significatu verbum frequenter occurrit apud Non-
 num, ut lib. 4. p. 130. l. 7. lib. 6. p. 190. l. 18.
 lib. 7. p. 102. l. 24. &c. Orpheum Argon. v. 687.
 Achilles Tatius lib. 3. p. 159. dixit: ἐρρόχθαι τὸ
 κύμα, ἐπάφλαζε τὸ πνεῦμα. quemadmodum l. Sal-
 mas. p. 588. alii ἐπάφειζε. Turpissimus autem er-
 ror est Weitzii ad v. 91. in Comment. Parei ad v.
 82. scribentis παφλάζειν esse verbum fictum ab
 Hippocrate, qui eo nomine designare voluerat
 τὰς πταίοντας ἢ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι
 notante Galeno, verum est Galenum in Expositio-
 ne Antiquarum dictionum Hippocratis usum hujus
 verbi notare, sed non ut inventi ab Hippocrate,

cum jam usurpatum sit Orpheo, nec non Homero Il. N. 798. ut vel ex Stephani Thes. L. G. T. IV. p. 163. patet. Eodem autem usu occurrit apud Latinos *fervere*, *fervor*, &c. ut apud Ovid. Her. ep. 18: 26. Virg. Aeneid. 7. 23. Lucan. 5. 234. 6. 67. Stat. 1. Sylv. 3. 29. Boëthium de Cons. Phil. 2. 3. xi. Adde, quae ex Nic. Heinio notavit Graevius ad Flor. 2. 2. §. 5. Sed adeo non est exterritus, ut illam ipsam ferventis aestus violentiam pro munere amplecteretur. quam emendationem Tollius & Bergerus, qui in textum invexit, probant. Ego vulgaram lectionem *ruentis* nondum sperno ob locum Virgilii xi. 625. apud Dukerum. Tibullus Paneg. Messallae v. 72.

*Illum inter geminae nantem confinia mortis,
Nec Scyllae saevo conterruit impetus ore,
Cum canibus rabidas inter freta sorberet undas.*

Sic edidit Broekhusius secutus Heinium ad Ovid. Am. 2. 16. 26. hic tamen Advers. 1. 13. p. 142. magis probat *ferveret*; mihi secus videtur. Quamvis enim *fervere* hoc significato occurrere recte ibi doceat vir Acutiss. diversissima tamen sunt *unda*, *fretum* *fervet* & *Scylla fervet undas*, cuius verbi activo significato positi exemplum desidero. Idem vir Etud. Senecae Thyest. 7. 68. *fervens abenum* reddidit Advers. 1. 4. p. 43.

Ibid. Εὐρεται & παφλαζοντα diversis temporibus a Poëta hic posita observari velim, cuius rei quamvis non adeo raræ quaedam, quae notavi, exempla in medium addulisse operae erit, quia nec ab his locis ungues suas abstinere norunt nonnulli. ita Herodotus lib. 1. cap. 1. Περσέων μὲν οἱ λόγοι Φοίνικας φασὶ γενέσθαι τὴν διαφορὰν αἰτίας, τῶν γὰρ ἑπὶ πηλιδῶν ἰσαπικνέσθαι — διατιθέσθαι — ἐλθεῖν καὶ κινέσθαι. ita cap. 4. cap. 22. aliisque locis. Achilles

thilles Tattus lib. 1. p. 145. ὁ δὲ Τάτος, ὅπως θάνατον
ἐκτρέπεται τὸ λεωφόρον, καὶ ἐπὶ ὅλῃ ἐκτάθησεν, καὶ ἐν αὐτῷ
ὁ θάνατος καὶ ἐκτρέπεται περὶ ῥήγνους δένδρων. Mattheus par.
26. v. 26. Ἐστiónταν δὲ αὐτῶν, λάβοντες ἑαυτοὺς τὸ
πρῶτον καὶ εὐλογήσαντες, ἔλαλσαν, καὶ ἔδιδον τοῖς μαθηταῖς, καὶ
ἔειπεν. Homerus Iliad. II. 179.

ἔξιν ἀσκήσαντες, τίθει δ' ἐν δαίδαλα πάλιν.

Sequitur

Χροεῖας δ' ἐνέτῃσι πικρὰς εἴδους περιώρε.

Λόεοντο δὲ ζῶντων ἐκαστὸν θανάτου ἀσκήσαντες.

Neque in diversa abeunt Latini. Valerius Flaccus
3. 110.

*Lacta mari tum signa refert, plenasque movebat
Armentis nuribusque rates, it barbara pestis
Et torques infigne loci.*

Ita & lib. 2. 7.

*Templaque Tisaeae mergunt obliqua Dianae,
Jam Scyathos subsedit aquis, jam longa recessu
Sepias, attollit tondentes pabula Magnae
Campus equos.*

Ibi Pius monet quosdam legere recedit, sed recto
objicit Burmannus tum quoque legendum *subfida*.
Claudianus de R. P. 3. 396.

*Compresso mons igne tonat, claususque laborat,
Mulciber, Obducti nequeunt haerere vapores.
Caniferi micuere apices: crevisque favillis
Aetna novis? stridunt admissis sulfure rami.*

Vid. & 2. 173. & 322.

Rgi

Regibus hystorant uenit mantes
 Elipse, teneoque loant formone timores,
 Et sparsos religant crines, & uultibus addunt
 Placida sollicitum praetextata pudorem.

Adde Carmen quod exstat apud Fulgent. Myth. 1.
 p. 23. Rosweytham v. 3. p. 741. v. 661. p. 723. n.
 665. & 783. Facile igitur vel me tacente quivis
 videt quid tribuendum sit violentis illis & absopis
 correctionibus Jo. Corn. du Panw, qui satis pro
 imperio, ubi simile quid in Aristeneto deprehendit,
 ocyus ejectum it pessimo sane instituto. Sic
 lib. 1. ep. 9. p. 56. pro ἡ ἀπὸς ἀλγῶνα λαθροῖα
 σώματι προσέγει & χεῖρας ἢ τὰς ἑαυτῆς πεφίληκε
 δακτύλους. malit προσέγει vel πεφίληκε. epist. 10. p.
 58. pro καὶ τοῖς θυμῶσι χείρες ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον,
 αἷμα δεκάδην περιχορεύει δεκάς. Scribendum jubet
 περιχορεύει, credo quia sequitur ἐκδομένη. Sed &
 praecesserat ἢ γὰρ, ὅπως ταῖς ἑαυτῆς φασίμους κε-
 κόσμηκεν ἀρεταῖν. pro ἡ γὰρ ἑαυτῆς ἐκδομένη ὀφθαλ-
 μοῖ -- ἢ φασίμους ἐρευθὸς ἑαυτῆς, ἐπέτρεχον ταῖς πα-
 ραιαῖς. mavult ἐπέτρεχον. Sed nonne admitti posset
 ellipsis verbi substantivi? Dubito quoque an ser-
 vari non possit vulgata Statii lectio lib. 2. Sylv.
 7. 77.

Et qui per freta ducit Argonautas:
 Et qui corpora prima transfigurat.

Ubi Vir Eruditus Jer. Marklandus legit ducit. id
 certissime scio labi Schefferum, cum in Justino
 lib. 1. cap. 4. §. 4. pro Cambysi mediocri viro in
 matrimonium tradidit. legit cum Angl. Cod. tradit,
 quia ita loqui amant Historici, & sequitur paullo
 post tradit, quae ratio quam sit incerta nemo non
 perspicit. Quid? eodem capite §. 7. sequitur Pa-
 stori regii pecoris puerum exponendum tradidit, cum
 prae-

praecessit infans. datur occidendus Harpago. Quid vero disertius loco cap. 6. §. 8. *Astyages meriti sui in Harpagum oblitus, summam belli eidem committit: qui exercitum acceptum statim Cyro per deditionem tradidit, regisque crudelitatem perfidia defectionis ulciscitur?* Minus etiam necessaria emendatio Munckeri in Hygino cap. 8. *Antiopam vincam abduxit in Eibetonem: parit geminos & reliquit. ubi legit relinquit.*

205. *Μετανοήσας τὸν αἰὲν τυβίλιν ῥέττει* reddetur, sed a Scholiasta *ἰεὺς ἐγγύς*, quod nihil huc facit.

208. *Νῆξας δ' ἀνὰ πόντον*. Imitati hunc loquendi morem Latini, ut Virgilius *Aeneid.* 5. 235.

Id, quibus imperium est pelagi, quorum aequora curro,

Ovidius *Amor.* 3. 6. 29.

*Quid? non Alpheon diversas currere terras
Virginis Arcadiae certus adegit amor.*

Ita legendum forte emendatione, ut videtur, certiori, certe facilliori, illa, quam dedit Marklandus ad *Stat.* 4. *Sylv.* 3. 20. *diversas quaerere terras* ex sensu & *Virgil. Aen.* 3. 4. ut ait. Tueri tamen *Vulgatam* lectionem posses loco *Ovidii Heroid.* 18: 6.

Currere me nota nec patiantur aqua.

Qualia loca sunt plurima. *iter gradi* dixit Hyginus *fab.* 38. *euntes cogebat, ut secum arborem pinum ad terram flecterent.* ubi plura dabit Munckerus, ut & *Burmannus* ad *Valer. Fl.* 4. 689.

*Contra omnes validis tenui discrimine remis
Pergere iter.*

Nec non Elegantissimus *Broekhusius* ad *Propert.* 6. 21. 21.

Ino etiam prima terras aetate vagata est.

Qui & redire iter dixit lib. 2. 20. 73.

*Si modo clamantis revocaverit aura puellae
Concessum nulla lege redibit iter.*

Nollem hic Acutissimus Marklandus pro *revocaverit aura p.* ad Stat. 5. Sylv. 3. 59. repositum ivisset *revocarint ora*, cum ista lectio minus venusta prae altera merito sordeat. Quid voluerit vates politissimus nemo melius explicabit suavissimo Secundo Basio XIII.

*Cum tu suaviolum educens pulmonis ab imo
Afflasti siccis irriguum labiis:
Suaviolum Stygia quod me de valle reduxis
Et jussit vacua currere nave senem.*

Et mox:

*Pars animae, mea vita, tuae hoc in corpore vivit,
Et dilapsuros sustinet articulos.
Quae tamen impatiens in pristina jura reverti
Saepe per arcanas nititur aegra vias.
Ac, ni dilecta per te foveatur ab aura,
Jam collabentes deserit articulos.*

Ita Basio XVI.

*Et vitam tibi longi
Reddam afflamine basii.*

Ita Euhemerus apud Aristaen. lib. 1. ep. 12. p. 82. τὸ ἀσθμα ἡδὲ puellae suae laudat hinc intelligendum puto Horat. Carm. 2. 8. 21.

*Te suis matres metuunt juvencis,
Te senes parci, miseraeque nuper
Virgines nuptae, tua ne tetardet
Aura maritos.*

Rid

Ridiculus est Actorum dum notat: *hanc* *stabilitas*, *que*
in amorem trahuntur: aut unguentorum odor, ut ipse
superius: Auras fallacis. nec non Servius ad Virgil.
Aeneid. 6: 204. splendorem interpretatus.

213. Οὐνομα δύνει Βούρην. Sententiam meam de
 hoc loco in notis supra satis exposui; nunc pro-
 missa, memor facile vulgatam lectionem potuisse
 servari, si tantum correptio Diphthongi & sequen-
 te consona obisteret, ostendere conabor. Post
 Casaubonum in *Lectio. Theocr. cap. 18. p. 275.*
Salmasium, aliosque prae caeteris Cl. Jenson L.
ction. Lucian. lib. 2, cap. 6. animose hanc causam
egisse contra dissentientem Rich. Bentlejum ad
Callim. H. in Jov. v. 87. hujus tamen sententiae
contra Jensonum acerrimum vindicem extitisse
Georg. Arnaldum Anim. Crit. cap. 6. p. 29. & seqq.
 quis nescit? Nondum tamen meum ad sensum Er-
 uditissimi viri sententiam inpetrare posse non diffi-
 teor, cum in animum inducere vix possim, ut cre-
 dam omnia ista veterum loca hoc mendo laborare,
 in quibus correptio ista diphthongi & & obtinet,
 praeter enim tot loca ab aliis congesta pauca haec
 habe, in quorum nonnullis vix emendationi locus
 relictus ullus. ita Theocritus Idyll. 22. v. 178.

Ἀτὰρ ἄλλαι πάντας εὐφραίνουσιν ἱεαίρους,
 Νυμφίαι ἀντίσκηπτον, ὕμναιόν τε καὶ κέρας.

Orpheus Argon. v. 1313.

Ἀλκίνοος μὲν γὰρ ὅτε ἐπετέλλετο κηρύκεσσι
 Κέρας ἀμφήρην ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἱρυμνῆς,
 Πατεῖβ' ἐξ ἵππου δίκην ἀλιτημοσυνάων.

V. 834.

Οὐδὲ τοι δὴ νύμφαι ἱμοὶ ἱεήρες ἱεαίραι.

V. 546.

Δύναι ὑποχθονίοισι, ἢ δάκρυα λαβέμεν ὄσων.

Idem Herculis Suffimine pag. 110.

Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα, ἢ μάντι.

Oraculum apud Eusebium Praepar. Euang. lib. 3. cap. 35.

Ἄλλὰ ἢ Μυθούραης ναίτας πολὺ λῶϊον ἔσαι
Φαλλήνου τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.

Aliud Lycurgo datum cap. 28.

Καὶ ἦ (ἀδόν) μὲν διὰ θ' ἀνδροσύνης, ἱερῆς θ' ὁ
μονοίας

Ἔσι περῆν, ἦν δὲ λαοῖς ἡγεῖσθαι πέλευθεν.

Male Vigerus in margine posuit δᾶ, rectius p. 20. δὴ retineri posse censet, ut infinitivus sit pro imperativo, ut saepe in legibus, & oraculis, ex. gr. apud Herod. i. 55.

Καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολυψηφίδα παρ' Ἑρμον
φεύγαν μηδὲ μένειν, μὴδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

Coluthus de R. H. v. 206.

Τόφρα ἢ Δαρδάνιον ἢ Τρώϊον ἔδας ἀμείψας.

V. 260.

Ἔεινε πόθεν τελέθεις; ἐρατὸν γένος εἶπε ἢ πατρίην.

Non τε. Thryphiodorus de Excidio Ilii v. 438.

Ἀφραδίη τε βέβυσο μεθημοσύνη τε ἢ μύνη
Πᾶσα πόλις.

Verum an sanus hic locus sit dubito: quid enim est *sepeliri Trojam praetextu*? an καμῶσα? urbs cum caperetur erat fessa & somno vinoque sepulta. Fateor quidem horum aliquibus locis facilem admodum

medicinam praestari posse, verum omnibus non nisi durissimam, imo forte nullam v. gr. priori & posteriori Orphei loco, ut & ultimo Oraculo, quod cum certissimum sit. ~~vera~~ ~~tribiam~~ necessario sequi debet, & reliqua loca intacta praetermittenda, quin & major pars locorum a Bentlejo & Arnaldo sollicitatorum pristinae integritati vindicanda. ex. gr. Orphei Suffimine ~~Parcaram~~ p. 156.

Αἰὶά μοι τυκτέροι μαλακόφρονες, ἠπίθυμοι,
 ἄτροπε, ἢ Δάχρυι, κλωθῶ, μόλεται ~~τοῦτο~~

Quis ferat inmanem Bentleji emendationem legentis ~~τυκταῖαι~~, praecipue cum illud convenientissimum ~~Parcis~~ ~~epibeton~~ recte monuerit Jensus p. 171. ? tolerabilior esset altera conjectura ~~τυκτέροιαι~~, sed minus necessaria. Neque violentam illam correctionem plane concoquere potuit Arnaldus, leviori mutatione legens Αἰὶά v. cui tamen assensum dare nequeo, cum probe sciam in nullo suffimine articulum isto modo intrudi, emendatio autem tantum nixa fundamento lubrico, ut ostendunt loca ex Orpheo adlata, apud quem ideo quoque fere inducor, ut credam loco vexatissimo Argon. v. 723. legendum

Αὐτὰρ οἱ τοῖς γε
 Τύμβας χενάμενοι πολλὴν ἐπεισάμεθ' ἄλμην.

Quemadmodum docte conjecit Jensus conlatis conjecturis Casauboni, & Eschenbachii feliciter usus. ἄλμην & ipse conjeceram, quae vox pro mari occurrit v. 688. apud Achill. Tat. 3. p. 163. Musaeum v. 328. Nonnum lib. 2. p. 66. l. 3. lib. 5. p. 1150. l. 13. &c. & ostenderem contra Bentlejum, nisi praecepisset Jensus, qui latinus & docte omnia deduxit. Miror vero Arnaldum p. 30. probare Jensi emendationem, cum tamen, in quo
 credo

cardo rei vertitur, Casauboni in primis huic placeat emendatio, qui legit, οἱ. Hesiodus in Theogon. v. 48.

Ἀρχόμενοι τ' ὄμνῃσι θεῶν, ἀγγεῖαι τ' αἰδοῦνται.

Infelices istorum conatus, qui ἀγγεῖαι huc intrudebant, docte retudit Jensus, adstipulante merito Elegantissimo Arnaldo, qui alia via instituens synecphonesin in ultima voce admituit non satis probabilem. Nomen enim summo jure viro Eruditissimo, quod ipse p. 35. objecerat versus tales quibus & & corripuntur, *semper omni carere modulo*, regerere hic liceret? id aurum certe judicium flagitare putem. fors & in Apollonii Rhodii loco lib. 1. 942. negligenda synecphonesis, quamvis haec de re ligare nollem. certius scio locum verusti Poetae apud Diodorum Siculum lib. 3. cap. 66.

Οἱ μὲν γὰρ ἀποκάρῃ σέ, οἱ δ' ἰκάρῃ ἐνιμόταρ
φασιν, οἱ δ' ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰσαφιώτα.

Ab Arnaldo expungente versu secundo δ' post οἱ inmerito tentatum esse, cum illud δ' necessario heic loci deesse, non vero a nasuta quodam insultum, existimem, certe partes viri Celeberrimi fuissent exemplis dicta firmare, quod donec fiat nihil movendum persuasissimus ero. Tandem in Manethone lib. 2. v. 115. dum pro

Ἄντων τε κτήσιν μινύθει ἢ πατρῶιον οἶκον.

Legendum πατρῶιον οἶκον pronunciat Arnaldus, in eo manifeste labitur, cum talem pedem versus respuit. Si, quod nondum largior, locus corruptus non adeo magna mutatione restituere κτελειον proclive esset; atque ita voluisse Eruditissimum Juvenem libenter putarem; nisi verba contrarium indicare viderentur. Neque enim synecphonesin

hic ipsum admittere credibile, cum ne verbum
monea. Quid quod & versus ita non satis bellus
exsurgit? Plura non addo. singula enim loca a Jensi
producta, ab Arnaldo vero emendata referre nihil
adinet, quia, cum tot exemplis exceptione majori-
bus & conripi posse constet, neque vix nisi
emendationibus minus necessariis, saepe & pravis
& nimis coactis his locis mederi noverint Critici,
raro autem admodum in longius a vulgata lectione
recedentes mutationes conspirent Codices MSS.
neque quicquam praeterea culpetur in vulgata
lectione, parvo admodum negotio refutari, im-
sponte fere corruere istorum emendationes
qui rerum arbitri non aegre concedent. Mo-
dus tamen adhibendus, neque enim id de omni-
bus emendationibus Bentleji, & Arnaldi acce-
ptum vellem, quippe a quibus loca nonnulla doctis
& feliciter emaculata lubentissimo animo con-
cedam, cujus rei specimen est in Homeri loco O-
dyss. H. 131.

Πρὸς ῥέαν ὑψιλάαν, ὅθεν ὑδρεύονται πόλῖται.

Ubi Bentlejus legit ὑδρεύονται, quia & ita alio loco
ipse Poëta, & Scholia hanc lectionem habere no-
tat Arnaldus. Nihil certius. Jensus tamen p. 171.
putat Homerum merito rogari posse, *num antea*
fuiſſet ille alterius iſtius fontis uſus, ſed tum, cum de-
ſcriberet iſtum fontem, eſſe deſuiſſet, quas ineptas tri-
cas eſſe quis non videt? Solent enim Poëtae in
talibus ſemper fere uti tempore imperfecto. ex-
gr. Homerus Odyſſ. B. v. 68.

Ἡ δ' αὐτὲ τεταύχεσθ' ἢ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς.

Ἡμεῖς ἡβώμεθα, τεταύχεσθ' ἢ σαφελῶς.

Κοῖται δ' ἱεῖς πύργῳ ῥέον ὑδάτι λευκῷ.

Καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ
 τυκτὴν, καὶ ἄλλαν, ὅθεν ἐδιδύματο πολῖται,

γ. & Theocritum Idyll. 22. 39.

CAPUT XVII.

Conjunctionem modis diversos conjungere pluribus exemplis docetur. Defensus Hyginus, Horatius contra Witsiosum semel, Statius contra Marklandum bis adsertus, semel leviter fortè emaculatus. Defensus Gantberus. Emendatus Boëtius. Defensi Fulgentius & Florus. Territare fines. Loca pro incolis ponuntur. Reprehensus Vergilius. Casus diversi recte conjunguntur. Antiqua Ovidii lectio eruta, rejecta Mario. Difficilis Musaei locus contra Kromayeri sententiam expositus. Ἀὐτὸν παννυχίδας ὕμνους. Hero & Leander primas nuptias in templo Veneris non fecerunt. Ἀὐτὸν μίσην. Virginitatem non inlibate servatam ipsa Venus puniebat.

215. Πραεῖσσι ἀντιπόροις ποτὶ γλυκὸν ὄρεον ἰκαίμεν
 Praecessit v. 212.

Ἐσομαι ὁλοῦς Ἐρως.

Ut adeo observare hic liceat conjunctionis modorum diversorum inlustre exemplum, cujus rei ex utriusque Linguae auctoribus exempla nonnulla adponere, quia docti etiam ad haec offendunt, operae erit. Sic igitur Orpheus Argon. v. 767.

Ἡ' ἐγ' ἐπ' Αἰήταο μάχῃ δόμον οἷος ἀπ' αἰθέρος,
 Μελιχίοις στέρξῃτε πωρεοφάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἡ' ἐ μεθ' ἡρώεσσιν ἔς μοῖθον αὐτίκα λεύσοι.

Herodotus lib. i. cap. 53. ἐνετέλλετο δ' Ἐρεῖος ἐπαι-
 ρατῶν τὰ χρηστὰ εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας Κράτος, ἢ
 εἰ τινὰ στρατὸν ἀνδρῶν ἀποθέοιτο φίλον. ita hoc loco,
 & paulo post edidit Doct. Jac. Gronovius p. 811.

pro πρὸς δέχεται. optime. Josephus Antiq. Jud. i. 19. §. 3. ἡ εὐχὴν ποιῶνται θύσαν ἐπ' αὐτῶν, εἰ κτησάμενος βίον ἀπαθὴς ἐπανίσταται, ἢ τῇ θεῷ δευαίτην τὴν πεπαλαιμένην ποιήσεται, ἕως αὐθις ἀφικόμενος. Achilles Tatius lib. i. pag. 33. ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν Κληνίαν καταλέγω μὲν τὸ δέξιμα πῶς ἐγένετο, πῶς πάθοιμι, πῶς ἴδοιμι. Vid. lib. 7. p. 425. lib. 2. p. 143. ita lib. i. p. 35. τί λέγω; τί ποιῶ; πῶς αὖν τύχοιμι τὴν ἱερμίης; supra ipse Musaeus v. 204.

Ei πυρὶ παφλαῖσται, ἢ ἄπλεον ἰστέλαι ὕδαρ.

Nec rarius Latinis conjunctio neglecta. Propert. 3, 3. 47.

*Tum mihi naturae libeat perdiscere mores,
Quis Deus hanc mundi temporet arte domum:
Qua venit exorients, qua deficit: unde coactis
Cornibus in plenum menstrua Luna redit.
Unde falo superant venti: quid flamine capset
Eurus, & in nubes unde perennis aqua.
Si ventura dies, mundi quae subruat arces
Purpureus pluvias cur bibit arcus aequas.
Aut cur Perrhaebi tremuore cacumina Pindū
Solis & atratis luxerit orbis equis &c.*

Virgilius Ciri v. 47.

*Impta prodigiis ut quondam exterruit amplis
Scylla, novosque avium sublimis in aere coetus
Viderit: & tenui conscendens sidera penna
Coeruleis sua tellus supervolitaverit alis.*

v. 310.

*Tum, mea alumna, tui cum spes integra maneret,
Et vox ista meas nondum violaverat aures.*

Adde notatu dignissimum locum Culic. v. 57. & seqq. Georg. lib. i. v. 155.

Quod

*Quod nisi & affidis terram insectabere rastris,
Et sonitu terrebis aves, & ruris opaci
Falce premes umbras, votisque vocaveris imbrem.*

Claudianus de R. P. lib. 2. 25.

*Vos mibi sacrarum penetralia pandite rerum,
Et vestri secreta poli, qua lampade Ditem
Flexit Amor, quo ducta ferox Proserpina cantu
Possedit dotale Chaos; quantasque per oras
Sollicito genetrix erraverit anxia cursu
Unde datae populis leges, & glande relictæ
Cesserit inventis Dodonia quercus aristis.*

Vid. & Auctor Prologi lib. 27. Trogi Pompeji: omnino Sidonius Carm. xi: 75. & seqq. Multus est in his Hyginus: ita fab. 148. Id Sol cum Vulcano nunciasset, ille eos nudos cubantes vidit, deos omnes convocavit. pro vidisset. ibi Confer Munckeram, ut & Dissertationem egregiam Hygino præfixam pag. 5. ubi inter alia hoc argumento scribilitatem scriptoris ostendit, qui tamen, mea quidem sententia, tot optimorum scriptorum exemplis non difficulter excusari poterit, quamvis barbaro scriptori nullo caeteroquin modo patrocinari coner. Non tamen necesse, ut locum citatum ita capias, cum possis longe commodius copulae defectum statuere post *Vidit*, non vero post *nunciasset*, quod Munckerus cum Schefferò vult, quorum hic *que* intrudit sinistra liberalitate. Sic Fulgentius Myth. lib. 2. cap. 1. Freculphus in Carm. Hexam. ad Elisacharum v. 15.

*Quas dederint clades populis civilia bella.
Triverit externas gentes infanda cupido,
Quos casus tribuit regnis improvida cura.*

Post tot exempla mirari subit Eruditissimum Wic-
hofium

hosiū in Specim. Ganth. p. 55. in Horatio Carm.
lib. I. Od. 8.

Lydia dic per omnes

Te Deos oro, Sybarin cur properes amando

Perdere; cur apricum

Oderit campum patiens pulveris atque solis;

Cur neque militares

Inter aequales equitat Gallica nec lupatis

Temperat ora frenis.

Versu 4. pro *oderit* emendare *Deserit*, quod acutum quidem, sed minime hic necessarium, praecipue cum ipse Horatius lib. 4. 10. 1. haec spreverit:

O crudelis adhuc & Veneris muneribus potens,

Insuperata tuae cum venies pluma superbiae:

Et quae nunc humeris involitant, deciderint comas.

Priscianus *oderit* pro indicativo habens risune an lacrimis dignus, haereo. Dubito an non defendi hinc possit vulgata Statii lectio lib. 4. Sylv. 1. v. 23.

Aspicias, ut templis alius nitor, altius aris

Ignis, & ipsa meae tepeant tibi sidera brumae.

Moribus atque tuis gaudent turmaeque tribusque,

Purpureique patres, lucemque a consule ducit

Omnis honor.

Ubi Eruditissimus Marklandus emendat *Fascibus ecce tuis*, mutatione sane enormi, cum si post *brumae* vulgatam distinctionem tollas omnia cohaerebunt. quod objicit *atque* neminem ita posuisse nec adfirmare nec negare ausim, sed, si vel verum, facilius pateret emendatio *inque tuis gaudent*. sic verbo *Laetari* usum esse Ciceronem vel Lexica docent;

cent; permutari autem voces patet ex lib. 5. 1. 140.

*Aeternae modo qui sacraria genti
Condidit, inque alio posuit sua sidera caelo.*

Ubi Codex Roman. atque. Altera objectio est moribus hic locum non esse, cum per totam Eclogam agat non de vita privata, aut censoris officio, sed consulatu. Sed & mores ducum principumque memorari quis nescit? ita Claudianus in 1 Conf. Stil. lib. 1. 167.

*Scilicet in vulgus manant exempla regentum;
Utque ducum lituos, sic mores castra sequuntur.*

Quidni & consulis? quidni adeo mores memorantur, quod consulatum optime gesserat semper? quod pacem composuerat, ut liquet e v. 13.? quod tandem votis curiae respondens & victus lacrimis receperat consulatum, ut patet e v. 9. & v. 34.? Quidni, etiamsi toto carmine, quod breve est, de consulatu agit, hic verbum de moribus facere posset? Quidni Marklando regerere possem, Poëtam in carmine extemporaneo omnia tam accurate non disposuisse, praecipue cum ipse Vir Cel. tam turpem sui oblivionem in verbis paulo post sequentibus ei inpingat? Nihil etiam forsan mutandum lib. 4. Sylv. 4. 56.

*At tu si longi cursum dabit Atropos aevi,
(Detque precor!) Latique ducis sic numina per-
gant &c.*

Forsitan Ausonias ibis frenare cohortes.

Ubi Marklandus contra Codices legit si numina pergent, quod non necesse; ut nec emendatione Rittershusii probata Withofio Specim. Gunth. p. 70. in Gunthero Ligur. 3: 429.

*Si te cura mei tangat, si gratia fratris
Ulla movet.*

Ubi legunt tangit, opus est, quamvis in minutis hisce quemque suo iudicio frui facile patiar. Hinc apud Boëthium de Cons. Philos. 4. 6. pro Hoc tantum perspexisse sufficiat, quod naturarum omnium proditor Deus, idem ad bonum dirigens cuncta disponit: dumque ea, quae protulit, in sui similitudinem retinere festinat, malum omne de Reipublicae suae terminis per fatalis seriem necessitatis eliminat. legerem libenter eliminetur cum MS. Rittersh. & Edit. Norimb. apud Sitzmannum, nec non MS. Putschii, & CD'O. quamvis & in hoc disponat, minus recte. alibi lib. 3. cap. 8. Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? sed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? danti supplisabis; & qui praeire caeteros honore cupis, poscendi humilitate vilescis. Potentiamne desideras? subditorum insidiis obnoxius periculis subiacebis. Gloriam petis? (petas MS.) sed per aspera quaeque distractus securus esse desistis. Voluptariam vitam degas? sed quis non spernat. &c. Miror quoque in Fulgentii Myth. 3. 6. p. 116. pro Sed quia haec saturantius Apulejus pene duorum continentia librorum tantam falsitatem congeriem enarraverit & Aristophontes Atbenaeus in libris, qui Dysarestia nuncupantur, hanc fabulam enormi verborum circuitu cupientibus prodidit. quod defendunt 6 edd. & Beroald. Munckerum probare Cod. Leid. scripturam, quae habet enarravit, corrupte procul dubio per omissam lineolam vocibus superponi solitam. Mire etiam, re hac non percepta, turbatum in Flor. 2. 15. §. 3. sed hujus causa belli, quod contra foederis legem adversus Numidas quidem semel parasset classem & exercitum, frequens autem Massinissae fines territabat. sed recte vulgatam lectionem Terentii auctoritate tuitur Doct.

Doct. Dukerus contra Tolloium *attrectaret* legentem, aliosque; inmerito vero de phrasi *territare fines* dubitavit. ita enim Statius lib. 4. Sylv. 6. 99.

*Hic tibi sollemni memorabit carmine, quantus
Iliacas, Geticasque domos, quantusque nivalem
Stymphalon, quantusque jugis Erymanthon aquosis
Terrueris, quem te pecoris possessor Iberi,
Quem tulerit saevae Mareoticus arbiter arae.*

Virgilius Æneid. lib. 6: 802.

*Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit aeripedem cervam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.*

Ubi Lerna pro hydra Lernam incolente ponitur, quod & Servius animadvertit: *Pro Hydra paludem ipsam posuit.* Non raro enim ipsa loca ponuntur pro hominibus, bestiis &c. ea habitantibus. Mirari vero maximo subit opere, Cel. Marklandum, qui in Virgilii erroribus aquila acutius cernit, cum in notis ad Statium emendationem licet malam, de quo alibi, tentet, nihil in verbis his Poëtae animadvertisse, cum tamen, salva reverentia, qua summum vatem veneror, sententia hic surgat non nimis egregia. Augustum enim Caesarem laudaturus ob victorias, quas adeptus, cum victricia signa per orbem circumtulisset, & imperium protulisset super Garamantas & Indos aliasque gentes diffitas, comparationem instituit cum Hercule, quem ipso minorem facit, quia tot regiones non obivit, Arcadium scilicet solam, in qua haec omnia contigerunt. An praeter Arcadium nulla loca invisit Hercules? id nemo, sat scio, dicet, cum ipse Geryonis extincti meminit lib. 7. 652. lib. 8. 202. Caeique eodem loco, cum decantatissimam Argonautarum in Colchos expeditionem, cujus

cujus ipse pars magna fuit, cum iter in Africam nemo ignorat. Quisquamne igitur adeo plumbeus, ut negare possit, conparationem multo fuisse augustiorem, elegantiore, & doctiore, si scripsisset: Alcides tantum telluris non obivit ac Augustus, licet peragraverit totum, qua patet, fere orbem, Hispaniam, Africam, Italiam, Arcadiam, Colchosque iverit &c. Sed in viam. conjunguntur & casus diversi non raro a Scriptoribus. Orpheus Argon. v. 115.

Παίδεσιν ἡδὲ τοκεῦσιν ἐπὶ φρεσὶν, ἡδὲ νόστον.

Boëthius de Cons. Philos. 3. 8. v. xi.

*Quae gemmis niveis unda feracior,
Vel quae rubentis purpurae.*

Qui locus pulcherrime tuetur conjecturam nostram, vel potius antiquam lectionem in Ovidio Amor. lib. 2. 16. 8.

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvis:

Quam cum ineptam varietatem vocat Marius, nugatorum coryphaeum facile se ostendit, & glandem vesci frugibus relictis adsuetum. Quam venusta quaeso lectio Cerere---uvis, quae tamen Gryphio & Bersmanno quoque probare se potuit? Hodie edunt

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvae:

Si ex libris melioribus, non improbo, sed monere tanti fuisset. ita tamen uvae fere tertium casum putarem. idem Boëthius i. i. adstitisse mihi supra verticem visa est mulier, reverendi admodum vultus, oculis ardentibus, & ultra communem hominum valentiam perspicacibus, colore vivido, atque inexhausti vigoris. Avienus Progn. P. 119.

Nim-

Nimborum expertes & tempestatibus uris.

Vid. Vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 277. Quod Vossius ad locum Boëthii subintelligi *cum oculis* excipit de Construct. cap. 67. parum memoratur. Tu vide Perizon. ad Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. p. 479. ubi exempla pauca dat.

225. Παννυχίδας δ' αἰνύσωντες κ. τ. λ. Scinduntur hic in partes Interpretes quorum sententias hic referam. Kromajerus rejectis aliis putat haec verba intelligenda de primo Leandri cum Herone concubitu, idque ipsa verba docere. Amplecterer, nisi vehementer obstare putarem, ut jam olim recte animadvertit Pareus, quod Poëta demum v. 272. canat;

ὦ δ' αἰνέτικα λύσαιο μήτηρ.

Quae verba de primo concubitu omnino intelligenda docet locutionis usus apud omnes fere scriptores usitatus, de puellis virginitatem amittentibus, non vero, quod scio, de alio concubitu cum virum jam passa. Homerus Odyss. xi. v. 244. de Tyto a Neptuno compressa, quem locum respicit Auctor Vitae Homeri pag. 296. Ἀπὸ ᾧ δ' ἔσθ' αἰνέτικα μὲν τὸ ἀκόλυθον.

Λῦσε δ' παρθενίην ζώνην.

Ἀκόλυθῃ γὰρ δ' τῷ τὸ διεκδύσειεν. Sic alii plures. Si vero Musaei verba de zona soluta non capienda, sed Veneris valido nodo perrupto, quod tamen minime censeo cum Viro Docto apud Kromajerum, qui ipse nihil reponit isti explicationi, satis valide hanc sententiam evertunt, quae latius deducere non est animus. Praeterea incredibile Poëtam tanto adparatu ad describendas nuptias hasce uti voluisse, quantum ab his fere versibus ad v. 282.

282. instruxit, si jam eas fecissent in templo Veneris, quo, si non omnes, magnam tamen sequentium versuum partem commodissime transferre ipsi integrum erat. Nec id cadere videtur in Musaeum, ut in tantas angustias se conjiceret, unde pedem tuto referre operis lex vetabat; modo enim unum hunc versum omisisset praecedentia sequentibus firmiter cohaererent, si scripsisset

Ἀνάλιν δ' αἰκοντες κ. τ. λ.

Quid? Ovidius, cui pleraque debet noster, ut vel hic conferenti descriptionem itineris prima nocte instituti apud illum, & nuptiarum apud hunc patebit, videtur diserte confirmare v. 272. primum concubitum initum significari. ita enim Leander ep. 18: 53.

*Interea dum cuncta negant ventique fretumque,
Mente agito furti tempora prima mei.
Nox erat incipiens (namque est meminisse voluptas)
Cum foribus patriis egrediebar amans.*

Hinc totum iter refert & de concubitu tandem v. 105. addit:

*Caetera nox & nos, & turris conscia novit,
Quodque mihi lumen per vada monstrat iter.
Nec magis illius numerari gaudia noctis,
Hellespontiacy quam maris unda potest.*

Anne credibile laetitiam hujus noctis adeo amatorem praedicaturum cum majoris in templo perceptae ne verbo meminit? si quis incredibile putet, cum res in vado esset, non statim nuptias factas, facilis responsio ob seram jam noctem visum fuisse rem in commodiorem locum & tempus differre; juvat versus sequens, ubi statim additur:

Ἀνά-

Ἀλλήλων αἰέοντες ἐνοσφίσθησαν ἀναγκῇ.

Nimis forte audax etiam facinus Leandri habendum, qui Veneris sacerdotem sub Deae oculis vitare ausus fuisset, nec adeo omnem statim decoxisse pudorem Hero censenda. Venerem quidem Virginibus non gaudere amator v. 144. persuadere puellae voluerat, sed ipsa non mitius, ac alia numina, de quo Vid. Animadv. ad v. 31. vindicabat virginitatem non inlibate servatam, si fides Servio ad Virgil. Æneid. 3. v. 23. ubi refert Myrenen quandam a juvene divite ambitam, urbe depopulata a latronibus abreptam ad suos refugisse; juveni autem ob latrones detectos captosque datam potestatem a populo, ut virginem, quam amaverat, in matrimonium duceret, ob quam rem irata Venus illum mori fecit, virginem autem in Myrtum arborem vertit, eique, quod sacerdos fuisset, præstitit, ut perpetuo, & suavi odore gauderet. Pænae enim loco a Diis delinquentes in arbores, aves &c mutari, vel ex Antonino Liber. ubi ad fastidium usque idem exitus recurrit, nemini ignotum. Pareus de sola contestatione capit, atque ita Papius, qui vertit:

Gaudia dein noctis pacti, vigileisque hymenaeos.

Aliter Whitfordus:

*Furtivum interea cupidi certamen amoris
Perficere, abscedunt (invitus uterque.)*

Videtur hic respexisse ad significationem verbi ἀνύα, qua capitur aliquando pro festino, festinanter quid perficio. Magis adrideret haec interpretatio, si Musaeus scripisset ἀνύσοντες, nisi velis Aoristum i. poni pro futuro, ut apud Callim. Hymn. in Del. v. 204. ἐφύλαξα, Scholiastes explicat ἀνί τ' φυλάξω, ubi

ubi plura dabit Inlustr. Ez. Spanhemius, quod tamen nullo modo placet. Florens Christianus:

*Mox perfectis in somnibus boris
Pervigilis sacri.*

Quae verbis Poëtae non clariora. Alium cepisse de sacris Veneris in templo ejus peractis refert Kromajerus, sed linguae genium refragari. Dubium quid voluerit. An peracta sacra quae fieri debebant hoc festo Sesti a sacerdote? an quae Leander & Hero Veneri nuptias inituri remotis arbitris adferebant? sed haec parvi momenti. Si vero Kromajerus locum aliter ceperit, ut fere ex verbis ejus satis obscuris nunc deprehendere mihi videor, dum censet verba Musaei ad v. 231. elegans emblemata Poëticum continere, quale infra a v. 274. ad 283. interrupto venuste filo orationis & post connexo, partes inpleset suas, si tam insipidi emblematis, & interruptionis, ut ego puto prorsus sine ullo exemplo, dedisset exempla, nam illud e Musaeo petitiū tantum differre

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano, nemini, qui loca contulerit, ullum dubium superesse poterit, ut demirari adeo subeat cuiquam tam contortam explicationem adridere potuisse. Ego, donec major lux adfulgeat, Parei & Papii sententiam amplectar.

C A P U T X I X.

Omnia tarda videntur amantibus dilectis potiri ocyus cupientibus. Emendatus Nonnus. καὶ ut & Latinorum & vel que pro sed ponitur. Emendatus Alciphron, & utatus. Voces ejusdem vel adfinitis significationis saepe conjungi probatur. Ausonii & Ovidii lectio adserta. *Antea* observare de venatoribus, piscatoribus aliisque usurpatur. Venus mari nata mare navigantibus favet. *Inperum in* mare

mare variis Diis adtribuant veteres, quos invocare, & si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. Non solis Diis patriis, sed & praesidibus locorum, ad quae reiecti, a navigantibus vota soluta contra Servitium docetur. Antiqua Virgilii lectio probata. Sacer cum casu secundo constructum. Aras peracta feliciter navigatione in litore & ripis Diis frangebant. Sacrificia etiam faciebant novi se committentes. Inlustrata elegans Musaei locutio. Αὐτόματος pro αὐτῶν & vicissim, ut & ipse pro sponte. Defensus Claudiani locus contra Heinsium, aliaque. Vocis μυχὸς varius usus. Callimachus bis adsertus contra Bentleium, aliasque. Χρῆς σποδῆ, τιβῆ, pro σποδῆ, τιβῆ. Arta custodia tenebantur mulieres virginesque in Graecia, aliisque locis. Diversis tamen institutis utebantur Lacedaemonii. Mos nuptias ineundi apud Lacones mirus, an semper obtinuerit. Defensa lectio Propertii contra Broekhusium. Timor puellae est timor pro puella. Πᾶς pro ὅλος, omnis pro totus & vicissim ponuntur. Reiecta Wolfii explicatio in epistola Jacobi. Veteres antequam cubitum irent oleo se ungebant. Reiecta Schacchi explicatio in Cantico Solomonis. Leander mari se commissurus oleo membra tinguit ex sententia Ovidii, at ex Musaei poetica. Sine veste dormire veteribus non insolitum, aliaque. Ἄλλος ἴδιος pro ὅμοιος.

231. ΠΟΛΛΑΙΣ ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπέλον ἐρ-
φην.

Egregie ardentissimum amantium adfectum suavissimo amplexu ocyus frui desiderantium, adeo ut omnia ipsis tarde videantur, more Poëtis, aliisque harum deliciarum peritis Scriptoribus usuato, exprimit. Infra v. 288.

ΠΟΛΛΑΙΣ ἠρήσαντο πατελθόμεν ἐς δύσιν ἡΐ.

Ita Nonnus lib. 7. p. 218. l. 10.

Καὶ νυχίης θέλων Σεμέλης ἐπιβήμεναι ἐνιῆς
Εἰς δύσιν ὄμμα τίτανε, πότε γλυκὺς ἔσπερος ἔλθῃ·
Καὶ δολιχὴν θαίθοντος ἐμύμφετο δαίμον ὄφρη.

X

Ita

Ita v. 15.

Ζαλήμων φαίβαν με βιάζεται, ἢ ῥὰ καὶ αὐτὸς
Γμοίρης Σεμέλης, καὶ ἑμοὶ ποθέonti μεγαίρεις.

Vix ullum mihi dubium, quin scribendum βιάζεται, cum omnia in secunda persona efferuntur, quae minus venuste certe hic mutaretur. Ceterum confer lib. 33. p. 832. l. 27. aliisque locis. Claudianus de Nupt. Honor. & Mar. v. 14.

*Incusat spes aegra moras, longique videntur
Stare dies, segnemque rotam non fleatere Phoebe.*

Longus Past. lib. 2. p. 38. de Daphnide & Chloë: ἐπιθυμῶσιν ἀλλήλους ὁρᾶν. διὰ ἧτο θάττον ἐυχόμεθα γειέσθαι ἢ ἡμέραν. Ita p. 52. ἀλλ' ἐυχόμενος μὴ αὐθις τὰς Νύμφας ὅτια ἰδεῖν, ἐυχόμενος ᾧ ἢ ἡμέραν γειέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ Χλόη ἐπηγαίλαντο αὐτῷ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγονέναι. Aristaeus lib. 1. ep. X. p. 72. ἅπαντα δ' ὅν ὁμοῦ βραδύνειν ἰδοῦμαι τῷ Ἀ' κοντίῳ· καὶ ὅτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἐωρακέναι, ὅτε νύκτα βραχυτέραν τῇ νυκτὶ ἐκείνης. Xenophon Ephesus lib. 1. p. 10. βραδύνειν ᾧ πάντα ἰδοῦμαι Ἀ' βραχομῇ καὶ Ἀ' θία. ad quem Vir longe Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. X. p. 206. locum Aristaei jam laudavit.

233. Καὶ ὁ ποθέonti Λεάνδρῳ. Recte vertunt sed significatione non admodum rara, sed aliquando minus intellecta. V. Nonnum lib. 15. p. 414. l. 27. p. 422. l. 20. ubi male vertunt. Longus Pastor. lib. 2. p. 42. ibi P. Moll. Notari haec fere indigna, nisi sic locum Alciphronis deformi macula turpatum pristino nitore restituendi daretur occasio. reperitur is lib. 1. epist. 40. p. 194. epistolam, quia brevis, adscribam integram. ΦΙΛΟΥΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ. ΤΙ ποθὰ γράφων ἀνιᾶς σεκυτόν; πεπνυγμένα

τά σοι χρυσῶν δεῖ, καὶ γραμματέων καὶ δεῖ. εἰ μὲν ἐν φι-
 λῆς, δός. εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνέχλει. Εἴπω σο. PHI-
 LUMENA CRITONI. *Quid multa crucias te ipsum?*
quingenta aureis nummis opus est, literis vero nihil
opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ac
tenax, ne sis molestus. Vale. Quin hic scribendum
 πενήκοντά μοι χρυσῶν δεῖ, *quingenta aureis nummis*
opus est mihi nullum mihi dubium, neque esse posse
adtentanti serio lectori persuasissimus sum. Qua-
 lis enim hæc locutio σοι χρυσῶν δεῖ pro nummos
 aureos mittere debes mihi? Non pejus etiam scri-
 beretur, si quid video, ἀνιᾶς ἐαυτὴν scribendo *me*
enecas, locutione erudita, & ab aliis dudum inlu-
 strata. Sed quia emendatio minus necessaria, &
 longiuscule a vulgata lectione discedens, vulga-
 tæ non anteponerem. Ceterum ut Graecorum καὶ,
 sic & Latinorum &, vel *quo* pro *sed* aliquando oc-
 currit, quod unico exemplo duntaxat confirmabo
 Boëthii de Cons. Phil. lib. 3. Metr. X. v. 7.

Non quicquid Tagus aureis arenis
Donat, aut Hermus rutilante ripa,
Aut Indus calido propinquus urbi,
Candidis miscens virides lapillos,
Illustrant aciem, magisque coccos
In suas condunt animos latebras.

Memini id minus perspectum fraudi aliquando fuis-
 se Viris Doctis.

235. Ἀγγερίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
 μαρτυρίην λυχνίοιο πολυκλύσιοιο δοκεύων.

Notari possunt voces ἀνέμιμνε & δοκεύων uno loco,
 quamvis eandem habeant significationem, a Poë-
 ta posita, quod probum censeo & auctoritate
 bonorum Scriptorum non raro voces ejusdem vel
 adfinis admodum significatus sociare solitorum,
 X 2 quic-

quicquid alii dissentiant, posse muniri. sic enim Ovidius Metam. lib. 2. 1.

Regia Solis erat sublimibus alta columnis.

Virgilius Ecl. 10: 67.

Nec si cum moriens alta liber aret in ulmo.

Georg. lib. 4. 425.

*Jam rapidus torrens sitientis Sirius Index
Ardebat.*

Æneid. lib. 2: 458.

Ecce ad summi fastigia culminis.

v. 483.

Apparet domus intus, & atria longe patefcunt,

Lib. 8: 221.

Aerii cursu petit ardua montis.

Ita aliis locis plurimis, quae convalescere piget. Boëthius de Cons. Philos. 2. 5. 25.

*Sed saevior ignibus Aetnae
Fervens amor ardet habendi.*

Heroid. Epist. 18: 89.

Frigora ne possim gelidi sentire profundi.

Hinc patet infirmam esse conjecturam Viri Eru-
ditissimi in Observ. Misc. Vol. X. p. 184. propo-
sitam in Ausonii Mosell. v. 186. qua pro

Sed non haec spoſitata ulli, neque cognita viſu.

Reſcribendum jubet cognita ab uſu. cognoscere viſu
occurrit apud Claudianum de R. P. lib. 1. v. 159.
&c

& alibi. Inmerito quoque Marklandus miratur locum Statii lib. 2. Sylv. 5. 30.

Unius amissi tetigit iactura sodalis.

Quamvis idem fere dixisse Ovid. Met. 9. 98. fateatur. Hinc in Ovidio Heroid. epist. 18. 241. pro

*Nec faciam surdis conuicia fluctibus ulla:
Triste nataturo nec querat esse fretum.*

Summo Burmanno flatibus, ne bis idem dicat Poëta, legenti adsurgere nequeo, præcipue cum ipse Naso epist. 19. 83.

*Quid tamen evenit, cur sis metuentior undae?
Contemnumque prius, nunc vereare, fretum?*

Addi velim, quae notavit Doct. Jac. Gronovius ad Herod. lib. 1. cap. 59. p. 814, quibus iunge cap. 48. οἰχοντο ἀπὸ τῆς τῆς θαλάσσης. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. nec non Munckerum ad Anton. Liber. cap. 1. & Elegantissimum Juvenem Horatium Vitrinam Animadv. ad Vorst. p. 343. qui dudum hoc docuerunt. Nec tamen necesse, ut hunc Musaei locum ita capias, cum conmode cum Doct. Rövero δοκῶν ὀφθαλμοῖς ὀφθαλμοῖς veti posset, qui notat verbum proprie poni de venatoribus feras oculis notantibus, quomodo usus Nonnus lib. 5. p. 156. l. 29.

Πολλὰ δ' ὑψιπότητον ἐπιθρῶσκοντα δοκῶν
Πάριον ἐπρήνιζεν.

Lib. 46. p. 1192. l. 1.

Οὐκ εἰμι λέων, ἔθνη δὲ δοκῶν.

Verba sunt Penthei ad matrem furibundam. Eleganter etiam de piscatoribus usurpatur pisces hamo

præcipue captantibus. Hesiodus Sento Her. v. 213.

Αὐτὰρ ἐπ' αὐταῖς
Ἦτο αἰὲρ αἰλιὺς δαδαικήμενος.

Theocritus Idyll. 21: 42.

Καθεζόμενος ᾗ δοκεῖον
Ἰχθύας.

Idyll. 9: 25.

Τῆν' ᾗ εὐρόμβω καλὸν ὄσρακον, ἔκρεας αὐτὸς
Σιτάην, πέτεσθαι ἐν Ἰκαρίῳσι δοκεύσας.

Ubi Scholiastes; αἰγρεύσας μετὰ σκεψίμης. De aucipe
aves venante in arbore Bion Idyll. 2: 6.

Τῇ καὶ τῇ ᾗ Ἔρως μετὰλμενον ἀμφεδόκευεν.

Nunc ad varia transfertur. de Cerbero ante infernas domos excubante Hesiodus *Θεῶν*. 772. de juvenibus formam puellae diligenter vestigantibus saepe Nonnus, de Diis res humanas respicientibus idem saepe, v. gr. lib. 7. p. 202. l. 19.

Ζεὺς αἰὲ καὶ σὺ δόκευσε κατηφέας ἄλγεα κόσμου.

Ubi puer levi opera corrigendum δόκευσε videt.

249. Ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης; Eodem argumento utitur Thalasseros apud Alciphr. i. epist. 19. καὶ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐρεῖν συγγενὲς ᾗ θαλαττίας θείᾳ τεκνύσει τῷ τὸ παιδίον. ἡμέτερος ἔν περὶ μητρὸς ὁ Ἔρως. ubi Poëtae locus non fugit Diligent. Berglerum. Venuste etiam Melito apud Achillem Tatium lib. 5. p. 315. θυγάτηρ Ἀφροδίτη θαλάσσης χερσαίμεθα τῇ γαμηλίᾳ θεῇ, τιμήσομεν αὐτῆς γάμον ᾗ μητέρα. Debet autem Musaeus sua Ovidio Heroid. ep. 19: 159.

Quod

*Quod timeas non est, auso Venus ipsa fauebit,
Sternet & aequoreas aequore nata vias.*

Perverse enim Pareus inventionem Musæo tribuit. si totum Jocum perpendas videbis & ipsum respexisse forte Nonnum lib. 1. p. 12. l. 29.

Καὶ Διὸς ὑδατόεντι διεασυμένῃ πόρον ὀλκῶ
Οὐ πόθον ἔσβεσε πόντος, ὅτι βρυχίην Ἀφροδίτην
Οὐρεσίνης ᾤδινεν ἀπ' αὐλακος ἔγκυν ὕδωρ.

Clarius lib. 4. p. 118. l. 12.

Μὴ τρομέεις αἰλὸς οἶδμα βαρύδρομον, ὅττι σαώσῃ
Εἰν αἰλὶ Φόρτον Ἔρωτος αἰλὸς θυγάτης Ἀφροδίτης.

Totus autem fere versus ex lib. 35. p. 876. l. 7.

Ἰνδῶν ἰκέτευεν ἱρυθραίνῃ Ἀφροδίτῃ,
Εἰσαΐων, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορές ἐσι θαλάσσης.

250. Καὶ κρατεῖ πόντοιο. Jus in mare variis Diis tribuunt veteres, qui laborantibus & tempestate disjectis succurrere non raro invocati, atque ideo honore a liberatis adfici solebant. Nonnus lib. 9. p. 254. l. 10.

Λευκοθέη κρατεῖσα χυτῆς κληίδα γαλήνης
Εὐπλοίης μεδέσσα μετ' Αἴολον. ἐνδιόων ᾗ
Σοὶ πίσυρος πλεύσει φιλέμπορος εἰν αἰλὶ ναύτης
Βῶμον ἵνα σήσας Ἐνοσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ
Ρέζων ἀμφοτέροις.

Leucotheae soli idem tribuit Orpheus Suffim. p. 170.

Κλῦθε θεῶ πόντοιο βαθυσέρον μεδέσσα,
Κύμασι τερπόμενῃ, θνητῶν σώτῃσα μεγίστη.
Εἰν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄσατος ὁρμή,
Μένη ᾗ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν αἰλὶ λύει.

Idem tamen sequenti suffragine Palaemoni adscribit p. 172.

Ποντοπλάμις γὰρ αἰὲν ναυὸν χαμῶνες ἐταρζήσῃ
Θαυόμενος πωτὴρ μῦθος θνητοῖς ἀναφαίη.
Ῥυόμενος μῦθον χαλεπὴν κατὰ πάντων εἶδμα.

Dii Samothracibus p. 134.

Οἶτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναυεταίοντες,
Κυδύνες θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων.

Hecatae Hesiodus Theog. v. 412.

Πόρεν δ' οἱ ἀγλαὰ δῶμα
Μοῖραν ἔχον γαίης τε καὶ ἀετυγέτοιο θαλάσσης.

Apollo apud Euripidem in fine Orest. dicit fore,
ut Helena olim sit cum Tyndaridis

Ναύτας μεδέουσα θαλάσσης.

Quem locum adtulit Meursius Misc. Lacœ. i. 4.
Fortunae tribuit Horatius lib. i. Od. 35.

*Te pauper ambis sollicita prece
Ruris colomus; te dominam aequoris
Quicumque Bitbyna laceffit
Carpatrium pelagus carina.*

Ubi Acron: Fortuna enim ὁ ἀequori dominatur, ita
ut a navigantibus invocetur. Variis simul Diis vota
solvit quidam Lucillius e mari servatus in Anthol.
6. 21. 1.

Γλαυκῶ, καὶ Νηρηΐ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικερτῇ,
καὶ Βυβίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρεξί θεοῖς,
Σωθεῖς ἐκ πελάγους Λυκίῳ, ὧδε πέλαρμα
τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς, ἅπλο γὰρ ὕδεν ἔχον.

A navigantibus etiam advocabatur Venus, ut apud
Rutilium lib. i. 155.

Pandæ

*Pande precor gemino placatum Castore pontum,
Temperet aequoream dux Cytherea ratein.*

Ubi V. Burmannus. Statius lib. 3. Sylv. 4. 3.

*Ite, dabit cursus mitis Cytherea secundos,
Placabitque Notos, fors & de puppe tremenda
Transferet, inque sua ducet super aequora concha.*

Coluthus de R. H. v. 198. de Paride in Graeciam iter moliente:

Καὶ λεχέων ἐπίκυρον ἐφεισπομένην Ἀφροδίτην
Πολλάκις ἀκταίοισιν ἱλασκόμενος θυέεσσιν,
Ἐπλεεν Ἐλπίσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης.

Adde animadversa Eruditissimo Rövero ad h. l. Mitto Nereides, aliasque Divas marinas, Deosque nemini e Poëtis ignotos. Latius haec deducere visum fuit, ut pateret incertam, imo falsam esse Servii observationem ad Virgil. Æneid. lib. 12. 768. *Et quaeritur cur terreno Deo nautae dona suspenderent? quia constat omnes in periculis suis deos patrios invocare, & ideo illis vota solvere, quorum familiarius numen sibi opitulari credant.* Deos patrios utpote notissimos saepe invocatos, vota etiam illis soluta non nego, sed id de omnibus constare aperte falsum. Quis enim id credat, cum tot diversis numinibus, iisque nemini ignotis inperium maris adscripserint veteres? Quin diserta auctorum loca reclamant, e quibus liquidum vota a laborantibus, postquam e tempestate liberati in litus evaserant, soluta, & sacra facta fuisse Diis praesidibus locorum, ad quae rejecti. Achilles Tattius lib. 3. p. 167. ἡμεῖς δὲ πρὸς δαίμνην ἐσπέραν τύχη τινι τῷ Πηλεΐδῃ προσίσχομεν, ἢ ἄσμενοι γῆς λαβόμενοι τὰς θεὰς ἀνευφημῶμεν. Verba sunt Clitophonis Tyrrii, ut patet ex lib. 1. p. 11. Sic intelligendus idem lib. 1. p. 3. Ἐνταῦθα ἐκ πολλῆς χημῶνος, σῶσρα τὸ ἔθνος

Ἴδεν ἐν αὐτῇ τῇ ᾤ Φοινίκων θεῶ· καλεῖσιν αὐτὴν Ἀ-
 σάρτην οἱ Ζιδώνιοι. Venerem Sidoniis cultam quis
 nescit? Xenophon Ephesus lib. 5. p. 79. Κρήτην
 παρελθὼν ἐν Κύπρῳ γενόμενος ἡμέρας διατείψας ὀλίγας,
 καὶ ἐνθάδε τῇ πατρίδι Κυπρίων θεῶ. Philocomasium
 apud Plautum Mil. Glor. 2. 5. 1.

*Inde ignem in aram, ut Ephesiae Dianae lauta
 laudes*

*Gratesque agam, eique ut Arabico fumificem o-
 dore amoene:*

*Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
 Servavit, sacris fluctibus ubi sum afflictata mul-
 tum.*

Viden' Ephesiae Dianae mulierem Atticam sacra
 facere? sic intelligendus locus Virgilii lib. 12. 766.

*Forte sacer Fauno foliis oleaster amaris
 Hic steterat nautis olim venerabile lignum:
 Servati ex undis ubi figere dona solebant
 Laurenti Divo, & votas suspendere vestes.*

Non enim necesse statui Faunum a finitimis e
 naufragio servatis solum cultum intelligi. Hoc au-
 tem loco legendum putem Forte sacer Fauni &c.
 non Fauno, quod rarius & ideo, ut videtur, re-
 pudiatum; sed ita laudat Servius ad v. 779. & ex-
 hibent editiones nonnullae. sacer autem cum casu
 secundo construi ne Lexica ignorare nos sinunt.
 Ceterum in ipso litore, ad quod navem adpule-
 rant, pro felici navigatione peracta aras erexisse
 Diis patet ex Virgilio Aeneid. lib. 3: 403.

*Quin ubi transmissae steterint trans aequora clasces
 Et positis aris jam vota in litore solves,
 Purpureo velare comas adopertus amictu.*

Quod & in ripis fluminum obtinuisse docet Ar-
 rianus

rianus de Exped. Alex. M. lib. I. cap. 4. p. 11.
 αὐτὸς ἡ κατασκάψας ἡ πόλιν θύει τε ἐπὶ τῇ ὀχθῇ. ἡ Ἰσρα
 Διὶ Ζωτῆρι, ἡ Ἡρακλεῖ, ἡ αὐτῷ τῷ Ἰσραῶ, ὅτι ἐκ
 ἀπορος αὐτῷ ἐγένετο. Mari se commissuros quoque
 sacrificia Diis fecisse patet ex eodem lib. 3: 118.

*Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
 Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
 Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.*

Addendus omnino Xenophon Ephesius lib. I. p. 13.
 & 14.

252. Εἴω δ' ἐσφυγξε καρηυῶ. Musæus Leándrum
 suum fingit veste capiti adstricta aequor natare,
 Ovidius autem vestes ipsam in litore relinquere
 epist. 18: 57.

*Nec mora: deposito pariter cum veste timore,
 Jactabam liquido brachia lenta mari.*

Sic enim intelligenda videntur ea verba, quod fir-
 mant ea, quae infra dicemus ad v. 266.

255. Αὐτὸς ἰὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς.
 Locutio artificiosa & venusta, quam debet Ovi-
 dio ep. 18: 147.

*Arte egeo nulla: fiat modo copia nandi,
 Idem navigium, navita, vector ero.*

Ubi Argo e. n. legendum contendit Cel. Withofius
 Spec. Gunth. p. 87. Neque invenuste Nonnus lib.
 I. p. 12. l. 32.

Καὶ βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα πορείης,
 Κέρη φόρτος ἔην ἡ ναυτίλος.

Simile quid tentat Achilles Tatius lib. 8. p. 499.
 ὁ ἡ γενναῖος ἕτος πάντα ἑαυτῷ γίνεται, δῆμος, βελή,
 ποταμός, στρατηγός. Sic lib. 4. p. 247. Νεῖλος ὁ πο-
 τὰς πάντα αὐτοῖς γίνεται, ἡ ποταμός, ἡ γῆ, ἡ θά-
 λασσα, ἡ λίμνη: quae non dissimilia sunt istis Xe-
 no-

nophontis Ephesi lib. 2. p. 36. ἔλεγεν ἔν περὶ τῆς
 Αἰθίας, οἷς πάντα αὖ αὐτὴ γένοιτο Περιλάει· γυνὴ δὲ
 δακρύει, δὲ παῖδες.

Ibid. αὐτόματος ἦν. pro αὐτὸς, ut vicissim αὐτὸς
 pro αὐτόματος occurrit apud Bion. Idyll. 2. 15:
 Theocr. Idyll. xi: 12. quem locum imitatum Vir-
 giliū monet Dan. Heinsius in Lect. cap. 17. Sic
 lib. 4. Georg. v. 65. aliique plures. V. Interpre-
 tes ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 6. Maximo igitur
 opere mirari subit Nic. Heinsium in Claudia-
 no in Pr. Conf. Stilich. lib. 2. 22. pro

Hac ipse magistra

Das veniam victis hac exorante calores

Horrificos, & quae nunquam nocitura timentur

Jurgia, contentus solo terrore, coërces.

Conjectare posse sponse, cum ipse idem notet, mul-
 toque sit venustius.

260. Καὶ μὲν ἰὼν ποτὶ πύργον ἀνῆλθεν. versu 256.
 puellam e turre marito lucernam ostendentem indu-
 cit Poëta, & descensu ejus non memorato, hoc versu
 ipsum ad suam turrim deduxisse, nimis certe concise.
 Elegantius, si quid video, Ovidius ep. 18: 97.

Te tua vix prohibet nutrix descendere in altum:

Hoc quoque enim vidi: nec mihi verba dabas.

Nec tamen effecit, quamvis retinebat euntem,

Ne fieret prima pes tuus udus aqua.

Excipis amplexu, feliciaque oscula jungis:

Oscula (Dī magni!) trans mare digna peti.

263. Μυχὲς ἐπὶ παρθενῶνος. eadem locutione usus
 Nonnus lib. 6. p. 186. l. 22. qui lib. x. p. 272. me-
 minit etiam Ἑπταμύχης θαλάμοιο. Ceterum μυχὲς de-
 notat penetrale, & intimum maxime recessum alicujus
 loci, & ad varia transfertur. Hesiodus Θεογ. v. 119.
 Tartara ponit in μυχῷ χθονός. Conf. Orpheus Ti-
 tan. Suff. p. 134. Idem de Argonautis v. 493.

ὄνειαρ

Ὅυνεκα οἱ πλώσιν ἀνὰ πλατὺν Ἐλίσποντον
Ἐνδῖος ἀντεβόλησε μυχῆ ἔντοσθε γαλήνη.

V. 84.

Ἀΐειν πόντοιο μυχῆς.

Hesiodus Θεογ. 1014. meminit μυχῶν νήσαν ἱερῶν.
Sacrum locum seu antrum ita vocat Callim. H. in
Del. 16. ubi V. Spanhemium. ἐπτάμυχον σπέος a-
pud eundem v. 64. λιμένος μυχῆς apud Orpheum
1303. quod & monuit Pollux 1. 9. 102. ἔστι δ' τις καὶ
χήλη λιμένος, καὶ σόμα, καὶ μυχὸς καὶ χεῖλη· μυχὸν νηὸς
dixit Achilles Tatius lib. 2. p. 139. ut fagenae
Lucianus in Timon. p. 112. ed. Hemst. δώματος
μυχάτοιο meminit Callim. H. in Dian. 68.

Ὅ δ' ἔδωματος ἐκ μυχάτοιο
ἔρχεται ἔρμειος σποδιῇ κεχημένος αἰθῇ.

Non debuerat H. Stephanus hic emendare κεχα-
ρισμένος, neque id probare Vulcanius; nec Grae-
vius reponere κεχημένος, ut nec Rich. Bentlejus
κεχαρημένος, cum vulgatam tueatur ipse Poëta
epigr. 33. 3.

Στιβῇ καὶ νιφετῷ κεχημένος.

Quamvis & hic Cel. Bentlejus legat κεχαρημένος;
sed quo jure patebit ex loco Herodoti adlegato
jam a Cl. Arnaldo Anim. Crit. cap. 12. p. 65. ubi
locum priorem Callimachi ipsum pulcre tueri sero
video.

Ibid. παρθενεῶνος. Id sedulo tota fere Graecia aliis-
que multis locis agebatur, ut nuptae & virgines
a virorum consortio, quantum fieri posset, remo-
verentur; de nuptis testatur Corn. Nepos in praef.
nam neque in convivium adhibetur, nisi propinquorum:
neque sedet, nisi in interiore parte aedium, quae gy-
naeconitis appellatur, quo nemo accedit, nisi propinqua
cognat-

agnatione conjunctus. De virginum cura anxia nemo est fere quin meminerit; addam inlustrem locum Achill. Tatii lib. 2. p. 91. unde quam ardua custodia conclusae fuerint abunde constat: *Νεανίσκος ἢ Βυζάντιος, ὄνομα Καλλιθέης, ὀρφανὸς καὶ πλῆσιος, ἄσματος ἢ καὶ πολυτελὲς. ἔτος αἰκνόν τῃ Σωσθένει θυγατρὶ ὄνομα καλὴν* (ita omnino legendum cum duobus MSS. apud Salmasium p. 570. non ἢ) *ἰδὼν ἢ εὐδέποτε, ἤθελεν αὐτῇ ταύτην γένεσθαι γυναῖκα, καὶ ἢ ἐξ αἰκνὸς ἐρασῆς. Προσελθὼν ὅν τῃ Σωσθένει πρὶν ἢ πῶλεμον τοῖς Βυζαντίοις ἐκπεσεῖν, ἠτείτο ἢ κόρην.* Liqueet hinc honorato viro & inter suos claro Sostrato, quem p. 93. *ἢ πολέμῳ στρατηγὸν* adpellat, filiam & quidem formosam fuisse plane nescivisse amatorem, quin nec illo tempore quo nuptias ejus ambiit. Liqueet & ex sequentibus p. 101. ubi Callisthenes pro Leucippe raptam abstulisse dicitur Calligonen, eam conspiciatus cum matre Leucippes Sostrati uxore, quam probe norat, cum tamen filiam oculis nunquam usurparat. Sic & Hesiodus de innupta puella in *Ἔργοις* V. 520.

Μυχίη κατάλεξεται ἔνδοθεν οἴκῳ.

Ita recte emendat Cl. Graevius in Add. p. 135. pro *μυχίη*. Conferri velim adcuratam thalami Leucippes descriptionem, curamque anxiam matris ipsius eleganter depictam ab Achille Tat. lib. 2. p. 107. Diversis vero admodum institutis usos esse Lacedaemonios luculentus testis est Propertius lib. 3. El. 12. v. 21.

*Lex igitur Spartana vetat secedere amantes,
Et licet in triviis ad latus esse suae.
Nec timor, aut ulla est clausae tutela puellae,
Nec gravis austeri poena cavenda viri.
Nullo praemisso, de rebus tute loquaris
Ipse tuis: longae nulla repulsa morae.*

Sic

Sic juvenibus licuisse ibi ante nuptias cum virginibus versari libere ex Agnone Academico apud Athen. lib. 13. monet Broekhusius, quem locum inquirere nunc non lubet. Difficulter autem haec omnia in concordiam rediges cum Hermippo de Legum latoribus apud Athenaeum lib. 13. p. 555. C. Εἰν Λακεδαιμόνι εἰς οἰκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων ἢ τῶν ἀγάμων νεανίσκων, ἢ ἑκάστος, ἡς ἐπιλάβοιτο, ταύτην ἀπῆγεν ἀπρόκον. διὸ ἡ Λύσανδρον ἐζημίωσαν, ὅτι καταλιπὼν τὴν πρώτην, ἑτέραν ἐβύλετο περικαλλεσέραν ἀγαγέσθαι. Ex quo loco hunc contractarum nuptiarum ritum fuisse etiam docet Meursius Miscell. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 109. certe non video cur ipsi ex. gr. de rebus suis (nihil enim horum ad nuptias legitimas pertinere non est probabile) loquerentur, si caecae adeo fortunae connubia permitterentur, nisi statuamus tempore, ut fit, multa in his immutata. Ceterum miror Doctissimum Broekhusium fateri sibi vix adparere, quo referri debeat istud *timor*, unde aliquando se tentasse,

Nec timor est ulli clausae tutela puellae.

Ut sensus sit, nullum amatorem timere custodes dominae suae, quominus ad eam palam accedere audeat. Mihi nullum dubium, quin Poëta dicat nullum parentum sc. vel virorum esse timorem pro puella, ipsos non timere puellae, atque arta custodia non continere, ut alias fieri consuetum. *Timor puellae est timor pro puella*, quemadmodum Virgilius lib. 2. Æneid. v. 784.

Lacrimas dilectae pelle Creüsae.

Verba sunt Creüsae maritum orantis, lacrimas ob se amissam fundere desistat.

264. Καὶ χροῖα πάντα κἀθηρι. Et cutem totam abster-

βασίς recte vertunt cum πᾶς pro ὅλος saepe panī notum. V. Callim. epigr. 21: 5. & epigr. 47. Achilles Tat. lib. 5. p. 305. Καὶ πᾶν με τὸ πρῶτον ἐμπέ πλεσι φιλημάτων. Hesiod. Scut. v. 284. Homero id in more esse monet Eustathius ad Homer. Iliad. X. ἔστι σύνθεσις Ὀμήρου νοῦν τὸ πᾶς ἀντὶ ὅλος. quae verba adduxit Wolfius ad Jacob. ep. 1. v. 17. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, ἣ πᾶν δαίρημα τέλειον ἀναθὲν ἐστὶ, καταβαίνειν ἀπὸ ὧ πατρὸς ἢ φώτων. ubi πᾶσα δόσις ἀγαθὴ donatio bona mere i. e. non nisi donatio bona redditur Raphaelio in Annot. ex Polybio, non probante Wolfio, quia πᾶσα idem est quod πᾶν proxime sequens ad δαίρημα; id verē universalitatis notam inferre patet ex addito τέλειον. Acute! quasi πᾶν δαίρημα τέλειον non aequē reddi posset munus mere perfectum. Hoc vident etiam illi, qui naris non a deo sunt emunctae. Sic & omnis & cunctus usurpantur ab Ovidio Met. 2. 40. 3. 179. Virgil. Aeneid. 1. 283. Culic. 312. & 340. Claudiano de B. Gild. v. 372. ex emendatione Heinsii, aliisque, contra totus pro omnis usurpavit Boëthius de Conf. Phil. 2. 7. quae quam sit exilis & totius vacua ponderis, sic considera. auctor Peruvig. Vener. 51.

*Hybla totos funde flores, quotquot annus adtulit,
Hybla florum rumpe vestes, quantus Ennae campus est.*

Sic & v. 60. Vid. Rivinum p. 105. Nemesianus Ecl. 2: 57.

*Quae juga celsa tenes Erycis, cui cura jugales
Concubitus hominum totis connectere seclis.*

Ibi V. Cl. Burmannum. Sic & ὅλος usurpatur Nonno lib. 31. p. 10. l. 19. lib. 30. p. 768. l. 32. & aliisque locis.

Ibid. δέμας δ' ἔχελεν ἐλαίῳ Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ. Respiciē morem

morem veterum, qui antequam cubitum irent oleo inungi solebant, quod constat ex Hesiodo in *Εργα* v. 520. de puella innupta:

Εὐτε λοεσαμένη τέρενα χροά, ἢ λίπ' ἐλαίῳ
Χρυσάμενη, μυχίῃ καταλέξεται ἐνδοθεν οἶκῳ.

Elegans in hanc rem locus est Cant. Cantic. cap. 5. v. 2. quem, quia non intellectus, longiorrem quamvis, adponam: *Εγὼ καθεύδω, ἢ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ. Φωνὴ ἀδελφιδῶν μου κρῖνι ἐπὶ τῷ θυμένῳ, ἀνοιξόν μου ἢ πλησίον μου, ἀδελφὴ μου, περισσεύει μου, τελευτά μου, ἔτι ἡ κεφαλὴ μου ἐπλήσθη δρόσῳ, ἢ οἱ βόσκει χοί μου ψεκάδων νυκτός. Εἰσεδυσάμην τῷ χιτῶνι μου ἢ πῶς ἐνδύσομαι αὐτόν; ἐνψάμην τὰς πόδας μου, πῶς μολυνῶ αὐτάς; — Αἶψαν ἐγὼ ἀνοιξάμι τῷ ἀδελφιδῶν μου, χεῖρες μου ἔσχαζαν σμύρναν, δάκτυλοι μου σμύρναν πλήρη ἐπὶ χεῖρας δὲ κλειθρῶν.* Multa huc, nec protrita adeo, convasavit Fortun. Schacchus Sacr. Elaeochr. Myrothec. I. cap. 50. nec non cap. 52. col. 263. ubi rationes a sponsa prolatas, quod tunicam exuerat, pedesque laverat frivolas vocans Vir. Celeb. aliis non intellectam causam se invenisse putat v. 4. *Surrexi, ut aperirem dilecto meo, manus meae stillaverunt myrrham, & 3 digiti mei pleni myrrha probatissima.* metuisse scilicet sponsam, ne maritus se deprehenderet nondum plene unguentis & aromatibus curatam, quod, quia adhuc tota in cute tingenda, turpe ducebatur, unde nec foccos nec tunicam resumere licebat. Sed, brevis enim in hisce refellendis esse laboro, interpretationi huic obmoueo v. 2. ubi dicitur sponsa jam decubuisse & καθεύδων, ut adeo corpus curare, quod ante fieri solebat, non amplius potuerit, omniaque haec facillimo negotio ruant, quae tam operose structa fuerunt. Musaeus autem non ineleganter

itinere marino confecto unctum Leandrum ab Horone inducit; erat enim veteribus in more marinis lavacris corpus abluere, ut ostendit Doct. Feythius Antiq. Hom. lib. 3. cap. 9. p. 252. eam autem lotionem sequi solebat unctio, qua corporis spiramenta obstruerentur, monente eodem p. 254. Alios usus olei, quia huc non pertinent, sciens praetereo. Ceterum notari velim, Musaeum hic a suo auctore Ovidio dissentire, quippe qui, non, ut ille, membra ipsum oleo tingere, cum mare transverat, inque amplexus puellae ibat, verum mari se commissurum natatorem fingit epist. 19: 43.

Jamne suas humeris illum deponere vestes,

Pallade jam pingui tingere membra putes?

Nec sine ratione frigidissimo ponto se commissurus natator ita instituit.

266. Εἰσέτι δ' αἰσθμαίνοντα βάθος πρώτος ἐνὶ λέκτροισι
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα.

Cum Leander per Hellespontum natavit veste capiti adstricta, eaque procul dubio madefacta fuit, nec verbo Musaeus notat ipsum suam induisse iterum, vel cum alia mutasse, cum tamen accurate omnia talia persequitur, parum abest, quin cogitem nudum Leandrum cum sponsa decubuisse & Venereis sacris operatum fuisse; neque enim id adeo rarum. De Candaulis uxore pulcherrima nuda sodali Gygi ostensa notissima est historia ex Herod. lib. 1. cap. 18. & seqq. Ovidius Amor. lib. 1. El. 5. 17.

Ut stetit ante oculos posito velamine nostros,

In toto nusquam corpore menda fuit. &c.

Singula quid referam? nil non laudabile vidi:

Et nudam pressi corpus ad usque meum.

Dissen-

Dissentit Ovidius ep. 18: 103.

*Deque tuis demptos humeris mibi tradis amictus:
Et madidam siccas æquoris imbre comam.*

Nec non ep. 18: 61.

*Nunc dare, quæ soleo, madidis velamina mem-
bris:
Pectora nunc juncto nostra tenere sinu.*

Sic ep. 19: 39.

*Quid referam, quoties dem vestibus oscula, quas tu
Hellepontiacæ ponis iturus aqua.*

269. ἄλῃς νύτοι αἰλμυρόν ὕδαρ. Locutio Homero
præ caeteris usurpata, ut Iliad. ε. 122.

ἄλῃς ἣ οἱ ἦσαν ἀρεταί

Πυροφόροι.

Iliad. P. 54.

ὅθ' αἰλῃς ἀναβέβρυχαν ὕδαρ.

Iliad. x. 340.

Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε αἰλῃς, χρυσὸν τε δέδεξο.

Adde Iliad. φ. 236. γ. 384. Odyss. E. 225. Nonnus
lib. 31. p. 798. l. 18.

Οὐχ αἰλῃς αἴσχος ἐκεῖνο θεοσυγές.

Callimachus Hymn. in Jov. v. 84.

Εἴν' ἣ ῥημφερίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' αἰλῃς ἔλβον.

Recte post alios hanc lectionem tuitus est Inlustr.
Spanhemius pro ἔλβον.

CAPUT XX

Αἶσα μίτην, solvere zonam de puellis virginitatem amittentibus. Inscriptio Philadelphicae reperta his emendata. Παρθένος μίτην pro παρθένια, aliaque. Auctor Elegiae in obitum Moecenatis contra Clericum, & Hensium adsertus. A quibus zona solvebatur? Αἶσα Ζώνη de nubentibus dici male negavit Striderius. Faber, Pareus & Weitzius per μίτην sacerdotale capitis redimiculum intelligentes rejeci. Αἶσα μίτην de Veneris valido nodo perrupto perperam intellectum. Zona in lecto solvebatur, non antea. Festus leviter emendatus. Non unam fuisse zonam contra Braunium, aliosque demonstratur. Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita rati pluribus adserta. Tentatus Nonnus. Longus defensus contra P. Moll. Ζώνη pro Ζώνη. Nubiles puellae zonam demum gestabant. Apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum praecinctas puellas contra Scaligerum ostentum. Post concubitum zonas Veneri consecrabant apud Graecos, non Dianae, apud Romanos Junoni Cinxiae. Mulieres etiam Zonam gestasse videntur. Apollonius Rhodius explicatus. Επειφύμην. Interpres Achillis Tatii reprebensus. Antiquo tempore apud Graecos faces nuptiales a matribus accensas & gestatas; recentiori vero a patribus late contra dissentientes ostenditur. Ritus tamen illos ipsi Auctores confundunt aliquando. Thoros vestibus consterneere mos erat. Νὸξ γαμοστόλος. Πύρινος ὀρεναιών, Emendatus Nonnus. Sacerdotes, Dii, nec non inlustres apud antiquos virgines & mulieres vestibus ad talos didicissis utebantur. Nominibus duobus singularibus additur verbum singulare, non semper plurale. Statius & Claudianus defensi. Eleganter Diis inmitibus pristinos amores in memoriam revocant laborantes amatores. Nonnus bis correctus. Perditis amoribus miseri de turribus, rupibus, aliisque locis excelsis se praecipitabant. Saltus viriles ingressa Sappho. Statii locus contra Marklandum adsertus.

272. **O** αὐτίκα λύσας μίτην. solvit zonam. nuptias factas significat Poëta locutione honesta, & in hac re usitata & propria. Moschus Idyll. 2: 160.

ἡ δὲ δὲ δὲ μήτηρ, ὅσοι ἄλλοι ἐγγυνοὶ ὄντι.
Theocritus Idyll. 27. 54.

φεῦ φεῦ, ἢ τὰν μήτραν ἀπέσιχες, ὅς τί δ' ἔλσας.

Plutarchus in Lycurgo Oper. Tom. I. pag. 48. ὁ
ἵνυμφος — ἄλλοι δὲ ζῶντες. adde dicta superius p. 317.
Ἀπαύειν μήτηρ occurrit in inscriptione Philadel-
phiae, reperta in caemeterio saxo sepulchrali inci-
sa apud Th. Smithum Sept. Asiae Civit. Notit.
pag. 34.

Παρθένος ἧς ἀπέλυσε μήτηρ, ἧς ὦραον ἄκθος
ἔχεν ἐν ἡμιτέλει πανσώμενον θαλάμῳ.

Versus primus corruptus, & nulli intellectus, facili-
tamen negotio restitui potest in integrum, si pro
ΠΑΡΘΕΝΟΣ legas ΠΑΡΘΕΝΟΥ hoc sensu: virginis cujus
(Xantippes) solvit (Aquila) zonam, cujus matur-
um florem exarsit in semiperfecto pereuntem thalamo.
Σ in Τ migrantis exemplum habes v. sequenti:

Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσὶς τέλεισε βίως ἐνιαύτης.
Tres enim super viginti finivit vitae annos.

Legendum enim pro ΒΙΩΣ videtur ΒΙΟΥ, nisi ve-
lis ΒΙΩ. Posses tamen & παρθένον μήτηρ pro παρθε-
νην, cujus locutionis exempla alii dederunt. ita Si-
donius Carm. xi. 17.

Hic lapis est de quinque locis, dans quinque co-
lores

Acthiops, Phrygius, Parius, Poenus, Lacedae-
mon.

Stattius lib. i. Sylv. 5. 36.

Nomaeque metallis.

Ita enim legendum puto pro Nomadum ex Ven.
Y 3 Nomae-

343 ANIMADVERSION. AD

Nemasis scribente, quod nonnullis non displiciturum Cel. Marklandus recte conjectavit in Addend. p. 338. V. & ad 3. i. 89. Claudianus de Nupt. Hon. & Mariae v. 87.

*Trabibusque smaragdis
Sapposuit caesas hyacinti rupe columnas.*

Ita optime post Gronovium e MSS. restituit Eruditissimus Heinsius. vide & ad lib. i. de R. P. v. 17. in Eutrop. i. 342. in Pr. Conf. Stil. i. 256. ad Ovid. Fast. 4. 362. Advers. i. i. p. 4. lib. 2. cap. 5. p. 239. cap. 9. p. 269, 270. & Not. in Propert. p. 679. Plures referre mora est. Adde tamen Inlustr. Spanhem. ad Callim. H. in Del. 153. sic & locutus Dionysius H. in Nem. post Aratea Oxon. edita p. 51. apud Spanh. ad Hymn. in Del. 107.

Ἐπίχου ἀδάμαντι χαλίνω.

Post tot exempla plorare jubeo Jo. Clericum, qui in Auctore Elegiae in obitum Moecenatis v. 37. pro

Marmora Moconii vincunt monumenta libelli.

Solito acumine legit *Marmore* --- *monumenta*, scilicet ut obloqueretur Jos. Scaligero, qui *marmora monumenta* interpretabatur *marmorea*; nam Doct. Heinsio Advers. 2. 5. p. 242. legendum putanti

Marmorea Aonii vincunt monumenta libelli.

Id obstitisse quis credat? ita vero videtur & conjectasse prius Scaliger, qui tamen e MS. lectione *Minaci* feliciter eruisse mihi videtur *Smyrnaei*, quamvis vulgata conmode servari queat. Ceterum
pro

pro λύνει μίτραν Latini dixerunt zonam solvere. ex-
gr. Claudianus Fescenn. v. 37.

*Et feminudo pectore cingulam
Forti negatum solveret Herculi.*

Catullus Carm. 2. 13.

Quod zonam solvit diu ligatam.

Zonam autem hanc solvere dicitur maritus, ut & ipsa virgo ut apud Claudianum l. c. & alibi. Sed rarius. Unde vero hauserit Scaliger Poëtic. lib. 3. cap. 101. p. 387. cunctanti virgini promnestriam duobus digitis cingulum solvisse mihi later. Liqueat autem abunde ex locis adductis e Graecis Scriptoribus falli Doct. Scriverium cum ad Pervig. Ven. v. 26. Latinis zonam solvere dici, quae viro traditur: Graecis autem, quae primum parit, notat, cum nihil tritius, quam λύνει ζώνην apud Graecos de nubentibus usurpari, imo saepius quam de parientibus; neque id absolute tradit Jos. Scaliger ad Catull. l. c. quem hic laudat Scriverius, cum ipse Theocriti exemplo id docet, vulgatiorem tamen alterum usum. Turpius fallitur Petrus Faber lib. 3. Semestr. cap. 11. quique ejus sententiam omnino verissimam pronunciat Daniel Pareus, nec non Weitzius, rati Musaeum loqui de sacerdotali redimiculo capitis; eo quod Hero antea Leandro vestem suam tenenti dixisset supra v. 82.

Κύπεδος ὡς σοι ἔσκε θεῆς ἱερῆαν αἰφάσσειν.

Eique postea Leander respondisset v. 141.

Κύπεδος ὡς ἱερῆα μετέχουσιν Κύπεδος ἱερῆαν

Sic tamen ut redimicula mitrae illo solvente nuptiae factae sint. Sed quo loca haec Musaei, cum αἰφάσσειν ibi significet tangere, ut monuimus supra,

pre, in altero autem loco non verbum eo factum.
 Nonne saltem unico exemplo ~~zonam~~ Virgininitatis
 signum, capitisque ornamentum *solvi* dici a ma-
 rito in lecto, cum nuptiae primae fiunt, ostendi
 fuisset officii ipsorum, ut specie aliqua saltem blan-
 diretur tam paradoxa sententia? Ego certe, do-
 nec id fit, procul abesse jubeo tam ridiculas ex-
 plicationes, praecipue cum zonam hanc propin-
 quam ~~αὐτοῖς~~ conlocent auctores, ut infra doce-
 bo. Longe ab his ~~diversam~~ sententiam sequitur
 Vir quidam Doctus, qui, referente ad hunc lo-
 cum Cl. Kromajero, vocibus ~~λύσαν~~ *λύσαν* signifi-
 cari Veneris validum nodum perruptum a Lean-
 dro putat, idque denotare vocem ~~λύσαν~~, qua ip-
 sum uti notantur, quum ~~λύσαν~~ potuisset, quia cum
 lecto se composuerant, zona soluta forsitan jam erat,
 quae sententia antiquitatis ignoracionem aperte
 prodit. Zonam enim virginis maritus ipse lecto de-
 mum solvebat, non antea. Audi Plutarchum in
 Lycurgo Oper. Tom. I. p. 48. ~~τὸν δὲ ἀφ' αὐτοῦ~~
~~οὐ νομίζοντες καλεσμένην ἀφ' αὐτοῦ κατεκλινέν~~
~~ἐκβαλόντες μένειν ἀνευ φανερῶν οὐ νομίζοντες κατεκλινέν~~
~~ἐκβαλόντες μένειν ἀνευ φανερῶν οὐ νομίζοντες κατεκλινέν~~
~~ἐκβαλόντες μένειν ἀνευ φανερῶν οὐ νομίζοντες κατεκλινέν~~
 Nec non E-
 ripidem in Alcest. v. 175.

~~κατεκλινέν~~ ~~κατεκλινέν~~ ~~κατεκλινέν~~ ~~κατεκλινέν~~ V
~~κατεκλινέν~~ ~~κατεκλινέν~~ ~~κατεκλινέν~~ ~~κατεκλινέν~~

Audi Festum: Cingula ~~noda~~ *noda* nupta praecingebatur,
 quod vir in lecto solvebat, factum ex lana ovis: ut sic
 ut illa in glomos sublata conjuncta inter se sit, sic
 vir suum secum cinctus, cinctusque esset. Hunc Her-
 culaneæ nodo cinctum vir solvit amicis gratia: ut si
 ipse felix sit in suscipiendis liberis, ut fuit Hercules
 qui LXX liberos reliquit. Locus leviter corruptus.
 Lego Hoc Herculanæ nodo cinctum scilicet cing-
 lum, quemadmodum Muretum ad Catull. p. 13.
~~factum~~

locum laudare videtur quod primum Scriverius ad Per-
sægil. Veneri. IV. citat: Hoc Herculanæ nodi vir-
gineus longius abijt, neque an ex fibris, an ex in-
genio habeat scire. Aliam ab his diversam opi-
nionem de zona sequitur Doctissimus Braunius
de Vest. Sacæ. Hebr. lib. 2. cap. 9. §. 12. p. 488.
eius verba habet: Apud Græcos & Romanos adeo
vulgare erat, ut feminæ balneo & zona tingentur,
ut Zonæ. λέγει & Zonæ λέγει zonam solvere diceret-
ur pro pudicitiam depolire. Homer. Od. 4. πάλ-
λιν Ζώνην. in Epigr. Martii de Diana λέγουσιν ὡς αὖτε
ἄνθρωποι χρυσῆν. Idem mulieribus suis dicuntur ἄμβολοι.
Hæc autem zonarum circa maternas & pectoris
usum fuisse docet p. 496. Huic consentit Feytaus
Antiq. Homer. lib. 9. cap. 6. p. 296. Videntur ip-
sæ nullam differentiam facere inter zonas, quas
circa pectoris, maternas, & pudenda gestabant?
Atqui istas discrete distinguunt Veteres. Nonnus
lib. 1. p. 28. 4. 25. de Jove cum Europa concubante:
Ζώνη.

Ἀπὸ σέρνοιο ᾧ νύμφης.
Μίτρη πρῶτον ἔλυσε περίτροχον. ὡς δέκων ᾧ,
Οἰδαλέην ἔθλιψεν ἀκαμπέος ἄντυγα μαζῶ,
Καὶ κύσει χῆλεος ἄκρον, ἀναπτύξας ᾧ σιωπῇ
Ἀγνὸν ἀνυμφέντε πεφυλαγμένον ἄμμα κορείης,
Ὅμφανὰ Κυπριδίων ἐδρέφατο καρπὸν ἐρώτων.

Hic Jupiter post solutam pectoris zonam solvit
virgineam adhuc lib. 14. p. 394. l. 31.

Μεγατίῳ ᾧ
Στάθῳ δέσμοις ἔβαλε· καὶ ὄρεθιον ἄντυγα μαζῶ
Παρθενίῳ ζῶσῃ· καὶ οἶα περ ἄμμα κορείης
Περφυρέην λαγόνεσσι συνήρμοσε κύκλαδα μίτρη.

Sermo est de Baccho in virginem se mutante,
ubi notari potest antea etiam factam καλύπτρη

mentionem, quod inaptas. Pars sententiae eius
adversatur. Restat ut exhibeam. Eruditissimi M.
Vossii observationem ad Camill. p. 7. propositam
his verbis: *Istiusmodi autem zonae non solum a cori
& pellibus, quod minus tutum; verum etiam ex auro
argento & chalybe conpungebantur, hisque non puellas
solum tantum pudenda, sed & puerorum testes munie-
bant, uti nunc apud varias sunt gentes. Docet hoc non
uno loco Etymologici magni auctor, & complures alii
Grammatici, qui & inius lanatas fuisse addunt.* Mo-
ror hanc sententiam tam raras sequi, cum tamen
prae ceteris eruditis & attentione digna, unde,
quia vir Eruditus adferre dicta tanto non putat
uisse videtur, diligentius paulo perpendam. Quae
de Etymologo M. refert reperiuntur in V. Mithr.
ubi notat: *Μίτρες ζώνη αἰνὰ τῶν μύτων ὑφ' αὐτοῦ ἐκεί-
νῃς ὅς ἐστιν αἱ λαγύραι. ἐκ χαλκῶν λαταῖς, ἢ ζώνῃς
καὶ αἰνὰ τῶν χειρῶν κλειστος ἀφ' αὐτοῦ.* Dubito
an hoc non voluerit Nonnus lib. 14 p. 406. l. 32

Καὶ τίς ὅφιν τεύχλειτον ἀπήμονι δῆσατο κολίφῃ
Εὐδόμευχον ἰζωτῆρα πτεχνητά γείτονι μηρῷ κ. τ. &
Ἰπποδάμου ἀγροῦν ἐπιπέντηρα κοίλῃ.

Ubi videtur serpentem, quo corpus circumdederat
Baccha, ἐνδόμευχον ἰζωτῆρα vocare respiciens ad
zonas securitatis gratia interius gestatas. Scriben-
dum autem videtur γείτονι μηρῷ, ut lib. 15. p. 416.
l. 22.

Τανυστάμενος ὃ κονίῃ
Χερσὶν ἱερμανέεσσιν ἀπεσφρηγίστατο μίτρη
Ἐλπίδι μαψιδίῃ πεφορημένος. ἐκπίπης γὰρ
Ὁρβίος εἶπε δρῶντων ὑποκόλπιος ἰζὺ γείτονι.

De tali zona loquitur etiam Nonnus locis ante
laudatis ex lib. 1. & lib. 14. ubi cum & alias μί-
τρες memorat, patet Veterum auctorum loci
quan-

quamvis *μῆτις* mentio in iis, non capienda statim de hac zona virginea ex. gr. cum Longus Pastor. lib. 1. p. 5. de Nympharum simulacris dicit: *ζώνη* *σεῖ* *ἢ* *ἰζόν*. zona circa lumbos. P. Moll corrigit *ζώνη* invitis Musis & Gratiis. Facilior emendatio esset *ζώνη*, cujus mentio crebra apud auctores. Achilles Tatius lib. 5. p. 281. de Philomela a Tereo violata: *ἰσπάρεακτο τὰς κόμας ἢ γυνή, τὸ ζώνη* *ἰλέλυτο*. ita lib. 3. p. 205. *ἢ ἐνσκευάσαντες τῇ κόρῃ τῦτον ἢ τρόπον, ἢ σολὴν ἱξῶθεν παρβαλόντες μίτρας τε ἢ ζώνησιν ἐδεδυμένη, ταύτην ἢ σκευὴν ἐπικρύψαμεν*. ita legit Salmasius p. 602. Quo loco P. Moll ad Longum p. 10. nec non Demsterus ad Rosin. p. 415. *μίτρας* perperam explicant ornamenta capitis, ut inspicienti locum patere potest. Nihil tamen in loco Longi movendum docet Etymol. M. in V. *ζώνη* λέγεται *ζώνη*, ἢ τὸ περιζώνω. *ζώνη* ἢ οἱ πρῶτον παρβαλόντες, αὐτὰς ἱκεῖα θῆκεν ἱμάντας ἐνδμήτες. atque ita Suidas & Phavorinus; Hesychius quoque *ζώνιον* interpretatur *γυναικίον ζώνη*. Praeterea, si discesseris ab hac Vossii opinione, non video quomodo capienda loca, in quibus zonae istae tuendae virginitatis gratia gestatae leguntur ex. gr. Nonni lib. 16. p. 454. l. 8.

Κέρης δ' ἔγγυς ἵκανε· ἢ ἄτρεμας ἄκρον ἐρύσας
Δέσμον ἀσυλήτοιο φυλάκτορα λύσατο μίτρης
Φειδομένη παλάμη, μὴ παρθένον ὕπνος ἐάσῃ.

Nam quod zonam ligatam Bacchus solvit insciae Nicaeae non mirandum, cum vino sepulta jacebat. adde locum Etymologici M. Atque ita jam Diligentissimus Barthius Advers. 4. 9. p. 174. zonis ita fuisse cinctas puellas, ut sine earum sublatio-
de corpori vis fieri non posset, probavit, ubi inter alia locum Nonni lib. 12. laudat, ubi cum
ebrios

obrios Sarytes vestibus sublati femora tangere fecisset, non virginitatis pubem, sed mitram ejus custodem tangere facit, quod tamen ex loco Nonni p. 350. l. 7. nullis fidiculis extorquere possum. en locum:

Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαφρονος ἡψατο μίτρης.
 Ἀν' ἑρῶν δ' ἐπὶ Κύπρην ἀπειθεὸς ἑμάτα νύμφης
 Χερσὶ ἐπισθοδότην ποδῶν ἐπαφῆσατο μηρῶν.

Hinc potius concluderem vestibus nondum sublati mitram ipsum jam tetigisse. Quid autem cueri poterat zona vestem corpori adstringens? Nihil certe. Quam absurdum vero, puellas in lectum genialem concessisse vestibus non exutas, quod tamen statui fere deberet, si a vulgaribus zonis non fuerunt distinctae, cum zonam in lecto solvi consuevisse constet? Quid? nobiles puellae demum zonam gestabant, non illae quae toro nondum maturae hinc ἀμύτροι dictae Callimacho Hymn. in Dian. v. 14.

Πάσας εἰνάτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμύτρος.

Ubi Spanhemium consulere operae est. Anne igitur diversis vestium generibus ante id tempus utebantur, aliove modo eas cingebant? sed de eo mihi nihil constat. An vero puellae toro maturae apud Romanos zonam quoque acceperint dubito, cum ipso nuptiarum tempore ea demum praecingi solitas fuisse ut credam prope facit Festus, ubi Cingulo, inquit, *nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat.* alias clarius dixisset Cingulum, quo n. n. praecincta erat, vir i. l. s. hanc sententiam etiam sequi videtur, ut alios mittam, Hotmanus de Vet. Rit. Nupt. cap. 29. in Thes. Graevii Tom. VIII. p. 1142. ubi Junoni, inquit, *etiam sacrificabatur, cum cingulo nova nupta praecingebatur, unde Juno dicta Cinxia.* certe Juno-

Junonem Cinxiae nomen hinc adeptam verosimilius, quam, quae sententia Scaligeri l. c. p. 387. aliorumque, quia cingulum solutum ei sacrabatur; apud Graecos quoque contraria ratione *Ανσιζώνη* nomine dicta, mea quidem sententia, magis congruo. Ridiculus est Scaliger l. c. qui patronos hujusce sententiae confodere sibi videtur, quia Catullus de Atalanta non tempore nuptiarum canit:

Quae zonam soluit diu ligatam.

Quasi de Atalanta Graeca virgine Romano ritu loqui deberet. Liquet & exinde quod zonas istas numini alicui post concubitum consecrabant, ut constat ex Theocrito Idyll. 27: 55.

τῇ Παφίᾳ πρῶτισεν ἔγχε τόδε δῶρον ὁ πάριος.

Ubi Veneri consecrari observare operae est, cum fraudi id minus perceptum fuit Doctis, ut Jul. Caes. Scaligero Poët. lib. 3. cap. 101. p. 387. ubi promnestriam duobus digitis cingulum solutum Dianae, ob eam causam *Ανσιζώνη*, a Latinis Cinxiae cognominatae, dicare consuevisse scribit; ut & Franc. Rous. l. c. p. 367. qui animum dubium aperte prodit. Rhodiginus autem lib. 16. cap. 10. p. 854. utramque zonam confundit. Opotandum Scaligerum tam multa sine veterum auctoritate, certe non adducta, in istos libros non coacervasse; certe Dianae a nubentibus apud Graecos zonam sacratam se legisse non recordor. Traheret quis forte huc epigramma ex Anthologia apud Maderum de Coron. Sacr. & prof. praef. Nuptial. in Tom. VIII. Thes. Rom. Ant. Graevii:

*τῇ Παφίᾳ τεφάνει, τῇ Παύλᾳ δὲ ἔπειτα
Ἀγέμενιδι ζώνῃ ἄλλοτε Καλλιόπῃ.*

Εὐρυτο

Κύριον γὰρ μυστήριον ἡ ἡλικία, καὶ λαίχριν ἡ βῆμα
 Σάφρονος, καὶ τίκων ἀστὴρ ἵτακτε γένος.

Verum quid prohibet ad partus tempus extendere, praecipue cum ipsius mentio hic fit? Apud Romanos autem Cinxiae Junoni sacrabant. Festus: *Cinxiae Junonis nomen sanctum habebatur in nuptiis, quod initio conjugii solutio erat cinguli, quo nova nupta erat cincta*: alii tamen Deae Virginensi tribuunt notante Scaligero. Nisi vero hae Diis sacri solitae peculiares aliquae fuerint zonae id ridiculum fere videtur. Verum an peculiare zonae istud gestamen fuerit puellarum, an vero & mulierum, non adeo certum. Hoc tuetur Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 618. qui fieri id ad arcendam libidinosorum vim putat, unde a Nonno diceretur σαόφρων: Et licet Nonni locus, quem indicat, lib. 12. p. 350. l. 7.

Παρθενικῆς ἀγάμου σαόφρονος ἡΐστο μητρὸς
 Ἀὐτὴ ἐρύων δ' ἐπὶ Κύπρην ἀπυθίος ἄματα νύμφης,
 καὶ ἐπὶ Πιερδοδοτῶ ῥοδίῳ ἐπαφῆσατο μηρῶν.

Nihil faciat ad rem, cum ibi de virgine sermonem esse quivis videat; & licet alterum, quod tamen officii ipsius fuisset, exemplis demonstrare omiserit; Licet mirum admodum, si promiscue mulieres virginesque zonas gestabant nunquam de nupta, sed semper virgine λύειν ζώνην occurrat: tamen negare non ausim mulieres unquam gestasse zonas, cum id pateat ex locis auctorum, qui docent mulierem prima vice parientem zonam solvere, eamque consecrare Dianae. V. Apollonii Rhodii Scholiasten & Phavor. locis in notis jam laudatis. Hinc λυρίζωνος vocatur Orpheo in Suffimine p. 132. Neque id tantum ad primum puerperium durasse suadet locus Apollonii Rhodii lib.

1. v. 285. ubi Alcimede ob filium unicum Jasonem querelas fundit:

Δμῶϊς ὅπως κεν τοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροις
Σῆο πόθῳ μινύθῃσα δυσάμμορος, ᾧ ἐπὶ πολλῇ
Ἀγλαΐῃ κ' κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἐπὶ μύθῳ
Μίτρην πρῶτον ἔλυσα κ' ὕστατον. ἔξοχα γάρ μοι
Εἰλείθυια θεὰ πόλεος ἐμέγχετο τόκοιο.

Novi Meursium in nota, quae additur Callimacho Hymn. in Jov. 14. hinc eruere bis zonam solvi prima scilicet nocte a marito, & iterum puerperii tempore; verum id mihi verba vix pati videntur. Nec satisfacit Scholiastes, caecumque ducem secutus Phavorinus ad τὴν πρῶτον τίτυσαι referentes; ut nec magnus Scaliger, qui illum pro αὐτῇ πρῶτῃ τίτυσαι debuisse scribere διαπαρθενεύσασαι adfirmat; Obstant his interpretationibus ipsa Poëtae verba, quibus dicit Alcimedem ob unicum filium Jasonem prima & ultima vice zonam solvisse: sed quomodo ultima vice, nisi toties zona solvebatur, quoties uxor peperit? Meursii sententia ridiculum facit Poëtam: nonne enim de muliere, quae plures liberos tulit, si bis tantum zona solvebatur, omnino dici posset eam prima & ultima vice zonam solvisse? Lacrimis vero an risu dignus sit Scholiastes, notans: ἐπὶ ἀρρενὸς δὲ νοτῆν. εἶχε γὰρ κ' ἀδελφὴν Ἰάσων Ἰππολύτην, αἷς φησὶν Ἰβυκος haereo. Adeo enim claris verbis utitur Poëta, quibus significet unicam prolem viruisse matri, ut caecus sit, qui hoc non videat. Quam vero in fabulis auctores a se invicem discrepent quis nescit?

275. Ἥρην τις ἐπευφήμησεν αἰδώς. Aliis verbum hoc usurpatur de faustis, quibus maritum & uxorem prosequiebantur, votis. ita Xenophon Ephesus lib. I. p. 10. ἦγον τὴν κόρην αἰς τὸ θαλάμῳ μετὰ λαμπάδων τὴν ὑμέταν ἀδόντες ἐπευφημῶντες κ' αἰσάγοντες

κατέλαυν. Achilles Tatius lib. 5. p. 839. οὐ γὰρ ἐπευφύμην τοῖς γάμοις παρόντας.

176. Οὐ δαΐδων ἤσραπτε σέλας θαλαμηπόλον ἐντὶ.
De facibus nuptialibus multi multa scripserunt, quae, si tanti videntur, legi possunt. Minime tamen Doctus inter se convenit, a quibus accensae fuerint hae faces. Achilles Tatius lib. 2. p. 85. patri adscribit: ἰδοὺ ἐν αἴθρῃ ἡμῶν τὰς γάμους, ἔστι δὲ ὁ δαΐδων τοῦτο καὶ δαΐδων, ὁ δαΐδων τοῦτο καὶ δαΐδων, ὁ δαΐδων τοῦτο καὶ δαΐδων. Namque illas (nuptias) adornare sibi visus est, ignotumque, dum nuptiales faceretur, accensissimas accendi, et nos, quae res obest, etiam illam angustat, adduci: ita interpretaris carpitur, nisi aliter, quod non puto, legerit, hallucinatus: Tu verro loquor magis festinabas nos matrimonio jungeretur id enim significat νυθίζω, idque patet ex seqq. τὸν δὲ τις δὲ νυθίζω κατεβόησεν. Patet etiam adscribit lib. 1. p. 49. τὸν δὲ τὸν δὲ τὸν δὲ τὸν δὲ. Et priore loco Tatius jungeremur ad Polluc. 3. 3. 42. concludit faceretur a patre accensae, sed misere caccutiens cum matribus id toties adscribit veteres. Apud Claudianum de R. P. lib. 3. 407. Ceteris de filia queritur.

Non, tales gestare tibi, Proserpina, taedas.
Sperabam.

Apud Nonnum lib. 40. p. 1198. l. 4. Ἀγασθῆναι.

Ὅτι καὶ τὰς θαλάσσιον ἐκείνην νυμφόκαμον εἶχε.

Ita lib. 38. p. 972. l. 30. de Luna:

Ἀντὶ δὲ πύλας
Νυμφόκαμον αὐτὴν γαμοσόλον εἶχε Σελήνη.

Addo inlustrem Euripidis locum in Iphig. ἢ
Aulid. v. 732.

ΚΑΤΤ. τίς δ' ἀναγκάσει φλόγα;
ΑΓΑ. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.
ΚΑΤΤ. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, ἢ σὺ τῷ φαῦλ' ἤγῃ
τάδε.

Observarunt hoc dudum Coelius Rhodiginus, Pareus ad h. l. Demsterus ad Rosin. p. 436. Interpretes Petronii, & Doct. Wouweren ad cap. 26, p. 88. Feythius Antiq. Hom. lib. 2. cap. 13. p. 168. Potterus Archaeol. Gr. p. 617. & quem plerumque compilat, Franc. Rous Attic. Antiq. lib. 4. cap. 7. p. 367. ed. Belg. sed omnes in eodem luto fere haeserunt rati, ut videtur, a solis matribus faces accensas fuisse, quod erroneum esse docent loca Achillis Tatii, quae ipsa laudans Demsterus videre non potuit a matribus solis accensas non fuisse, quod certe non nimis acutum virum prodit. Haesit & hic Doctissimus alias vir Franc. Rous, qui contra disertissimum Euripidis locum contendit promiscuum morem fuisse, nixus testimonio Libanii Declam. 35. ubi pater dicit δαδὰς γαμηλὺς ὑπανήπτον, cum contra alibi Niobe dicat: Ἐγὼ μὲν καμπάδα γαμήλιον ὄρνιν προσάψειν τοῖς ἡθέοις, καὶ ταῖς παρθένοις. Miror non adtendisse virum Eruditum haec verba esse Niobes, quae antiquissimo aevo vixit, cui non alium sermonem adfingere convenientius poterat Scriptor ille, nisi rituum veterum inperitum se proderet. Locus prior de patre explicandus forte (liber enim non est ad manum) de tempore Libanii: puto enim officium illud nuptiale cum in veteri Graecia matrum fuisset, postea ad patres devenisse, quam conjecturam, donec Veterum Scriptorum testimoniis contrarium docentibus vincar, non sine ratione sequi posse mihi videor. Neque ejusmodi rituum mutatorum exempla desunt. Priscis ex. gr. temporibus

κατάλασιν. Achilles Tatius lib. 5. p. 339. ὅς γὰρ ἐπυφάνησαν τοῖς γάμοις παρὶνται.

176. Οὐ δαῖδον ἤσραπτε σέλας θαλαμηπόλου ἐνὶ τῇ. De facibus nuptialibus multi multa scripserunt, quae, si tanti videntur, legi possunt. Minime tamen Doctis inter se convenit, a quibus accensae fuerint hae facies. Achilles Tatius lib. 2. p. 85. patri adscribit: ἰδοξεν ἄγεω ἡμῶν τὸς γάμους, ἡδὲ δὲ λανθάνειν τὰς δαῖδας, ἵνα μὴ βλάψω ἡμῶν τὴν εὐαγγελίαν. Namque illas (nuptias) adornare sibi visum est, ignomque, dum nuptialis facies accendisset, attingui, sed nos, quare rō videretur etiam illum angebatur, abduci: sed interpretis satis turpiter, nisi aliter, quod non puto, legerit, hallucinatus: Tu verito loquar magis festinabas non matrimonio jungeret id enim significat εὐαγγέλιον, idque patet ex seqq. τὸν δὲ τὴν δὲ ὑμῶν εὐαγγέλιον ἔτε. Patri etiam adscribit lib. 2. p. 49. ὅμοιο ἐν τῇ τῇ δὲ ὑμῶν τῇ δὲ ὑμῶν. E priorē loco. Tatius jungeret nuptias ad Polluc. 3. 3. 42. concludit facies a patre accensas, sed misere caecutiens cum matribus id toties adscribant veteres. Apud Claudianum de R. P. lib. 3. 407. Ceteros de filia querentem.

Non, tales, gestare tibi, Proserpina, taedas, ex
Sperabam.

Apud Nonnum lib. 40. p. 1108. l. 4. Agave.

Ὅμοιο ἐν τῇ θαλάμῳ ἐν τῇ εὐαγγελίᾳ τῇ.

Ita lib. 38. p. 972. l. 30. de Luna:

Ἀντὶ δὲ πύλας
Νυμφῶν αὐτὴν γαμοσέλον εἶχε Σελήνη.

Addo illustrem Euripidis locum in Iphig. in Aulid. v. 732.

ΚΑΤΤ. τίς δ' ἀναχῆσαι φλόγα;

ΑΓΑ. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.

ΚΑΤΤ. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, ἢ σὺ δὲ φαῦλ' ἤγῃ
τάδε.

Observarunt hoc dudum Coelius Rhodiginus, Pareus ad h. l. Demsterus ad Rosin. p. 436. Interpretes Petronii, & Doct. Wouweren ad cap. 26, p. 88. Feythius Antiq. Hom. lib. 2. cap. 13. p. 168. Potterus Archaeol. Gr. p. 617. & quem plerumque compilat, Franc. Rous Attic. Antiq. lib. 4. cap. 7. p. 367. ed. Belg. sed omnes in eodem luto fere haeserunt rati, ut videtur, a solis matribus faces accensas fuisse, quod erroneum esse docent loca Achillis Tatii, quae ipsa laudans Demsterus videre non potuit a matribus solis accensas non fuisse, quod certe non nimis acutum virum prodit. Haesit & hic Doctissimus alias vir Franc. Rous, qui contra disertissimum Euripidis locum contendit promiscuum morem fuisse, nixus testimonio Libanii Declam. 35. ubi pater dicit δῖδας γαμηλὶς ὑπανῆπτον, cum contra alibi Niobe dicat: Ἐγὼ μὲν λαμπάδα γαμήλιον ὄμην προσάψειν τοῖς ἡθέοις, ἢ ταῖς παρθένοις. Miror non adtendisse virum Eruditum haec verba esse Niobes, quae antiquissimo aevo vixit, cui non alium sermonem adfingere convenientius poterat Scriptor ille, nisi ritum veterum inperitum se proderet. Locus prior de patre explicandus forte (liber enim non est ad manum) de tempore Libanii: puto enim officium illud nuptiale cum in veteri Graecia matrum fuisset, postea ad patres devenisse, quam conjecturam, donec Veterum Scriptorum testimoniis contrarium docentibus vincar, non sine ratione sequi posse mihi videor. Neque ejusmodi rituum mutatorum exempla desunt. Priscis ex. gr. tempo-
ribus

ribus Romanae mulieres atratis vestibus in funeribus procedebant. V. Kirchmannus de Funer. lib. 2. cap. 17. p. 206. easdem sub Imperatoribus albas gestasse docet p. 208. & 209. iterum sub Diocletiano atras gestasse ex Lactantio de Mort. Perf. cap. 39. observat Doct. Cuperus p. 220. quamvis non omnibus, vel certis casibus id etiam potuisse fieri addat, quae nunc non discutio. Objiciat quis forte locum Claudiani III Conf. Honor. v. 155.

*Per taedas, quas ipsa ipsa tuo Regina levavit
Conjugio, sociaque virum produxit ab aula.*

De quo V. Barthium p. 525. Sed forte Poëta mores priscos hic respexit, quod observasse saepe usu venit in antiquis scriptoribus. Exemplum in his ipsis facibus habes apud Senecam Octav. v. 593.

*Tellure rupta Tartaro gressum extuli,
Strygiam cruenta praeferens dextra facem
Thalamis scelestis. nubat his flammis meo
Poppaea gnato juncta.*

Respici hic ad ritus nuptiales apertum: at Romae faces a matribus praelatas quis fando audivit? Tu consule Hotmanum de Vet Rit. Nupt. cap. 16. in Thes. Graev. Tom. VIII. p. 1123. & Brissonium de Rit. Nupt. ib. p. 1034. & ex illis Taubmannum ad Plautum Casin. Act. 1. v. 30. nec non Doct. Wouweren ad Petron. cap. 26. p. 88. Mihi in his amplius morari non vacat, quamvis nec hic desunt, quae propius forent discutienda. Si Libanii locus aliter capiendus, hac ratione non difficulter in concordiam redigetur. Ceterum Musaeus, quod quisque videt, meminit tantum facium thalamum inluminantium, quemadmodum Aristaeetus lib. 1. p. x. pag. 72. ἕκαστον ὃ κατὰ δάματα

θάματα δαΐδες ἐν λιβανωτῇ συγκοίμεναι. Gestabant tamen & istas faces in veteri Graecia famuli, quod liquet ex Hesiodo in Scuto Herc. v. 273.

Τοὶ μὲν γὰρ εὐσώτρῃ ἐπ' αἰπίνῃς
Ἦγοντ' ἀνδρὲς γυναικά, πολὺς δ' ὕμναιος ὀρώρει.
Τῇλε δ' αἶψ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμῶων.

279. Ἀλλὰ λέχος σπέσασα. Thoros vestibus consterni solitos fuisse patet ex Xenophonte Ephesio lib. 1. p. 10. Ἦν ᾧ οὕτως ὁ Θάλαμος πεποιημένος κλίνη χρυσῇ σπώμασιν ἔσρωτο πορφυροῖς, ἣ ἐπὶ τῇ κλίνῃ Βαβυλωνία ἐπεποίκιλτο σκῆνη. Claudianus de R. P. lib. 2. 320.

*Alii praetexere ramis
Limina, & in ibalamum cultas extollere vestes.*

Consule Interpretes ad Petron. cap. 26.

280. Σιγὴ πάσον ἐπηξεν. Eadem locutione usus Nonnus lib. 2. p. 60. l. 18. lib. 3. p. 100. l. 32. lib. 40. p. 1048. l. 28. Hesychius in V. Θαλάμοιο νέοιο.

282. Νύξ μὲν ἦν κείνοισι γαμοςόλος. Nox pronuba etiam memoratur Nonno lib. 7. p. 218. l. 21.

Φανήσεται ἡματιή νύξ,
Ζηνὸς ἐπαγομένοιο γαμοςόλος.

Adde Claudiani locum apud Rondellum.

285. Ἔτι πνείων ὕμναιων. Similes locutiones obviae apud Nonnum, ut lib. 5. p. 158. l. 3.

Ἰνδάνην μετὰ δῆλον ἔτι πνείοντα κυδοιμῷ.

Ita lib. 25, p. 672. l. 9. lib. 32. p. 806. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 6.

Καὶ Σωτέρων χροὸν ἦλθεν ἔτι πνείων ὕμναιων.

Sic enim omnino legendam censeo, non *αἰσιν* *αἰσιν*. firmat interpretes, qui reddidit *adhaec* *ἵπ-
rans Hymenaeos*. Pro *ἵπ* lib. 9. p. 260. l. 30.

Καὶ Στέλλα κατ' Ὁλμπιον ἵτι πάντα κεραυνῶ,

Ita lib. x. p. 286. l. 32. lib. 14. p. 394. l. 16. lib.
16. p. 438. l. 28. lib. 42. p. 1100. l. 7. lib. 44.
p. 1146. l. 4. lib. 45. p. 1162. l. 32. Idem Non-
nus lib. 4. p. 121. l. 18. dixit.

Καὶ Χαρίτων πνέοντα Φιλήματα καὶ δίδραξα.

lib. 48. p. 1286. l. 15.

286. Ἡρῶ δ' ἑλκεσίπεπλος. Decemer ad talos
demissam vestem Heroni tribuit Poëta; hic enim
sacerdotum proprius cultus, ut nemini ignotum.
Talem Bassiani Solis sacerdotis fuisse refert Hero-
dianus lib. 5. 3. §. 12. Τέτῃ δὲ τῇ θεῷ ὁ βασιλεὺς
ἱερόμενος περὶ τὴν χιτῶνα βαρβαρῶν, χιτῶνας χρυσοῦ-
φῶς καὶ ἀλουργεῖς χειροδωτὰς καὶ ποδήρεις ἀνεζωσμένους, τὰ
τα σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων ἐς μέγας ἐσθῆσαν
ὁμοίως χρυσοῦ καὶ πορφύρῃ πεποικιλμένους. Ipsi Dii ve-
stibus spatiosissimis & talaribus utebantur obser-
vante Acrone ad Horat. Carm. 1. 18. 11. Bassaris
enim vestis genus est usque ad pedes demissae dictae a
a Bassara loco Libyae ubi sit. Tali enim & numina
uti volunt, ut Pedes vestis defluxit ad imos, Ex
vera incessu patuit Dea. Locus est Virgilii Aeneid.
lib. 1. 404. unde patet male distingui vulgo Et:
Vera incessu p. D. Tibullus lib. 1. 8. 45. de Bac-
cho:

*Sed varii flores, & frons redimita corymbis,
Fusa sed ad ianeros lutea palla pedes.*

Consule Elegantissimum Broekhusium. Nymphis
tribuit Nonnus lib. 14. p. 398. l. 7. Hae vestes
autem

autem erat indicium laetitiae et fortunae beatae,
unde de irata Venere Valerius Flaccus lib. 2. v. 109.

Neque enim alma videri

Jam cupis, aut tereti orinem subnectitur auro

Siderent diffusa sinus.

Ubi vide notata summo Burmanno. Minime ta-
men necesse ut Musaeum id respexisse statuas,
potius credam morem ipsum observasse veterum,
quo talibus inlustres virgines et mulieres indutae
incedebant. ita de Atalanta Ovidius Metam. 2.
591.

Aura refert oblata citis talaria plantis.

Tunica talari induta quoque Andromeda descri-
bitur ap. Achille Tatio lib. 9. p. 171. Bacchae a
Nonno lib. 35. p. 864. l. 30.

307. Ἄνδρ' ἄλλος ἢ μήτερ Βίοντο. Scholiastes
ἱβίοντο significans, ut videtur, nominibus duo-
bus singularibus addi verbum singulare pro plurali,
ita Bion p. 204. v. 15.

Ἄνδρ' ἄλλος ἢ μήτερ Βίοντο.

Virgilius Aeneid. lib. 12. 667.

Astuat ingent

Iuno in corde pudor, mistoque insania lecta,

Et Furiis agitatus amor, et conscia vultus.

Ovidius Trist. lib. 2.

Nil nisi peccatum manifestaque culpa fatendum est.

Claudianus in Rufin. lib. 2. 282.

*Speiaturque favens odiis locus, aptaque leto
Tempora.*

Servius ad Virgil. lib. 3. Aen. 269.

Qua cursum ventusque gubernatorque vocabant.

Monet: *Honestius hac elocutione per pluralem utitur numerum, licet possit singularis esse: modestius sane, quam Viri Eruditissimi, qui haec plerumque eliminant. ex. gr. Marklandus e Statio lib. 3. Sylv. 1. 96. ubi pro*

Quid enim ista domus, quid terra, priusquam

Te gauderet, erat?

Quatinvis cum Ven. Parm. & Rom. in Add. probat *erant*, quod probum quidem, sed tamen altero non melius. Nec ratio cur Heinsius in Claudiano de R. P. lib. 2. 262. pro

Sed mihi virginitas pariter, coelumque negatur.

Contra omnes Codices velit *negantur*. alia loca a Viro Docto, aliisque tentata non recenseo.

320. Πολλὰ κ' μὲν λιταίνευσ' Ὀδυσσεὺς Ἀφροδίτην·
Πολλὰ κ' δ' αὐτὸν αἰνέσσει Ποσειδάων καὶ Ἠέκτωρ
Ἀτρεΐδης κ' Ἰδμενὸν ἀμύνεσθαι καὶ ἰππεύειν ὕμῳ.

Recte laborantem, & a vento vexatum Leandrum invocantem Deos, quibus jus in mare, facit Musaeus: oppido autem venuste Boreae in se saevienti in memoriam revocat pristinos ignes, quibus tactus in Orithyia Nympha Attica arserat quondam, ut adeo, cum, quid esset amor, senserat, amatoris faventior esse deberet. Similes elegantias apud alios observare licet, ut apud Theocritum Idyll. 8. 59.

ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
οὐ μόνος ἦρξά μιν· καὶ τὴν γυναῖκα φίλας.

Elegantius Ovidius Amor. 3. 6. 23.

Flumina

*Flumina deberent juvenes in amore juvare?
Flumina senserunt ipsa, quid esset Amor.
Inachus in Melie Bithynide pallidus esse
Dicitur & gelidis incubuisse vadis.*

Lege sequentia, nec poenitebit. Sic Heroid. ep.
19. v. 129.

*At tibi flammaram memori, Neptune, tuarum
Nullus erat ventis impediendus amor:
Si neque Amymone, nec laudatissima forma
Criminis est Tyro fabula vana tui.*

Ita Ep. 18. 60.

*Hanc ego suspiciens, Faveas, Dea candida, dixi;
Et subeant animo Latmia saxa tua.
Non sinat Endymion te pectoris esse severi.
Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.*

Nec non v. 37.

*At tu de rapidis immansuetissime ventis,
Quid mecum certa praelia mente geris?
In me, si nescis, Borea, non aequora saevis.
Quid faceres, esset ni tibi notus amor?
Tam gelidus cum sis, non te tamen, improbe,
quondam
Ignibus Aëtaeis incaluisse negas.
Gaudia rapturo si quis tibi claudere vellet
Aërios aditus; quo paterere modo;
Parce precor; facilemque move moderatius auram.
Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.*

Huic sua debet Musaeus. Addi velim Nonnum lib.
7. p. 218. l. 15.

*Ζηλήμων φαέθων με βιάζεται, ἢ ῥα καὶ αὐτὰς
Ἰμείρεις Ζεμέλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγαίρεις
Ἡέλιε κλονέεις με, καὶ εἰ μάθης οἶστρον ἐρώτων.*

364 ANIMADVERSION. AD

Ceterum Boreae & Orthynae mentionem non raro facit idem, ex. gr. lib. 1. p. 16. l. xi.

Ναὶ λίτομαι Βορέης ὡς ἤρπασκ' Ἀΐδα νόμφην
Δίξο με σάϊς πτερύγεσσιν.

Corrige Ναὶ λίτομαι Βορέη σ' ὡς η. Α. v. ut interprez
Certe supplico tibi Borea, ut &c. Idem mendum in-
fedit lib. xi. p. 322. l. 15.

Εἰ Βορέης ἐδάμασεν ἐν Ὠρεοῦσαν ἱκίω.

Ubi scribendum omnino Εἰ Βορέης σ' ἐδάμασεν, quod & sequentia docent:

Εἰ δὲ σε κύμα καίλυψε, ἢ ἂν ἤδιστατο μορφῇ,
Καὶ σε ποτὶς ἱμὸς ἔλκεν.

329. Ροιζήδ' ὄν περκαήνας ἀπ' ἡλιβάτε πέσε πύργῳ.

Aperta imitatio Nonni lib. 28. p. 732. l. 27.

Ἡρόθεν περκαήνας ἀπ' ἡλιβάτε πέσε δίφρῳ.

Solebant enim perditis amoribus miseri de rupi-
bus, & excelsis locis se praecipitare. Horatius
Carm. 3. 27. 61.

Sive te rupes ἔῃ acuta leto
Saxa delectant; age te procellae
Crede veloci.

Glaucippe apud Alciphronem lib. 3. 1. ἡ τέταμι-
γίαμαι, ἡ δὲ Λευκάδα μεμνημένη Σαπφῶ, ὅτι ἀπὸ τῆς
Λευκαίδος πέτρης; ἀλλ' ὅτι τῶν Περσικῶν περβόλων
ἑμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὥσπερ Leucadiae hujus rupis
meminit etiam Statius Sylv. 5. 3. 154.

Saltusque ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappho.

Quo loco Cael. Marklandi altusque egressa viriles le-
gentis

gentis non sequor emendationem. *saltus viriles* eleganter dixit Poëta, quia prae amoris impatientia viri tantum se hinc jaculabantur, unde ἄλμα ἐρώωντων dictus locus. V. Jos. Scaliger Aufon. Lect. lib. 2. cap. 18. Sed Scaliger, inquires, duas feminas, Tollius unam recenset, quae hinc se praecipitarunt &c? Quid tum? hoc ne officit, quod tam longinquo aevo tres tantum se hinc praecipitarunt? Sed & nihil mutandum docet Papinii sedulus imitator Aufonius Cupid. Cruc. Affix. v. 24.

*Et de nimboſo saltum Leucate minatur
Mascula Lesbicis Sappho peritura sagittis.*

Ubi *mascula* vocatur quae masculos saltus ingredi audebat; non, quae sententia Vineti, quia non tantum in viros, sed, ut mas quispiam, in feminas femina exarserit. Denique qua de ratione, *actus viriles egressa* seu superasse dicetur Sappho? viri hinc se praecipitabant. Sed an ideo actus eorum egreditur, quae non secus ac ipsi se praecipitem tantum dedit?

F I N I S.

Z s

A D

ADDENDA

E T

EMENDANDA.

Pag. 4. a. l. 3. post p. 115. adde: Consule & Eruditiss. Spanhemio observata in Dissert. II. de Praest. & Usu Numim. Antiq. p. 99. & seqq. ubi loca Harduini & Th. Smith ipsum adlegare sero video, castigare autem verba Harduini Σ e nummis prorsus ablegata, pro quibus ante quadraginta annos vix postea illud in veteri nummorum supellectile exstare se dixisse, neque tamen negare illud C pro Σ ante Domitianum occurrere, sed tantum rarius occurrere, adfirmare monet. Nihil verius: nam prorsus id negari cum Harduino & Smitho non posse, patet ex exemplis a nobis adlatis, nec non Eruditissimo Spanhemio observatis, sed rariora tamen prae aliis nemini nummos, lapidesque versanti obscurum esse potest.

Ibid. post lin. 3. adde: 3. ἀχλυσόντα. ἀχλυσόντα Par.

Pag. 7. b. l. 15. adde: cui ἀκίω vertitur designatum volo, intelligo, sed invitis, mea quidem sententia, Musis & Gratiis; neque melius ille, qui, referente Rondello, legebat λόχον ἀκούς i. *celebrem*, ut viri gloriae pro gloriosi, quod ridiculum.

Pag. 8. a. lin. 6. post solus, adde si discesseris a Rondello.

Pag. 9. a. lin. 6. adde: & Rondelli editio cum aliis apud Röverum.

Pag. x. b. lin. 11. adde: & Whitf. ut & l. 13.

Pag.

ADDENDA ET EMENDANDA. 363.

*Pag. 13. b. lin. 18. post displicuit. Adde: Fir-
mat lectionem quoque Nonnus lib. 5. p. 156. l. 11.*

Εἰσέτι νῦν κήρυκες Ἀ'εῖς αἰόιο θνητῆς
Γαῖαν ἀναψύχουσι ἐτήσιας ὅκ Διὸς ἄνρας.

Ubi interpret consueto more caccutivit. Nihil ta-
men mutandum docet Apollonius Rhodius lib. 4.
v. 1397.

Εἰσέτι πε χθιζὸν παγχρύσεια ῥύετο μήλα.

*Pag. 14. a. lin. 4. adde: Magis convenit locus
Nonni lib. x. p. 270. l. 27.*

Φάσμασιν ἀντιτύποισιν ἐς ἥμερον ἤλυθεν ἄγρης.

Confer lib. 32. p. 804. l. 23.

*Ibid. b. lin. 9. post ἐνέδησας. adde: ita & Homerus
Iliad. B. 111.*

Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη.

Nihil tamen mutandum docere poterunt forte lo-
ca, licet non prorsus gemina, Iliad. x. 5.

Ἐκτορα δ' αὐτὲ μῆναι ἐλοή μοῖρ' ἐπέδησαν.

Iliad. Δ. 517. Nonni lib. 10. p. 272. l. 8.

Παιδοφόνῳ νέον δια πατὴρ ἐπέδησε βελέμνω.

*Pag. 15. a. lin. 16. Priorem versum, qui in no-
stra editione est v. 188. repertum & in Codice
Regio, probat Rondellus, sed rejecit merito Rö-
verus.*

Pag. 15. lin. 13. a. lin. 15. pro μῆνη l. μῆνη.

*Pag. 16. v. 40. post γνοem ἄρῳνιη ponenda di-
stinctionis nota, quae male ponitur post θνηταῖς,
jubente Georgio d' Arnaud, & favente editione
Rondelli.*

Pag.

364 ADDENDA ET EMENDANDA.

Pag. 18. b. lin. ult. addo: Praecipue cum non tantum reliqui Scriptores, sed & ipse Musaeus a talibus sibi non cavit. ita v. 82.

Εἰ δέ μοι ὤκ' ἐπέσκεπ' τήν ἱέρειαν ἀφάσκειν,
Τοίην μοι, Κυθήρεια, νέην παρέκοιτιν ὀκείσας.

v. 191.

Οὐδὲ μοι ἰγγυὲς ἴασιν ὀμήλικες, εἰδὲ χορείαι
Ἡΐθεων παρίασιν.

v. 296.

Χαιμέλοισι πνείοντες αἰεὶ συφέλιζον αἵητας,
Δαίλαπι μασίζοντες ὅλην αἶλα.

Ita v. 309, 310. Homerus Odyss. E. 156.

Ἡματα δ' ἐν πετρῇσι καὶ ἠϊόνεσσιν καθίζων,
Δάκρυσι καὶ σοναχῇσι καὶ ἀλγεσιν θυμὸν ἐρέχθων.

Hinc probare nequeo conjecturam Nic. Heinssii
Advers. 4. 6. p. 608. in Statio lib. 1. Sylv. 4. 9.
ubi pro

*Ergo alacres, quae signa colunt urbana, cohortes,
Inque finum quae saepe tuum fora turbida questu
Confugiunt.*

Minus concinne repeti τὸ quae non ferens legit ceu,
sed oratione non bene conaerente, ut inspicienti
patebit. certius est Marklandi *questum*. An concin-
pius illud Horatii epist. lib. 2. 2. 6.

*Verna ministeriis ad nutus aptus heriles;
Literulis Graecis imbutus; idoneus arti?*

An illud Guntheri Ligur. 7. 466.

*Namque novae quidam quaerentes semina laudis
Praeclarumque sibi cupientes addere nomen?*

Pag.

Pag. 21. lin. 2. post suspicatur Adde. Nunc aliter sentio. Ἀθανάτων θυλάς Deorum sacrificia eleganter vocare videtur, quae Diis ab hominibus offeruntur. Virgilius Aeneid. 2. 189.

Nam si vestra manus violasset dona Minervae.

Ubi recte Servius: quae Minervae data sunt. idem Ladae donum 1. 652. explicat: Vel quod ipsa filiae: vel quod ei Jupiter dederat.

Pag. 22. h. post lin. 5. adde: 60. Ἡρεῖς. Ἡρεῖς mendose Basil.

Ibid. lin 8. cum aliis apud Röverum, in qua lectione falsam quantitatem observare sibi visus Vir Doctus in Obs. Misc. Vol. IV. p. 369. caecutit, & Oppianum, Bionem, Stratonem & Aratum infelicititer tentat. Vid. quae moneo p. 105-107.

Pag. 25. a. lin. 2. adde: pro ἐπ' ἄξιον Par. habet ἐπ' ἄξιον, ut v. 68. Κύτεις & 70. ἐκέειν.

Ibid. lin 4. adde: 70. μενέαινε. μενέαινε Basil.

Pag. 25. b. lin. 4. post adfirmo adde: nam tales conjecturae incertae & vanae, qualem & hanc nunc credo.

Pag. 26. a. lin. 9. adde: 75. μόθον. Editio Rondelli μόχθον exhibet, quae lectio vera videtur. Consule notata p. 105.

Pag. 27. b. lin. 24. post putarem: adde: Idem Metam. lib. 2.

Subit hanc arcana profana

Dotexisse manu.

Virgilius lib. 8: 14.

Et late Latio increbescere nomen.

Homerus Iliad γ. 298.

Ζεῦ κούρῃς, μέγιστ', ἃ ἀθάνατοι θεοὶ ἔμμεν,
Ὀπότεροι πρῶτοι ὑπερδρυά πημήνια.

V. &

366 ADDENDA ET EMENDANDA.

V. & Orpheus Argon. v. 253. *Nulla igitur ratio, quare cum uno MS. Rittershusii cum Viro Docto in Observ. Misc. Vol. III. p. 65. in Orpiano legas pro*

ταῖσι δ' ἐν σφραλίται ὁμῶ γαμῶ ἔνεστο νίκην.

Quia id vulgatius altero ὁμῶ γάμῳ, cum vel ideo in MS. inmutatum sit credibile: nam ὁμῶ cum casu secundo reperiri aliquando Lexica docent. an melius, quaeso, sonant haec Hesiodi Θεογ. v. 903. Σπυτοῖσι βροτοῖσι?

Pag. 29. h. lin. 4. *adde*: Παρ. Σειπνείην.

Pag. 30. a. lin. x. *adde*: Prurienti Critico adri-deret forte Ὑμετέρην π. ε. ut Ὑμέτερος pro tuus obvium V. Animadv. cap. I. p. 121. Neque exempla eorum, ad quos sermo dirigitur, in ipso orationis initio non positorum quaerenti deessent; sed nos sobriam Criticem sectamur. v. autem 80. Rondellus exhibet ἐφμεῖρα & v. 101. ἐπιπτεύων, ut pag. 85. ὑπόκλεπτον.

Pag. 35. b. post lin. 25. *adde*: 102. ἀφθόγγουσι. ἀφθόγγουσι Basil. & v. 104. pro Χαῖρεν exhibet Χαῖρε, nec non v. 105. pro ἡμερόεσσαν ἡμερόεσιν.

Pag. 36. b. post lin. 5. *adde*: 108. Ὅτι. ὅτι Basil. & pro ἀπισείατο legit ἀπισίατο.

Pag. 41. b. lin. 21. ἀπειλείω Rondellus & ἀνείκατο pro ἀνενείκατο, nec non v. 125. pro πολυπτεάνων legit πολυπτεάνων.

Pag. 46. b. lin. 15. Ceterum γυναιζι edidit Rondellus.

Pag. 49. a. lin. 12. *adde* lib. 38. p. 216. l. 25.

Ὅμῳσι αἰδομένοισι παρήλυθεν ὄρχια κόλπον.

Pag. 49. a. lin. 21. post conjeceris *adde*: Nonnum lib. 42. p. 1190. l. 12.

Κύπελον

Κύπεδος αἷμα φέρουσι τί Κύπεδος ὄργια φύγει.

Adde Achillem &c.

Pag. 55. a. lin. 3. adde: 159. θυμὸν πυρὸν Par. ut 5. 174. ἐπέεσσιν.

Pag. 57. a. lib. 4. post adridet adde: Neque enim dubitandi scrupulum ullum restare permittit elegans & conferri dignissimus locus Aristæneti lib. I. ep. 15. p. 106. ἴσιν ὃ καὶ τῶδαφος περὶ χαράττεισιν τῷ ποδί, ταῦτα δὲ τὰ τῷ αἰδουμένων ἐν διαφορῇσιν κινήματα. modo etiam signans terram pede, qualia pudore dubitabundi solent.

Pag. 59. a. lin. 19. quibusdam, adde: ut Editione Rondelli, aliisque apud Röverum.

Pag. 60. b. lin. 16. adde: non in MS. sed Editione Parei ita exhibetur.

Pag. 65. b. lin. 8. adde: v. 209. autem Par. habet πολίετρον, & v. 121. ἀνέφαινε.

Pag. 66. a. lin. 213. καὶ καὶ Rondellus.

Pag. 68. a. lin. 7. post Canteri adde: quae & Magno Grotio in notis ad Germanici Phaenomena pag. 6. b. postea inciderat.

Pag. 70. a. lin. 20. adde: quae v. 218. pro φαισφόρον scribit φερσφόρον.

Pag. 72. b. lin. post νόσην adde: quam sententiam probat vir Doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 123. ego tamen nondum video rationem mutandae lectionis vulgatae in utroque Poëta.

Pag. 74. a. lin. 28. post. 3. Dissentit Vir Eruditiss. in Observ. Misc. Vol. II. p. 317. in not. neque quod adtinet Hesiodi locum admodum defendam, ipsam tamen rem negare non ausim.

Pag. 74. a. in fine post cohaerebit. At Vulgata non sollicitanda, sed omnino statuta synizesi in voce βέληαι retinenda. Neque enim χρεῖς una syllaba pro-

pronunciatum conripi conmode potest. Vid. Obs. Misc. Vol. X. p. 422.

Ibid. b. lin. 28. Doctiss. quidem Pierius Valerianus ad Virg. *Aeneid.* 3. 578. hanc synizesin ex duabus longis non condonat, sed, quamvis apud Latinos rarissima sint exempla, apud Graecos esse plurima liquet ex locis pag. 73. adductis.

Pag. 75. b. lin. 29. Diserte Servius ad Virgil. *Georg.* 1. 147. *Sane solum hoc nomen est in polysyllabis, quod ultimam producat in nominativo, & eam in obliquis corripit, ut Ceres, Cereris.* sane non crederem Veterum quenquam hanc legem migrasse, unde humani quid passus videtur Hugo Grotius, Bataviae illud nobile decus, in longe venustissimo carmine *Pro Cervisia* in Franc. Gujetum, ad altos superbissimi Galli spiritus & feroces inpetus retundendos vibrato, quod reperitur in select. epist. Balzaci lib. 12. ep. 28. ad Morinum p. 313. ubi ultimam conripit:

*Humor dulcis aquae, sed igne coctae,
Quam succo Ceres imbuit salubri.*

Pag. 82. b. lin. 2. post docet adde: & praeterea cum Jo. Corn. Pauw λαβώμεθ' ut feliciter conjectavit Vir Cl. nam quod scribendum suspicatur,

μάχης ἵσα μὲν ἔσσης.

Paucis credo persuadebit cum, talem numerorum mutationem Poëtis aliquando in deliciis esse eruditiores sciant: nam, quia neminem unquam in animum inducturum, ut id negaret, credere non potui, exempla multa adnotare neglexi. En tamen pauca, quae adtendenti haud longo tempore occurrerunt ita Statius lib. 5. Sylv. 2. 158.

Nos

*Nos fortior aetas
Jam fugit. hinc votis animum precibusque juvaro.*

Ita l. Marklandus pro *juvabo*. lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

*Nos tibi laudati juvenis rarissima conjux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare justa lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi semper Apolline Caesar.
Annuat.*

Ovidius Trist. lib. 2.

*Unde precor supplex ut nos in tuta releges:
Ne sit cum patria pax quoque adempta mihi.*

Paulus epist. ad Galat. cap. 1. v. 9. ὡς περιήκα-
μεν, ἢ ἄρτι πάλιν λέγω. Xenophon Ephesius lib. 3.
p. 46. ἐκ ἕως ἀνάνδρος ἐγώ, εἰδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή.
δεδοχθῶ ταῦτα. πίνωμεν τὸ φάρμακον. Ἀβροκόμην εἶναι
δεῖ μοι ἀνδρα. lib. 5. p. 78. πόθεν ᾗ εἶδέναι λέγεις ἐμὲ
τὴ δυσυχῇ; διαβόητα μὲν γὰρ ἢ ἀδοξα πεπόνθαμεν,
ἀλλὰ σε εἰ γινώσκω τὸ σύνολον. ita optime emendavit
vir literarum Graecarum ante alios peritissimus in
Observ. Misc. Vol. V. Tom. III. p. 60. με autem
cum ἴσω rectum esse docet Homerus, qui dixit
ἴλιον εἴσω.

Pag. 85. b. lin. 4. adde: v. sequenti pro ἐπίσκει-
πον, Rond. habet ἐπίσκιπεν.

Pag. 86. a. lin. 1. adde: 263. παρθενῶνος. παρ-
θενιῶνος Basil. & 271. ἐν καίτθεο.

Pag. 91. b. lin. 1. adde: Whitf. habet ζύγν.

Pag. 92. b. lin. 3. post videtur adde: v. autem
282. Basil. cum Par. habet οὐδέποτε' nunquam. &
286. ἰλκισί πεπλος.

Pag. 96. b. lin. 11. adde: Parei editio exhibet
εἰδέποτ'. in fine pag. adde: v. 297. τυπτεμένης men-
dose exhibet Whitf. ut Par. v. 312. λείανθρος περ
ἰσθῆ-

370 ADDENDA ET EMENDANDA,

ἰσθήμενος. & 319. Λέανθρος ἀκηλῆτοις ἐν δίναις, in littoribus pro gurgitibus, quod tamen & in aliis, & 327. ἱρῆαι.

Pag. 96. b. lin. xi. ut & in Theocrito Idyll. 23: 28.

Οὐ νοεῖς ὅτι νυκτὸς αἰεὶ πᾶσι δ' ἔτι τοῖχοι
Πᾶντες ἀειφευγέες.

non οἶδ' ἔτι.

Pag. 103. b. lin. 4. adde: Quin tamen, ut eo revertar, elegantissima lectio Μαινομένη σ' ὤτρυνεν a Musaei manu sit profecta vix ullum jam mihi restat dubium. Locis jam adductis adde Orpheum Hymno Veneris pag. 152. v. 24.

Ἐνθα καλαὶ σε
Παρθένοι ἀδμῆται, νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Τ' μνῆσι σε μάκαιρα.

Pag. 105. a. lin. 7. post ἱερμαρχίδου adde: vel in ἱερμαρχίῳ ut Rondell.

Pag. 106. b. lin. 7. adde: Perperam 'alii edunt ἀδροτῆτα, quemadmodum etiam citat Servius ad Virg. 12: 952. Reliqua autem exempla fere omnia, quia una ex iis litera liquida est, nihil huc faciunt. Ipsam tamen rem negare vix ausim cum viris Doctiss. Bentlejo, & Dorvillio Vanni Crit. p. 249. Certe Orpheus Argon. v. 1321. dixit

Ἀνδράσιν, ἠδὲ γυναῖξιν, ὅσις τάδε μήσεται ἔργα.

Apud Diogenem Laërtium lib. 4. §. 27. occurrit:

Χήρη ἔσηκεν Ἀκαδήμεια, ἢ Σολοί, πατεὶς σεῦ.

Versus est Jambicus syllaba una productior. V. Vir Eruditiss. lib. cit. p. 151. Neque in Xenophonte Ephesio lib. 1. p. 41. Vir Elegantissimus in Obl. Misc. V. Vom. III. p. 55. legere veretur:

Οὐ τάφον ἐμβαλάτε ἀγαστὸν ἱεροῖο πολίτη.

Pag.

Pag. 108. a. lin. 6. *adde*: pro θαλασσίην Basil.
1. θαλασσίην.

Pag. 114. b. lin. 5. *adde*: Quod vero Iliad. B.
549. vulgatur καθ'δ' in κάδδ' mutandum censeo,
quomodo apud Theocritum aliosque exaratur.

Pag. 115. a. lin. 4. *post* Röverus. *Adde*: τέθηκε
ἐπ' Rondell.

Pag. 121. lin. 10. *post* Interpres *adde*: Nunc In-
terpretem pueriliter errasse animadverto; neque
quicquam lectione vulgata sanius esse, cum non
Imperatores Antoninus & Verus, sed ipse Polyae-
nus fuerit Macedo. Sic enim in praefat. lib. 1. ἐγὼ
ᾧ Μακεδὼν ἀνὴρ, ἔχων πάτεραι τὸ, κρατεῖν Περσῶν
πολεμύντων δυνάσθ.

Pag. 128. lin. 13. *post* *partibus adde*: ita in
Justino lib. 1. 9. *Tum pertractare dormienti caput ju-
bet.* Cod. Franeq. pro *pertractare*.

Pag. 131. lin. 17. *post* poterit *Adde*: Bentlejo
tamen aliquo modo videri posset favere Servius
ad Virgil. Aeneid. 8. 577. sed, etiamsi ita scri-
bendum jam negare non ausim, nihil id Bentle-
jum juvat. *Post vides* enim recte sequitur modus
indicativus. Virgilius Aeneid. lib. 6.

Viden' ut geminae stant vertice cristae.

Claudianus 4. Conf. Hon. 5.

*Cernis, ut armorum proceres, legumque potentes
Patricios sumunt habitus &c.*

Id forte non intellectum fraudi fuit librariis. *Cari-
nas* autem de una nave etiam explicuit Rich.
Johnson Aristarch. Bentl. p. 66, 67. quem nunc
demum beneficio Cel. Burmanni videre contingit.

Pag. 139. lin. 4. *adde*: Apollonius Rhodius lib.
4. v. 282.

372 ADDENDA ET EMENDANDA.

Ἔτι δὲ τις πικρὰς, ὕπτιν πέρας αἰετοῖο.

Ibid. lin. 22. *post* 74. *adde* : sic Apollonius Rhodius lib. 4. v. 259.

Ἔτι γὰρ πλὴς δῖος, ὦ ἀθάνατοι ἱφίης.

Pag 145. *ante* l. *pen.* *adde*. sic cum Psemmis Anthiam ducere vellet, apud Xenophontem Ephesium lib. 3. p. 53. illa hanc causam interfert: ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γενομένην ἀναβίη ἴσας μίχας ὥρας γάμων. καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸ χροῖον ἐνιαυτῷ τῷδε.

Pag 149. *post* lin. 33. *adde*: nec non Andr. Papius, qui inmerito tandem improbavit.

Pag. 160. lin. 6. *Post* Antonomastivum *adde*: Atque ita in melioribus editionibus jam exhiberi saro video, ut adeo per me emendationes istae in spongiam incumbant.

Pag. 186. lin. 24. *addo*: atque hanc explicationem unice amplector.

Pag. 187. lin. 31. *pro* audio *scribe* non audio.

Pag. 188. lin. 6. *post* credebat *adde*: Locus Homeri est Iliad. Σ. 382.

τὴν δὲ ἴδε σφραγίσσα Κάρις λιπαροκρήδεμνος
Καλὴ, τὴν ἱππυς περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

Bed aliis locis plures aperte adgnoscat, ut Iliad. ε. &c. dein paulo post pro quin diserte Homerus scribit sic Iliad. p. 51. &c.

Pag. 191. lin. 24. *post* Ἀργαφίης *adde*: Nunc nihil muto, cum alterum aequè rectum. Etymologicum M. Ἀργαφίης, διον, Νιψάμεναι κρήναις ἔδεσμον Ἀργαφίης. τινὲς δὲ διὰ δ εἰ, ὁπὲρ Γεργίφου δ Ποσειδῶνος τὸ δ ἐντελὲς ἐν τῷ ἐρμῇ κρήναις Γαργαφίης. δ Πασμένης, ἀνευ δ γ' ἢ ἢ ἔλειψεν ὁπὲρ ἰσοείας. Conpilavit haec Phavorinus ad verbum tantum pro Γαργαφίης scribit Ἀργαφίης, reliquis omisiss. Alci-phronem autem versum citatum respexisse credibile est.

Pag.

Pag. 197. lin. 17. post Erebo adde: Quo argu-
mento Th. Galeus ad Apollod. pag. 6. conclude-
bat Poëma hoc non esse unius auctoris, & fortas-
se partem Theogoniae Orphei Hesiodo adsutam,
sed non probante Fabricio Bibl. Gr. lib. 2. cap. 8.
p. 378.

Pag. 207. post lin. 28. adde: 103. πόντον θαλάσσης
παρθενικῆς molestam, quoque decipiebatur Lean-
der, ut damnosus senex pro damnis confectio apud
Plautum, intelligit Rondellus. frustra.

Pag. 259. lin. 1. pro Perizonio scribe Scheffera,
dein pro Μεναλίαν, Μενεαλ. Μινναλ. scribe Μελαα,
&c.

Pag. 265. post insultat adde: Crojum jam refu-
tasse Jo. Fr. Gronovium sero video.

Pag. 268. post lin. 31. adde: apud Terent. Andr.
1. 1: 13. In memoriam habeo pro memoria exhibet
Codex Franeq. ita in Justino lib. 1. cap. 6. Astya-
ges meriti sui in Harpago oblitus. pro Harpagum Co-
dex Franeq. cap. 7. si quid in Craeso crudelius con-
suluisse. cap. 8. universo oriente in potestate redacto.
cap. x. urbemque ipsam in potestate ejus redigit.

Pag. 303. lin. 26. post laudat adde: Confer jocu-
lariam inscriptionem apud Reines. Cl. I. 118. p.
156. ubi memoratur aliquis, qui vixit annis CXV.
puellarum anhelitu quod etiam post mortem ejus non pa-
rum mirantur Physici.

Pag. 310 post lin. 10. adde. Hinc apud Home-
rum Iliad. A. 18. legendum puto:

Τῶν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἐκπέρσαι Πελαγόμοιο πόλιν, εὖ δ' οἶκαδ' ἰκέσθαι.
Παῖδά δέ μοι λύσσετε Φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε.

Nos, quod editiones occupat λύσατε, quod in ip-
sas metui leges peccat, cum secunda in λύσατε cor-
ripiatur. Veterem autem hanc esse lectionem patet

ex Moschopuli scholiis ad h. l. ubi notat: λύετε [ἀντὶ] τῆς λύσεως τὸ ἰουδικὸν ἀντὶ πνευματικῆς. quod jam video animadvertisse Editorem Doctiss. Jo. Scherpezeelium. ita praeterea Codicem MS. Bibliothecae Leidensis diserte exhibere, qui eum contulit, Eruditissimus Valckenacrius mihi ostendit, atque ita jam edidisse Sam. Clarkium sero video. Spondanus in margine λύετε τε emendans, an haec cum praecedentibus jungenda, an infinitivum pro imperativo poni voluerit incertos nos linquit. Prius, licet & aliis apud Eustathium adfuerit, est inepum, posterius τῇ λύσει deterius.

F I N I S.

INDEX

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

A.

A & E permutantur.	36
<i>Ab</i> ovilibus <i>aurae</i> pro <i>aurae ovilium</i> 150. <i>pastor-</i> <i>ab Ida:</i>	257, 258
<i>Accipio</i> & <i>aspicio</i> permutantur.	7
<i>Αἰδιδαντος γάμων.</i>	143
Adjectiva in <i>ος</i> & <i>ρος</i> aliaque vocibus faemininis adjunguntur. 15, 16, 109, 110.	
———— pro nomine.	229
———— vocibus adjuncta pro adverbis.	40-41
———— <i>εις σενὸν καιρὸν</i> pro <i>σενὸν καιρὸν.</i>	265
———— <i>παρθένος. μήτηρ</i> pro <i>παρθενική.</i>	341
Adonis cum Venere plerumque conjungitur, & eo- dem, quo illa, templo honorata.	162, 163.
<i>Aspicio</i> & <i>accipio</i> permutantur.	7
<i>Ἀέθλος certamen amoris non Officium.</i>	8. 125.
<i>Aequor</i> de fluvio.	6
<i>ἄγειν</i> pro <i>φέρειν</i> , & vicissim, ponitur.	128, 129
<i>Aglaia</i> Vulcani uxor.	189
<i>Ἀγλαΐαι</i> formosae puellae.	199
<i>Ἀγρεύειν</i> de Amore positum.	253
<i>ἄγειον οἶδμα.</i>	298
<i>ἄμμα, αἶμα γενέθλης</i> , genus quo quis ortus.	136, 137.
———— <i>filius</i> ibid.	
———— <i>κομίζειν</i> e parentibus dicitur filius, ut & ali- quis e regione ubi natus, ut & de insula.	137, 138
<i>Ἀιολόμητις Ἔρως.</i>	63
<i>ἄκμα</i> , <i>specto.</i>	5
Albae vestes. V. Vestes.	
<i>ἄλς ὕδαρ</i> pro <i>ὕδατος.</i>	339
<i>ἄλσιφης νῆσος, ἄσυ &c.</i>	17, 18
Aa 4	ἄλφς

INDEX RERUM

ἄρα pro ἴτα recte ponitur.	151
Ἀσπίονος Spectandarum formarum gratia loca sacra adeunt.	171
———— dilecta potiti mori cupiunt.	202
———— in coelo esse amata potiti spernunt.	203
———— dilectis persuadere omni modo conantur crudeles Veneri, ejusque filio esse invisae.	259
———— omnia tarda dilectis frui acyus cupien- tes putant.	321, 322
———— perditis amoribus de rupibus & excelsis locis se praecipitare solent.	360
Amor militiae comparatus, & pulcherrimae inde ductae locutiones.	125-127
———— αἰολόμεντις.	63
———— ignes ejus frigidi maris aqua extinguere ne- quit.	82
Ἀιστίαν & Ἀναφαίαν permutata.	38
Ἀνασίαν & ὀτγγος, aliaque.	208
Ἀντιόχου φωνήν.	41
Animus & mens junguntur.	192
Antonius victor Virgilio quomodo vocetur.	258
Antonomasivum.	159, 160
Ἀντίον παύχιδος ὑμνασίαι.	317
Aphacitis Venus.	168, 169
Ἀφάσαν ἱέρειαν, tangere.	204
Ἀφροδίτη pessime pro Ἀθηνᾶ a Scholiasta Musaei habita.	159
Ἀπὸ. πέρφης ὑπὲρ ἀργύρου, turris poeta 149. αἰ. Ἀρ- ῥαδίνης Ἀταλάντη.	257
Ardua montium.	251
Argaphia fons idem ac Gargaphia.	372, 373
Argo nave aedificata primus mare tentasse a Poëta vulgo statuitur Jason.	273-275
———— primo die tempestate jactata fuisse non vi- detur.	281
Ἄργος Πελαγονικόν.	198
	Ἀρῖον

ET VERBORUM

A'αν de patre sobolem generante.	222
Α'αυτη genitula.	222
Α'ατες πολλων, α'αρον α'αρη.	132
Atque aliquis eleganter positum.	194
Α'ατα puellae.	303
Aurorae modo bigas, modo quadrigas dant Poetae.	289, 290
Α'αματε pro α'ατε & vicissim.	232

B.

Bacchus pulcher non pingui aqualculo deformis.	153
— pater Gratiarum.	189
— juvenes formosi ipsi comparantur.	192, 153
βαλων & λαβων permutata.	76
Bellum Graeciae, quod inferunt Graeci.	248
Bootes.	69
βερχυλογία.	79

C.

C pro Σ in nummis ante Domitianum reperitur.	3. 362
Callichoi & Parthenii fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
Carinae pro una navi.	131
Casus tertius pro quarto cum praepositione ele- ganter ponitur.	99—103
— sexti rarior usus pro quarto cum praeposi- tione per, ut candidatis ministris pro per candida- tos ministros.	213
in Ceres ultima syllaba male corripitur.	75. 368
Χε'α' σποδ'η α'θ'η, υ'φ'ε'α', & σ'ι'β'η.	333
Χρυσόρραπις Ε'ρμ'η' auream virgam gestans Mercurius.	255
in Coelo esse gaudio inusitato & maximo adfectu dicuntur,	203

INDEX RERUM

Coeneus in lugentibus campis male ponitur a Virgilio.	284
Cognoscere visu.	224
Colli bonus odor laudatur 219. ut & candor.	<i>ibid</i>
———— osculari mos erat.	220
Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus.	175, 176
———— candidus & roseus.	176, 177
Conjunctio modos diversos non raro copulat.	309—314. 373, 374
———— casus diversos copulat.	316, 317
Conjux, adulterio cognita.	124
Composita. v. Voces.	
Constructionis durae & ineditae exempla.	38, 39
Creare prolem dicitur & mater.	227
Cupido virginibus infestum numen.	155
———— a nuptias inituris placabatur.	157
———— in membris formosarum excubat.	191
Cythera insula.	166

D.

De libris memoriae pro memoriae librorum.	150
———— Magi de oriente.	257, 258
Δι, igitur.	22
———— γὰρ.	23, 24
———— repetitum.	108
ἐπὶ Δηρὸν & ἐπὶ δηρὸν.	96
Dianae venatrices comparabant.	153
———— modo uno, modo duobus cervis, modo quadrigis vehi fingunt.	291
———— a nubentibus apud Graecos zona non sacrabatur.	349
Diis comparantur, qui inter homines aliis praestant.	151-153
———— pri-	

ET VERBORUM.

— pristinos amores, si nimium sibi graves, eleganter in memoriam revocant amatores.	358, 359
— Reges vocantur.	153, 154
— plures uno templo honorati, ut Venus & Adonis, Diana & Apollo &c.	162, 163
— albas vestes gestant.	213
— maris potentes,	327-329
<i>Diva</i> , pro <i>Musa</i> .	122
<i>Δοκεῖν</i> de venatore, piscatore, aucupe aliisque ponitur.	325, 326
<i>Δόμος</i> pro <i>dolio</i> recte usurpatur.	234
<i>Dona Minervae</i> , quae ipsi data sunt.	365
Dormire sine veste Veteribus non insuetum.	338
<i>Δρύπτειν</i> cum conpositis.	112-114
<i>Duplex Amasusia</i> .	161
<i>Δῶρα μάλιστα Ἀφροδίτης</i> .	93

E.

<i>E</i> & <i>A</i> permutantur.	36
<i>Εγείρειν μῆνιν</i> &c. alicui.	53
<i>Ἐδρανον</i> & <i>ἰδρανον</i> permutata.	25
<i>Εἰπέ ᾧ, μὴ κρύψης</i> .	270
<i>Εἰ ἴτεόν & εἰ δ' ἴτεόν</i> .	71
<i>Εἰ δ' ἰθέλεις</i> non ᾧ θέλεις.	71
<i>Εἰς πατεῖδα μίμνιν</i> pro <i>ἐν πατεῖδι</i> .	265
<i>Εἰσέτι πᾶν νῦν</i> .	13, 363
<i>Ἐῖσκα</i> .	221
<i>Ἐλίλιζεν</i> vel <i>ἐλίλιξεν ὀπωπᾶς</i> .	34, 35
<i>Ἐλθεῖν εἰς πόθον, ἥμερον</i> .	14, 363
<i>Ἐλκος</i> & <i>καῖκος</i> quomodo permutata.	31
<i>Εν</i> eleganter in multis locutionibus abundat.	260
— omittitur saepe.	275, 276
— pro <i>ἐν</i> , ut <i>καίππισον ἐν Ἀθήναις</i> .	266
<i>Ἐνδῶν</i> vel <i>ἐκδῶν τῶα ἀνάγκη</i> .	14, 363
<i>Ἐπενφραῖν</i> .	351
	Ἐπι-

INDEX RERUM

Ἐπιβαίνειν Σπάρτης, accipere Spartae non adscendere.	195, 196
Ἐπιβαίνειν concumbere cum puella.	202
Epicurus doctus summa jure vocatur.	241
Ἐπιδεῖν V. Εὑδεῖν.	
Ἐποίχειν incedere.	171
Epitheta duo uni voci addita.	9, 216-218
— aliquando etiam plura ibid.	
— vitari saepe possunt admissio copulae defectu,	219
— frigida, & otiosa &c.	131
Ἔργα Κύπριδος, Ἀφροδῖτις, Ὀυδισίας aliaque plurima.	228, 229
Ἔργον simpliciter opus, in amore.	230
Erecta montium.	251
Eriphyle in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	284
Ἐισμάραγος, ἱερσμάραδος, & ἱερσμάραγδος.	104, 105
Ἐς δὲ τις νῆσος, vel ἐς τις νῆσος initio versuum frequens.	138, 139
Ἐτερος pro ἄλλος recte ponitur.	151
Eurynome Gratiarum mater.	180

H.

Ἡθεός.	14
Ἡμετέρος & ὑμετέρος permutantur.	121
Ἡν, est.	19
Ἡν ἰθέλης, ἰθαλήσης non ἰθέλεις, aut ἰθαλῶσεις, nec ἦν ὁ θαλήσης.	51, 52
Ἡώς Aurora, sol, dies &c.	36, 37

Faces nuptiales in veteri Graecia a matribus postea vero a patribus videntur fuisse accensas, quamvis ritus hi non raro ab ipsis scriptoribus confundantur.

352-354

Per-

ET VERBORUM

Serpere.

Fluvi fluvii ab arenarum fulvo colore. 269, 270

Fortunae jus est in mare. 328

*G*amos & similia verba pro coitu pudenter usurpan-
tur. 123

a Generalibus ad specialia non raro descendunt
Poëtae. 164-166

*G*entis de utroque parente. 215

Gentes & montes mutata. 192

Genus masculinum ponitur pro faeminino. 259

Gignere prolem & de matre ponitur. 227, 228

Grammaticorum placitis caute standum. 134, 185

—— ipsi leges a se latas migrant. 156

Gratias ternas vulgatiores sententia statuit, alii ta-
men unam, vel duas. 187, 189, 372

—— variis parentibus ortas statuunt. 188, 189

—— in nominibus ingens discrepantia. 188

—— in oculis formosarum excubare dicuntur. 191

Harmonia Gratiarum mater. 200

Hebrus non est fluvius aurifer. 244

Herculis & *Omphales* exemplum in Amore. 255

—— generationi duas noctes inpenas tradit
cum paucis *Statius*, alibi tamen trium meni-
nit. 288, 289

Hero sacerdos *Veneris* ad nubilem aetatem videtur
fuisse. 146

—— publica fuit Sacerdos. 160

—— & *Leander* primas nuptias in templo *Vene-
ris* fecisse non videntur. 317-319

Heroes veteres pedibus nudis incedebant. 185

Heroides veteres albas vestes gestabant. 214

Hu-

INDEX RERUM

Humeris oscula imponebant.	230
Hyetis gramina campis aufert,	181

I

Iason, V. Argo,	
Ἰάσον μῦθον.	87
Ibi pro eo.	270
Ἰαλλας primam syllabam communem habent 11, 12. 121	
—— cum casu secundo.	46
In eleganter in multis locutionibus abundat.	260
—— cum quarto casu pro sexto, & vicissim, ponitur.	267, 268. 373
Incedere pompam ac majestatem denotat.	171
Incessus decoris pars non temnenda.	171, 172
Inconstantiae accusati plurimi veteres scriptores, nonnulli absoluti.	272——294
Infernis in sedibus mariti non videntur sortiti loca quae meruerant uxores.	283
—— manes certos circulos habebant <i>ibid.</i>	
—— lugentibus campis a Virgilio adscribuntur alio loco dignae.	284
Infinitivi modo elegans usus, in ἑνὶν ἐκόμεζεν aliisque.	256, 257
—— pro imperativo.	305
Intacta, pro muliere virum passa, sed casta, recte adhibetur.	204, 205
Ipsē pro sponte eleganter ponitur.	332
Ipsor cum casu secundo, & quarto constructum.	45, 46
Ἰρξίξ μῦθον.	87
Iuncta Luna non est triplicata.	288
Iuno Ζυγία.	90
—— Cinxia, unde dicta.	349
—— zonam ei sacrabant.	250
Ixionis in poena memorantur a Virgilio angues, silex inimicus, & rota.	285-287
	K & A

ET VERBORUM.

K.

κ & λ permutata.	31
— τ permutata.	80
Καί, <i>sed</i> .	322
Καί τις eleganter positum.	194
Καλέω σε γυναίξην ἴσιν.	221
Καλός & ἴλος quomodo permutata.	31
Καταβαίνειν pro ἐπιβάσκειν.	196
Καταπτῶσιν.	65
Κεδνός, <i>pergrandus</i> .	271
ἐπὶ Κελευθός.	262
Κλέπτειν & κρύπτειν παροίην.	62
Κοῖτος pro lecto, & concubium recte videtur poni.	149
Κραδίη & θυμός junguntur.	192
Κρύπτειν & κλέπτειν παροίην.	62

L.

λ & κ permutata.	31
<i>Labens manus</i> .	252
Λαβών & βαλὼν permutata.	76
<i>Lacedaemon</i> & <i>Sparta</i> disjunctive memorata pro una urbe ponuntur.	197
— Cypri urbs.	198
— V. <i>Virgines</i> & <i>Nuptiae</i> .	5517
Leander veste capiti adstricta per Hellespontum natavit secundum Musaeum: secundum Ovidium in litore liquit.	331, 339
<i>Lenes Dii</i> .	158, 159
Λευκόπυς Ορίης.	185, 186
Leucothoe in mare jus habet.	327
Libanus mons Veneri facit.	167, 168
— puellae montis accolae prae ceteris Veneri dilectae erant, & forma liberali.	168
— fragantissimas arbores gerit, non vero thus &c.	169, 170
	<i>Libat</i>

INDEX VERBUM

<i>Litus pro ripa.</i>	81
<i>Δοχεύειν</i> de patre prolem generante usurpatum.	226
<i>Loqui digitis, nutu &c.</i>	207
<i>Λύχνος</i> lucerna non fax.	174
<i>Lucifero formosos comparabant.</i>	174
<i>Λύειν ζώνην</i> , de puellis virginitatem amittentibus.	317
<i>Non vero virum passis ponitur.</i>	341
<i>— nec de parentibus tantum.</i>	343
<i>— minus de sacerdotali redimiculo capitis.</i>	343
<i>Eugentes campi. V. Infernae sedes.</i>	
<i>Lycurgum modo Martis, modo Dryantis alunt.</i>	270
<i>facit Nonnus.</i>	
<i>Majori ad minus non raro descendunt Poetae.</i>	164-166
<i>Manus osculandi mos.</i>	221
<i>Maris frigida aqua ignes Amoris extinguere perquit.</i>	82
<i>— inperium variis Diis tribuunt veteres, quos invocare, & si liberarentur, vota his solvere solebant laborantes.</i>	327-329
<i>Μαεμαρυγή χαρίτωσα.</i>	21
<i>Médeæ Hecatae fuit Sacerdos.</i>	143, 144
<i>— ad nubilem aetatem.</i>	145, 146
<i>Μεμνηότες ἔργα θάλλουσιν, θάλλουσι μνηστές, θάλλουσιν μέμνηται ἔργα, θάλλουσιν μνηστές.</i>	229
<i>Mens & animus junguntur.</i>	194
<i>— mentes & corda ibid. mentes & gentes permixtata.</i>	194
<i>— & oculi junguntur.</i>	193
<i>Mercurius χερσόερα πτε.</i>	255
<i>— partes suas in amore habet, quia eloquentiae praefes Deus.</i>	255, 256
<i>Μετα.</i>	221
<i>Metaplasmi exempla varia.</i>	179

ET VERBORUM.

Μετερχία & Κύπεδος ἔργα.	47
Militia. V. Amor.	
Minerva a nuptiis inituris placari solebat.	156
Μίτην & μήτην permutantur.	90
Modus imperativus in precibus usitatus.	119
Μυχᾶ varii significatus.	332, 333
Munera Bacchica, vinum, &c.	95

N.

Naves autumnno & hyemali tempore subducebant veteres.	97
——— ulteriori usui ineptas fractas hyemali tempore fuisse non est verosimile <i>ibid.</i>	
Navigantes in periculis patrios deos cuncti non invocant, & vota solvunt liberati Diis praesidiis locorum, ad quae rejecti.	329, 330
——— pro felici navigatione aras in litore & ripis erigere solebant.	330, 331
——— mari se commissuri sacrificia offerebant,	331
Nec & nunc permutantur.	252
Νεύματα ἀφθογγα.	206
Nomina duo uni Deo tributa, ut <i>Phoebus Apollo</i> , Κυθήρεια Ἀ' Φροδίτη.	159
Nēs & φρένες junguntur 192. & ὄμματα.	193
Nox pronuba.	355
Noctem obscurare solem tradunt auctores.	209
Nocti vestem nigram tribuunt. 208. & stellatum peplum.	210
——— aetate quadrigis, hyeme bigis vehi perperam vult Broekhusius.	290, 291
Numerus pluralis pro singulari ponitur.	130, 131
——— singularis additur nominibus duobus singularibus pro plurali.	357, 358
B b	——— fin-

INDEX RERUM

———— singularis & pluralis saepe permutantur.	368
<i>Nunc</i> & <i>nec</i> permutata.	252
Nuptias veteri aevo sine parentum consensu contrahere non licebat.	265
———— apud Lacedaemonios contrahendi mirus modus.	335
———— in iis utebantur vestibus albis.	214
———— nomen horrent virgines modestae, saltem horrere se fingunt.	261, 262
<i>Nutus loquaces.</i>	207

O.

<i>O'apū</i> varius significatus.	43, 44
<i>O'χλαί.</i>	61
Oculi praecipua pulchritudinis sedes.	196
—— Cupidines, Veneres Gratiaeque iis insident.	191
—— <i>mens</i> & <i>animus</i> junguntur.	193
—— dejecti signa pudoris.	261
Odor bonus mulierum laudatissimus.	181
<i>Officium.</i>	8
<i>Olσρε.</i>	44
<i>O'μματα</i> & <i>νῦς</i> junguntur.	193
Oleum <i>ρόδων</i> & <i>ρόδων</i> .	86
—— eo Veteres cubitum ituri iungere se solebant &c.	337, 338
—— membra tinguit Leander ponto frigido se commissurus.	338
<i>O'λος</i> pro <i>πᾶς</i> .	336
<i>Omnis</i> pro <i>totus</i> .	336
Omphales & Herculis exemplum in amore.	255
<i>O'πῃ</i> anteriori responder.	125
<i>O'πιπεύω</i> & <i>ἰπιπεύω.</i>	66
	<i>Opus</i>

ET VERBORUM.

Opus in amore.	230
Ὄργια, audio.	5
Ὄργια quaevis mysteria.	48, 49. 366
Orestes quare λευκόπυς dicatur.	185, 186
Osculabantur Veteres alicujus collum, humeros, pectus, manus, aliasque corporis partes.	219-221
P.	
Palaemoni jus in mare.	328
Πανδύμιος ἐσθλὴ pessime ad Venerem πάνδημον refertur.	160
Πανσυδίη & πασσυδίη	17
Παφλάζην <i>fervere</i> verbum ab Hippocrate fictum male statuitur.	298, 299
Παπταίνω.	201, 202
Parcis parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo.	197. 373
Parentum sine consensu nuptias veteri aevo non contrahere licebat.	265
Parere de patre usurpatum.	226, 227
Parthenii & Callichori fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
Παρθένος μήτηρ.	341
Participium in fine versus apud Graecos & Latinos recte ponitur.	133, 34
Πᾶς pro ὅλος.	336
Πασσυδίη & πανσυδίη.	17
Πατήρ.	92
Patres pro utroque parente.	215
Pectus osculandi mos.	221
Pedes pulchri veteribus probatissimi.	182, 183
— pedibus nudis incedebant Gentilium Sacerdotes, Dii, alique, ut & in dolore, 184. Veterum Heroes 185. nec non furentes.	186
Περικτίονες.	19
Περικτώσθαι.	64
Bb 2	Πη.

INDEX RERUM.

Παγνύον πασόν.	355
Θαυροὶ ὀφθαλμοί.	173
Θάρτος prima syllaba est communis.	296
Θίαν pro αἶαν & vicissim ponitur,	129
Φτύαν pro φντιύαν, ut & φιτάνυμον, φίτον aliaque probae notae vocabula.	224-226
Φντιύαν de patre sobolem generante.	223, 224
—— primam conripit.	224
Θεζίαξ.	297
Θρίης & τῆς janguntur.	192
Θρυγίης prima conrepta.	19, 20
Plaga fluvii minus recte dicitur.	244
Pleonasmus pronominum elegans.	99. 370
Πνείω spiro 355. & ὄζω.	356
Poetae praesides eorum, quae dicturi, proprios, invocare solent.	119, 120
—— nec non defunctos vates.	120, 121
—— praecipue autem Musas.	121, 122
—— ut & Imperatores.	124
—— Epitheta frigida & otiosa &c. adhibent ali- quando.	131, 132
—— veteres a recentioribus mendacii arguuntur.	187
—— in carminibus artificiose aliquem introdu- cunt, cujus ore vota &c. aliorum exprimunt.	194
Πολυδαίδαλος χιτῶν, artificiosa vestis.	210, 211
Πολύκλαυτος lucerna, quae miserandum fecit Lean- drum.	81
Ponere urbem pro condere.	240
Pontificem unum, non duos, singulis provinciis praeposuit Maximinus.	212
Προσθμός Α'βύδα fretum inter Sestum & Abydum, non litus.	12, 13
Prato pulchro formosae comparatae.	180
Προγόνους majores, non parentes denotant.	147
——	147

ET VERBORUM.

Πρόλειψις ἀπὸ προγενέων, πρόγος α. π. <i>ibid.</i> &	149
Proleptis.	81
Πτέρυγες.	171
Πτώσις.	65
Pudore adfecti faciem velare solebant summa vestis parte in caput contracta.	295, 296
Pueri & puellae Diis ministrabant.	144
Pulchrae puellae Veneri comparabantur.	152
ut & Lunae 172, 173. nec non Aurorae 173. prato roseo.	173
prae caeteris Libanum, ubi Veneris sedes, incolebant.	168
colore niveo purpureo mixto celebrantur.	175, 176
nec non candido & roseo.	176, 177
odor earum bonus laudatissimus.	181
Pulchri juvenes Baccho comparabantur.	152, 153
ut & Lucifero.	174
Pulchritudo puellae per oculos in amatoris animum penetrat.	31, 32
sedes ejus praecipua in oculis.	190
Πῶς in obliquis casibus primam forte syllabam communem habet.	16
Purpureas vestes gerebant sacra celebraturi.	214

Q.

Quasi eleganter reticetur.	258
Que pro sed positum.	323
Qui anteriori respondet.	125
Quo pro ubi.	270

R.

Reges Diis comparantur.	154
Repetitio vocum.	43
earundem, licet vicina admodum in sede,	

INDEX RERUM

<i>ſede, multis exemplis demonstrata.</i>	231-236. 249
———— in principio verſus.	88
———— in fine verſum.	103
———— periodorum.	239
———— τὴ Δι.	108
———— conpoſitarum & derivatarum crebra ad- modum eſt.	236-239
———— nec tamen laudanda.	253
———— inveniſta.	295
———— epithetorum &c. diverſis perſonis & re- bus tributorum.	110-112
<i>Ripa pro litore.</i>	61
<i>ῥόδων ἑλαίων & ῥόδων.</i>	86
<i>Rosæ albae, præcipue in conparationibus, raro memorantur.</i>	177
———— ſorum pulcherrimæ, ideoque Veneri ſa- cræ.	178
<i>Roseus color.</i>	176
———— pulcher. 177, 178. <i>Rosea cervix</i> ibid.	

S.

<i>S, pro C in nummis &c. ante Domitianum.</i>	3. 362
<i>Sacer cum caſu ſecundo conſtructum.</i>	330
<i>Sacerdotes virginitatem fere omnes ſervare tene- bantur.</i>	143-145
———— virginitatem minus ſancte ſervantes gra- viter puniebantur.	145
———— quædam ad nubilem ætatem virgines manebant, ut Medea, & Hero.	145, 146
———— ſine Deorum conſenſu nuptias contrahe- re non poterant.	144
———— juvenes ſacra peragebant, quia ætas innocentior Diis grata.	145
———— albas veſtes geſtabant, & purpureas.	211, 213, 214
————	ve.

ET VERBORUM.

———— vestes ad talos demissas gestabant.	356
Sacerdotia quaedam certis familiis adligata fuerunt.	147
<i>Sidera</i> pro sidere ponuntur.	209
Sichaeus in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	283
<i>Sinus</i> :	13
Solem obscurat nox 207. Eorum, quos <i>sol adspicit</i> , potentissimus.	209, 210
Soni ejusdem iterationis conplura exempla.	26, 365, 366
Sparta plano loco condita fuit.	196
—— & Lacedaemon juncta pro una urbe posita.	197
Spartanarum puellarum forma decantata 198. nec minus castitas.	199
———— publice cursu lucta, &c. exercebantur.	199
Σφετερός pro iōs, <i>noster</i> , ὁμέτερος usurpatur.	296, 297
Σπείρειν de patre prolem generante.	222
Stellas nitidas &c. claras sequuntur nautae.	68
Στεφανῶν.	18
Syllabae breves productae.	74. 139. 367
—— longae per positionem conreptae.	105-107. 365. 370
Synizesis in voce Θεοι 67. in φάος aliisque vocibus multis Graecis & Latinis.	72-75. 367, 368

T.

T & K permutata.	88
<i>Tangere puellam</i> .	204
Taurum Jovi immolatum male negat Servius.	135
Tempora praesentia pro futuris.	49, 50, 51
———— diversa recte conjunguntur.	299-302
Bb 4	Θα, ,

INDEX RERUM

Dea, Dies, Musa Calliope, sive Erato, vel Venus.	119-122
Theseus pulchris pedibus fuit.	185
Θεοκραδῶν antepenultima correpta.	21
Θυγαῖ Α'θανάτων, sacrificia quae Diis offeruntur.	365
Θυγαῖ & κραδίη junguntur.	192
Thus Libanus non fert.	169, 170
Timor puellae est timor pro puella.	335
Τῆς eleganter abundat.	133
Toros nuptiales vestibus consternebant.	355
Torti orbes.	287
Totus pro omnis.	336
Trajectiones verborum.	147, 148
Τρίμων κραδίαν & similia.	33

V.

Venari in amore.	254
Venatrices Dianae comparabant.	153
Veneficae in sacris magicis unum pedem nudum habuisse, male statuuntur.	184
Veneri puellae pulchrae comparabantur.	152
— a nuptias inituris res divina fiebat.	157
— numen virginibus infestum.	155
— sanguine placabatur vel columbae vel majoris hostiae.	157, 158
— Coelestis & Vulgaris.	161
— cum Adonide plerumque conjungitur & eodem, quo ille, templo culta.	162, 163
— in Libano culta.	167, 168
— Aphacitidis nomen adepta a loco ubi culta.	168, 169
— rosa florum pulcherrima ipsi sacrata.	178
— virginitatem non inlibate servatam ipsa aequae ac alii Dii vindicabant.	319
— e ma-	

ET VERBORUM.

~~et~~ e mari nata mare navigantibus favet.

326, 327

~~et~~ in mare jus habet, & a navigantibus invocatur.

329

— zona virginea [post concubitum ei] sacrabatur.

349

Ubi pro quo.

370

Visus in amore satietas nulla.

302

Verba sensus denotantia permutantur inter se. 5, 6, 7

— neutra active usurpata, ut *pergere iter*.

302, 303

Versuum invicem se sequentium in exitu dictiones eodem modo desinentes recte ponuntur. 139-142

— invicem se sequentium in medio voces eodem modo desinentes recte ponuntur.

364

Vestes albas gestabant sacerdotes sacris operantes.

211

— sacerdotes Maximi civitatibus, & Pontifices provinciis praepositi a Maximino candidis chlamydibus ornati incedebant.

211

— vates, Dii, Angeli, veteres Heroïdes, nec non nuptiarum tempore induebant.

213, 214

— purpureas sacra celebraturi gestabant.

214

— in amore adprehendebant.

215

— ad talos demissas gestabant sacerdotes, & veteri aevo inlustres virgines & mulieres.

356, 357.

Virgines modestae nuptiarum nomen horrent, certe horrere se fingunt.

261, 262

Virginum cura anxiosa & custodia erat apud Graecos aliosque, a quibus tamen diversis institutis utebantur Lacædaemonii.

333-335

Τμετέρος & ημέτερος permutantur.

121

— pro tuus.

121

Voces compositae sonum simplicium non raro retinent, ut *detrecto* pro *detrecto* &c. 127, 128. 371

Bb 5

— idem

INDEX RERUM

- idem significantes junguntur. 197. 270, 271.
323-325
- a cursu & via ad orationem transferuntur.
262-264
- ab arvis eorumque, cultu desumptae ad so-
bolis generationem deductae. 222-224
- Τ'ρὸ abundat. 56
- Τ'πεδέρων non ἰπεδέρων. 48

Z.

- Zonam salvere* dicitur virgo & maritus &c. 343
- non usurpatur de redimiculo capitis soluto
in re nuptiali. 343, 344
- solvebat maritus in lecto, non antea. 344
- non unam, sed plures fuisse contra Brau-
nium aliosque demonstratur. 345
- Vossii sententia puellarum pudenda zonis
munita fuisse rati pluribus adserta. 346-348
- nobiles puellae tantum gestabant. 348
- apud Romanos ipso nuptiarum tempore cin-
gulo demum praecingebantur. 348, 349
- post concubitus Veneri apud Graecos con-
secrabant, non Dianae; apud Romanos autem
Junoni Cinxiae. 349, 350
- mulieres etiam gestasse videntur. 350, 341
- Ζυγὴ ἤρην. 90
- Ζῶμα, pro ζώνη. 347

F I N I S.

INDEX

I N D E X

Auctorum Veterum & Recentiorum,
qui in Notis & Animadversionibus
vel

Emendantur, vindicantur & inlustrantur;
vel

Laudantur & refutantur.

A.

A Chilles Tattus.	45. 49. 133. 138. 224. 225. 281. 282. 334. 352
Acro.	145. 158. 220. 269. 304. 356
Aelianus.	151. 276. 295
Alberti (Johannes).	248. 257
Alciphron.	191. 263. 323
Anacreon.	82. 185. 368
Apollonius Rhodius.	239. 240. 351
Arator.	277
Aristaenetus.	110. 181. 259. 301
d' Arnaud (Georgius).	24. 109. 162. 185. 240. 256. 304. 308. 333
Attius apud Ciceronem.	227
Avienus.	253
Auctor epistolæ ad Hebraeos.	24
— <i>ἐπὶ Σολομῶν.</i>	296
— Elegiæ in obitum Maecenatis.	342
Ausonius.	324. 361

B.

Barthius (Casparus).	139. 218. 347. 348
Bauldri (Paulus).	50. 212. 268
Begerus (Laurentius).	249
Bentlejus (Richardus).	7. 135. 140. 142. 217. 218. 227. 239. 241. 306. 308. 333. 370
Berglerus (Stephanus).	34. 76. 83. 90. 191. 199. 220. 265. 326
Bochartus (Samuel).	154. 168. 267
Boëthius.	75. 128. 139. 240. 267. 292. 293. 314
	Bos

INDEX AUCTORUM.

Bos (Lambertus).	23. 99. 271
Braunius (Johannes).	184. 345
Broekhusius (Janus).	134. 135. 144. 153. 154. 156. 172. 175. 207. 212. 227. 241. 242. 248. 269. 290. 302. 335. 356
Buanarroto (Philippus).	291
Burmannus (Petrus).	7. 27. 50. 204. 213. 215. 243. 250. 274. 325. 357
~~Junior.~~ Junior.	6. 105. 158

G.

Callimachus.	16. 49. 72. 109
Callyus (Petrus).	74. 75. 120
Cannegieterus (Henricus).	281. 268
Canterus (Gulielmus).	39. 68. 70
Canticum Salomonis.	337
Casaubonus (Isaäcus).	140. 151
Catalecta Pythoei.	200
Claudianus.	122. 213. 246. 247. 351. 332. 358
Clericus (Joannes).	24. 342
Columbus (Joannes).	50. 267
Coluthus.	36
de Cordova (Franc. Ferdinandus).	125
Cornutus.	189. 190
Crojus (Joannes).	264. 265
Cruceus (Emericus).	288
Cuperus (Gisbertus).	188. 212. 214. 232. 354

D.

Davissius (Johannes).	150
Deinias.	198
Demsterus (Thomas).	90. 347. 353
Diogenes Tragicus <i>apud Athenaeum</i> .	20
Diodorus Siculus.	307
Dorvillius (Jac. Philippus).	5. 9. 26. 29. 97. 164. 379
Douza.	

INDEX AUCTORUM

Douza (Janus). 177
 Dukerus (Carolus Andreas). 127. 130. 227. 267.
 315.

E.

Eschenbachius (Andreas Christianus). 26. 278
 Euripides *apud Plutarchum*. 20, 21

F.

Faber (Tanaquillus). 248. 293
 — (Petrus). 343
 Falkenburgius (Gerartus). 52. 105, 106. 110. 120,
 189. 223
 Festus. 344
 Feythius (Everhardus). 338. 345
 Florens Christianus (Q. Septimius). 8. 77, 78. 171,
 172. 320
 Florus. 249. 267
 Francius (Petrus). 26. 55. 68. 72. 80
 Fulgentius. 314

G.

Gale (Thomas). 189
 Gebaverus (Georg. Christ.). 269
 Gellius (Aulus). 264
 Gevartius (J. Casparus). 79. 103
 Graevius (Jo. Georgius). 73, 74. 249. 334
 — (Theodorus). 333
 Gronovius (Jo. Fridericus). 245. 252. 268. 288
 — (Jacobus). 110. 249. 309. 325
 — (Abrahamus). 15. 17. 157
 Grotius (Hugo). 95. 150. 289. 367. 368
 Gujetus (Franciscus). 187. 240. 266. 297. 368
 Guntherus. 209. 247. 313

H.

Harduinus (Joannes). 2
 Harpocraton. 161, 162
 Haver-

INDEX AUCTORUM.

Havercampus (Sigebertus).	148
Heinsius (Daniel).	133. 143. 176. 265
—— (Nicolaus).	158. 218. 230. 240—244.
	247. 250, 251. 253. 258. 277. 299. 332. 342.
	358. 364.
Hemsterhuis (Tiberius).	200. 223. 265
Henninius (Henr. Christ.).	244. 229. 230
Herodotus.	110
Hesiodus.	73, 74. 107. 124. 187. 217. 224. 232.
	266. 297. 307
Hesselius (Franciscus).	99
Heumannus (Christoph. Augustus).	27. 34
Hieronymus.	294
Homerus.	26. 96. 131. 308. 370, 371. 374
Horatius.	7. 131. 158. 177. 217. 220. 256. 304.
	312. 371
Hyginus.	302. 311

J.

Jacobus.	336
Jensius (Joannes).	240. 306. 308
Inscriptio Palmyrena.	3
—— in insula Chio reperta.	229
—— Philadelphiae reperta.	341
Interpres Vulgatus.	148, 149. 170
Johnson (Richardus).	142
Jungermannus (Gothofredus).	86. 280.
Justinus.	248, 249. 268. 293. 301. 371. 373
Juvenalis.	204, 205

K.

Knatchbull (Nortonus).	148
Kromayerus (Jo. Henr.).	34. 40. 57. 72. 77. 98.
	147. 255. 317—320

L.

Lactantius.	103. 111—114. 267. 268
	Lia-

INDEX AUCTORUM.

Libanius.	353
Longus.	253. 279-281. 347
Lucanus.	209

M.

Manetho.	307, 308
de Mara (Gulielmus).	77
Marius Nigrinus (Dominicus).	317
Marklandus (Jeremias).	79. 131. 192. 204, 205. 229. 242. 245, 246. 252. 258. 260. 277. 288. 289. 301, 302, 303. 312, 313, 314. 325. 342. 358. 360, 361. 364
Mercerus (Josias).	124. 200. 294
Meursius (Johannes).	147. 161. 196. 199. 289. 351
Mimnermus.	92
Minucius Felix.	150. 251
Moll (Petrus).	253. 280. 347
Munckerus (Thomas).	39. 74. 102. 124. 152. 189. 268. 332. 311. 314

N.

Nonnus.	41. 47, 48. 51, 52. 54. 58, 59. 90. 105; 106. 120, 121. 132. 137. 162. 173, 174. 182. 193. 201, 202. 206. 208. 223. 225. 262. 279. 291. 323. 326. 346. 356. 360

O.

Observationes Miscellaneae.	27. 94. 110, 111. 126. 156. 165. 173. 179. 186. 192. 209, 210. 215, 216, 217. 226, 227. 244, 245, 246. 251, 252. 276, 277. 286, 287. 291. 294. 322. 324. 365. 366. 367. 368. 369. 370
Oppianus.	366
Oraculum apud Eusebium.	9. 14. 198. 305
Orpheus.	16. 188. 225. 273-275. 278. 306
Ovidius.	27. 204, 215. 250. 302. 316. 325
Papius	

INDEX AUCTORUM.

P.

Papius (Andreas).	12. 60. 154. 207. 272
Pareus (Daniel).	57. 60. 66. 72. 80. 97. 154. 160. 172. 195. 196. 210. 343. 346
Paulus in epist. ad Romanos.	148, 149
du Pauw (Jo. Cornelius).	110. 181. 186. 190. 259. 301. 368
Perizonius (Jacobus).	293. 295
Persius.	140
Petronius.	127
Phaletranus (Georg. Eric.).	293, 294
Phavorinus.	11. 59. 90. 161. 224. 351
Pierius Valerianus.	368
Plutarchus.	226
Poëta Vetus apud Diodorum Siculum.	138, 139
Pollux.	86
Polyænus.	121. 371
Potterus (Johannes).	226. 350. 353
Priscianus.	312
Propertius.	230. 240-242. 268, 269. 293. 303. 335
Prosper.	192

R.

Raphelius (Georgius).	148
Rondellus (Jacobus).	362
Röverus (Matthias).	11, 12. 18. 21. 29, 30. 35. 59. 64. 68. 72. 76. 91. 95. 110. 147. 253. 325
Rous (Franciscus).	353

S.

Sannazarius (Actius Sincerus).	195. 201. 291
Santolius (Baptista).	102
Scaliger (Julius Caesar).	274. 349
———— (Josephus).	342. 351
Schacchus (Fortunatus).	317
	Scheffe-

INDEX AUCTORUM.

Schefferus (Johannes).	248, 249. 301. 311
Scherpezeelius (Joannes).	374
Schoëttgenius (Christianus H.).	67
Scholastes Musæi.	15, 16, 17. 32. 155--159. 192. 211
———— Horatii MS.	158. 174. 191
———— Cruquii.	158. 174
———— Theocriti.	198
———— Apollonii Rhodii.	351
Schrivierius (Petrus).	343- 345
Secundus (Janus).	152. 176. 191. 193. 303
Seleucus.	232
Seneca.	244, 245
Servius.	6. 133-135. 159, 160. 163. 165, 166. 248. 277. 286. 304. 329
Smith (Thomas).	2. 362
Spanhemius (Ezechiel)	19, 20, 21. 143. 147. 263. 339. 342. 362
Statius.	27. 111. 209. 229. 245, 246. 250. 252. 260. 277, 278. 288. 301. 312, 313. 358. 360, 361. 364
Stephanus (Henricus).	12. 16. 50
Stephanus Byzantinus.	279

T.

Theocritus.	370
Tibullus.	299
Titius (Robertus)	177, 178
Tollius (Jacobus).	267
Tryphiodorus.	72. 297. 305

V.

Valckenaer (Ludovicus Casparus).	37, 38. 224. 374
Valerius Flaccus.	68. 243. 250. 268. 274, 275. 287. 288
Vallinus (Renatus).	139

Cc

Vige

INDEX AUCTORUM

Vigfus (Franciscus).	309
Vincus (Elias).	369
Virgilius. 6. 101. 135. 140-142. 163. 165, 166.	
177. 233, 234. 242. 250. 258, 259, 260. 282	
—287. 289. 315, 316. 330	
Viriaga (Horatius).	325
Varmingius (Gulielmus).	75. 120. 128. 241
Voëtius (Paulus).	67. 219
Vossius (Ger. Johannes).	268. 317
— Isaacus.	224. 346
— Gerardus.	243
Vulcanius (Bonaventura).	333

W.

Weitzius (M. Johannes).	160. 166. 198. 343
Whitfordus (David).	12. 76. 85. 149. 319, 329
Withofius.	99. 207. 235. 247. 277. 311, 312
Wolfius (Jo. Christophorus).	149. 336
Wopkenfius (Thomas).	150. 251
Wouweren (Joannes).	353. 354

FINIS.

ERRA-

E R R A T A.

Pag.	lin.	pro	scribe
3. b.	15.	ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ.	ΘΕΙΟΤΑΤΗ.
	17.	ΣΕΒΑΕΤΗ.	ΣΕΒΑΤΗ.
	21.	Οφροπονιμ.	Οφρονονορ.
6. a.	21.	venrus.	versus.
19. a.	penult.	μεγαλοπρεπ.	μεγαλοπρεπ.
32. b.	6.	neque	reique.
34. b.	26.	l. 32.	lib. 32.
		lib. 23.	lib. 23.
37. a.	17.	ἀντιπρό.	ἀντιπρό.
	b.	11.	πῆς.
40. b.	9.	μεγαλοπρεπ.	μεγαλοπρεπ.
64. a.	5.	de exordio lli.	de R. H.
82. b.	14.	con.	cum.
83. b.	3.	sentii.	sentia.
107. a.	6.	a voce Quid ad	Statius omnia dele.
109. b.	7.	masculinis.	facmininis.
111. a.	4.	dele baec.	
125.	21.	μεγαλοπρεπ.	μεγαλοπρεπ.
131.	33.	135.	136.
135.	6.	dele ad.	
	25.	superius	superior.
149.	50.	post loco adde.	cumque alia huic ge- minas nondum mihi reperas.
150.	22.	adferant.	adferent.
152.	6.	μεγαλοπρεπ.	μεγαλοπρεπ.
205.	28.	Stadium.	poeta.
214.	11.	utabantur adde.	lacta celebraturi.
216.	l. ult.	μεγαλοπρεπ.	μεγαλοπρεπ.
218.	7.	punifer.	punifer.
223.	5.	post rectum dele omnia	Aliisque usque.
224.	27.	que.	quae.
	32.	cap. p.	cap. 3. p. 138.
226.	7.	hanc.	huic.
223.	19.	fuerit.	furit.
236.	9.	eadem-derivatae & compositae.	easdem derivatas & compositas.
251. ●	3.	adridebit.	adrisura sit.
252.	24.	5.	3.
264.	20.	librorum adde	lectione.

A E R A R A I T A

273.	27.	Eratothenea.	Eratothenenem.
275.	2.	Phaacas.	Phaacas.
289.	3.	add Aurorae.	
277.	24.	14 Sylv. 5.	5 Sylv. 4.
288.	24.	rejecla.	provecla.
290.	6.	se.	li
296.	1. ult.	separat.	separat.
309.	3.	se.	Vid.
310.	13.	temperet.	temperet.
315.	13.	ubi adde.	tamen potius.
326.	11.	aucipe.	aucupe.
321.	12.	et pro dele.	
337.	7.	intellectus.	intellectus.
In indice R. & V. p. ult.		generationem.	generationem.
ibid.		salvere	solvere

